

Akrep ve Semender

Ahmet Karcılılar

DOĞAN KİTAP

Önsöz

İzninle önce kendimden söz edeceğim, zaten beni durdurabileceğini sanmıyorum. Ben bile kendimi durduramıyorum, yoksa yazmazdım. Neden yazayım ki? Zaman geçirebileceğim bunca güzel şey dururken, şey dediğim, bilirsin işte, Selinle buluşup daha önce hep görevle gezdiğimiz İstiklal Caddesi'nde aylak aylak dolaşmak, kitapevlerini gezmek, mağaza ve parfümeri vitrinlerine bakmak, iyi film varsa her zaman bir tane olur sinemaya gitmek, kalabalık bir kafeye oturup güzel bir çocukla her zaman bir tane olur rastlantısal şekillerde göz göze gelerek masasındaki kızları ifrit etmek, hiç olmadı akşamına bara gidip zilzurna içerek böylece sabah kalkıldığında, "Ne bok yedim?" sorusu için daha kolay bahaneler üretilebilir birilerinin beni götürmesine birilerinin dediysen, ne kadar sarhoş olsam da kimin götürceğini seçebilirim sanırım izin vermek ya da ne bileyim, evden çıkasım yoksa müzik dinlemek, televizyonu açıp şu sürekli Amerikan salon güldürüleri yayınlayan kanalı seyretmek, balkona oturup gelip geçenlere bakarak çekirdek çitlemek, üst kattaki komşuyu çay içmeye çağırıp kocasının onu son zamanlarda neden az becerdiğine dair olasılıkları ya da âdet günlerinin daha az sancılı geçmesi için benimki canımı çıkarıyor, ben de herkesinkini neler yapılabileceğini favorim karnıma kızgın ütü bastırıp iki büklüm kitap okumak konuşmak, daha da güzeli bol eteğimi giyip alt kattaki utangaç komşuyu güzel sanatlarda, resim bölümünde okuyor kahve içmeye çağırarak ve bir dizimi karnıma çekerek eteğimin aralığından minik ve siyah dantel donumun dantelli değil, yalnızca dantel görüldüğünden haberim yokmuş gibi karşısındaki koltuğa oturup, başım öne eğerek kızaran yüzünü

ve bacak bacak üstüne atarak kalkan şeyini şey işte, bilirsin, hemen söyleyemiyorum gizlemeye çalışmasını fark etmemiş gibi son dönem sanat akımları hakkında kekeleye kekeleye söylediklerini meraklı gözlerle, okşanmak isteyen, ama ürkek bir kedi gibi dinlemek, daha da olmadı -bir gün yapacağım- bunu kahve fincanını önündeki sehpaoya koyduktan sonra birdenbire kucağına oturup Adonis'inkine benzeyen dudaklarına yumulmak dururken ve herkes bunları yaparak zaman geçiriyorken ve ben herkesin böyle yaparak epeyce eğlendiğini biliyorken, üstelik böyle yapmıyor oluşuma, zaman zaman ben düzeyliyim, herkes gibi eğlenemem, ben yazarak eğleniyorum gibi bahaneler türetilip hak versem de aslında herkes gibi eğlenmek istiyorken, neden günler ve geceler boyu elimde kalem, işim dediğim şu bela püsürük, gecesi gündüzü belli olmayan zırvalık dışında kalan bütün zamanımı yazarak geçiriyorum? Deli miyim ben? Hayır, zorunluyum. Kendimi tutamıyorum. Ne denli kurgu da olsa yazarak aslında kendimi anlattığımı, özelimdeki her şeyi eğer bir gün yayımlanmasına karar verirsem okura, yani sana, yani genele açtığımı, böylece anonimleşip her şey olacağımı, dolayısıyla bir hiç olacağımı da biliyorum. Başka şeylerle şu baştan beri saydıklarımla mesela ilgilenmek istiyorum, ama her seferinde yazmaya yöneliyorum. Vallahi züppelik olsun diye söyleyemiyorum, hatta hastalık da diyebilirim, bu benim zaman geçirme biçimim, böyle eğleniyorum. Anımsıyorum da eskiden böyle değildim; iki yıl öncesine dek dört beş günde bir hatıra defterine üç beş satır karalayan, ayda bir bilinen temalar üstüne denemeler yazan ya da yaşadığı olayları başkalarının üstüne yükleyip hikâyeleştirmeye çalışan biriydim, ne olduysa size anlatacağım şu hikâyeye karşılaştıktan sonra oldu. Bir süre sonra içimde tutamayacağımı, mutlaka anlatmam gerektiğim anlayınca masa başında oturduğum günler sıklaştı, saatler fazlaştı, iş çıkışı, Yeniköy'de yeni bir yer açılmış, geleni gideni çokmuş, bahçesine oturduğunda ayaklarını Boğaz'ın sularına sokabilirmişsin, Selin'i arayayım da oraya gidip bir şeyler yiyelim diye kendime söz veriyorum, hatta işi sıkı tutmak için gündüzden sözleşiyorum, ama daha eve dönerken bir gece önce yazdıklarımı ve hikâyeyi bitirebilmek için daha neler yazmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Eve dönerken dedim ya, yalan, aslında çoğunlukla yazdıklarımı düşünüyorum. Yemek yerken, çay içerken, iş sırasında, iş arasında, tuvalette, banyoda, uyumaya çalışırken hatta sevişirken bile aklıma yazdıklarım geliyor ve hazırmışım gibi birdenbire boyut değiştiriyorum. Yazdığım mekânlara gidiyor, kahramanları, olay örgüsünü ve örgüyü tamamlayacak ayrıntıları düşünmeye başlıyorum. Tam anlamıyla boyut değiştirdiğim söylenemez, zamanla alıştım, yazdıklarımı düşünmeye başladığımda, daha önce ne yapıyorsam yarım yamalak onu da sürdürebiliyorum. Gördüğün gibi her zaman yazmıyorum, zamanımın çoğu ne yazacağımı düşünerek geçiyor. Çünkü yazacaklarımı kafamda bitirmeden yazmaya başlamam ben. Yanlış anlamamı istemem, şunu söylemeye çalışıyorum; yazmak için yalnızca geceye sahibim nöbetten çıkmışsam gündüze, ama yazacaklarımı düşünmek için bütün zamanımı

kullanabildiğimden her seferinde mutlaka ne yazacağımı biliyor oluyorum. Eve gelip duş alıyorum. Başıma gelecekleri bile bile Selin'i aramadan önce dün gece yazdıklarına bir göz atayım, sonra çıkarım diyorum. "Aaa, bu cümleyi nasıl böyle hatalı yazabilirim, dur şunu düzelteyim"den sonra, "Bu yeni cümleye göre sonraki cümlede de şu değişikliğin yapılması lazım. Şu ayrıntıyı da atlamayayım, kahramanın ya da mekânın şu özelliğine ters düşer" derken, ya Selin arayıp, "Ah bebişim, yine oturdun değil mi masanın başına" diyor ya da karnımın guruldama başladığını hissedip saate bakıyorum, geceyarısını geçmişiz. Selin çok kızıyor bu takıntıma. Cinayet Büro Amirliği'ne geçtiğimden beri eskisi denli sık görüşemiyoruz. Bu arada ne iş yaptığımı söylemeyi unuttum. Anlatacağım hikâyeye işimle ilgili olduğundan söylemek zorundayım, polisim ben. Şu, resmî günler dışında üniformasız gezenlerdenim o günlerde de üniforma giydiğim pek söylenemez, gerçi kimse giymiyor, talimat var ama uyarı yok, sivilim yani. Mesleğe başladığımda ki hikâyem o günlerde geçiyor, babamın torpiliyle atandığım standart bir işim vardı; narkotik istihbaratı ya da bizim jargonumuzla söyleyecek olursak gece tiyosu. Badimle birlikte (badi dediğim Selin, bu iş sırasında tanışmıştık zaten), görev bölgemizdeki (dosyada Taksim yazıyordu ama Harbiye'ye, Gümüşsuyu'na, Cihangir'e, Tünel'e, hatta Galata'ya kadar uzanıyordu) ara sokakları, kafeleri, barları dolaşıp safçıtır edasıyla dikkat çekmeden uyuşturucu satıcılarını rapor ediyorduk. Osuruktan bir işti anlayacağın, bu yüzden başka masalarda kadro açığı olduğunda, geçici görev ayağına önce bizim servisten eleman alırlardı. Gerçi bizim için eğlenceliydi, her mesaimizde iki kola parası ödenek alırdık ve deşifre olmamak için operasyona girmedığımızdan silah da taşımazdık. Öğleyn merkeze gidip akşama dek raporları yazar, yemekten sonra kızıla boyalı saçlarımıza uygun bir makyaj yapıp yürüyen ölü görüntüsü sağlamak için koyu far, siyah ya da mor ruj, rujla aynı renk oje dönemin trendine uygun aksesuar ve giysilerimizle donumuzun etiketi görünecek denli düşük belli, kalçası dar, paçaları geniş kot, göbeği açıkta bırakan ince askılı ya da askısız kısa tişört, baş ve orta parmağa ya da hepsine kurukafa, şeytan yıldızı ve benzeri figürler işlenmiş gümüş yüzükler, kulak başına üçer beşer küpe, deri kayışı kısa tutulduğundan tasma gibi görünen ve burcumuzun ne olduğunu gösteren taş kolye ve açık, uçuk renkte minik bir sırt çantası işe çıkardık; bizi arabayla Tepebaşı'na bırakan arkadaşlar öyle söylerdi, "Haydi bakalım, hayırlı işler." Birlikte herhangi bir mekâna girer av arardık. Mekânda ayakçı varsa hemen belli olur, yalnızdır, yanında hatun varsa bile elleşmez, eğlenceye katılmaz, bir köşede sinirli ve tedirgin, milletin yüzüne kaçamak bakışlar fırlatıp müşteri bekler. Açık açık iş tutuyorsa tuvalete gidip telsizle anons eder, adamı aldırırdık. Ama çoğu belli etmez, etmemeye çalışır. Mal üzerinde değildir, anlaşırsan mekândan çıkıp onun gösterdiği bir ara sokakta beklersin, zulasmdan alır gelir. Bu durumda mekânı ve öğrenebildiysek adamın kimliğini rapor eder geçerdik. Geçmemiz gerekirdi, ama Selin delinin teki olduğundan, "Yapma, etme kızım" dememe rağmen, "Dur, sağlama yapacağım" deyip

adamın yanına giderdi. Ben de çaresiz peşinden tabii. Direkt sorardı adama, "Abi, kavunun var mı?" diye. Kavun dediğim, ballı, tektek ya da yalama dedikleri hap, ekstazi. Rengi yüzünden öyle diyorlar sanırım, duble olanına maviş dediklerine göre. Bir tane atıyorsun, karşına ne gelirse, at, köpek, maymun, hatta hepsiyle sabaha kadar tepişiyorsun. Pazarlık sırasında Selin'in teklifi hep aynıdır, "Abi, bir tane ver, bir kere vereyim." Kabul etmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla söyler bunu, çünkü mal adamın değildir, devrisi gün gözleri karanlık başka bir adama tek tek hesap vermek zorundadır. Ha, kabul edenler olmadı mı? Onların da delileri var, bar tuvaletlerinde, bekçisiz inşaatlarda iş bitirmek isteyenler bir yana, evlerinin kapısına kadar gidip adreslerini öğrendiğimiz ayakçılar da oldu. Malı görmeden içeri girmeyiz diyor, adam malı çıkarır çıkarmaz, "Biz vazgeçtik" deyip gidiyorduk. En fazla arkamızdan küfür ederlerdi, ama bir gece ayakçının birinin nevrini epeyce döndürmüş olmalıyız ki elinde koca bir bıçakla Yolcuzade'den Pera'ya kadar peşimizden koştu. Allah'tan otelin önünde bir ekip bekliyordu da topladılar adamı, amı götü dağıtıyorduk neredeyse. Destur, erkek var. Vardır değil mi? Bu kitap yayımlanırsa diyorum, erkekler de okuyacak. Ağzı ne kadar bozuk bu karının diyecekler, görünüşü hanımefendi gibi ama. Gerçi erkekler ve çalışan kadınlar pek kitap okumuyormuş gibi geliyor bana. Nasıl okusunlar; sabahın körü kalk, işe git, akşama kadar çalış, üç kuruş para için elin ağız kokusunu, derdini, tasasını çek, akşamın bir vakti yorgun argın eve dön, yemek yap, yemek ye, bulaşık yıka, çoluk çocuğun derdini dinle, onları uyut, evi toparla, televizyon seyrederken ay sonunu çıkarabilmek için o güne dek ne kadar açıldığını ve geri kalan günler için ne kadar kısman gerektiğini hesapla, cumartesi gecesi zıplamaya nereye gideceğini, nereye gidemeyeceğini düşün, yaz tatili için aydan aya ödemeli devre mülk mü olur, taksitli bir tatil köyü mü olur, şimdiden bir yer planla, derken bir ara aklına, donunun paçasından kendi halinde ve senden daha dikkatli televizyon seyretmekte olan ve hafta sonundan hafta sonuna işemek dışındaki işlevlerini anımsayan çükün ya da çocuklar ve herif yattıktan sonra bir ara banyoda (ay yatakta, uyuyan kocasının yanında yapanlar bile varmış. Aman, ne bakıyorsun sen onlara, profesyonel onlar) sırtını soğuk fayanslara dayayıp sesini olabildiğince kısarak usul usul okşadığın o asil siyam kedisi (Kapıyı kilitlemiş ne yapıyorsun tatlım? istenmeyen tüyler işte, şimdi geliyorum hayatım. Çabuk ol, çişim geldi), zamanında ne doktorlara, ne mühendislere verdiğin ya da vermediğin o bahtsız kukun gelir, ama zaten hafta sonu değildir, ama zaten yorgunsundur, ama zaten erken kalkacaktır, ama zaten dertsiz, tasasız, ağız kokusuz bir banyon ve gözlerim kapattığında Biret Pit'e ya da mevsime göre Buruş Vilis'e dönüşebilen ve sertliğini daimi koruyabilen ve nereye ve nasıl ve ne zaman dokunacağını doğru bilen bir ya da birkaç parmağın var, ne diye elin herifiyle uğraşsın şimdi derken salondaki koltukta uyunup kalmıyor olmalı. Peki, kimler kitap okuyor? Bence çalışmayan kadınlar. Onlar daha rahattır ve kendilerine ait bir özel hayatları vardır, tabii yalnızca akşama dek ve yine

tabîi evi mesken tutmuş bir kaynana ya da kayın, herhangi bir şey yoksa. Çocuklar okula, herif işe gönderildikten sonra neredeyse Tanrı'dan bir armağan olan bu özel saatlere hemen ulaşmak için aceleyle günlük işler yapılır. Bu son derece değerli özel saatlerin harcanma biçimlerinden biri belki okumanın kutsal bir edim sanıldığı öğrencilikten öyle bir alışkanlık kaldıysa, belki her şeyden sonra, yapacak başka bir şey kalmadığında okuma olarak görülüyorsa okunur. Tamam, sen ayrısın. Sen bütün bu yazdıklarımın dışındasın, merak etme. Biliyorum, sen özelsin. Sana diyorum, bu satırları okuyan kişi, okur, evet, sen. Burada yalnızca ikimiz varız. İkimiz konuşuyoruz ve dolayısıyla ötekilerden bahsediyoruz. Aman, daha yayımlatmaya bile karar vermedim, düştüğüm tasaya bak. Yayımlatsam bile, kim okursa okusun, bana ne? Bir arkadaşımın bir sevgilisi vardı, lafı niye uzatıyorum, bir sevgilim (ama ben o yavşağın bir sevgilisi değilmişim, bir tane asıl sevgilisi varmış ki o yine ben değilmişim ve biz diğerleri olarak epeyce çökmüşüz) vardı, (yavşak dediğime bakmayın, ilk göz ağrımdı, ama toydum o zamanlar, aşkı tozpembe sanırdım), dergilerde denemeleri, öyküleri yayımlanıyordu. Ona tav olmuştum zaten, akademiden ayrılıp üniversiteye hazırlandığım dönemdi, aklım bir karış havada olduğundan yazıyla uğraşanları aziz sanıyordum. Ayrıldıktan bir süre sonra bana günlüğüm olup olmadığını sordu, "Ama harbi bugünlük olmalı, en içtekinin bulunmaya çalışıldığı, her şeyin doğru yazıldığı, en yakın arkadaşlara bile gösterilmeyen günlüklerden." Ne yapacağım sordum, "Senin için çektiğim acılan mı öğrenmek istiyorsun?" Yüksek bir yerden düşüyormuş hissi veren sözler vardır, baş döndürür, göz karartır, nefessiz bırakır, o laflardan birini etti; "Bu umrumda bile değil. Daha önce isteyecektim, ama aramızda bir ilişki vardı. Ayrıldığımızı göre bir süreliğine günlüğünü bana verebilirsin. Bir kadının ağzından bir roman yazmak istiyorum. Kadınların gerçekte neler düşündüklerini, olaylara nasıl baktıklarını ve nasıl cümle kurduklarını öğrenmem gerek." O an sinirlenerek onu reddettim. Bir süre sonra ne demek istediğim anladım ve günlüğümü vermeye karar verdim. Hatta telefon edip vereceğimi söyledim, ama yine vazgeçtim. Bulduğumuzda neden vazgeçtiğimi sordu. "Ne yapmak istediğini anladığım için vermeyi düşünmüştüm. Sürekli yazıyorum, kilitli tuttuğum birkaç defter var. Hangisini vereyim diye okumaya başladım, ama hiçbirini veremeyeceğimi fark ettim, senden önce yazdıklarımı bile. Çünkü... Çünkü ne denli kötü biri olduğumu bilmeni istemiyorum." Gülümsedi ve anladığını söyledi. Aslında kimsenin görüldüğü gibi olmadığını, herkesin zayıflıkları, hataları olmasına rağmen yine de erdem maskeleriyle dolaştıklarını ve kendilerini açıkladıkları bütün nesnelere gizlediklerini söyledi. Herkesin karanlık bir yanı vardır ve olmalı da. Sen de anladın değil mi, okuyacağım bilsem böyle yazamam. Şimdi varlığım kabullensem bile bir süre sonra yokmuşsun gibi, hiç olmayacakmışın gibi davranacağım; çünkü seni unutmazsam hikâyemi gerektiği gibi anlatamam. Aman, çok kukumdaydı. Destur mestur yok. Dilime ket vuramam, hikâyeye neyse onu anlatacağım. Böyle soytarılık yaptığıma bakma, sıradışı bir hikâyeye

anlatacağım, gizleri olan (bilirsin, gizler kutsaldır, ama biraz da gülünç oldukları görölmüştür), güzel bir hikâye. Birçok savaş filminde görmüşsündür; siperde hücum emri bekleyen askerler, birazdan ölecek olmalarına aldırmaksızın birbirlerine şakalar yaparlar, ölecek olmanın umarsız neşesiyle. Aynı şey işte; bu hikâye yüzünden bir zamanlar öleceğimi sanırdım. Öyle ağırdı ki onu taşıyamaz, ölmeyi isterdim. Şimdi de aynı hikâyeye sahibim, ama gördüğün gibi ruhum kendisinden beklenmeyecek bir huzurla, belleğim şimdiki, yani bu hayattaki ya da bu kitaptaki dişiliğinin verdiği fattanlıkla, onu bütün ayrıntılarıyla bu sayfalara taşıyor. Ah, evet, henüz hikâyeme başlamadım, henüz beni tanımakla meşgulsün. Aslında nasıl bir hikâyeye beklediğini tahmin ediyorum, her kadın gibi aşktan söz edeceğimi sanıyor olmalısın. Nefret, kıskançlık, ihanet filan da olabilir belki, öyle ya, aşk varsa kesin bunlar davardır. Diğer yandan okudukları şu kadar sayfadan sonra, hakkımda oluşturdukları yargılarla salt aşkı anlatmamı bekleyenler de olabilir. Kimileriniz şunun farkındadır mutlaka; her kadının içinde bitimsiz bir aşk vardır, erkekler onun değışen nesnelere dir yalnızca. Belki her kadın gibi aşkın nesnelere ni kendisiyle karıştırmaya teşne olduğumdan, belki de nesnelere ni anlatmadan aşkı anlatamayacağım onlardan söz etmek zorundayım. Belki erkekler de kadınlar gibi nesnelere ni değışen bitimsiz bir aşka sahiptirler, bilemem. Bilseydim bu hikâyeyi bir erkeğın gözünden yazacaktım. Çünkü benim değıl, art arda hayatıma girmiş iki erkeğın hikâyesi bu. Hatta denedim; dolabımda İlyas'ın gözünden yazdığım yüzlerce sayfa var, ama olmadı, içime sinmedi. Oysa hikâyeyi çok iyi sunabileceğim bir kurgu da bulmuştum, üstelik çok da entelektüeldi. Bilirsiniz, erkekler amsalak olmalarına rağmen nedense yazarken entelektüel olmayı severler. Tamam, benim de siksalak bir tarafım olabilir, ama en azından yazarken numara yapmıyorum. Görüyorsun, o kadar yalansız ve içtenim ki bunu bile anlatıyorum. O zamanlar kitabın adı "İstanbul Sanat Günleri" koymayı düşünüyor ve bütün hikâyeyi, bir sanat festivalinin etkinlikleriymiş gibi İlyas'ın gözünden anlatmayı planlıyordum. Ne de olsa mekânları ve imgeleri dikkate alındığında bir İstanbul hikâyesi anlatacaktım. Şöyle başlıyordu:

O güne dek, ne İstanbul'da bir Eflatun Sinemasının varlığından haberim, vardı, ne de İstanbul Sanat Günleri etkinliklerinin ilki olan "Orkidenin Gülümseyişi" filminin orada gösterileceğini biliyordum. Çocukluğunun bayramları dışında hiçbir festivale katılmamış, birkaç temsilde oynamaktan ve birkaç kitap okuyup, tamamlanmamış birkaç öykü karalamaktan öte sanatla ilişkisi olmamış biriydim ben. Belki durup dururken bu şehre taşınmama neden olan yazgım götürdü beni o sinemaya, belki sıradan bir hayata sahte, geçici ve muğlak anlamlar yüklemek için yazılmış bir oyunun kurbanıydım, belki de bütün bu olanlar sadece rastlantıdır; karar sizin.

Kuşkusuz daha önce de festivalleri konu edinen kitaplarla karşılaşmışsınızdır. Anlatıcıların kendilerinden söz etmediği, belgeselci gözüyle yazılmış kitaplardır onlar. Ben de aynı tavrı sürdürmek isterdim, ama anlatacağım festivalin temalarından biri olduğumu anlayınca kendimden söz etme gereği doğdu. Ancak geriye baktığımda ilginizi pek çekmeyecek bölük pörçük anılardan başka anlatacak bir şey bulamıyorum. Silik biriydim ben, şu son üç gününe değin bir hikâyem bile olmadı benim. Adların kahramanlıklarla, başarılarla alındığı çağlarda yaşamış olsaydım adsız biri olarak ölürdüm.

Yeni taşındığım bu şehirde numarasına bakmadan bindiğim otobüslerin nereye gittiklerine aldırmaksızın, semt, cadde ve sokak levhalarını görmezden gelerek dolaştığım günlerden biriydi. Herhangi bir durakta iniyor, usul adımlarla birbirine benzeyen sokaklarda dikkat çekmemeye çalışarak bir şey arıyordum. Ne aradığımı da bilmiyordum; karşılaşınca, buluncaya değin ne olduğunu bilmediğimiz şeylerdendi aradığım. Belki bu şehre neden geldiğimi bulmaya çalışıyordum,, belki de bulamayacağımı bildiğim halde yine de aradığım olanaksız bir şeyin peşindeydim; dedim ya, karar sizin.

O günü anımsıyorum. Karşıya geçmiş, vapur iskeleye yanaşırken gözüme ilişen, onlarca otobüsün beklediği meydana doğru yürümüştüm. Kapısında kuyruk olmayan تنها bir otobüse binip en arka koltuğa oturmuş, camdan, kimileri otobüs bekleyen, kimileri koşuşturan insanları izleyerek kalkış saatini beklemiştim.

Otobüs sahil yolunda epeyce yol aldıktan sonra kalabalık bulvardan ayrılıp denizi ardında bırakarak iki tarafına art arda arabaların park edildiği tek yönlü bir caddeye dalmıştı. Birkaç durak sonra dik yokuşlu bir sokak başında inmiştim. Küçük bahçeli, üç ya da dört katlı eski Rum evlerinin arasından yokuşu çıkmış, kapısındaki piriç plakette, "Yalnızca cumartesi, pazar ve pazartesi günleri açıktır" yazılı bir kilisenin yanından ıssız bir sokağa girmiştim. Öğle güneşi bunaltmıştı, her ihtimale karşı yanıma aldığım yağmurluğumu elimde taşımama rağmen terlemiştim. Kahve içebileceğim bir yer ararken o bez afişi gördüm. Yürüdüğüm sokaktan ayrılan dar bir sokağın sonuna asılmıştı. Üstünde, sokağın başından okuyabileceğim denli büyük harflerle "İstanbul Sanat Günleri" yazıyordu.

Afiş itici olsa da kahve içebileceğim bir yeri işaret ediyor gibiydi. Yaklaştıkça, kireçle boyanmış duvarlarında hiç pencere olmadığından kaç katlı olduğunu bilemediğim bahçeli bir bina görüş alanıma girdi. Büyük bir binaydı, ama çevredeki evlerden daha yüksek değildi. Sokağa bakan duvarın köşesindeki, hemen üstüne asılı levhada "Eflatun Sineması" yazan açık kapıya yöneldim. Ne bahçede, ne kapıda kimse yoktu. Kahve umudumu tümüyle yitirmiş halde başımı içeriye uzattım. Gün ışığından kamaşmış

gözlerim fuayenin karanlığında ilkin "Cafe" yazısını seçti.

Fuayede yüz kadar insan, küçük gruplar halinde, kendi aralarında konuşuyorlardı. Kimse bana doğru bakmayınca rahatladım ve "Cafe" yazısının bulunduğu köşeye yöneldim. Barın üstünde, içlerinde farklı renklerde içkiler bulunan kadehler vardı. Barın arkasındaki lavaboda bulaşık yıkayan lacivert önlüklü kıza "Bir kahve lütfen" dedim. Dönüp göz ucuyla bana baktı, "Mate ister misiniz?" diye sordu. "Hayır" diye cevapladım. Ellerini önlüğüyle kurulayıp kahveyi hazırladı. Fincanı barın üstüne bıraktı ve bana doğru iteledi. Sol elimde tuttuğum parayı uzattım. Elime bakıp gülümsedi ve o günkü içkilerin festival komitesinin ikramı olduğunu söyledi. "Bakın" dedim, "ben davetli değilim. Rastlantıyla geldim, ödemek istiyorum."Kaşlarını kaldırıp "Hayır, para alamam" dedi ve bulaşıklarına döndü. Fincanı alıp çıkış kapısına yakın boş masalardan birine oturdum.

İnsanlar, üstünde "Salon" yazılı iç kapıya doğru kümelenmişlerdi. Birkaçı dışında ayakta duruyorlar, abartılı jestlerle kadehlerini birbirlerine doğru kaldırarak, gülümseyerek ya da kaş çatarak bir şeyler söylüyorlardı. Kadınlar derin dekolteli abiye giysiler içindeydi. Erkeklerin kimi takım elbiseli, kimi smokinliydi. Kapının yanına, üstünde kocaman, sarı bir çiçek resmi ve "Orkidenin Gülümseyişi" yazısı olan birbirinin aynı iki afiş asılmıştı. Birdenbire duyulan müzik salondaki uğultuyu bastırdı. Oturduğum sandalyeye yakın gruptan bir kadın yüksek sesle "Ah" dedi, "Bahar Ayini. "Diğerleri başlarını sallayıp onu onayladılar. Ne konuştuklarını anlamaya çalıştım ama başaramadım, sürekli "rabarba" sözcüğünü yineleyen figüranlar gibi konuşuyorlardı.

Tam bir sigara yakmıştım ki salon kapısının önündeki kalabalık gruptan elli yaşlarında bir erkek masama geldi. Şeffaf giysili, harika memeleri olan epeyce güzel bir kadın fuayedeki genç erkekleri o gruba çekmişti. Adam bana doğru gelirken gruptaki diğerleri bana dönüp şöyle bir göz attılar ve tekrar birbirlerine döndüler. Adamın yüzünde ağır bir makyaj vardı, gülümseyerek elini uzattı: Merhaba, sizi tanıyor muyum? Sanmıyorum. Ben buradan geçiyordum ve kahve içebileceğim...—Ah, ne güzel bir rastlantı. Umarım gösterimizi beğenirsiniz. Özür dilerim. Ben festivallerden hoşlanmam, sinemadan da... Özür dilerim. Özür dileycek bir şey yok. Sizi anlıyorum, biz de hoşlanmayız. Biz derken komitedeki arkadaşlarımı kastediyorum. Deneysel bir çalışma yapmak istiyoruz. Neden bize katılmıyorsunuz? Kahvemizi içip çıkmayı düşünüyorum, inanın, acil bir işim olmasa...

— Haydi dostum, işler her zaman yapılır. Size yalan söylüyorsunuz diyecek kadar küstah ve anlayışsız değilim. Filmi izlemeyecekseniz bile açılış konuşmamı dinlemenizi isterim. Sonra dilerseniz... Bakın, gong da çaldı. Buyrun lütfen.

Zil sesiyle müzik yayını sona ermişti. İnsanlar salon kapısına doğru ilerlemeye başladılar, kapının önündekiler salona girmişlerdi bile. Sigaramı söndürdüm, ayağa kalktık. Adanı koluma girip diğerlerine gülücükler saçarak kalabalığı yarıp kapıya dek götürdü beni. Salona girdiğimizde diğer eliyle koltukları gösterip kolumu bıraktı ve perdenin köşesindeki kürsüye doğru yürüdü. Kim olduğunu bile soramamıştım, tanınmış biri olmalıydı. Kapıya döndüm, ama içeri girenler yüzünden çıkmak mümkün değildi. Girenlerin baskısıyla arkadaki boş sıralara doğru yürümeye başladım. Koyu renk duvarlar eğri büğrüydü, yer yer duvardan çıkıntı yapmış farklı renkte sivri ya da yuvarlak kayalar göze çarpıyordu. Perdeyi örtmeyecek uzunlukta yüzlerce sarkıt tavandan aşağıya uzanıyordu. Şaşkınlıkla elimi duvara sürtünce bu mağara dekorunun köpükten yapılmış olduğunu anladım. Işıklandırma iki adımda bir duvara tutturulmuş meşale gibi görünen lambalarla yapılmıştı ve üstlerindeki ampullerin dalgalanan titreşim ışığı alev illüzyonu yaratıyordu.

Koltukların üzerine kuzu postları örtülmüştü, arkaya doğru boş bir koltuğa oturdum. Ön sıradaki koltuklar dolunca oturduğum sıraya yönelen birkaç kişi yanımdaki koltuklara oturdular. Meşaleler söndüğünde tavana monte edilmiş gizli bir spot lambanın aydınlattığı kürsü ve perdenin bir bölümü görünüyordu yalnız. Beni zorla salona sokan adam papyonunu düzelterek ve gülümseyerek ışığın içine girince sesler kesildi. Adam, "İstanbul Sanat Günleri'ne hoş geldiniz" dedi. Alkışın bitmesini bekledi ve devam etti:

Çok naziksiniz, teşekkür ederim. Bu güzel cumartesi gününde pikniğe gitmek yerine sanatla karşılaşmak ve ilişki kurmak için buraya gelmiş olduğunuz halde, bu sıkıcı konuşmayı dinlemek zorunda kaldığınız için özür dilerim. Geçtiğimiz yılların aksine, bu yıl etkinliklerimizin neler olduğunu açıklayan bir distribüsyon bastırmadığımız için konuşmak gereklilik haline geldi. Bildiğiniz gibi buradaki buluşma saatimizi gösterir davetiye dışında etkinliklerimizin nerede ve nasıl gerçekleşeceğini açıklamadık. Sizi korkutmak istemiyorum, fakat inanın bunu şu anda biz de bilmiyoruz. Açıklamaya çalışayım; komitemiz festivalimizin bu yılki temasını, sanat izleyicisinin sanat nesnesine dönüşmesi olarak belirledi. Burada sanat izleyicisi deyimiyle sanat nesneleriyle ilişkide bulunan kişi, sanat nesnesi deyimiyle herhangi bir sanat eserindeki özneler, nesnelere ya da bir biçim olarak eserin kendisi kastedilmiştir. Bu ilişkinin siz katılımcılar tarafından deneysel olarak kurulmasını bekliyoruz. Müdahale edebileceğiniz bir nesnenin oluşumunu sağlamak amacıyla komite tarafından çekilmiş bir filmin festival temasının başlangıcı olmasına karar verdik. Filmimizin adı "Orkidenin Gülümseyişi". Kuşkusuz sinema filmleri sonlandırılmış sanat nesnelere, müdahale kabul etmezler. Yine de açık uçlu kurgulanmış, ardışık ve spontane ifade biçimlerinin yaratılmasına olanak sağlayan ve bu biçimlere bağlanabilen eserlere müdahale edebiliriz. Anlaşılacağı gibi festivalin sonraki etkinliklerinin

katılımcılar tarafından oluşturulmasını bekliyoruz. Etkinlikleriniz için herhangi bir tarihsel sınırlama düşünmedik. Ancak temanın yitimini önlemek için sonraki ifade biçimlerinin sınırlandırılmasına ve adlandırılmasına karar verdik. Sizden; edebiyat disiplininde "Denizatının Sadakati" adlı bir çalışma, tiyatro disiplininde "Peygamberdevesinin Duası" adlı bir oyun ve performans disiplininde "Akrep ve Semender" adlı bir gösteri bekliyoruz. Şimdi hep birlikte "Orkidenin Gülümseyişi" filmini izleyelim. İyi seyirler.

Bu kadar öğrendiğim ve sınırlendiğim bir konuşmaya daha önce şahit olmamıştım; bir kahve için ne bedeller ödeniyor. Çıkmam, gerekiyordu, ama o an çıkarsam salondaki bütün gözler bana dönecekti. Dışarısı sıcak, salon serin, bir süre oyalanır, arada kaçırım bahanesiyle ellerimi başımın arkasında birleştirip arkama yaslandım. Yapay gülücükleri olan plastik adam alkışlarla kürsüden iner inmez spot lamba söndü. Tam karşıda, perdenin olması gereken yerde beyaz harflerle "Orkidenin Gülümseyişi" yazısı belirince alkışlar kesildi. Sonra yine karanlık oldu.

Gördüğün gibi okuyanı peşine takıp sürükleyebilecek bir anlatım değil bu. İlyas yerine ötekinin gözünden yazmayı başarabilseydim (denemeye kalktığımda, bir zamanlar delicesine âşık olduğum ötekini aslında hiç tanımadığımı anlayıp komik mi geldi, anıların yüzünden olmalı bir satır bile yazamadığımı görünce vazgeçtim) hikâyeye başından başlayabilirdim. İlyas hikâyeye ortasından girdiği için onun gelişine dek tasarladığım olay örgüsünü birer sanat etkinliğiymiş gibi yutturabileceğimi sanıyordum. Festivalin teması "sanat izleyeninin sanat nesnesine dönüşmesi" olduğundan, İlyas, önceleri izleyeni olduğu sanat etkinliklerinin sonradan nesnesi haline geliyordu. Filmi izledikten sonra evine dönerken, vapurdaki herhangi bir koltukta unutulmuş bir kitap buluyordu; tahmin edebileceğin gibi "Denizatının Sadakati" adlı bir romandı bulduğu. Romanı okuduktan bir gün sonra yine vapurda, tam da kitabı bulduğu koltukta, izlediği filmin ve okuduğu romanın kahramanlarından biri olan, şimdi "ben" diye anlattığım kadının oturduğunu görüyor ve spontane bir tiyatro oyunuyla hikâyenin içine giriyordu. Her bölümü etkinliğin gerektirdiği biçimle anlatacaktım; filmi anlatırken çekim senaryosu gibi, oyunu anlatırken bir tiyatro teksti gibi yazacaktım ve sen çok sıkılacaktın. "Bu onların hikâyesi" bahanesi bir yana, bir başkasının gözünden yazma isteğimin asıl nedenini anlamışsındır; baştan beri kıvranıyorum, bir türlü hikâyeye giremedim, bir kadın için bunları anlatmak çok zor. İlyas'ı seçme nedenim öteki gibi olmayışındandı; dobraydı, açtı, samimiydi, saf sevgiyle karşılaştığında ya da karşılaştığını sandığında bütün zırhlarını, maskelerini çıkarıyor, teslim oluyordu. Aslında onu tanıdığımda epeyce zor durumdaydım. Narkotik'ten kınama cezasıyla alınmış, işimi kaybetmek üzereyken babamın devreye girmesiyle Cinayet Büro Amirliği'ne atanmıştım. Daha kötüsü öteki

herifle ilişkimin verdiği acıydı, belki bu acı yüzünden İlyas'a bu kadar çabuk sarıldım. Hey, neden beni uyarmıyorsun? Öyle değil, elini çek lütfen. Hikâyeye, daha sonra anlatılması gereken biriyle başlamışım, üstelik kaptırmış gidiyorum, hiçbir şey söylemiyorsun. Sana onun gözünden anlatmaktan vazgeçtiğimi, benim hikâyem olmasa da bütün bu olanların bir tanığı olarak kendi ağzımı kullanmak istediğimi söylemişim. Efendim? İlyas'ın anlattıklarını daha çok mu beğendin? En azından paragraflar var, okuması kolay diyorsun. Allah bilir yeni bir anlatım biçimi yakalayayım, edebiyata yeni bir soluk getireyim diye böyle yazdığımı sanmışsındır; vallahi değil, paragrafa karşı biri değilim ben. Ama haklısın, yazdıklarına şöyle bir bakınca şu italik bölüm dışında hiç satırbaşı yapmadığımı fark ettim. Hatta fark edince başa dönüp hiç olmazsa birkaç paragrafa ayırayım diye uğraşım, ama neresinden ayırırsam ayırayım olmadı, zorla paragraf olmuyor. Bilincim yüzünden sanırım; öyle isterik bir bilincim var ki belleğim dur durak bilmeden akıp geçiyor oradan. Diğer kadınlarda da öyle mi bilmiyorum, belleğimde paragraf yok benim. Buna şükretmek lazım, en azından noktalar var, cümleler bitiyor yani. Bu bölümü ilk yazdığım da nokta da yoktu pek, bilgisayara girerken elimden geldiğince cümleleri kısalttım. Elle yazıyorum ben, klavyeye alışmadım bir türlü. Diğer yandan yazdıklarımı bilgisayara girip kitap harfleriyle görmek de hoşuma gidiyor, bu yüzden bilgisayar aldım. Eskiden Selin'in bilgisayarında... Yine dağıldım, ne diyordum ben? Bir de bu var işte, konuyu sabit tutamıyorum bir türlü. Diğer kadınlarda da böyle mi bilmiyorum, bir şey anlatırken bir bakıyorum, nasıl olduysa bambaşka bir şey anlatmaya başlamışım. Tamam, haklısın, sabırsızlıkla hikâyeyi beklediğin halde kalkmış nelerden söz ediyorum, ama inan seni düşündüğüm için; insanların erdemleri ya da günahları yüzünden öldükleri, daha doğrusu, erdemleri ya da günahları aracılığıyla öldürüldükleri bir hikâyeyi seni incitmeden anlatmanın yollarını arıyorum. Kıvırıyorum yine, bu doğru değil, hikâyenin erdem ve günahlarla ilgisi yok. Bir de, seni değil, kendimi incitmemek için bir yol arıyorum aslında. Dedim ya, öyle ağır ki bu hikâyeye sahip olduğum için ölebilirdim. Onlar gittikten sonra, hayır, onlar değil, o gittikten sonra aynı şey yaşanacak yeni bir hikâyenin gereksiz ve gezginin gece şarkısındaki gibi, bütün acı ve sevinçlerin anlamsız olduğunu düşünüyordum ki içimde kıpırdayan bir şey beni hayata bağladı; onlardan kalan bir şey, hayır, onlardan değil, ondan kalan bir şey, dedim ya, aynı şey. Ah, zamanı gelmemiş cümleler kuruyorum yine, en iyisi kafanı daha fazla karıştırmadan şu saçma sapan kurgu denemelerini bırakıp baştan başlayayım. Bak, bir anlaşma yapalım; sen buraya kadar okuduğun her şeyi unut, ben de hikâyeye en başından, şu öteki herifle tanıştığım günden başlayayım. Nasıl? Anlaştık mı? Tamam o halde, başlıyorum; o zamanlar gencecik, hayatın tozpempe geçeceğini sanan, yeniyetme bir kızdım.

Birinci bölüm

Orkidenin Gülümseyişi

1

O gün bir şeyler olacağını biliyordum. Yine o boktan rüyayı görmüş ve sıçrayarak uyanmıştım. Yazdıklarım bir kitap haline gelirse, "sıçrayarak" sözcüğünün satır sonuna gelerek tam beklediğim yerden bölünmeye uğramasını ve hangisi olacaksa yayınevindeki düzeltmenin cümleyi evirip çevirip, baş edemeyince düzeltmekten cayarak sözcüğü öylece, ortasından ayrılmış halde bırakmasını umuyorum. Yayınevlerindeki iş sırası nasıldır pek bilmesem de ampirik bir tahminde bulunarak editörün, yazarın göndermiş olduğu el yazmalarına notlar koyarak düzeltmene verdiğini, düzeltmenin bu notları okuyarak hatalı yerleri düzelttiğini, iç kapak vesaire gibi eksik bölümleri tamamlayarak bilgisayara girdiğini ve kitaba dönüşmüş haliyle bir çıktı aldıktan sonra son bir kontrol için editöre gönderdiğini düşünüyorum. Son kontrol sırasında editör beklentim yönünde bir bölünme gördüğünde, yarım sözcüğün yarattığı ambiyans yüzünden, okurda, metnin gerektirmediği duygular uyanabilir endişesiyle işaretleyerek yeniden düzeltmene gönderiyor olmalı. Düzeltmen ilk bölünmeyi, sözcük aralarım sıkıştırıp ya da genişletip düzeltse bile kitap boyunca cümlelerimi istediğim bölünmeyi yaratacak şekilde kurgulayarak onu başka bir satırda bu klasik tuzağa düşürebileceğimi umuyorum, ama şimdi heyecanlı bir hikâye anlatarak bunu unutmasını sağlamalıyım. Rüyamı anlatıyordum ki laf karıştı, devam edeyim, karanlık bir ardiye ya da büyükçe depo gibi bir yerdeyim. Atlayarak anlatıyorum, umarım takip edebiliyorsunuzdur. Epeyce karışık bir konu, anlayarak devam etmenizde yarar var. İkinci tekil şahıstan birdenbire ikinci çoğul şahsa geçmemin okuru bir kutsal kitap yazan olarak görmemle ilgisi yok, okura, yani sana, "sen" demeyi sürdüreceğim. Çoğul seslenmemin nedeni, ilişkimizin içine, artık her sözcükten şüphelenmeye başlayan, yoğun çabamla paranoyak hale gelmiş düzeltmenin de girmiş olması. Aman Tanrım, hızla çoğalıyorsunuz ve çoğalarak (yuh, oyunu kuralıyla oyna dediğini duyar gibiyim, peki) çoğalarak hesaplamam gereken yeni olasılıklar yaratıyorsunuz. Bütün ilişkiler özneleri çoğaldıkça karmaşıklaşır ki anlatacağım hikâyenin böyle bir tarafı olmasına rağmen asıl teması bu değildir. Nerede kalmıştım, depodayım, karanlık olsa da görebiliyorum, küflü, işe yaramaz demir yığınları, zamanın kullanılmayacak hale getirdiği, nereye çıktığı belirsiz,

korkuluksuz, eğri büğrü metal basamaklar, metal iskeletleri kararmış, deniz dibindeymiş gibi yosun bağlamış izbe köprüler ve ben bu karanlık deponun ortasında yapayalnızım. Birden ellerinde kocaman şeyleriyle, bir dakika, neden anlatıyorum ki rüyamı? Bilmeniz gereken, hey, artık şu anlamsız oyunu bırakalım, düzeltmen, sen gidebilirsin, sevgili okur, bilmen gereken, yahu gitsene, gerçekten bırakıyorum, hikâye daha önemli, istersen kontrol et, bir tane bile sonu şeyle biten sözcük göremeyeceksin. Nerede kalmıştım, adamlar ellerinde kocaman, yok, rüyamı anlatmaktan vazgeçmiştim, bilmen gereken o sabah bağırarak ve sıçrayarak uyandığım ve babamın odamın kapısını çalıp ne olduğunu sorması. Babama, "Bir şey yok, rüya gördüm" derken rüyanın bir ceza olduğunu düşünüyordum, çünkü ne zaman gece yattığımda ellerim bedenimin kimi uygunsuz yerlerinde gezinse aynı rüyayı görüyordum, yani neredeyse her gece. Bu boktan rüya pahasına bile günahımdan günah değil tabii ki ama rüya tanrısı ya da Froyd öyle düşünmüyor olmalı vazgeçmiyor, vazgeçmek de istemiyordum. Tarzımdan anlamışsındır, o zaman bile tutucu biri değildim, o zaman dediğim polisliğe yeni başladığım ve henüz ailemle oturduğum zamanlar. Bu konu benim için önemliydi, hâlâ da önemlidir, ellerimin bedenimin uygunsuz bu en uygun demek oluyor yerlerinde gezinmesinden söz ediyorum. Tamam, erkekler de gerekli, hatta gezinti sırasında onları, onlardan birini ya da birkaçım düşlediğim de doğru, ama nereye, ne zaman ve nasıl dokunmaları gerektiğini pek bilemiyorlar ve ben onlarla birlikteyken kaşarlanmış gibi gerekli yerlere kendim dokunmak istemiyorum. Dokunmak istiyorum da bunu yaparsam ötekinin o an içinde bulunduğu sihirli havayı yok edecekmişim gibi geliyor. Kendimi onun yerine koyduğumda gereksiz, hatta sahibine zararlı bir yetenektir empati demek ki ben bilmiyorum, doğru yapamıyorum diye düşünebilecekleri aklıma geliyor ki tam bu sırada özgüvenini yitiren bir erkekle kalan zamanınızda yalnızca sırtındaki benleri sayarak zaman geçirebilirsiniz ve bu oldukça kısa süren bir aktivitedir. Belki de asıl sorun birdenbire ağızından çıkmış olan kaşarlanmış sözcüğündedir. Öyle ya, primitif (konu bayağı gibi görünmesin diye bilimsel bir dil kullanıyorum) alışkanlıklarla, çoğu ilişkide erkek olabildiğince deneyimli görünmek isterken, kadın karşılaştığı her şey hakkında, bunu ilk sende gördüm havası yaratmaya çalışır, değil mi Haydar Bey? Oysa bu dümenleri bırakıp efendi gibi, çabuk şuramı okşa, hemen buramı ısır, şunu yaparken mütemadiyen boynumu yala, allegrettoyu bırak, allegroya geç diyebilsek, diyebilsem ve bunları söylediğim kişi söylediklerimden yan ya da alt anlamlar çıkarıp, tane tane benleri var moduna girmek yerine efendi gibi dediklerimi yapsa ve bunları söyledim diye, "Ulan bu karı önüne gelene vermiş, bir de bana, sen yaşamıma giren dördüncü erkeksin ayağı yapıyor" diye düşünmese ve söylediklerimin aslında en içten, en yapmacıksız ve en yalansız cümlelerim olduğunu bilse ve bir nirengi noktası olarak ilişkilerin en önemli mekânında, yani yatakta örneklediğim bu maskesiz tavrı ilişkinin geneline yayabilsek, belki de sevgili olmaya daha çok inanacağım, belki de evliliğe inanacağım, belki de ellerimin

her gece çıktığı Boğaz ve Anadolukavağı'nı müteakip Çamlıca Tepesi gezintilerine bir son vereceğim, bu abartı oldu, biraz azaltacağım desem daha iyi ve belki de şu boktan rüyayı daha az görecekim. Rüyanın nedenini biliyorum, çoğu kadın gibi çok fazla düşünüyorum, neyi olacak, sevişmeyi tabii, hatta salt seksi. Bu şu anlama geliyor; o dönemde hoşlandığım ve istediğim biri varsa gezinti sırasında onu düşünüyorum ve bunun adı sevişmeyi düşünmek oluyor, böyle biri yoksa, o güne dek istediğim kimi erkekleri, daha doğrusu yalnızca aklıma gelenleri, televizyonda, gazetede, herhangi bir filmde gördüğüm ya da o günlerde rastlantıyla dolmuşta yanıma oturan ve sıkışıklık yüzünden kalçası kalçama, bacağı bacağıma değen ve hoş bir herifse bir süre bundan habersiz gibi yol aldığım, sonra birden fark ederek, fark etmiş gibi kendimi çektiğim ve birkaç gezinti sonrası mutlaka unuttuğum, hatta yalnızca radyoda sesini duyduğum, yüzü olmayan, hatta yalnızca bedeni, hatta yalnızca şeyi olan, hatta yalnızca bir şeyin yalnızca orama girip çıktığını düşünüyorum ki bunun adı da seksi düşünmek oluyor ve ben ona böyle yap demediğim halde bilinçaltını bütün bunları biriktiriyor, biriktiriyor, biriktiriyor ve uyuduğumda, sabaha karşı hepsi birden şekil değiştirip ucube yaratıklar haline gelerek beni izbe, karanlık bir depoda kıştırıyorlar ve ben bana bunu yapmalarını istemiyorum. Eşşoğlueşekler, iki dakika kullandık, yok canım, düşündük diye toplanıp gelmeniz mi gerekiyor? Her nasılsa hepsinin de eşek şeyi kadar şeyi oluyor ki ben o boyuttan hoşlanmam, ama işte salak Froyd hoşlandığımı sanıyor. Nerde kalmıştım, babam kapıyı açıp, "Yine o rüya mı kızım?" diye sormuştu, ben de başımı sallayarak onaylamıştım. Üzüntüyle, "Bunun bir anlamı olmalı" diye devam etmişti, "bir insanın her gece rüyasında dipsiz bir uçuruma düştüğünü görmesi neyi işaret ediyor acaba; bize söylemediğin bir derdin yok değil mi?" Bu kez başımı ters tarafa sallayarak, hayır (tabii ki hayır, uçurum değil, uçurum beyaz bir kere) demeye çalıştım. Bu rutin sabah diyalogu babamın, kalkmamı ve kahvaltı hazırlayan anneme yardım etmemi söylemesiyle son buldu. Emekli olsa da yılların alışkanlığıyla her sabah altıda kalkıyordu yataktan. O gün ben de erken kalkmak zorundaydım, çünkü şef bir gün önce geçici bir görevden söz etmiş ve ertesi gün işe tam sekizde, üniformayla gelmemizi istemişti. Evimiz Moda'da olduğundan (karşıda oturmak, kimi geceler Beşiktaş'ta yalnız yaşayan Selin'de kalmamı ya da kalıyormuş gibi yapmamı sağlamış olsa da) sabah mesaisine yetişmek zorunda olduğum günlerde en geç altıda kalkmam gerekiyordu. Dolmuşa binmek için Kadıköy Meydanı'na kadar yürümek zorundaydım ki hemen hemen yirmi dakika sürüyordu (Bir de geceleri çok terliyorum annem şekerden şüpheleniyor, kalktığımda sokak başındaki kilisenin papazına benziyor oluyorum. Neyse ki saçlarım düz, yıkayıp tarayınca sokağa çıkabilir hale geliyorum, fön mön gerekmiyor). Lafı uzatmayayım, o gün işe gittiğimde hâlâ rüyanın etkisinden kurtulamamıştım, çünkü bir ayrıntısı, ayrıntısı diyemem, finali öncekilerden farklıydı. Başlangıçta depo boş ve sessiz olurdu. Birdenbire karanlığın içinden fırlayan turuncu renkli, çıplak ve kocaman şeyli yaratıklar bağıra çağıra,

ağızlarından köpükler saçarak, merdivenlerden, köprülerden, demir yığınlarının üstünden atlaya zıplaya bana doğru koşarlar, hırlayarak üstümdeki giysileri yırtarlar, kimi kollarımdan, kimi bacaklarımdan sımsıkı tutarak havaya kaldırır ve bacaklarımı ayırarak beklerlerdi. İri vücutlarına göre küçücük başları olurdu. Koyu turuncu, hatta kara ve iri dudaklı ağızlarından çıplak bedenime salyaları damlardı. Çok kötü kokarlardı, evet, rüya olmasına rağmen kokularını alırdım; çürümüş et gibi, kirli çarşafın arasında unutulmuş nemli don gibi, Şanel'in üç numaralı balo parfümü gibi kokarlardı. Beni soyup sımsıkı tuttuktan sonra bir şey yapmazlar, sadece bakarlardı; eciş bücüş, seyrek kara kıllar ve şekilsiz çıkıntılarla dolu yüzlerinin ortasındaki birbirine yakın, parlak ve küçücük gözleriyle çıplak bedenime, ayrılmış bacaklarımın arasına, orama bakarlardı, ta ki yeşil olanının sesi duyulana dek. Bir filin sesini andırırdı ve duyulduğunda karşımda olanlar sivri dillerini ağızlarına sokup çıkararak ona yer açmak için çekilirlerdi. Çekildiklerinde onu görürdüm, yani yeşil olanım; bir ateş topunun, bir haddehane fırınının içinden çıkardı. O liderleri, en irileriydi. Diğerlerinden daha büyük olan şeyini tutarak, bağıra bağıra bacaklarımın arasına doğru gelirdi ve tam bu sırada bağırarak uyanırdım. Nedense o sabah uyanamadığımı ve onun o lanet olası kocaman, yeşil, ıslak ve kaygan şeyini orama soktuğunu ve sokar sokmaz sarsıla sarsıla orgazm olduğumu ve bağırarak yatağımda doğrulduğumda sarsılmalarımın halen sürüyor olduğunu ve nefes alamadığımı ve onu durdurmak için, dindirmek için, yeniden soluk alabilmek için, sesimi kısmak için, iki büklüm hale gelerek, elimi hâlâ ayırık duran bacaklarımın arasına götürüp oramı sıkıştırdım ve bacaklarımı kapatıp karnıma çektiğimi ve derin soluklarla yan dönüp bir fetüs gibi tekrar yattığımı anımsıyorum. Babam kapıyı çaldığında hâlâ oramı sıkıyor ve titriyordum. O ana dek ne kendimle oynaşmalarımda, ne de sevgililerimle yaşamıştım bunu. Şef hepimizi toplantı odasına çağırmış, geçici görevden söz ediyorken rüyamı ve Selin'in evindeki bilgisayarda oynadığımız bir oyunu düşünüyordum. Oyunda amazon bir kadını yönlendiriyorduk ya da biz o amazon kadındık. Dünyayı ve dünyanın yöneticilerini Mefisto, Diyablo, Baal ya da adı her neyse kötü bir güç ele geçirmişti ve biz dünyayı kurtarmak için oyunun içinde dolaştığımız her yerde karşıma çıkan herkesi ateşli oklarımızla öldürmek zorundaydık. Harabe bir tapmağa girerdik, tapmak boş gibi görünürken birdenbire turuncu renkli yaratıklar etrafımızı sarar ve bize saldırırdı. Onları öldürürdük, ama en arkada duran yeşil renkli olanı ölenlere bir duman gönderir ve onları diriltirdi. Biz de önce onu öldürmeye çalışırdık. Oyunla rüyam arasında bağlantı kurmaya çalışırken Selin kulağıma eğilip "Boku yedik kızım, tiyo işi bitti, özgürlük gitti" diye fısıldadı. "Ne diyorsun?" diye ona döndüğümde konuştuğumu gören şef, müstehzi bir gülüşle bana bakarak yeni görevimizin ne olduğunu sordu. Bana sormamış gibi kayıtsız, kollarımı göğsümde kavuşturmuş ayaklı tahtaya yazdıklarını okuyordum; "Müze Müdürlüğü servis kalkış yer ve saatleri: Bakırköy 08.00, Sarıyer 08.00, Kadıköy 08.00, Taksim 08.30" Bu ne lan şimdi? Müze Müdürlüğü nereden

çıktı, ne oluyor? "Hale, kızım uyuyor musun?" diye kükreyince, "Kusura bakmayın Amirim, babam hastaydı bu sabah, aklım onda kaldı" dedim. Babam söz konusu olduğunda akan sular durduğundan (belki babamı tanırsın, gazetede ya da televizyonda görmüş olabilirsin, içişleri Bakanlığı eski müsteşarlarından Ekrem Luya) kısa bir özet geçti. Topkapı Sarayı'nda yeni bir sergi salonu hazırlanmış, birkaç değerli eşya bu yeni yere taşınacakmış, hazırlanma ve taşınma süresi boyunca orada çalışacakmışız. Okey, ne kızılıyorsun, bak dinledik işte. Bu görev gizliymiş ve görev hakkında, görev dışındaki hiç kimseyle konuşulmayacakmış. Buna da okey. Oraya gittiğimizde müze yetkilileri bizimle bir toplantı daha yapacakmış. Hay toplantısını sikeyim, ne yapacaksak yapalım be. Bakma öyle dik dik, aklımdan geçenleri mi okuyorsun? En zavallı, en masum, en Barbi bebek edamla ona gülümseyince benden vazgeçti ve genele dönerek, "Haydi bakalım, otobüs bekliyor" dedi. Toplantıya katılan yirmi kadar polis ve şefle birlikte arka avluya inip otobüse bindik. Selin yol boyu konuştu. Önce, neredeyse nisana gireceğimiz halde (oysa martın basındaydık) baharın bir türlü gelmemesinden dert yandı. Sonra, "Elveda sivil giysiler, elveda kafeler, elveda barlar, elveda sinemalar ve sinemaların kaçak gittiğimiz gece seansları, elveda yakışıklı oğlanlar" diye sayıkladı. "Ulan kim gelir müzeye be, sadece moruk turistler, genç olanları da eciş bücüş Japonlardır" deyince, "İyi ama bebişim" dedim, "sürekli bu işi yapmayacağız ki, şef yeni salon hazırlanana kadar dedi." Arka koltuklara doğru bir göz atıp sesini biraz daha alçalttı, "Kızım, sen uyuyordun, bir yıl dedi adam. Yeni yerin yapımı daha başlamamış, o bir yıl diyorsa Allah bilir ne zaman biter." Tahtada yazanların ne olduğunu sordum ona, müzenin servisleri varmış, iş bitene dek onlarla gidip gelecekmışız. Eh, bu da iyi, elveda dolmuşçular, yedide kalksam Kadıköy'dekine yetişirim. Sarayın kapısında indik. O muhteşem kapının iç kısmına yerleştirilmiş, çevresindeki herşeyle olabildiğince tezat ve komik dedektörlü kapı, biz geçerken rozetler, tabancalar, mermiler, kelepçeler yüzünden sürekli ötmek zorunda kaldı. En önde yürüyen şef dönüp hepimizin duyabileceği şekilde bağırarak Harem'e gideceğimizi söyledi. Yürürken Selin koluma girip kulağıma fısıltıyla, "Bebişim, piyırşingim öttü, duydu mu?" diye kıkırdadı. "Nerene taktırdın kız?" diye cevap verince gülme komasına girdi. Güldüğü belli olmasın diye hem yürüyor, hem de Aziz Yehuda gibi yüzünü boynuma saklıyordu ki bu hareketi hemen arkamızda yürüyen ve bu görevi olsa ya da ona izin verilse hep arkamızda olmaktan asla bıkmayacak, şu Narkotik'in santralında çalışan, hay kafam, neydi çocuğun adı, yahu hergün konuşuyoruz telsizle, epey de gırgır çocuk, neyse işte, o çocuğun, belki de bizimle konuşabilmek için, laf lafı açsın, muhabbet olsun ereğiyle ya da ereksiyonuyla şunu söylemesine neden oldu: "Bayanlar, kamuya açık yerlerde seks yasaktır." Aslında bunu kimsenin, yani diğer yürüyenlerin duyamayacağı şekilde söylemeye özen göstermiş olduğunu, aynı espriyi yakın bir arkadaşımız yapsa hem Selin'in, hem de benim katıla katıla güleceğimizi biliyorduk, ama Selin gülmesini keserek geriye döndü ve "Ulan

yavşak, vereceğim desem kamuya açık demez burada götürürsün" dedi. Çocuğun surati kıpkırmızı oldu, çünkü Selin'in sesi öyle yüksekti ki önde yürüyenler dahil gruptaki herkes bize baktı. Yürümeye devam ettik, çocuk kırmızı suratıyla arkalarda kaldı. Şef yanımıza gelip ne olduğunu sordu. Selin, "Bir şey yok Amirim, yanlış anlamaktan kaynaklandı, hallettik" dedi. Harem'in kapısından girip kubbeli mubbeli bir yerlerden geçtikten sonra duvarları beyaza boyanmış, zemini taş, uzun bir koridorda durduk. Bizi karşılayan birileri "Hoş geldiniz arkadaşlar" gibi laflar etti. Selin'e yaklaşıp, "Kız, bu çocuk sana aşık" dedim. "Hergün telsizle konuşuyoruz, ne kadar hazırcevap olduğunu biliyorsun. Üstelik ona kolayca gol yiyebileceğin bir şey söyledin. Söyle bakalım, sana neden cevap vermedi?" Sorumu zorlukla bitirdim, hatta bitirip bitirmediğimi anımsamıyorum. O kısa zaman diliminden yalnızca, zaten fısıltı halindeki sesimin daha da kısılarak mırıltıya dönüştüğünü, bir de gözlerimin daldığım anımsıyorum. Selin bir şeyler söyledi, ama anlamadım. Bizi karşılayanlardan kadın olanı, boşuk ya da bu uzun koridorun boğduğu sesiyle bir şeyler anlatıyordu, duymuyordum. Şaşkınlıkla, hayranlıkla, bir mucizeye ya da ancak bir müzede bulunabilecek bir yunikusa bakar gibi, elde edemeyeceğini bilmenin verdiği umarsızlıkla, çevredekileri umursamaksızın ve çıkabilecek söylentilere aldırmaksızın, çekincesiz, kaygısız, sakınmışız ve işte daha ne denebilirse, öylece ona bakıyordum. Orada, boşuk sesli kadının yanında duruyordu. Selin, kolumu çekiştirdiğini, ama ancak dirseğiyle karnıma vurunca kendime geldiğimi söyledi sonradan. Kıpkırmızı bir suratla kadına dönüp dinlemeye çalıştım."... Kültür Bakanlığı'na bağlı bir güvenlik departmanımız olsa da mevcudu ancak rutin ihtiyaçlarımızı karşılıyor, Tasarruf tedbirleri yüzünden yeni personel de alamıyoruz. Zaman zaman ek güvenlik ihtiyacı çıktığında..." Allahım, çok utanıyorum, bir aptal gibi ona baktığımı herkes gördü. Salağım ben, salaktan da öteyim. "... müzemiz öyle bir dönemden geçtiği için sizlerden yardım istedik. Bundan böyle restorasyon bitene dek birlikte çalışacağız. Gerekli ayrıntıları güvenlik müdürümüz ve restorasyon ekibinin başkanı sizlere anlatacaklar. Onlardan önce söylemem gereken birkaç..." Allah kahretsin, herkes bana bakıyor. Belli etmemem lazım, doğal davranmalıyım. İki kere iki dört, iki kere üç altı, iki kere dört sekiz."... bildiğiniz gibi Harem'in her bölümü halka açık değildir. Yer yer üç kata varan binalarda toplam dört yüz oda olmasına rağmen ziyaretçiler ancak tek bir katın belli bir bölümünü dolaşabiliyorlar." Allah Allah, ne oluyor bana, resmen işedim. Ne salak karıyım ya, ne var sanki, topla kendini. Üç kere beş on beş."... yalnızca yurtdışından devlet adamları gibi önemli konuklar geldiğinde sergilediğimiz, halka açık olmayan eserler var. Bu eserlerin sergilendiği odanın küçük olması nedeniyle..." Titriyorum, ne alakası var, titremiyorum, sinirlenecek bir şey yok, yedi kere sekiz on beş, yedi kere yetmiş kırk beş. Oh be, şükürler olsun, yandaki odaya gitti. "... restorasyon tamamlandıktan sonra eserleri yeni salona taşıyacağız. Şimdi ben izninizi isteyeceğim, restorasyonu yapacak olan ekibin başkanı, Doçent Doktor Hızır Vahan sizlere nasıl bir güvenlik istediğiyle ilgili açıklamalarda bulunacak. Hızır

Bey, nereye gittiniz?" Adı Hızır demek. Hızır, yetiş yavrum, bak, kadın seni çağırıyor. Sen bana da yetişirsin. Yetişirsin ne, yetişir de geçersin. Her derdime çare olursun. Oof, geldi. Nasıl da gülümsüyor hayvan. Eşek. Gülümseme öyle. Aman yarabbi, bu kadar etkileyici bir ses olabilir mi? 'Arkadaşlar, hepiniz hoş geldiniz. Yardımlarınız için şimdiden teşekkür ederim. Restorasyon Bizans dönemine ait bir hamamın yanma odasında yapılacak. Birazdan siz de göreceksiniz, oda Harem bahçesinin hemen altına düşüyor. Hamamın toplantı salonu, okuma salonu ve dinlenme salonu olarak inşa edilmiş toprak üstü bölümleri on ikinci yüzyıl sonundaki Latin işgali sırasında yıkılmış. Yanma odası dediğimiz alt kısmı Saray tutanaklarına göre, Mimar Sinan'ın öğrencisi Mehmet Ağa tarafından Harem'deki hamamların alttan ısıtılabilmesi için gerekli suyun taşınması ve denize inen kör bir gizli geçidin girişi olarak daha önce restore edilmiş. Odanın adını Mehmet Ağa koymuş; Bab-ı Har. Üzerinde düşünülmüş bir ad bu, çünkü Bab-ı Har, Osmanlıca ateş kapısı demektir. Şimdi hep beraber önce Hürrem Sultan'ın gizli odasını, sonra Bab-ı Har'ı görmeye gidelim. Bu sırada güvenlik müdürümüz sizlere korunma ihtiyacı duyulan kritik noktaları gösterecek ve müze personeliyle ilişkilerin nasıl yürüyeceği konusunda bilgi verecek." Versin bakalım. Sen de ver ama. Eşek. O nasıl ses öyle? Sen başkalarıyla konuşma, benle konuş sadece, hatta kulağıma fısılda. Her şeyi anlat bana. Üstümüzden bulutlar geçsin, gözyaşlarımız kalsın çimende. Gül rengi şarabımızı içerken, bu yıldızlı gökler ne zaman başladı dönmeye diye sorayım sana, "Önce mikrokozmos vardı" diye başla, sonuna kadar dinlerim. Bana baktın değil mi? Evet, baktın, yakaladım seni. Kim bu kız diye merak ettin. Onun kadar romantik olmasa da Bahtın. Hâlâ da Bakunin. Yürümeye başlayınca, şefle birlikte grubun önünde ilerleyen güvenlik müdürü konuşmaya başladı, yavaşladı her şey. Kulağıma çalındığı kadarıyla, burası Valide Sofası, burası Hünkâr Sofası, bu koridordaki kapılar cariyeye odalarına açılır, şurası kalfaların kaldığı hücreler, ötedeki şehzade kafesi gibi asla dinlemeyeceğim, can sıkıcı şeyler anlattı. Hızır ortadan kaybolmuştu, Selin'in önüne geçip bir şey soracaktı gibi geriye dönünce, göz ucuyla, müze müdürü kadınla birlikte grubu en arkadan takip ettiğini gördüm. Sadece odalara ya da salonlara açılan kapılardan görebildiğimiz kadarıyla, girdiğimiz kapı dışında çıkış yoktu. Burada yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Saraydan çok birbirine eklenmiş binalar yığını, labirent biçiminde yapılmış bir hapis haneye benziyordu; salonlar hadi neyse de daracık odalar, minicik sofalar, padişahın karısı bile olsan katlanılacak gibi değildi. Koridorlardan, salonlardan geçip eşyasız bir odaya geldik. Odanın karşı duvarına çekilmiş perdeler, orada bekleyen görevliler tarafından kaldırılınca ortaya bir kapı çıktı. Güvenlik müdürü kapının Hürrem Sultan'ın gizli odasına açıldığını söyledi ve açtı. İçeriye doluştuk. Diğerlerinden daha uzun, daha geniş bir salondur. Pencerelerinden Boğaz görüldüğüne göre Harem'in dış odalarından biri olmalıydı. Pencereleri kapatmayacak şekilde duvarlara monte edilmiş ve ortada iki sıra halinde duran camekânlı ahşap dolaplarda değerli taşlarla

süslenmiş taşlar, gerdanlıklar, yüzükler, haç biçiminde kolyeler, işlemeli taşlar, kabzası mücevherli kılıçlar, hançerler ve işte, müzelerde görülebilecek türden diğer şeyler vardı. Dolapların altlarına yapıştırılmış süslü kartonlara, "Iustinianos'un Kraliyet Broşu, MS VI. yüzyıl", "Septimius Severus'un Hazine Odası Anahtarı, MS 204" gibi yazılar ve onların İngilizce karşılıkları yazılmıştı ve nedense bazı dolapların üstü çuhalarla örtülüydü. Salondan çıktık. Geldiğimize benzeyen başka bir koridorda ilerlemeye başladık. Güvenlik müdürü, restorasyon sırasında Harem kapanmayacağından ziyaretçilerin kazara kaybolmasını ya da görevli mihmandarın gözünden kaçacak planlı bir saklanmayı önleyecek bekleme yerlerini ve kameraların kör noktalarını gösteriyordu. Birbirine dik, "Z" biçimli üç koridordan geçtikten sonra, hem avluya hem de terasa benzeyen bir yere çıktık; korkuluklardan surlarla çevrili aşağıdaki bahçeye bakıldığında, dibinde ölmüş bir karga, yüzünde oynayan iki martı bulunan suyu yosun tutmuş büyük bir açık havuz görülüyordu. Binanın avluya bakan duvarında, ancak başımızı eğerek geçebileceğimiz kilitli bir kapı vardı, kapıyı açtılar, taş merdivenden, dışardaki havuzdan revaklarla ayrılmış, üstü kapalı, mermer işlemeli, süslü bir havuzun yanına indik. Giyinme, kurulanma odalarının bulunduğu koridorun sonundaki, dar penceresinden Galata Kulesi'nin görüldüğü küçük bir odanın ortasında yeni yapılmış, geniş basamaklı ahşap bir merdiven vardı, sırayla aşağıya indik. Üst katma hiç benzemeyen, duvarları surlardakine benzer büyük taşlarla örülmüş, tel kafesli ampullerle aydınlatılmış garip bir odaydı ve üstteki odanın pencereless duvarıyla aynı yönde bulunan, iki kişinin yan yana rahatlıkla ilerleyebileceği taş duvarlı bir tünel önce hafif bir eğimle aşağıya iniyor, sonra sola dönüyordu. Hızır grubun önüne geçip tünele girdi. İlerleyip sola dönünce tünelin öteki ağzının, duvarlara monte edilmiş sayısız projektörle gereğinden fazla aydınlatılmış büyük bir salona açıldığını gördük. Bu bölüm, bu kadar yeterli. Seni de hiç soluklandırmadım, kaç sayfa oldu, gözlerini dinlendirebileceğin bir adacık, sayfayı kıvrıp ara verebileceğin bir nirengi noktası yok. Görüyorsun, kadın olmak ne kadar zor. Bu arada yazdıklarımı bilgisayardaki, sayfaları otomatik düzenleyen bir metin programına girdiğimi, ama bu kadar çabalamama rağmen hiçbir sözcüğün istediğim gibi bölünmediğini söylemeliyim. Kitap haline geldiğinde ne olacağını merak ettiğim için bir yayınevine göndermek zorunda kalabilirim. Aslında anonimleşmeye dair kuşkularım için kendimi ikna edebileceğim bir önerme de buldum; yazmak benim gibi biri için bir tamamlanma eylemi olabilir, ama başkaları okumayacaksa eylemim eksik kalmayacak mı? Önerme şu: kitap tamamsa, yazar eksiktir. Şimdi okuyunca garip geldi, belki de tam tersi olacaktı, bilmiyorum.

Selin'e frijit olduğunu söyledim. Yemekhanede öğle yemeği yiyorduk, müze çalışanları yedikten sonra artıklarım yiyebileceğimizi söylemişlerdi. "O niyeymiş?" dedi, "Allah'a şükür tepişiyoruz az buçuk." Kesinlikle görevmiş gibi yaptığına inandığımı, on iki ayak emaye, hatta rolbond, hatta no frost olduğunu, çünkü ortalarda dolaşması son derece sakıncalı bir adam karşısında kayıtsız kalabildiğini söyledim. Karşımda oturuyordu. Sırtarak bana baktı, yansını daha önce yediği köftenin diğer yarısını çatalıyla ağzına götürdü, dilini hafifçe çıkarıp köfteye dokundurdu ve ağzına atarken dudaklarım öyle bir yuvarladı ki kızararak önce soluma, sonra sağıma, sonra tekrar soluma baktım, kimsenin gelmediğine ya da görmediğine emin olunca ki gören olsa gelebilirdi, ona doğru eğildim, "Sana frijit dediğim için özür dilerim" dedim fısıltıyla, "Sen su katılmamış bir kevaşesin." Güldü, o meşhur kıkırdamasıyla güldü. Sonra "Bebişim, abarttığın kadar değil" dedi, "Tamam, yakışıklı herif, karizmatik marizmatik, ama her gün görüyoruz onlardan. Yalnız şaştım sana, o nasıl bakmaydı öyle? Yemin ediyorum ağzın açıldı." Yemekten önce, şu Bab-ı Har mıdır nedir, o salonda, Hızırcığım bize, biz dediğim hepimiz, yani Emniyet'ten gelenler, restorasyon sırasında alınması gereken önlemlerle ilgili bilgi verirken, en arkada durmuş, rezil oldum diye kıvrım kıvrım kıvrandığımı, alı al, moru mor yere baktığımı görünce, o halimi kendisi dışında kimsenin, hatta adamın bile fark etmediğini söylemişti de biraz rahatlamıştım. Benim de akıl erdiremediğimi, kendimi hiç bu denli aciz hissetmediğimi, elimde olmadan baktığımı, sanki büyülendiğimi söyledim. Şimdi nasılsın diye sordu. Daha iyiyim, ama aklıma geldikçe kötü oluyorum dedim. Tamam, anlaşıldı, böyle olmayacak. Okur, önceki bölümün ortasından beri sana yalan söylüyorum, aslında hiç böyle olmadı. Evet, adam, yani Hızır çekici bir herif, ama Cek Nikılsın bile olsa hiçbir kadın, en azından ben gibi bir kadın bu duruma düşmez. Ben de düşmedim tabii ki. Neden böyle yazdığımı gelince o akşam olanlar yüzünden; sanırım bana acımanı ve yaptıklarım için, "Elinde değildi garibin, mecburdu" diye düşünmeni sağlamak için. Kaldı ki sen olanları bilmiyorsun, bir okur olarak görevin söylediklerime inanmak. Hayır, her şeye inandığın için değil, bir kitap okuduğun için inanman gerektiğinden böyle söylüyorum. Bu yüzden hikâyemi anlatırken istediğim yerleri değiştirebileceğimi sanıyordum. Gel gör ki içime sinmiyor. İstedğim cümleleri kuramadığım gibi hikâyenin bir yerini değiştirdiğim anda bunu fark ettiğini, samimi olmadığımı anladığım ve benden uzaklaştığını düşünüyorum. Baştan alayım, hikâyenin bir mucizeye bakarmış gibi bakan kişisi aslında Hızır'dı ve baktığı mucize bendim. Harem'e girdiğimizde müze müdürünün yanında duruyordu ve beni görünce yüzü aydınlandı. Bir süre bana baktı ve bunu önlemek için başka bir odaya gitti (başka odaya gidış nedenini nerden mi biliyorum? Kendisi söyledi, yani söyleyecek, daha sonra, o akşam). Adamı

abartan kişiye Selin'di (oraya çarpı koy, abartan kişi kolonunun Selin kolonuyla kesiştiği yere), yemekten sürekli, onun ne denli verilesi bir erkek olduğundan ve contası bozuk olduğu için damlayan çeşmesinden bahsetti durdu. Ona kevaşe olduğunu, contasının değil vanasının bozuk olduğunu ve bu yüzden damlatmak ne, şarıl şarıl akıttığını, elinde biri varken karşılaştığı her İtalyan'a (milliyet olarak değil, bölgede verilebilecek bir erkek varsa kısaca İtalyan deriz) vermek istediğini söyleyince de o muhteşem yarım köfte performansını bu kez bütün bir köfte üstünde sergiledi. Tabldot tabağın dörtler hanesinde duran elmaya baktım ve muz pahalı bir meyve olduğu için ilk kez sevindim. Kuşkusuz Selin'in edebî yetenekleri, muza nazaran elma göndermeleri için çok da gelişmiş sayılmaz; her ne kadar elma, gönderme babında başlı başına bir mit, hatta bir kutsal kitap nesnesi olsa da lezbiyenliği iğrenç olarak yorumlayan Selin'in tabii ki biçimi, tadı ve tropik özellikleri nedeniyle muzı tercih edeceğinden eminim. Epeyce minimize edilmiş bir fallus imi olarak köfteye bunları yapabilen birini elinde çikita muzla düşünmek istemiyorum, en azından iş arkadaşlarının ortasında. Ah, evet, iş arkadaşları... Kadınlar çevrelerinde olup biten her şeyden nasıl da bu kadar azade yaşayabiliyorlar? Yan masadaki Asayiş'ten gelen grup heyecanla, müzenin elindeki elemanları başka bölümlere kaydıracağını, Harem'in güvenliğini bize kakalamak istediklerini konuşuyorlardı. Yaşlı biri, bu görev için yirmi polisin fazla olduğunu, geçici dedikleri görevin bir süre sonra kalıcı hale geleceğini ve hepimizin müzeden emekli olacağını söylerken, tam karşısında oturan genç olanı, nasıl ketenpereye getirilebileceğimize dair kompo teorileri üretiyordu; taşınacak eşyaların çok değerli olduğunu, müzede görevlilerden birinin ola ki bir koleksiyoncuyla anlaşip acemiliğimizden yararlanarak bir ikisini "kalk gidelim" etmesiyle başımızın belaya girebileceğini anlatırken daha ilerdeki masada oturan şef başını tabağından kaldırıp, "Beyler" diye bağırdı, "Kesin tatavayı da yemeğinizi bitirin, on beş dakika sonra madene ineceğiz yine." Herkes şefin bu benzetmesine gülerken şaşkınlıkla Selin'e baktım; çatalından üniformasının gömlek cebine düşen patatesin bıraktığı sos izini, üniforma giymek zorunda kalışına sövüp sayarak silmeye çalışmasını, sonra muzip bir gülümsemeyle ekmekten kopardığı küçük bir parçayı ağızına atışını izledim. Kesinlikle orada değildi. Gülümsemesinin şefin söyledikleriyle ilgisi yoktu, eminim duymamıştı bile. Köfte ve muz üzerine söylediklerime ve muzun onda açtığı bir yığın gizli anıya gülümsüyordu kuşkusuz. Bir erkekle yalnız kaldığında neler yapabildiğini biliyorum, biliyorum deyince neler düşündün kim bilir, kestiriyorum diye kıvırayım. Bir süredir reklamcı biriyle beraber, duysa kızar şimdi, kıreyatif direktör bir sevgilisi var diyeyim. Adı Cem, evinin salonunu atölye haline getirmiş, boş zamanlarında resimle, heykelle filan uğraşiyor. Çeşitli renklere boyadığı inşaat demirlerini, üzerine resimler yaptığı ezilmiş tenekeleri, ıssız karayollarından topladığı ölü trafik levhalarını orasından burasından eğip, büküp, tellerle birbirine düğümleyip karşısına geçer ve halt etmiş gibi hayran hayran bakar. Selin'de kaldığım bazı geceler, elinde iki şişe

şarapla haber vermeden çıkar gelir, iki muhabbet ederiz, sonra ben ayıp olmasın diye dip odaya yatmaya giderim ve fasıl başlar. Kestiriyorum dediğim oradan işte, ikisi de sabaha kadar öküz gibi böğürüyorlar. Yatmaya giderken Selin'in volkmenini alıyorum da fazla etkilenmiyorum, ama bazen Cem önemli bir parçası koparılmış gibi haykırınca volkmen filan kâr etmiyor. Kim bilir adama neler yapıyor hayvan? Sabah Selin'le ben işe yetişmek için erken kalkarız, Cem kalkmadı mı diye sorarım, öldü o der güler. Beni hep suçladığı ota boka kafa yormak gibi özellikleri olmasa da Selin çok güzel bir kız, kendine de iyi bakıyor. Gittiği her yerde ilgi çeker ve bunu sürekli test etmekten hoşlanır. O ilişkilerine ilişki gözüyle bakmaz, onun için ele geçirmek önemlidir. Bu konular açıldığında hep şunu der: kızım, kimse çantadaki keklikle ilgilenmez, herkes havadaki kekliğe bakar. Yani neymiş, asla çantaya girilmeyecekmiş. Biz bu açıdan daha şanslıyız, çünkü erkekler salak olduklarından bir kadınla yattıklarında onu elde ettiklerini sanırlar, oysa kadın, erkeğin beynini ele geçirmeden ona sahip olmadığını bilir. Yani onlar bizim kukumuzla uğraşırken biz onların beyinlerini sikkeliyiz. Sonra istediğin kadar köpek çek, sürüne sürüne ayaklarının dibinde dolaşırlar, üstelik bundan zevk alırlar. Eee, sürünmenin de vahşi bir tadı var, çünkü sürünenler hâlâ sevgili. Bunları sadece söylüyor sanmayın, teorilerini pratiğe dönüştürebilen biri o. Cem'e yapıyor bunları; sudan bir bahane bulup kavga çıkarıyor ve siktir ediyor. Bir gece adamın Selin'in kapısında sabaha kadar salya sümük ağladığım biliyorum, sabaha karşı kapıyı ancak açtı. Dalıyan gibi adam, bok gibi de parası var, "Hadi len" deyip inse Ortaköy'e Selin gibi elli tanesini bulur, ama yapmıyor işte, Selin'den başkasını gözü görmüyor. Ben olsam acır, apartmandakiler duymasın bahanesiyle açardım kapıyı. Bu kadar farklı olduğumuz için iyi anlaşıyoruz sanırım. Geçtiğimiz yılki izin sırasında Kemer'e giderken iki günlüğüne İzmir'e uğradığımızda ailesiyle de tanıştım. Çok şeker bir babası var, Göztepe'de, oturdukları dairenin hemen altında bakkal dükkânı işletiyor. Annesi kaknem biraz, hiç gülmeyen yüzü ve cırtlak sesiyle adamı canından bezdirmiş. İnternet kafe işleten erkek kardeşi de annesine çekmiş, ilk gün akşam yemeğine geldi ve gidene kadar geçen iki saat içinde bir iki homurtu dışında ses çıkarmadı. Selin hep annesinden kurtulmak için polis okuluna yazıldığını söyler, ama ona hiç söylememiş olsam da bunun doğru olmadığını biliyorum. Onlardayken beni şaşkınlıkla karşılaştım, Selin nedense çok sevdiğini bildiğim babasının yüzüne bakamıyordu. Adam buna bir şey sorduğunda ya ona bakmadan cevap veriyor, ya da tedirgin, kısa bir bakıştan sonra gözlerini kaçırıyordu. Acaba bilmediğim bir sorun mu var diye düşünürken Selin'in yeni tanıştığımız günlerde anlattığı, o zamanlar kahkahalarla güldüğümüz bir anısı aklıma geldi. Bunların Sığacık'ta bir yazlıkları var, İzmir'e yakın olduğundan sadece yazlan değil, kışın, havanın güzel olduğu hafta sonlarında bile gidiyorlar. Bizimki lisedeyken kanka olduğu iki kızla epey güzel günler geçirmiş orada. Mezun olduğu yılın yazında, üniversite sınavından sonra yine Sığacık'ta buluşmuş. Aileler işleri dolayısıyla İzmir'e gidip gelseler de bu üç kafadar

birbirlerini bahane edip orada kalıyorlarmış. Aslında sıkıcı bir yerdi diyor Selin, ne istediğimiz gibi bir disko, ne de bar vardı. İzmir'de olmak daha iyi gibi görünse de Sığacık'ta özgürdük. Evet, ne annem, ne de babam beni pek kısıtlamadı, ama onların, özellikle babamın gözünde (çünkü anneler kızlarının ne mal olduğunu az buçuk bilirler), aslında ben olmayan, fakat öyle görünmekten hoşnut olduğum bir kişiliğim vardı. Bu maskeyi o yaratmıştı, ben de ayak uydurmuşum; özgüveni olan, dürüst ve erdemli, istediklerini yapan ama hiçbir zaman utanç verici şeyler istemeyen biri. Ne denli serbest bırakılsam da o kişiliği zedeleyecek bir şey yapmazdım. Bu yüzden İzmir'de hep otokontrolle yaşıyordum, ama Sığacık'ta öyle değildi. Bizimkiler İzmir'e döndüğü zamanlar, o koca evde yalnız kalır kalmaz kışlık kişiliğimi çıkarıp yazlıkları giyiyordum. Tabii sadece evin içindeyken, çünkü kışlıklarımı yalnız aileme değil, oradaki komşulara da göstermişim. O yaz sonu yakalandım, hem de babama. Mimarlık okuyan bir çocuk vardı orada, pek dikkat çeken biri değildi, ama yapıp ettikleri konusunda konuşan biri de değildi, güvenilir di yani. Sırayla kullanırdık onu, kendi aramızda öyle konuştuğumuz için böyle söylüyorum; sırayla evlerimize çağırdıktan sonra üç kız bir araya gelir, sana neler yaptı, benimkinde erken boşaldı filan diye anlatırdık. Onunla yakalandım işte, salondaki kanepedeydik, çocuk üstümde debeleniyordu ki dış kapının açıldığını duydum. Kimin geldiğini göremiyordum, üstelik bakamıyordum da, çünkü kapı bacaklarımın açık olduğu taraftaydı ve üstümde biri vardı. Bir süre ne yapacağımızı bilemeden öylece kaldık. Kapının kapandığını duyunca omzunun üstünden baktım, kimse yoktu. Çocuğu iteleyip koşarak pencereye gittim ve babamın elinde bir zarfla arabaya bindiğini gördüm. Meğer sınav sonucu gelmiş, Dokuz Eylül, Kimya'yı kazanmışım, müjde vermek için o kadar yol tepmiş adam. Anlatırken, kapı sesiyle birlikte içindeki organın hızla küçülmesini hissetmek gibi ayrıntılara da değiniyordu. Bazı ayrıntılarına yalnızca ipuçlarını veriyordu; bacaklarının bütünüyle ayırık ve geride olması, anımsadıkça yüzünün kızarmasına, yer yarılrsa da içine girsem demesine neden olacak bir şeye, babasının kendisini bütünüyle, bütünüyle dediğim aslında yalnızca orasını görmesine yol açmıştı; üstelik içinde yabancı bir cisim varken, üstelik, belki kısa bir süre de olsa cisim ona girip çıkarken. Masumiyetin yitimi. Bari filmlerde olduğu gibi üstlerinde beyaz bir nevresim olsaydı, değil mi? Dinlerken epey gülmüştüm, çünkü o da gülüyordu, ağlasa ben de ağlardım. Bunca yıl sonra gözlerini babasından kaçırırken, neden kazandığı okula gitmediğini (çünkü okul İzmir'deydi ve Selin hep babasının gözleriyle karşılaşmak zorunda kalacaktı), o yaz sonu neden dayısıyla İstanbul'a gelip polis meslek yüksekokulu dahil, bir yığın okula önkayıt yaptırdığını anladım. Her gülümsemenin ardında ne hüznler oluyor, her hazzın olduğu gibi. Gül bakalım Selin, bütün güzelliğinle serpilip kurumlan, ama mutsuz olacaksın nice güzel olsan da. Onu kıskandığımı düşünmüyorsun değil mi? Evet, bazen kıskanıyorum, ama sandığın gibi ara sıra yokladığım memelerinin benimkilerden daha diri oluşunu, baldırlarını iki elimle tutup olanca gücümle sıkıştırdım da dahi hiç

selülit göremeyişimi değil, aldırmaçlığını kıskanıyorum onun. Ortaköy'de günbatımı Boğaz'a karşı çay içerken ya da gecenin bir yarısı mum ışığında, şarap eşliğinde Fikret Kızılök dinlerken ya da sıradan bir günde, sıradan bir sokakta yürürken bile çevredeki her şey bana acı ve hüzün veriyorken, nasıl oluyor da onu gülümsetiyor, ben bu kadar tedirginken, o nasıl bu kadar kaygısız olabiliyor, bunca yıldan sonra bile anlayamıyorum. Bunu ona anlattığımda, hayatımızdaki pürüzlerin sivilcelere benzediğini söylemişti. Sivilcelerse batakılık gibidir, ne kadar çok debelenirsen, o kadar çok batarsın. Ben sivilcem olduğunda görmezden geliyorum, ama sen kurtulmak için sıkmayı tercih ediyorsun. İşte böyle bir filozof yanı da vardır kahpenin. Canım benim, bir tanem, iyi ki varsın. Ona baktığımı fark edince aynı muziplikle dudaklarını büküp üniformasının gömlek cebini gösterdi ve "Görüyor musun, daha yeni yıkamıştım bunu" dedi. Sonra elini boş ver anlamına gelebilecek şekilde sallayarak ekledi, "Aşağıda leş gibi terlemiştim zaten. Bebişim, acele et de bahçede sigara içelim." Elmaları elimize alıp tabakları yemek dağıtan şişman kadınlara geri verirken bir tanesi ağızındaki maskeyi indirip, "Siz Harem'e gelen polisler misiniz?" diye sordu. Başımızı sallayınca, "İnşallah hortlakları bulursunuz" diye devam etti. Ne diyor bu kadın diye düşünürken yanındaki söze karıştı, "Geceleri haremağalarının hayaletleri geziyormuş orada." Tabii ya, hayaletsiz müze mi olur, "Siz gördünüz mü hayaletleri?" diye sordum. İlk konuşan kadın, "Bütün bekçiler görmüş, geceleri kimse kalmak istemiyor Harem'de" dedi. Selin kolumu çekiştirip masada oturan şefi işaret ederek, bunu ona bildirmeleri gerektiğini, amirimizin o olduğunu söyledi. Elmaları yiye yiye bahçeye çıktık. Yemekhaneye giderken geçtiğimiz avlu kapısının yanındaki banklardan birine oturup sigaraları yaktık. Hayalet söylentisinin nereden çıkmış olabileceğini sordum Selin'e, "Hayalet mi kaldı kızım?" dedi, "Bence teyzeleri özürlü kontenjanından işe almışlar. Ay, aklıma Petrik Siveyzi geldi, inşallah geceleri dolaşıyordur da nöbette filan kıstırırız." Sigaralar bitene dek geceleri neler yapabileceğimizi konuştuk, tiyo işine ara verildiğine göre müzedeki ters vardiyalar dışında gecelerimiz boş olacaktı. Henüz çalışma saatleri de belli değildi, ona, dur bakalım, çizelgeler çıksın da yaparız bir şeyler dedim. O da gülerek, "Seni masanın başından kaldırıabilirsek tabii" dedi. "Eh, seni de Cem'in kucağından alabilirsek" diye cevap verdim. "Sen de kucağına oturacak birini bul da şu kıskançlığını öldür" diyebilirdi, ama demedi, üstünde bile durmadı hatta. Çevreye şöyle bir bakıp "Hoş bir yer" dedi sadece, ama bunu müze için mi dedi, Cem'in kucağı için mi, bilmiyorum. Sigaraları söndürüp Harem'e doğru yürümeye başladık. Arkadaşlar turnikelerin içinde, kapının önünde toplanmış bekliyorlardı. Biz de katılınca şef yoklama yaptı. Bir süre sonra kapı açıldı ve güvenlik müdürü kendisini takip etmemizi istedi. Hep birlikte yemden Bab-ı Har'a indik. Restorasyon ekibi yemekten dönmüş, çalışmaya başlamıştı. Salonun ortasındaki çelik iskelenin yanında ekipten bir kadınla konuşan Hızır geldiğimizi görünce "Baretler lütfen" diye bağırdı, konuştuğu kadına dönmeden önce ekledi, "Hemen geliyorum, bir dakika." Yemeğe çıkarken

tünel kapısının yanındaki ahşap kütüklerin üstüne bıraktığımız baretleri alıp yerine şapkalarımızı ve dışarıdaki mart soğuşuna rağmen buradaki cehennem sıcaklığı yüzünden çıkardığımız montlarımızı koyduk. Baretleri kafamıza geçirip kerestelerin önündeki karatahtanın yanında beklemeye başladık. Ortalık toz duman içindeydi, yan duvara dayanmış sunta tabakaların önündeki birkaç adam kazma, kürek ve süpürgelerle yerdeki toprağı temizliyordu. Köşeden duvarın ortasındaki kapıya dek üçgen bir bölüm temizlenmiş, taban taşları ortaya çıkarılmıştı. Tavan sütunlarla desteklenmiş olmasına rağmen kare biçimindeki salonun genişliği yüzünden hiç de güven vermiyordu. Salonun tam ortasına denk gelen dört sütunun araşma daire biçiminde iskele kurulmuştu ve üstlerinde baret ve şorttan başka bir şey bulunmayan işçiler bu bölümdaki tavan taşlarını söküyorlardı. Birden, her şey nasıl bu kadar boktan olabilir diye düşünmeye başladım. Taşları sökmek için kullandıkları sarsıntılı alete, yeterince sarsılabilmesi için hava gönderen kompresörün sesi beynimi deliyordu. Projektörler yüzünden içerisi çok sıcaktı, saç diplerimden, koltuk altlarımdan, bacak aramdan fışkıran damlalar kıvıllı kıvıllı oynayan kurtçuklar gibi bedenimde yer değiştiriyordu. Yemekten önce buraya geldiğimizde de terlemiştim, ama kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim. Hamburgerimin ketçaplı dönemi (ketçaplıysa hem burar, hem gerer) dört beş gün önce bitmiş olmasına rağmen karnım yine ağrımaya başlamıştı, hem de aynı şekilde, içerdeki alet edevat kopuyormuş gibi. Şimdi yatağımda olup iki büklüm yastığıma ısırılmam gerekiyordu diye hayıflandım. Bir de diri dursun diye bir beden küçük aldığım sutyenimin kopça yeri kaşınıyordu ve ben orayı kaşıyamadığım ya da sutyeni çıkaramadığım için sinirleniyordum. Zorunda kalmalara sinir olan hiç kimse polis olmamalı. Selin kulağıma yaklaşıp "Acayip terledim, sanki diri diri gömülmüşüm de soluk alamıyorum" dedi. Başımı sallamakla yetindim, o an benimle konuşmaya yeltenen başka biri olsa kavga çıkarırdım. Hızır yanımıza gelip kompresörün sesi yüzünden bağıra bağıra konuşmaya başlayınca arkaya geçtim ve kollarımı karnıma bastırarak kalasların üstüne iki büklüm oturdum. "Arkadaşlar, tekrar merhaba. Beklettiğim için özür dilerim, bize hem ışık, hem de hava sağlayacak eski baca deliğini tekrar açmaya çalışıyoruz. Yemek saati yüzünden konuşamadığımız bir iki konu var, daha sonra işbölümü yapacağız." Ulan salak, efendi gibi yukardaki odada konuşsan bağırarak zorunda kalmayacaksın, biz de terlemeyeceğiz. "Daha önce de söylediğim gibi burası Bab-ı Har, benzer planda başka örneği olmadığı için çok önemsenen bir Bizans hamamının yanma odası. Yaklaşık on beş asır önce burada ısınan suyla Bizans soyluları yıkanıyordu. O zamanın hamamlarını şimdikilerle karıştırmayın, hamamlar toplantılar yapılan, kitap okunan, kiraathaneler gibi sosyal işlevleri olan binalardı." İyi, hoş da güzelim, bize ne? Biz müzeci, arkeolog ya da tarihçi değiliz. Biz sana parmak izi nasıl alınır, adam nasıl sorgulanır konularından söz ediyor muyuz? "Yerebatan Sarnıcı'ndan suyu kanallarla buraya taşıyıp ısıtıyorlarmış. Bu kanallar halen dışarda gördüğünüz havuzlara su sağlamaktadır, ama Mehmet Ağa'nın yaptığı restorasyon

sırasında buradaki kanallar ve bacalar kaldırılmış. Isınan suyu yine kanallarla yandaki yıkanma bölümüne taşıyıp..." Hâlâ konuşuyor hıyar. Gıcık herif. Turla gelmedik ki biz, turist değiliz. Bize şurada bekleyeceksiniz diyeceksin, biz de orada bekleyeceğiz. Biz polisiz, hayatımız boktan bir şekilde hep beklemekle geçer. Birileri bize şurada bekleyeceksin der, biz bekleriz. Mitinglerde, gösterilerde, maçlarda, pusularda, barikatlarda, nöbetlerde, karda, kışta, yağmurda, çamurda hep bekleriz. Bir bok olacağı yoktur, ama bekleriz. Selin başıma dokunduğunda, kompresörün ve Hızır'ın sesini duymamak için ellerimle kulaklarımı kapatıp başımı eğmeden önce son olarak gördüğüm, lacivert pantolonlar içinde yan yana bekleyen bir yığın çaresiz göt görüntüsü eşliğinde bunları düşünüyordum. "Neyin var bebişim?" diye sordu. Kafamı kaldırınca Selin bile gözüme at suratlı göründü, balıkgözünden bakıyormuşum gibi. Herkes bize dönünce "Bir şey yok, karnım ağrıyor" dedim. Şef yanımıza gelip ne olduğunu sordu. Selin, "Karnı ağrıyormuş" deyince, çipil gözleriyle, her yerde bir bokluk çıkarırsın der gibi yüzüme baktı. Tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. "Yolu bulabilecek misin?" diye sordu, bulurum dedim. Selin de gelmek istedi ama gerek olmadığını söyledim. Bareti bırakıp şapkamı aldım, montumu giyip tünelden üst kata çıktım. Derin derin nefes alarak koridoru geçip süslü havuzu kapatan revak kemerlerinin sütunlarından birinin dibine oturdum. Tam zamanında oturmuştum, biraz daha ayakta kalsam kusacaktım. Dizlerimi karnıma çekip başımı öne eğdim. Mermer çok soğuktu, kığım üşüyordu ama ağrıdan kalkabilecek durumda değildim, iki büklüm otururken sesli bir şekilde osurunca biraz rahatladım. İkinci bir salvoyla daha iyi olmayı beklerken üst kattan sesler gelince başımı kaldırdım, kalabalık bir turist grubu avlunun korkuluğundan bana bakıyordu. Mecburen kalkıp havuzun diğer yanına geçerek gözden kayboldum. Duvar boyu sıralanmış kapılardan birini açtım. Küçük ve sıcak bir odaydı, içinde duvara dayalı kırık pencere pervazlarından ve tozlu bir büro masasından başka bir şey yoktu. Masaya serilmiş, üstünde kurumuş zeytin çekirdekleri, salatalık kabukları, domates lekeleri bulunan gazete kâğıdını buruşturup yere attım ve masanın üstüne çıkıp duvara dayanarak yine iki büklüm oturdum. Kısa bir bekleyişten sonra bu kez sessiz bir şekilde geldi. Rahatlamanın verdiği gevşemeyle kendi kendime, ulan, sıçtık mı acaba esprisi bile yaptım, hatta güldüm de. Tam, "Harem'de kendi osuruğuyla zehirlenip ölen kadın" manşetli gazete sayfalarının mizanpajıyla uğraşıyordum ki kapı açıldı. Başı, mı kaldırdım ve yüreğim ağızıma geldi. Oydu. Allanın belası herif, odayı bu kadar kokutmuşken, sırası mı şimdi? İkimiz de salak salak birbirimize bakıyorduk, sonra o, "İyi misiniz?" diye sordu. Cevap verirsem sesimin heyecanımı ele vereceğinden korkarak başımı salladım. "Bakın, buralarda pek temizlik yapılmıyor, isterseniz ofisimde dinlenebilirsiniz" dedi. Bacaklarımı sallandırıp masadan indim, ona bakmadan önünden geçip (lavanta kokuyordu) odadan çıkarken kısık bir sesle, buna gerek olmadığını, kendimi daha iyi hissettiğimi, ekibe dönmem gerektiğini söyledim. Tünele inen merdivenin bulunduğu dip odaya açılan koridora doğru gidiyordum ki arkamdan, "Arkadaşlarınız giriş

kartlarını almak için müdüriyete gittiler, buyrun, size refakat edeyim" diye seslendi. Geriye döndüm. Avluya çıkan merdivenin başında durmuş gülümsüyordu. "Üşümüyor mu bu herif, aşağıda giydiği tişörtle dolaşiyor, tehlikeli bir hayvan bu, sana yaramaz kızım" düşünceleriyle ben de gülümsedim, ama davetkâr şekilde değil, nezaket gereği, teşekkür ediyormuş gibi. Birlikte avluya çıkıp tekrar ana binaya girdik. Zaman zaman biraz gerisinde kalarak ya da kapılardan geçerken bana yol verdiğinde belli etmeden ona yakından bakma fırsatı buldum. Boyu benden on santim kadar uzundu. Sakalı, öpüşürken insanın yanaklarını ve çenesini kızartacak uzunlukta idi (yerim senin her gün tıraş olacak vaktim yok ayağını, kulak kıllarım üşenmeden tek tek alıyorsun görüldüğü kadarıyla). Uzun saçlarını elleriyle elleri çok güzeldi, parmakları da çok biçimli geriye alıp bağlayacakmış gibi ensesinde topladığında ki sürekli gözlerinin önüne düştüğünden sık yapıyordu bunu, geniş alını ortaya çıkıyor ve bu haliyle, genç kızlığımdan aklımda kalmış, adım ve hangi filmde gördüğümü anımsamadığım, yabancı bir aktöre benziyordu. Herkesin kolye gibi boynunda taşıdığı görev kartım kot pantolonunun arka cebine sokmuş olmalıydı, çünkü bu kadar kire toza rağmen beyaz kalabilmiş kısa kollu tişörtünün arkasından kısa bir zincir sallanıyordu. Zayıftı, ama sağlıklı görünüyordu. Elleri pantolon ceplerinde, karşıya bakarak, uzun adımlarla yürüyordu ve bana dar yerlerden geçerken yol verdiğinde, o an oradan geçmekte olan herhangi biriymişim gibi bakıyordu. Hay salak, sen bunları düşünürken o nerelerde kim bilir? Hangi taşı hangisinin üstüne koyacağını düşünüyordur şimdi. Hangi okulda acaba? Harem'in kapısından çıktık. Bizimkiler gişenin öteki tarafında toplanmış konuşuyorlardı. Turnikeden geçmek için hamle ettim, ama yalnızca iç tarafa döndüğünden çıkamadım. Omzuma dokundu ve gülümseyerek, "Ötekinden" dedi. Duvar dibindeki turnikeye gitmek için geri çekilmesini bekledim. Çekilmedi. Tam karşımda durmuş gözlerimin içine bakıyordu, ama bir kadına bakar gibi değil, kaşifler gibi garipseyerek. Sonra, ancak uzun süredir tanıdığınız birinin söyleyebileceği kadar içten, "Bu akşam bir yerlerde yemek yiyelim" dedi.

Kadın yalnızca belleğiyle yaşar ve belleği onun, işine nasıl geliyorsa öyle çalışır. O anlarının istemediği bölümlerini istedikleriyle değiştirir, üstelik öyle olduğuna inanarak. Noktası, virgülü olmayan, dur durak bilmeyen akıllı, sonsuz belleğine yığıldığı anılarını başkalarının akıl erdiremeyeceği kelepçelerle

birbirine eklerken, yok sayamayacağı olayları kabullenebilmek için aralara inanabileceği küçük ayrıntılar ekler ya da çıkarır. Dolayısıyla, her ne kadar başkalarının okuması için değil, kendisini tanımak, kendisiyle barışmak için yaptığını düşünse de anılarını yazan bir kadının ne kadar doğru söylediği şüphelidir. Önceki bölümün son cümlelerini okurken aklıma geldi bu; turnikenin içinde bana yol vermesini beklerken gözlerime gerçekten yeni bir şey icat etmiş bilim adamı gibi mi bakıyordu, yoksa, gel bu akşam amı sike denk getirelim tarzı bir bakış mıydı, şimdi anımsamıyorum gerçekten. Sonuçta öyle yazmışım, öyle değilse de öyle olmasını istemişim, sonraları birçok kez tanık olduğum o hınzır ya da Hızır bakışım saklamışım belleğimde. Kolay kolay ilgisini çeken bir şey yoktur Hızır'ın, dünya yıkılsa aldırmaz, ama kimsenin ilgilenmediği önemsiz bir şeyle saatlerce oyalanabilir. Sirkeci'de herkesin yem atıp geçtiği güvercinlere takılmıştı bir keresinde. Sucuk döner yemek için istasyona gitmiştik. Müzeye dönmek için, şimdi tam anımsamıyorum, ya zaman darlığından ya da yağmur yağdığından taksi ararken, hangisi olduğunu bilemeyeceğim, çok var, bir caminin önünden geçiyorduk ki birden durup güvercinlere bakmış ve suratına o bakış yerleşmişti. Dudakları hafifçe aralanmış, o küçük gözleri olabildiğince açılmış, hayranlık ve şaşkınlıkla karışık bir gülümsemeyle, zor bir problemin çözümünü bulmuş gibi bakıyordu. Ne olduğunu sordum, "Kur yapıyorlar" dedi. Kuyruğunu yelpaze gibi açmış yerleri süpüren bir güvercin, çeşitli sesler çıkararak, başını indire kaldıra diğerini takip ediyordu. Ama yalnız gösterdiği güvercinler değil, neredeyse hepsi aynı şeyi yapıyordu. Onların ne özelliği olduğunu sorduğumda, ikisinin de erkek olduğunu söylemişti. Daha o geceyi anlatmadan neden bunlardan söz ettiğimi anladın sanırım; sonraki günlerimizden söz ederek ilişkinin bir devamı olduğunu gösterip ilk buluşmamızda yaptıklarım nedeniyle hakkımda oluşturabileceğin önyargıları önlemeye çalışıyorum. Aslında tıpkı onu ilk gördüğümde ne kadar çok heyecanlandığımı anlatmama benzeyen bir taktik bu. Evet, onunla daha sonra da görüştük, hatta birlikte ağladık, bunlar yalan değil, ancak aradığı ben değildim. O, benim aracılığımla ulaşabileceği... Ah, zamanı gelmemiş cümleler kuruyorum yine, kaldığım yerden devam etmeliyim. Ne diyordum, o günün akşamı Selin'in evinde duş alıp, üstüme onun kotlarından ve gömleklerinden bir şeyler uydurdum. Annemi arayıp gece Selin'de kalacağımı, gecenin birinde müzeden çıkıp karşıya geçmemin zor olacağını söyledim. Ekip altışar kişilik üç takıma ayrılmış, bizim takıma ilk hafta akşam beş, gece bir vardiyası düşmüştü, ikinci hafta gece bir, sabah dokuz, sonrakinde sabah dokuz, akşam beş vardiyasında çalışacaktık. Restorasyon sonuna dek bu sistem dönüşümlü olarak sürüp gidecekti, ama o gün mesaiye sabah geldiğimiz için vardiyanın ertesi gün başlayacağını söylemişlerdi. Yine de evi aradığımda, vardiya aynı gün başlamış da gece bire dek çalışacakmışım gibi yalan söyledim, her şeyi bilmeleri gerekmiyor. Aynalı komodinde makyaj yaparken Selin yatağa oturmuş beni seyrediyordu, "Kılları filan temizledin mi kız?" diye sordu. "Yok deve" diye cevap verdim, "İlk gece

verecek değilim ya." Bu cümle açık bir şekilde sonraki gecelerin de olmasını istediğimi gösteriyordu, hemen anladı tabii, "Oho, tiyatrocunun herifi unutmamak daha, hani bardan götürdüğün. Demek bebişim ciddi bir ilişkiye başlıyor" dedi. Alttan almam gerekiyordu, "Bir kere oldu o. Hem ciddi ilişki de ne kızım? Yemek yiyeceğiz sadece." "Dur bakalım" deyip durumu savuşturmaya çalıştım. İşin doğrusu, banyodayken her ihtimale karşı memelerimi kontrol etmiş, yeni baş vermiş birkaç kılı cımbızla almıştım, daha iki gün önce ağda yaptığımdan alt taraf idare ederdi. Komodinin üstünde Hızır'ın kartı duruyordu, hiç beklemediğim bir anda yemek teklifi yaptığında, akım bokuma karışıp, "Bilemiyorum, evi aramam lazım, iyi olurdu, ama misafir gelecek" diye geveleyince, cüzdanından, üstünde adının, unvanlarının ve telefonlarının yazılı olduğu bir kart çıkarmış, müsait olursam aramamı söylemişti. Selin karta bir kez daha bakarak, "Öyledir bu işler" dedi, "İlk gece vermiyorsan ciddi takılıyorsun demektir. Veriyorsan, olsa da olur, olmasa da diye bakıyorsundur." Kartı bırakıp yatağa uzanınca tişörtü sıyrıldı, altında sadece tanga donu olduğundan bacakları çıplaktı. Aynadan ona baktığımı görünce bacaklarını ayırdı ve tişörtünün üstünden memelerim avuçlayıp "Ben de Cem'i çağırırım bari" dedi pis pis sırılarak. Geç kalıyordum, bu yüzden sadece "Ne yaparsan yap, vermeyeceğim işte" diyerek elimdeki ruju kapatıp ona atmakla yetindim, kahkahalarla arkasını dönünce kışına çarptı ruj. Çıkarken çok sevdiğimi bildiği siyah anorağını verdi bana. Kapıda uğurlarken hâlâ sırtıyordu, "Gece gelecek misin?" diye sordu, "Siz keyfinize bakın" dedim, "dip odaya gider yatarım ben." Asansör aşağı inerken sesini duyuyordum hâlâ, "Misafir getirebilirsin, yerimiz var" diyordu. Meydana inip Taksim dolmuşlarından birine bindim. Yol bok gibi kalabalıktı, Etap'a geldiğimde on dakika geç kalmıştım. Kapıdaki görevliler çantamdaki tabancayı sorun ettiler. Önceki görevden kalma bir alışkanlıkla kimliğimi göstermek istemedim. Tam hırlayacaktım ki iç kapıdan çıkan Hızır yanımıza geldi ve "Burası çok kalabalık, başka bir yere gidelim" dedi. Çıkıp İstiklal'den aşağı doğru yürümeye başladık. Üstüne giydiği kot mont dışında hâlâ aynı giysilerle dolaşıyordu, saçlarını at kuyruğu bağlamış, başına krem rengi bir balıkçı şapkası geçirmişti. Ellerini pantolonunun cebine sokmuş leylek gibi yürürken bana döndü, "Polis olduğuna inanamıyorum" dedi, "Senden polis "olur mu yahu?" Haklı olduğunu, kimse böyle bir ihtimali düşünmediği için çoğunlukla sivil işlerde çalıştığımı, hatta önceki işinin narkotik istihbaratı olduğunu ve o iş sırasında bütün mesaimin bu caddede geçtiğini söyledim; daha söylerken ne bok yediğimin farkına vardığımdan bu işin gizli olduğunu ekleyip anlattıklarımın aramızda kalmasını istedim. Pek konuşmuyor, sağa sola bakmıyordu, bu yüzden Kolezyone'nin yeni vitrin yapmış olduğunu, Munga'nın yaz kreasyonunun (95 yaz kreasyonu da epey ilgi çekmişti) sergilenmeye başladığını (kapısındaki afişte, kırmızı bir kanepede yan yana oturan kadın kılığında girmiş erkekler tarafından sunulan yüksek topuklu kadın ayakkabıları fotoğrafları vardı) söyleme cesareti bulamadım, başka bir herif olsa en azından Eltms'ın ucuz sepet reyonunda bir süre deşinir ya da Nigâr'a

yeni kokular gelmiş mi diye bakardım. Tünel'e yaklaşırken "Nerede yiyeceğiz?" diye sordu, "Bilmem" dedim, tabii ki çoğu yeri biliyordum, ama onun nereyi seçeceğini merak ediyordum. Tünel girişinin yanındaki pek uğramadığım bir yeri gösterip, "Şurası iyi gibi" dedi. Girdik. Henüz üç dört masa dolu olmasına rağmen bütün masalarda rezervasyon notları vardı, duvar dibindeki merdivenden yukarı çıkmayı düşünürken garson geldi ve o günkü program yüzünden dolu olduklarını, başka bir zaman bizi misafir etmekten memnun olacaklarını söyledi. Hızır adamın elini tutup "Bir şeyler yapamaz mısın?" diye sordu. Elini çektiğinde garsonun yeşile dönmüş eli ışık hızıyla cebine girip normal rengiyle geri çıktı, "Bir saniye lütfen" deyip barın arkasındaki kapıda gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra geri geldi ve barın dibindeki, merdiven altı masaya oturabileceğimizi söyledi. Üstümüzdekileri çıkarıp hepsini değil, ben anorağı, o montunu ve şapkasını oturduk. Merdivenin diğer tarafındaki boşlukta piyano, davul ve boş sandalyelere bırakılmış başka enstrümanlar vardı. Dip tarafa oturduğum için her yeri görüyordum, ama Hızır karşıma oturduğundan yalnızca beni görüyordu bir kadın başka ne ister ki? Bize masa ayarlayan garson siparişleri almaya geldiğinde o kadar kırıttı ki neredeyse ikiye bölünecekti. Hızır tavsiye edebileceği balık olup olmadığını sordu. Garson kaşlarını kaldırarak fiyort soslu terbiyeli somonu iyi yaptıklarını, ellerindeki levrek ve çipuraların çiftlik balığı olduğunu, ama istersek diğer yerli balıklardan mezzit ve tekirin taze olduğunu söyledi. Hızır, kılığı seremoni kaldıracak birine hiç benzemese de herhangi bir görgü kitabındaki sipariş verme kurallarını sırasıyla yerine getirdi, hatta kalamarın ve salatada kullanacakları ahtapotun memleketini soracak kadar ileri gitti ve sonunda birkaç meze, tekir ve Antik marka şarap sipariş etti. Masalar yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Çantamdan sigara çıkarıp yaktım, ona da uzattım, kullanmadığını, ama benim içmemde bir sakınca olmadığını söyledi. Seni hayvan, herkesin sigara içtiği bir yerde bana bunu dedin ya, ben de bunun acısını senden misli misli çıkarmazsam, dur bakalım, gece yeni başlıyor düşünceleri beynimde oynasırken o balıklardan söz ediyordu; mezzit sürülerinde erkek ve dişi sayısı homojen değilse fazla olan cinsiyetin değişime uğradığını, örneğin dişiler erkeklerden fazlaysa sürüyü dengeleyecek sayıda dişinin erkeğe dönüştüğünü, birçok balık türünde bu yeteneğin bulunduğunu, hatta Ursula Ka le Guyin'in Karanlığın Sol Eli romanındaki uygarlığı yaratırken bu özellikten yararlandığını anlatıyordu. Mezeler ve şarap geldiğinde salonda hiç yer kalmamış, bardaki sandalyeler bile dolmuştu. Neden polis olmayı seçtiğimi sordu, seçmedim dedim, ben aslında babam olmak istiyordum. Babamın emniyet müdürlüğü yaptığı dönemde epey küçüktüm, onunla birlikte biz de üç beş şehir değiştirdik. Taşındığımız her şehirde, karşılaştığımız hemen herkesin babama gösterdiği saygıdan etkilenmiştim. Ben tekne kazıntısıyım, iki ablam da benden epey büyükler. Onlar benim kadar etkilenmemiş olmalı ki ikisi de ev hanımı oldular. Neyse, işte tam ben ortaokula başlayacakken babam müsteşar olunca Ankara'ya taşındık. Orada babama hayranlığım daha arttı;

evimiz özel bir sitedeydi, okula özel arabalarla gidip geliyordum, her akşam herkesin hayranlık duyduğu özel misafirlerimiz oluyordu ve arkadaşlarım bütün bunların ne kadar özel olduğundan söz ediyorlar, beni kıskandıklarını belli ediyorlardı. O kafayla liseden sonra polis akademisi sınavlarına girdim, sonuçta babamın izlediği yolu takip ediyordum ve o beni, Cumhuriyet kadını palavrasına olan inancı yüzünden ya da ailenin şımartılmış küçüğü olduğumdan uyarmadı. Aslında akademinin ikinci yılında polis olmak istemediğimi anladım, ama babamı utandırmamak için ayrıldım. Hiç de beklediğim gibi değildi, akademiye dek alıştığım yaz tatillerini bile doğru dürüst yapamıyordum, çünkü Didim'deki yaz okulunda eğitime devam ediyorduk. Son sınıfta, biraz da o zamanki sevgilimin verdiği gazla üniversite sınavına girmeye karar verdim. Önce annemi, onun yardımıyla babamı ikna ettim, ama hazırlanmak için dershaneye gitmem gerekiyordu. Akademiyi boşlayınca devamsızlıktan atıldım. Üst üste iki yıl üniversite sınavım da kazanamayınca geriye tek bir seçenek kalmıştı, polis olmak. Akademiyi bitirebilseydim komiser olacaktım, son sınıftan atıldığım için memur olma hakkımı kullandım. Ulan, amma çözüldük herife ha, yavaşla biraz. Neden o zamanki sevgilimden söz ettim ki? Keşke öyle demeseydim, lafa bak, o zamanki sevgilim. Benim her zaman bir sevgilim olur, işte o, o zamanki sevgilimdi, anlayacağın herifsiz yapamam ben. Lafa bak. Dur, kasma hemen, bir şey anlatmış sayılmazsın. Balıklar geldiğinde ikinci şişe şarabı söylemiştik. Çalgıcılar yerini alınca Hızır sahneyi daha iyi görebilmek için sandalyesini yanıma kaydırdı. Alı güllü elbisesinin geniş kollan yarasa kanadı gibi eteğine teğellenmiş zenci bir kadın, "densing çik tu çik" lafının çokça geçtiği bir şarkı söylemeye başladı. Ampuller reostalı olmalı ki kısılmıştı, iç balkona yerleştirilmiş bir spot lamba yalnızca kadının durduğu yeri aydınlatıyordu. Salonda kımıldayacak yer kalmamıştı, barın, pencerelerin ve kapının önünde bir yığın insan ayakta durmak pahasına kadını dinliyordu. Davulcu çok yetenekli biriydi; tel fırçaya benzeyen bağırtıları hışır hışır davulların üstünde gezdiriyor, bir eliyle daireler çizerken, öbür eliyle çizdiği dairenin ortasına, diğer davula ya da zillere vurabiliyordu, hem de müziğin gerektirdiği farklı ritimlerle. Çaktırmadan aynısını masanın altında yapmayı denedim, olmadı. Yedi ya da sekiz ya da kaçsa işte, o kadar şarkıdan sonra ara verildi, çalgıcılar aralarında İngilizce bir şeyler konuşarak yanımdan geçip barın arkasındaki kapıdan çıktılar. Hızır bir şişe şarap daha söyledi. Nasıl tehlikeliyse bu hayvan, bu kadar yakınlaşmışken bacağını bacağıma kazara bile değdirmemişti. Tam hangi okulda çalıştığını soracaktım ki, "Birazdan dönerim" deyip ayağa kalktı. Tuvalete gideceğini sanıyordum, ama sahneye gidip piyano taburesine oturdu ve her gün yaptığı bir şeymiş, orada sahne alıyormuş gibi çalmaya başladı. Uğultu kesildi, herkes yine sahneye döndü. Klasik müzikten anlamam, ama iyi çalıyor gibiydi. Salondakilerin ilgisi içimdeki "Rezil olduk" duygusunu bastırdı, hatta bir süre sonra gurur duymama bile neden oldu, çünkü çalgıcılardan ikisi barın önüne gelmiş onu dinliyorlardı, parçanın ortalarına doğru diğerleri de geldiler. Konser sırasında

olduğu gibi ışıklar yine kısıldı, spot lamba piyanoya yöneldi. Sanki kurbanı olduğum bir gizli kamera şakası yaşıyordum, bir mimardan ya da bir arkeologdan ya da her ne haltsa işte, başka işlerle uğraşan birinden beklenmeyecek kadar iyiydi. Piyanoyla karizma yapmış virtüözler gibi çalışıyordu; bedeni ahenkle öne arkaya salmıyordu, gözleri kapalıydı, zaman zaman kafasını sağa sola savurduğundan saçları dağılmıştı. Ön masada oturan keçi sakallı yanındaki kadının kulağına eğilip "Rahmaninof" dedi, opus mopus gibi bir şeyler daha söyledi ama anlamadım. Parça bitince çalgıcılar da dahil herkes alkışlamaya başladı. Gözlerini açtı, gülümseyerek salona baktı ve tek eliyle "Civciv çıkacak, kuş çıkacak" tarzı, çok hızlı olmayan ritmik bir şey çalarken diğer eliyle barın önünde beklemekte olan çalgıcılara, "Haydi gelin" işareti yaptı. Adamlar sahneye gidip enstrümanlarını aldılar. Hâlâ aynı ritmi çalışıyordu, boştaki eliyle boşta duran tefi boşta duran piyaniste uzattı ve geride duran piyano mikrofonunu önüne çekip diğerlerine bakarak, başını sallaya sallaya "Bap parab bap, bap parab, parab parab pab, bap parab" diyerek ritmi çalmalarını istedi. Sallanıp duran saksofoncu dışındaki enstrümanlar katıldılar, yarasa kadın bile her ritim başında elini bir kez çırpıp, "Oov yee, oov yee" diyerek gruba ayak uydurdu. Hızır'ın diğer eli de tuşlara girişince kimi bölümleri tanıdık gelen bir melodi ortaya çıktı. Sonra mikrofona eğilip esrar çekmiş adamlar gibi sözcükleri yuvarlaya yuvarlaya, heceleri yutarak söylemeye başladı, aynı sözleri ikinci kez söylemese Türkçe olduğunu bile anlamayacaktım; "Beklemeye tahammül gösterecek mi gönlüm?" Oha be oğlum, oha be, hayvansın. Arada saksofoncu öyle bir solo girdi ki, yani bu kadar olur, müthiş bir şey oluyordu. "Ne malum uzun mudur sensiz geçecek ömrüm?" Yahu ben bunu biliyorum, neydi bu şarkı ya? Değişik söylemese çıkaracağım. "Belki de başucumda arzu ettiğim ölüm." Dur bakayım, evet, o galiba, evet. "Hayli yakın zamanda öleceğim, kim bilir?" Çok iyi be. Manyaksın. Bütün salon hep bir ağızdan "Kim bilir, kim bilir, kim bilir?" diye koro yapınca şarkı orijinal formuna döner gibi oldu, ama Hızır nakaratın tekrarlanmasına izin vermedi, diğer enstrümanlar ritmi sürdürürken dehşet bir soloya girişti; bas seslerden tize doğru önce yavaş, gittikçe hızlanan bir solo. Sona doğru o kadar hızlanmıştı ki, belki o muhteşem ellerini, izlenmesi olanaksız parmaklarını, piyanonun üstüne abanmış bedenini ve esrimiş yüzünü daha iyi görebilmek için, belki de usulca başlayıp delice süren bir şeyin izleyeninde uyandırdığı devinme isteği yüzünden bazıları ayağa kalktı. Sonra birden duruldu, baştaki ritme döndü. Yüzünü salona dönüp gülümseyince öncekinden beter bir alkış koptu. Halinden memnun çellocuya döndü ve "Go Cani go" dedi. Çellocu başını sallayıp önce yayla, sonra parmaklarıyla kısa bir solo geçti, sonra saksofoncu, basçı ve davulcu sırayla solo çaldılar ve finalde nakaratı bir kez daha söyleyip bitirdiler. Hızır kalktı, yanında bekleyen piyanistin elini sıktı, diğerleri yumruk yaptıkları ellerinin başparmaklarını yukarıya kaldırarak gülümsediler. Alkışlarla masaya geldi ve oturdu. Kalkmadan önce söylediği şarabın yarısını o çalarken içmiştim, pek bir şey konuşmadan, şarkıları dinleyerek kalan yarısını da içip kalktık. Hesabı

onun ödediğini söylemem gerekmiyor değil mi, yansını ödemek istediğimi söylediğimde öyle bir baktı ki ısrar etmedim. Kapıya giderken içerdeki hemen herkes Hızır'a bakıyor, bazı kadınlarsa hasetle beni süzüyordu. Çatlayın kaltaklar, işte bu gördüğünüz şey benim, hergün çıtır çıtır yiyorum ben bunu edasıyla kapıdan çıktım. Dışarda eve nasıl gideceğimi sordu ve eğer sapa bir yerde oturuyorsam eşlik edebileceğini söyledi. Karşıda oturduğumu, oraya kadar zahmet etmemesini, meydandan dolmuşa bineceğimi söyledim. Bu saatte karşıya geçme demesini bekliyordum, ama "Meydana kadar birlikte yürüyelim o zaman" dedi. Siktir ya, evli değil ibneye benzemiyor, bilerek yakalanıp sonrasında utanmış yaptığım kaçamak bakışlarımı da gördü, daha ne? Dur bakalım meydana kadar da bir şey olmazsa, ben arkadaşımda kalayını bari diye kıvırırım, ne yapalım? Galatasaray Lisesi'nin önüne gelene dek karşıda oturmanın zorluklarından söz ettim ve öylesine soruyormuş gibi, "Sen nerede oturuyorsun?" diye sordum. "Yakında" dedi, "Cihangir'deyim." Tam, ne güzel, denk getirebilirim ben de buralarda bir ev tutacağım demek üzereyken, "Evimi görmek ister misin? Güzel bir iki plağım var. Zamanın varsa yani" diye ekledi. Saate baktım, şimdi kaç olduğunu anımsamıyorum, ama "Geç olmuş" demem gereken bir saatti, "Bir saatliğine olabilir, Beşiktaş'ta arkadaşım var, ona geçerim sonra" dedim. Cihangir'e çıkan ara sokaklardan birine saptık, onun ne düşündüğünü bilmiyorum ama eve gittiğimizde ne bok olacağını bildiğimden ya da olmasını beklediğimden pek konuşmadan Alman Hastanesi'nin arkasındaki bir ara sokağa dek yürüyüp beş katlı bir apartmanın en üst katma çıktık. Kapıyı açıp, içeriye girmeden ışığı yaktı ve bana bakarak girmemi bekledi. Kapı, alçı tavanın kenarları boyunca sıralanmış on beş kadar küçük spot lambanın ışığıyla aydınlanan antikacı dükkânı gibi eşyayla dolu, zemini uzun tüylü, duvardan duvara halıyla döşenmiş geniş bir salona açılıyordu; çok çekmeceli, ağır bir konsolun üstünde yan yana duran iki gramfon, kiremit rengi geniş ve ağır koltuklar, üstünde dergiler ve bir yığın ıvır zıvır bulunan büyük bir sehpa, yüksek bir masa üstünde envai çeşit içki şişesi ve bardaklar, televizyonun ve müzik setinin bulunduğu önü açık, büyük bir dolap ve kıyıya köşeye yerleştirilmiş taşlar, kap kaçaklar, kefelere zincirle tutturulmuş eski el terazileri ve ne olduğunu anlayamadığım başka antika eşyalar ve duvarlarda altlı üstlü ya da yan yana bir yığın resim ve gerisini siktir et, bir yığın eşyayla dolu salona girdim. Sıcaktı. Arkamdan o da girdi ve kapıyı kapatıp montunu ve mokasenlerini çıkardı. Karşı duvardaki perdeleri açık iki geniş pencereden boş bir teras ve diğer apartmanların çatıları görünüyordu. Anorağımı ve ayakkabılarımı çıkarıp kitaplığın önündeki, arasında ayaklı bir Japon abajuru ve oymalı bir sehpa bulunan iki koltuktan kapıya yakın olanına oturdum. Şapkasını vestiyere asıp gözlerini gözlerime çivileyerek oturduğum koltuğa doğru yürümeye başladı. "İşte geliyor" dedim kendi kendime, ne gözlerimi kaçırabiliyor, ne de kıpırdayabiliyordum. Geldi, üstüme eğildi ve yanımdaki abajurun düşmesine basıp "Bu ışık yeterli olur mu?" diye sordu, "Spotlar gözümü alıyor da." Üstüme eğilirken farkında olmadan koltuğa yayıldığımı ve

bacaklarımı açıp kendimi bıraktığımı fark edince toparlanıp, "Olabilir, çok kalmayacağım zaten" dedim. Kapıya gidip tavan ışıklarını söndürdü. Sonra televizyonun bulunduğu dolaba gitti, yere diz çöküp yüzlerce plağın sıralandığı alt rafları karıştırırken şarap içip içmeyeceğimi sordu, aynı markadan evde de varmış. "Bir kadeh olabilir" dedim. İlgimi dağıtmak için terasa bakarken, iki pencerenin arasına asılmış tabloya takıldı gözüm; kenarları hazine haritası gibi yıpranmış bir kâğıdın üstüne, kuyruğunu yutan yılan figürünün ortasına, birbirine dolanmış, iç içe geçmiş bir akreple bir kertenkele figürü çizilmişti. Birden çok derinlerden gelen bir boru sesi duyuldu, usul usul başlayan, ama gittikçe yükselen ince ve kalın başka borular ve kemanlar eşlik etti ona. Elinde kadehlerle gelirken, "Bahar Ayını" dedi, "Sıtravinski'nin kendi yönettiği Kolombiya Senfoni Orkestrası'nın orijinal kaydı." Kadehleri aradaki sehpaye bırakıp öteki koltuğa oturdu. "Bu resim kimin? Çiftleşen akreple kertenkele" diye sordum. Gülerek "O kertenkele değil" dedi, "Semender. Çiftleştiklerinden de emin değilim, olsa olsa tekliyorlardır. İran'da buldum onu, çok eski bir Yezidî efsanesinin papirüsü. Orijinaldir, başka örneğine rastlamadım." Merakla resme baktığımı görünce anlatmayı sürdürdü, "Zamanın başlangıcında akrep ve semender tek bir ruhmuş, ama evreni var eden ateş ayırmış onları. Bilirsin, akrepler hakkında, ateş çemberinde kaldıklarında kendilerini öldürdüklerine dair bir söylenti vardır, semenderinse ateşte yürüdüğü söylenir. Sanırım bu söylentilere dayanılarak uydurulmuş bir masal bu; ruhun bir yarısı ateşin ortasında kaygısızca dolaşırken diğer yarısı tedirginmiş, biri umutluyken diğeri karamsarmış, biri yaşamak ve var olmak isterken diğeri ölmek ve kendini yok etmek istiyormuş. Bu yüzden parçalanmış ruh, ikiye ayrılmış ve zamanın sayısız koridorunun, dünyanın sayısız çetrefilinin içinde birbirlerini yitirmişler. İki de yarım hissediyormuş kendini, tamamlanmak için zamanın sonsuzluğu içinde binlerce kez yeniden doğup birbirlerini aramışlar. Birbirlerini bulabilmek için geçtikleri yerlere yalnız diğerinin anlayabileceği işaretler bırakmışlar. Kiminde hiç karşılaşmamışlar, kiminde iki sevgili, kiminde iki düşman olmuşlar. Rahipler derler ki, ateşle ayrılan, ateşle bir araya gelir, bu yüzden birleşememişler ve anlamışlar ki evreni yok edecek ateş yanmadan birleşmeleri mümkün olmayacak." Sonra koltuktan kalkıp arkadaki kitaplığa bakarak, bu efsanenin yazılı olduğu bir kitabı olduğunu, ama nereye koyduğunu anımsamadığım söyledi. Ona bakmamaya, bakışlarımı karşıda tutmaya çalışıyordum. Sekiz kere sekiz, kırk sekiz. Borular, kemanlar, davullar. Sehpayı geçip oturduğum koltuğun önüne geldi, üst raflara bakmak için ayak parmaklarının ucunda yükselince tişörtü açıldı, göbeğini ve pantolonunun önündeki kabartıyı gördüm. Dokuz kere sekiz... Allah belasını versin, ne hale geldim? Bıraktım kendimi koltuğa; yukarıdaydı, bütün göğümü kaplamış. Sonra yeryüzüne indi, yakınlaştı, yakınlaştı, tam karşımda durdu gözleri. Zangır zangır titriyordum, dudaklarına baktım, "Çok mu istiyorsun?" diye sordu dudakları. "Çok" diye inledim, nefesimi ayarlayamıyordum, içim göğsümden fırlayacak gibiydi. Nedense

dokunmuyordu bana, "Tut beni" demek istedim, sanırım diyemedim, "Tube" gibi bir inilti çıktı ağızımdan. Doğruldu, "Soyun" dedi buyurgan bir sesle. Ayağa kalktım, karşısında durup ellerim titreyerek gömleğimin düğmelerini çözüp çıkardım, sonra pantolonumu... "Hepsini" diye bağıınca sutyenimi ve sırlıslıklam olmuş donumu da çıkardım. "Otur" dedi aynı sert sesle, "Bacaklarını ayır, geriye çek. İyice çek. Daha çek." Yere oturdu, koltuğun hemen önüne, ayrılmış bacakları tam karşısına, "Okşa kendini" dedi. Ellerimi memelerime götürüp sıkmaya başladım. Borular çalıyor, tamtamlar vuruluyor, yangın çıtırtıları, haykırışlar, ayinin son dansı. Merakla gözlerime bakıyordu, ben de onunkilere. "Bacak aranı" dedi, "oranı okşa." Sol elim sol mememde kaldı, gözlerimi kapatıp sağ elimi bacak arama götürdüm. Karanlık... Alev topunun içinden çıkan yeşil yaratık... Bir fil gibi bağırarak... Bacak arama doğru... Çok ıslak, çok hazır ve çok yakındım, işaret parmağımla bastırarak aşağıdan yukarıya çıktım, sonra inip bir daha çıktım, bir daha, bir daha, bir daha ve bir daha yaparsam boşalacağımı anladığımda durdum; ne düşecek, ne de kurtulacak kadar, tam kıyısında durabileceğim şekilde parmağımı orama bastırarak. Ve çok çaresizdim. Gözlerimi açıp yalvarırcasına ona baktım. Sağ elini uzattı, avuç içi aşağıya bakıyordu, baş parmağı yana, orta, yüzük ve küçük parmakları aşağıya dönük, işaret parmağı karşıyı gösterecek şekilde, işaret parmağının ucuyla işaret parmağımın ucuna dokundu. Öyle dokundu ki sarsılmaya başladım, ağlayarak.

Orada, hava ve ışık girsin diye açılan deliğin altında, salonun ortasına dikilmiş Haç'ın önünde konuşuyorlardı. Tünelin girişinde durduğumdan ne konuştuklarını duyamıyordum, ama konuştukça kadının gevşediğini, oturduğu sandalyeye daha bir yayıldığını görebiliyordum. Hızır tahtaya astığı planları göstererek bir şeyler anlatıyor, arada bir kahkahalarla gülüyorlardı. Saat on gibi Selin'le avluya sigara içmeye çıktığımızda karşılaşmıştık onunla, kapıdaki güvenlik görevlisiyle gelmiş, bakanlık müfettişi olduğunu, Hızır'la görüşmek istediğini söylemişti. Kadını teslim alıp kendi ellerimle Hızır'a götürmüş, sonra da çıldıracak hale gelmiştim. Aslında bir şey olduğu yoktu, kadın işini yapıyor, bakanlığın gönderdiği ödeneğin doğru şekilde kullanılıp kullanılmadığını kontrol ediyordu, ama elimde değildi, onunla böyle güle oynaya konuşmasına dayanamıyordum. Selin sinirlendiğimi fark etmiş olmalı ki avluya çıkıp sigara içmemizi önerdi. Reddedince, "Yoldan çıktın sen" diye

çıkıştı. Benimle ilk defa bu ses tonuyla konuşuyordu, sert, kızgın. "Ne oldu ki?" diye sordum. "Bak bebişim" dedi, "Üç hafta oldu, ne biliyorsun bu adam hakkında? Nerede doğduğunu biliyor musun? Ailesini anlattı mı sana? Hadi geçtim bunları, geceleri ne yaptığını biliyor musun? Ne zaman araşan telefonu kapalı oluyor, hatta kızacak diye aramaya korkuyorsun, böyle ilişki mi olur?" Başımı eğip, "Tamam, çantamı alayım" dedim. Avluya çıktığımızda gökyüzü kapkaraydı, ha yağdı, ha yağacak, uğursuz bir gün olduğu suratından belliydi. Korkuluklara dayanıp sigaraları yaktık. Aşağıda, surlarla havuz arasındaki bahçede çalışan işçiler, deliğin üstüne konulacak cam kubbe için hazırlanmış metal çatıya branda çekmeye çalışıyorlardı. Bu konudan sıkılıyormuş gibi arada sırada gözlerime, ama çoğunlukla sağa sola bakarak konuşmaya başladı, "Bak, huyumu bilirsin, karışmak istemiyorum, ama üzülmeni de istemiyorum. Bu olay baştan beri yanlış gidiyor. Bir kere, adam seni yemeğe çağırdığında neden diye sorman gerekiyordu, neden benimle yemeğe çıkmak istiyorsun, ha, durup dururken, değil mi? Seni beğendim, daha fazla tanımak istiyorum vesaire, bir şey diyecekti mutlaka. Böylece bir sıfır önde başlayacaktın, ama sen ne yaptın, okey, tabii, hemen. Tamam, ben de biliyorum, bu işlerin nedeni hep aynıdır. Beğenmişsindir adamı, sorgusuz sualsiz çıkarsın, ama o zaman takmayacaksın bebişim. Merak etmeyeceksin, düşünmeyeceksin ve hiçbir şey beklemeyeceksin, olursa olur yani, değil mi? Hem şu şey hiç hoşuma gitmedi, sana dokunmaması ve sen şey yaparken filmini çekmesi. Yine de sen bilirsin, ama bu adamdan uzak dur bence." Haklıydı, kabul etmek istemesem de teslimiyetimin farkındaydım. İlk buluşmamızdan sonraki akşam mesaiye başladığımızda heyecanla yanına gitmiş, "Nasılsın?" diye sormuştum; bütün günüm birlikte geçirdiğimiz geceyi ve onu tekrar göreceğim anı düşünmekle geçmişti. Sesimi duyunca dönüp ilk defa karşılaşmış gibi bakmıştı bana, sonra da herhangi birine söylüyormuş gibi, "Teşekkür ederim, siz nasılsınız?" demişti. Şaşkınlığım, yanındaki işçilerden birinin yüzüme acımayla karışık bir gülümsemeye, "Böyledir bu hayvan, yapar eder, sonra da tanımazdan gelir" ya da "Bunun peşinde senin gibi çok karı var" der gibi bakmasıyla hayal kırıklığına, hatta aşağılanıyormuşum hissine dönüşmüştü. Oysa neler söylemişti, ilk buluştuğumuz gece, onun evindeyken. Abajuru kapatmış, kentin pencerelerden sızan soluk ışığında koltuğa kıvrılmış, Ateşkuşu eşliğinde, Ave Mariya eşliğinde, Petruşka eşliğinde, Bir Vaaz, Bir Öykü, Bir Dua gibi onu dinlemiştim çırılçıplak; hani bir şeye rastlarsın da kimsenin görmediği bir ışık parlar ya ondan, gözlerini alamazsın ya hani, hiç tanımadığın birini görürsün de bildik gelir ya bazen, öyle şaşırdım ki seni görünce, hep tanıyormuşum gibi, hep aramışım gibi, öyle yakın geldin ki gözlerimi alamadım da belli olmasın diye çabucak odama kaçtım. İşaret parmağıyla işaret parmağıma dokun, bu yerde oturuyordu hâlâ, yüzü karanlıktaydı. Sanırım söylediklerinin ya da sesinin büyüü yüzünden anlayamadım, öyle konuşmasa, sesi o kadar güzel olmasa o an fark edebilirdim belki; hep karanlıkta duracaktı o, ne kadar gösterirse kendini, ne kadarına izin verirse o kadarıyla yetinecektim. Eski

aşklardan söz etti yıllar sonra karşılaştıklarında Mecnun'un Leyla'nın yanından, "Leyla, Leyla" diye geçip gitmesinden ve onu tanımayışından. Eski nefretleri anlattı, Saga'nın bir kadın yüzünden bütün Nibelungen köylerini yakıp yıkışım ve nefretle aşkın birbirine ne kadar benzediğini. Eski düşmanlıklar, eski zayıflıklar, eski savaşlar, hırs, iktidar ve ölüm; ve tarih nasıl da yineliyordu her şeyi. Uyur uyanık, bölük pörçük, rüyadaymış gibi dinlemiştim. Neden sevişmemişti benimle? Yoksa daldığım kısa anlardan birinde, yanılmışım, sen bana uygun biri değilsin, bir daha görüşmeyelim filan mı demişti? Yok canım, neden desin? Ya dediyse? Aman Allahım, ne salaklık? Aklım karmakarışık bizimkilerin yanına dönmüştüm. Öyle kötü olmuştum ki takımın kim nerede bekleyecek konuşmalarına dahi katılamamıştım. Altı kişiydik; iki kişi Hürrem Sultan'ın odasından, iki kişi koridorlardan, iki kişi Bab-ı Har'dan sorumlu olacaktı. Selin usta bir manevrayla Bab-ı Har'da bekleyecek kişiler olmamızı sağladı, fazla uğraşması da gerekmedi, sıcak ve nem yüzünden kimse orada durmak istemiyordu. O hafta Hızır'la konuşma fırsatımız olmadı, biz mesaiye başladıktan bir saat sonra paydos ediyorlardı. Belki ilişkimizi işyerinde belli etmek istemediğinden uzak duruyordur düşüncesiyle geceleri birkaç kez aradım, telefonu kapalıydı hep. Hafta sonu aradığımda yakaladım, nazik, ama buz gibi bir sesle neden aradığımı sordu. Tatil olduğu için telefonda başka ona ulaşma şansım olmadığını söyledim; önemli bir şey yoktu güya, nasıl olduğunu merak ettiğim için aramıştım. "İyiyim" dedi ve kapattık. Hırslımdan oturup bir saat ağladım. Sonraki hafta hiç görüşmedik, gecenin birinde gelip, sabah dokuzda, o gelmeden gidiyorduk. Gece çok boktan bu yer haline geliyordu Harem, güvenlikçiler bina kapılarını kilitleyip saray avlularında gezindiklerinden içerde bizden başka kimse olmuyor, zaman zaman uzaklardan, binaların içinden mi, dışından mı geldiği anlaşılmayan uğultular, bağırışlar, haykırışlar duyuluyordu. Bab-ı Har daha da kötüydü; projektörler kapatıldığından duvardaki birkaç idare lambasının zayıf ışığı yerden tavana dek yükselen iskelelere, üst üste yığılmış duvar taşlarına, sağa sola bırakılmış başka malzemelere çarpıp derin gölgeler yaratıyor, Selinle aklımız çıktı çıkacak bir halde birbirimize sokulup sabaha kadar tir tir titriyorduk. En kötüsü farelerdi, işçiler gidip de sessizlik çöktüğünde kedi kadar fareler cirit atmaya başlıyordu her tarafta, bu yüzden sandalyede otururken ayaklarımız yerde kalmasın diye karşımıza bir sandalye daha çekiyorduk. Dolunay yüzünden salonun her zamankinden daha aydınlık olduğu bir gece Haç'ın önündeki sandalyelere oturmuş uyuklarken üstümüzden bir gölge geçti, kanatlı, büyük, sessiz. Ödümüz bokumuza karıştı, çığlık çığlığa yukarı koşup diğer arkadaşları çağırdık. Projektörleri açıp her yeri köşe bucak aradık. Bir şey bulamayıp projektörleri kapattığımızda, gece gezmekten hoşlanan iğrenç martılardan birinin daha gölgesi tavandaki deliğe vurunca anlaşıldı olay, daha doğrusu yalnızca Selin'le ben anladık, ama diğerlerine çaktırmayıp, tamam, siz yerinize dönün, biz idare ederiz filan deyip sabaha kadar güldük. Güldük müldük ama sessizlik anlarında aklıma hemen o geliyordu. Birine takınca

insan kendisiyle kalamıyor; bir hafta içinde yüz bin kere, bir daha onunla görüşmeyeceğime dair kararlar aldım, yüz bin kere de onu düşünürken yakaladım kendimi. Bitti bu iş, tamam, bir gecelikmiş, beğenmedi beni, çıplak görünce istemedi diye başlayıp, belki çok işi vardır, hem müze, hem okul, zaman bulamıyordur diye süren, daha ilk gece kendimi sunduğum için böyle oldu, kolay kadın sandı, o yüzden dokunmadı, aman ya, siktirsin gitsin, buna takacak kadar gerzekse olmasın zaten diye sonlandırmaya çalıştığım, ama acayip bir adam, çok çekici, şeytan çekici, şeytan tüyü, kim bilir kaç kadın var benim gibi diye yeniden başladığım, sonu gelmeyen düşünceler. Bana telefon ediyordu, ne var diyordum ben, bu akşam müsaitsen diyordu, bir yerlerde yemek yiyelim, ben de, ah, keşke daha önce haber verseydin diyordum, üzgünüm, başka planlarım var Şaşırıyor, bu kız bana karşı zayıftı, neden böyle yaptı deyip gecenin bir yarısı Bab-ı Har'a geliyordu. Selin ben sigara içeyim diye avluya çıkınca öpmeye çalışıyordu beni, bense onu itip, hop, dur bakalım diyordum, sen beni ötekiler gibi ota çüke sarmış mı sandın, soyun diyeceksin, hemen soyunacağım ha. Uç bakalım, salak kari, öpecek olsa evine gittiğinde öperdi, sana dokunmuyor bile. Birini bulmam lazım benim, çerden çöpten değil, sağlam birini, kafayı yiyeceğim bu gidişle diye diye geçti o hafta. Gündüz mesaisine geçtiğimizizin ikinci günü tünele inilen odada karşılaştık, "Nasılsın?" diye sordu, "Teşekkür ederim, siz nasılsınız?" diye cevap verdim. Kinayeme güldü, "Ne fark edemeyecek kadar hızlı, ne de yitirecek kadar yavaş" dedi, "Bir özür borçluyum sanırım. Akşam işlerim var, ama on gibi içmeye gidebiliriz." Sabah mesai olduğu için en geç on ikide dönmek koşuluyla kabul ettim. "Seni bıraktığım yerden alayım" dedi; evine gittiğim gece sabaha karşı Selin'in evine bırakmıştı beni arabasıyla. "Tamam" dedim. Dediği gibi tam onda gelip aldı. Taksim'e doğru giderken, "İstersen eve gidelim" dedi, sağa sola gidip iğrenç müzikler dinleyeceğimize..." Bir girdap vardı çevresinde, kapılıp dönmeye başlıyordu insan, döne döne kara deliğe mi gireceğiz, tamam, girelim, evinde içelim, daha içelim, daha içelim, hatta öleceksek ölelim amma koyayım, dediğin gibi olsun. "Nasıl istersen" dedim. Evine gittiğimizde sehpanın üstünde boş bir şarap şişesi ve diplerinde tortu bulunan iki kadeh durduğunu görünce kırgınlığımı örterek, "Ne pis adamsın sen" dedim, şaka yollu, "Bulaşıklarım yıkasana." Dolabın altına eğilmiş plak seçiyordu, ne dediğimi anlamayıp bana dönünce kadehleri gösterdim, "Haklısın ya, uğrayamadım eve iki haftadır" dedi, "Sultanahmet'te bir stüdyo kiraladım, müzeye yakın diye orada kalıyorum." Kadehlerin geldiğim geceden kalma olduğunu öğrenince sevindirik oldum. Aynı koltuğa oturdum, ruj izi bulunan kadehi alıp baktım, tamam, ruj ne renk olduğu anlaşılamayacak denli kurumuş, ama benim dudaklarım bunlar, kesin. Bulduğu plağı sete koyduktan sonra yeni iki kadeh çıkardı ve kırmızı şarap açtı. Tenorun biri İtalyanca aryalar söylemeye başladı, ses birbirimizi duyamayacağımız kadar yüksekti, ama kısmadı. Doldurduğu kadehlerden birini bana uzattı ve kulağıma eğilip, "Donizetti, Aşk İksiri operası" diye bağırdı. Gülümsedim. Sonra eliyle onu takip etmemi işaret edip karşıdaki

kapıdan öteki odaya geçti. Kalkıp peşinden gittim. Karşı duvara dayalı iki kapılı bir dolap, ortada tek kişilik bir yatak ve yatağın hemen yanında bilgisayar masası bulunan tek pencere, küçük bir odaydı. İlk geceye benzeyen bir gece oldu, tek farkı yatağa uzanmış mastürbasyon yaparken, bacaklarımın arasına koyduğu kamera sayesinde bilgisayarın monitöründen kendimi izleyebiliyordum. Kendimi değil aslında, yalnızca ellerim ve oram görünüyordu ekranda. İki saat boyunca baldırlarımın nasıl titrediğini, deliğimin açılma kapana nasıl su fıskırttığını seyrederek defalarca boşaldım, her seferinde ağlayarak. Onunlayken neden ağladığımı tam bilemiyorum, daha önce ağlamazdım. Kendimi aşağılanmış filan hissetmiyordum, tam boşalacakken boğazıma bir şey düğümleniyordu, yumruk gibi, sonra kendimi tutamayıp sarsıla sarsıla ağlıyordum. Sonuncusunda o da ağladı, o yüzden bıraktım zaten, yoksa devam edebilirdim. Başından beri yaptığı gibi masanın önündeki sandalyeye oturmuş merakla yüzüme bakıyordu, yakınlaştığını anlayınca onun da yüzü kasıldı, gözlerini kıstı ve ağlamaya başladı. Dizlerimi karnıma çekip doğruldum, karşılıklı bir süre ağladık. Giyinirken, çektiklerini bir sidiye kaydedip bana verdi. Odadan çıkmadan önce ona hissettirmeden bilgisayar kasasının üstünde duran sidiyi çaldım, başka kimleri çektiğini merak ediyordum. Yine Beşiktaş'a bıraktı beni, eve girer girmez Selin'e bilgisayarı açmasını söyledim. Acıkmış zaten, çet yapıyormuş. Neler olduğunu anlatınca yorum yapmadı, "Tamam" dedi, "çaldığın sidiyi izleyelim ama, seninkini değil." Eh be kızım, herhalde yani, böyle bir şeyi sana izlettirir miyim? Heyecanla sidiyi koyduk, ama beklediğimizin aksine, adı "Mikrokozmos" olan Fransız yapımı harika bir belgesel çıktı. Şiir gibi çekmiş adamlar, özellikle iki salyangozun seviştiği bir sahne vardı ki yani bu kadar olur, hatta Selin, "Bu belgeseli çeken adamlar porno çekseler, var ya adamı mahvederler" dedi. Belgesellere olan zaafımı da bildiğinden, "Tam senlikmiş" diye ekledi, "Bulmuşsun çalacak sidiyi." Belge bitince birer sigara yaktık. Neyi beklediğimi biliyordu, yatmadan önce, "Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum" dedi, "Ya çektiklerini nette filan yayınlarsa, ne yapacaksın o zaman?" Yüzümün görünmediğini, kadrajı en fazla memelerimi alacak şekilde ayarladığını söyledim. Derdi bu değildi aslında, bunları yapacak kadar zayıf olmamı kaldıramıyordu, ama bunu söylemedi. Sonraki iki gün konuşmadık, Selinle değil yahu, öyle tafralarımız yoktur Hızır'la konuşmadık. Sanırım okul yüzünden ya sabah gelip öğleyin gidiyor, ya da öğleyin gelip dört beş saat sonra ortadan kayboluyordu. Kaldığı süreler içinde o kadar çok işi oluyordu ki bir türlü yanına yaklaşamıyordum. Akşamları elime bir kitap alıyor, telefonu dibime koyup bekliyordum, bir türlü aramıyordu. Ne okuduğum kitaptan bir şey anlıyor, ne başka bir şey yapmak istiyordum. Tek istediğim onu görmek, yanında olmaktı, bana dokunmasa da olurdu. Selin belli etmemeye çalışsa da sürekli ondan söz etmeme kızmaya başlamıştı. Sonunda o gün patladı, o gün dediğim adamın evine gidişimden üç gün sonra, o uğursuz cumadan söz ediyorum. Korkuluklara dayanmış sigara içerken ona söz verdim; zayıflığının farkında olduğumu, Hızır'la yaşadıklarımın normal bir ilişki olmadığını

bildiğimi, bu işi bitireceğimi söyledim. Yağmur başlayınca aşağıya indik. Tünelin girişine oturup sabah gelirken aldığımız gazeteleri karıştırmaya başladık. Okuyormuş gibi yapıp göz ucuyla onlara bakıyordum, Hızır kadına ayaklı tahtaya astığı planları ve salonun kimi yerlerini gösterip bir şeyler anlatıyordu. Tavanın neredeyse tamamı çelik iskelelerle desteklenmişti. İşçilerden bir kısmı tavadaki geniş, yuvarlak deliğin çökmesini, çevresindeki dört sütuna dayanarak önleyecek yeni mermer payandaları yerleştiriyorlardı. Haç'ı çevreleyen ve iç içe daireler çizerek açılan ahşap yürüme bantlarının yarısı bitmişti. Yürüme bantlarının iki tarafına ve sütunların aralarına kurulmuş çelik iskeleler yardımıyla birbirine monte edilecek camekânlı dolaplardan ikisi yerleştirilmişti, yerleştirilmeyi bekleyen yüzlercesi bantların altında bekliyordu. Yemek saati yaklaşırken kalktılar, iskele direklerinin arasından bize doğru gelirken Hızır'ın söylediklerini duyabilir hale geldim, "Bütün dünyanın sözünü edeceği bir sergi salonu yapıyoruz. Bakın ter içinde kaldınız, havalandırma olmadan burası hiçbir işe yaramaz, harcanan bütün para da boşa gider. Projeye alınmış bir kalemi kesemezsiniz. Ne yapayım yani, havalandırma için tünel mi açayım, o da ayrı para ister." Tam önümüzden geçerken kadın "Müsteşar Bey, Haç meselesi için cevap verilecek mi diye sormuştu" deyince, "Müdire Hanım onun için bir yazı hazırlamıştı sanırım, kendisine bir sorsanız" diye cevap verdi. Birlikte tünele girdiklerinde Selinle aynı anda başımızı elimizdeki gazetelerden kaldırıp birbirimize baktık ve sırtttık. Sırtmamızın bir nedeni yok, olsa bile anlatılamaz, böyleyiz biz deyip geçeyim. Haç meselesiyle, önceki hafta büyük bir gazetede çıkan haberi kastediyorlardı. Biz gecici olduğumuzdan bir gün sonra duymuştuk; gazetecinin biri turist gibi Harem turuna katılıp Bab-ı Har'a inmeye çalışırken yakalanmış, sonra da İsa'nın çakıldığı Haç'ın Topkapı Müzesi'nde olduğuna dair bir haber yazmıştı. Hafta başında, müze müdürü kadın Hızır'la konuşurken kulak misafiri olmuştum, patrikhanelerin, hatta Papalık'ın işe karışmasından korkuyorlardı. Haber, kendini göstermeye çalışan başka gazetecilerin casusvari atraksiyonlarına neden olabileceğinden bizi toplayıp işi sıkı tutmamız gerektiğini söylemişlerdi. Saatime bakıp, "Karnım acıktı benim" dememle Hızır'ın tünelden çıkışı aynı ana rast geldi, gelen kim diye o tarafa bakınca göz göze geldik. Gülümsedi ve "Haydi, sucuk döner yemeye gidelim" dedi. "Bugün sucuk döner mi yapmışlar, hayret" diye cevap verdim. "Yok yahu, Sirkeci'de dönerci var ya, istasyonda, orada yiyeceğiz" deyince, Selin, sucuk yerse bütün gün nefesinin kokacağım söyledi, ben "Bir saatte oraya gidip gelinmez ki, zor iş" dedim. Selin'in söylediğiyle ilgilenmemişti bile, bana bakarak, "Haydi kalksana" dedi, "ben kestirme bir yol biliyorum." Selin'e baktım, sen bilirsin der gibi boynunu büküp gazetesine döndü. Montumu alıp ayağa kalktım, tünele yönelmiştim ki, başka bir yerden gideceğimizi, onu izlememi söyledi. İskelelerin arasından salonun yan duvarındaki sunta tabakalarıyla örtülmüş küçük kapıya doğru gidiyordu, Selin şaşkınlıkla gazetesini indirmiş bize bakarken tabakaların arkasındaki boşluğa girip eğilerek içteki odaya geçtik. Karanlık, biraz yürüdüktan sonra durup yerden

bir şeyler aldı, bir yandan da konuşuyordu, "Burası odunlukmuş, yukardan da bir girişi varmış, ama kapatmışlar. Al bunu, birazdan iyice karanlık olacak." Elime tutuşturduğu şey bir fenerdi yaktım, o da yaktı. Feneri karşı duvara tutunca odanın dibinde Bab-ı Har'ın girişine benzeyen bir tünel daha olduğunu gördüm. Tünele girdi, takip ettim. Sola döndüğümüzde düz zemin taş bir merdivene döndü birden, dibi görünmeyen ve boktan bir karanlığa inen yüzlerce basamak; tavanı yer yer dökülmüş, basamak taşları düşmüş, dar ve alçak. O paldır küldür iniyordu, bense korkuyordum, "Hızır" dedim, "sağlam mı burası?" Durup bana döndü ve feneri tam çenesinin altında tutarak, "Çocuklarına anlatabileceğin bir anın olsun istemez misin?" dedi ürkütücü bir sesle. Fenerini çekip öyle yapmamasını, zaten korktuğumu söyledim tüm kadınlığımı kullanarak, tam replik şöyledir: "Yaa, yapmasana, zaten korkuyorum", tabii bunu hakkını vererek söyleyebilmek lazım. Döndü ve hopluya zıplaya inmeyi sürdürdü, çaresiz ben de arkasından. İnerken yüzlerce fareyi rahatsız ettik, ciyaklaya ciyaklaya aşağıya kaçıp taşların arasında ilk buldukları deliğe girerek gözden kayboluyorlardı. Yukardayken zaman zaman duyduğum uğultu ve bağırırları indikçe daha yoğun duymaya başlayınca ne olduğunu sordum, "Askerler eğitim yapıyorlar" dedi, "Bu tünelin bir ucu askeriye çıkar, ama sorun yok, girişini demir parmaklıkla kapatmışlar." Epey indikten sonra dört sütunlu küçük bir salona geldik. İndiğimiz merdivenin dışında aynı salona inen bir merdiven daha vardı, ısrar etmeme rağmen nereye çıktığını söylemedi. Karşı duvardaki iki inişten soldakine girdik, sağdaki askeriye çıkıyormuş. İn in, bitmek bilmiyordu basamaklar, dönerken normal yolu kullanmamız gerektiğini, inerken bile yorulduğumu söyledim, "Tamam" dedi. İndikçe rutubet kokusu artıyor, hava azalıyordu. İlkine benzeyen bir salona daha geldik ve yine soldaki merdivene girdik. Tavanından sular damlıyordu ve basamakları ıslaktı, birkaç kere kayıp düşme tehlikesi " atlattım. Sonunda basamaklar bitti, eğilerek kısa, dar ve alçak bir tünelin dibine geldiğimizde bir süre bekledik. Hızır hiç ses gelmediğine emin olunca tepemizdeki ahşap, ama metal kasası yüzünden ağır bir kapağı yukarı itti, gün ışığı tünele doldu. Bir süre çevreye bakıp kapağı tamamiyle açtı ve yukarıya çıktı. Elimden tutup beni de çekince büyük bir ardiyenin köşesinde olduğumuzu gördüm; sıra sıra dizilmiş eşya dolu raflar, sandıklar, koliler, bavullar, balyalar, köşelerde keçi boynuzu ve mısır koçanı yığınları ve daha birçok şey. Kapağı birlikte kapattık, yavaş ve sessizce. Kapıyı hafifçe aralayıp çevreyi kontrol etmek için dışarı bakınca nerede olduğumuzu anladım, Sirkeci İstasyonu'nun ardiye binalarından birindeydik. Sağanak yüzünden herkes kapalı bir yere girmiş olmalı ki hiç kimse görünmüyordu, çıkıp binaların arasından peronlara doğru hızlı adımlarla yürümeye başladık. Raylardan geçerken makas değiştiren görevlilerden biri bizi görünce, ne yaptığımızı sordu, "Bir şey yok, beyefendi tren penceresinden alyansını düşürmüş de onu arıyoruz" dedim, üniformanın yararları işte. Yolcuların arasına karışıp istasyondan çıktık. Dönercinin geniş şemsiyelerinden birinin altına oturduğumuzda saate baktım, Selin'in

karşısında otururken baktığımdan bu yana on beş dakika geçmişti, dediği kadar kestirmemiş demek ki. Telefonumu çıkarıp Selin'i aradım, dönercide olduğumuzu öğrenince şaşırıp ve nasıl gittiğimizi sordu; bizi bir yerlerde kırıltırıyor sanıyormuş, sucuğun da en az muz kadar yan anlamları var tabii. "Keşke gelseydin" dedim, "sonra anlatırım." Yağmur denecek gibi görünmüyordu, dönerleri yedikten sonra koşarak tramvay yoluna çıkıp taksiye bindik. Sarayın kapısında inip saçak altlarından Harem'e doğru yürürken Selin'in neler söylediğini sordu. "Yemekhanedeymiş, bir şey söylemedi" dedim. "İlişkimiz hakkında ne biliyor? Her şeyi anlatıyor musun?" diye üsteledi. Bir süre sustum, kaçmak anlamsızdı, her şeyi bildiğini söyledim. "Benden hoşlanmıyor değil mi? Hoyrat biri olduğumu ve seni inciteceğimi düşünüyor." Sustum, ondan söz etmesi hoşuma gitmemişti. "Bak, ben sana hiçbir konuda söz vermedim, ne sana, ne bir başkasına. Yapayalnız, boktan bir hayat süren bir adamım ben. Tabii bu benim tercihim, yoksa iyi bir aile babası da olabilirdim, ama böyle yaşadığımda zayıflıklarımı kendimi daha iyi hissedebileceğim biçimlere dönüştürebiliyorum." İlk defa kendinden söz ediyordu, araya girip söyleyeceklerinin yönünü değiştirmek işime gelmedi. "Günlük rutinin içinde başkalarıyla birlikteyken yaşamı bir oyun alanı gibi görmenin avantajları oluyor, beklenmedik hamlelerle onları şaşırtıyor ve eğleniyorsun, ama kendi başına kaldığında, başkalarının düşündüğünün aksine ne kadar zayıf olduğunu görüyorsun. Aynaya bakıp söyle diyorsun; sadece iyi bir oyuncusun, saplantılarını, acizliklerini, düşkünlüklerini gizleyen, kendini başka bir şeymiş gibi gösteren zavallı biri. Hakkımda neler düşündüğünü az buçuk kestirebiliyorum, beklemediğin şeyler yaparak öyle düşünmeni sağladım." Kapıya gelmiştik, sustu, içeriye girip bir süre yürüdüktan sonra, "Ama seni incitecek bir şey de yapmıyorum, değil mi, aksine iyi zaman geçiriyoruz bence. Benimleyken kendini iyi hissettiğini biliyorum. Her şey beklediğin gibi olsa beni bu denli çok aramazdın" dedi. Durup ona baktım, o da durdu. Bir adım daha atıp yüzüne gereğinden fazla yaklaşarak, "Neden bana dokunmuyorsun?" diye sordum. Söylediği gibi kendimi çok iyi hissediyordum, göklerden yanıma inmiş, sırça köşkünden çıkıp halkın araşma karışmıştı. Gözlerindeki şehveti gördüm, acıkan şehveti. Acıkan şehvet ruhu yakıp geçer, gözlerini öyle görünce bacaklarım titredi, islandığımı hissettim. Çevresine baktı, "Odama gidelim" dedi. Başka bir şey konuşmadan, neredeyse koşarak, ilk geldiğimiz gün toplandığımız uzun koridordaki çalışma odasına gittik. İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz hırsla sarıldık birbirimize, hem öpüşüyor, hem de pantolonlarımızı ve donlarımızı aşağı indirmeye çalışıyorduk. Kemerimdeki kelepçenin ve tabancanın ağırlığı yüzünden hemen düştü pantolonum. Elleri kaba etlerimi sıkarken dilini ağızma sokuyor, boynumu yalıyor, dudaklarımı ısıırıyordu. Bizim dışımızda bir şey gömleğimin altından göbeğime değince şaşırıp geri çekildim ve ona baktım. Büyülenmiş gibi eğildim, dizlerimin üstüne çöktüm ve iki elimle tutup öptüm onu; dudaklarımla, yanağımla, boynumla sevdim. Kollarımdan tutup kaldırdı beni, tekrar sarıldık sımsıkı. Öpüşürken, bileklerime inmiş

pantolonumu ve donumu ayaklarımla çıkarmayı becerdim. Bir bacağımı kaldırıp bacağına doladım, aramızda yılan gibi kıvranan ve yuvasını arayan o şeyi tutup bacak arama götürdüm. O haldeyken olacak gibi değildi, kaba etlerimden tutup öteki ayağımı da yerden kesince bacaklarımı beline doladım. Saçlarından çekip göğsüme bastırdım kafasını, lavanta kokuyordu saçları. Öylece yürüdü, üzerinde dosyalar, kalemler ve aydinger kâğıtları olan masaya doğru. Eğilip yavaşça masaya bıraktı beni, masadaki başka her şeyi bir hamlede aşığı atıp. Bileklerimden tutup bacaklarımı ayırdı iyice, bir haç gibi açıldım. Karşı karşıyaydılar, buluşmaya hazır. Yaklaşırken, "Lütfen yavaş" dedim fısıltıyla, işte tam o anda kapıyı çalan, öyle alıştığından olsa gerek, "Girin" lafını beklemeden açtı. Bacaklarımı kapatıp hızla doğrulmaya çalıştım. "Hızır Bey, Haç hakkındaki yazıyı" sözleri yarım kaldı müze müdürünün. Bakanlıktan gelen müfettişle birlikte kapıda duruyorlar, ne yapacaklarım bilmez bir halde, gözleri fal taşı gibi açılmış bize bakıyorlardı.

5

Ancak on gün sonra unutmam mümkün değil, nisanın dokuzuydu sabah görüşebildik Selinle. Sabah görüşebildik, çünkü o hâlâ müzedeydi ve gece mesaisine geçmişti, bense bir haftalık zorunlu izinden sonra Cinayet Büro Amirliği'ne atanmıştım ve gündüzleri çalışıyordum. Karaköy'de kahvaltı edecektik, sonra o yatmaya gidecekti, ben çalışmaya. Telefonda sözleşirken çalıştığım masayı öğrenince, "Beşiktaş'ta buluşuruz, değil mi?" demişti. Ben de ona merkezde olmayacağımı, Yüksekaldırım'da bıçaklanarak öldürülmüş bir ayyaşla ilgili soruşturma yapmam gerektiğini, oraya yakın bir yerde buluşmamızın daha iyi olacağını söylemiştim. "O zaman sekiz buçuk gibi iskeledeki börekçide, tamam mı?" demişti. Gittiğimde oradaydı, beni görünce ayağa fırladı, uzun uzun sarıldık birbirimize. Yüzümü boynuna gömdüm, ağlayacağımı sanmış olmalı ki elleriyle sırtımı sıvazlıyor, yalnız benim duyabileceğim bir sesle, "Canım, canım, canım" diyordu. Sonra geriye çekilip kollarımı tutarak, "Nasılsın?" diye sordu. "Daha iyiyim" dedim, ağızım alışmış işte, neye göre daha iyiysem? Âlemin ağızına sakız olduğum şu olaydan önceki günlerime göre mi? Gerçi faydası oldu, evde devrim yaptım, hatta yakında kendi hükümetimi kuracağım, ama şu Allah'ın belası herifi kastediyorsan, onu hiç tanımamış olmayı, dertsiz tasasız gezip tozduğumuz eski günlerimize geri dönmeyi isterdim, dönmeyi ve onu tanımayacağım başka bir hayatı yaşamayı. Daha iyi değildim, bok gibiydim. On gün boyunca evden, hatta odamdan bile çıkmamıştım lafın gelişi tabii, belki dokuz ya da

on bir gündür, tam bilmiyorum. Doğru dürüst yemek yememiş, ablam dışında kimseyle konuşmamış, bebekliğim dahil hayatım boyunca ağladığımdan çok daha fazla ağlamıştım. Babam bambaşka biri olmuştu; cep telefonumu almış, dışarı çıkmamı yasaklamıştı hoş, yasaklamasa da çıkacak halim yoktu. Benimle konuşmuyordu, yasaklan anneme bildiriyor, annem de gelip bana söylüyordu. Her gün birkaç kere sinir krizi geçiriyor, salonun ortasında bağırıp duruyordu; bunca yıl koruduğu onurlu adını nasıl lekelenmişim, basın duysa ne hale gelirmişiz, artık benim gibi bir kızı yokmuş, emniyet müdürüne telefon edip atılmamı isteyecekmiş, eve ilk gelen görücüye verip benden kurtulacakmış falan filan. Bağırıp çağırıyor, sonra annemin, "Bağırma, yeter artık, mahalleli duyacak, bak yine mosmor oldun, kalbin dayanmayacak" telkinleriyle çıkıp gidiyordu evden. Bazen beş dakika bile geçmeden, bazen dört beş saat sonra geri geliyor ve yine bağırıp çağırmaya başlıyordu. O kara cuma öyle hızlı gelişmişti ki her şey. Kadınlar o kısa şaşkınlık anını atlatıp kapıyı kapattıklarında, Hızır, bir şey olmamış gibi beni masaya itelemiş ve bacaklarımı tekrar ayırmaya çalışmıştı. Kızgınlıkla kendimi yana çekip çıkardığım giysilere koşmuştum. Aceleyle pantolonumu giyerken, gidip kadınlarla konuşmasını ve olayı örtbas etmesini söylemişim, ama, "Telaşlanma, bir şey olmaz" demiş ve sakince masanın üstünden yere attığı öteberiyi toplamaya başlamıştı. Dışarı çıkmaya korkuyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Öyle saçmaydı ki her şey, bir ara rüya olduğunu bile düşündüm; adam öylece, yani dal taşak sandalyesine oturmuş, masasına koyduğu aydınlar kâğıdına büyük bir iletkiyle çizgiler çekiyordu ben orada yokmuşum gibi, yakalanmamışız gibi, evinde tek başına çalışıyormuş gibi. Elim ayağım titriyordu, bir sigara yakıp sakinleşmeye çalıştım. Beni ancak Hızır kurtarabilirdi, gidip müze müdürüyle konuşmalı ve bana sahip çıkmalıydı. Onu zorlamayı düşünürken sandalyesinden kalktı, sakin sakin pantolonunu giydi. Montunu koltuğuna sıkıştırıp çıkmak üzereyken nereye gittiğini sordum, "Payandaları yanlış hesaplamışlar, mermerciyle konuşmam gerekiyor" dedi. Tepkimi merak ediyor olmalıydı, yoksa bunları dedikten sonra ne diye gözlerime baksın bütün dikkatiyle? Onu memnun etmiş olmalıyım; üstüne atılıp yüzünü gözünü yırtmakla, tabancamı çıkarıp vurmak arasında gidip geldiğimi ve bunları yapamayacak kadar çaresiz olduğumu gözlerimden okumuş olmalı ki başka bir şey söylemeden gitti. Bir sigara daha yaktım. Aklıma Selinle konuşmaktan başka çıkar yol gelmeyince odadan çıktım. Bab-ı Har'a gitmek için avluyu geçip koridora girdiğimde, merdivenin başında müzenin güvenlik müdürüyle bizim şefi konuşurken gördüm, ikisi de aynı anda dönüp bana baktılar. Şefin gözlerindeki nefreti hiç unutmayacağım, bana baktı ve "İzinlisin, evine git" dedi. Utancımın mı bu kadar yanıyordu yüzüm, kirli sakalından mı bilmiyorum, "Amirim, babam..." diyecek oldum, "Baban çoktan duymuştur" dedi. Sanırım ne kadar üzgün olduğumu fark ettiğinden biraz yumuşayıp, "Elimden geleni yapacağım, şimdi evine git" diye ekledi. Bu kadar hızlı dışlanacağımı tahmin etmiyordum, adam Selin'i bile görmeme izin vermemişti. Müzeden çıktım, yağmura aldırmadan iskeleye

kadar yürüdüm. Sürekli ağlıyor, arada bir telefonu çıkarıp çağrı var mı diye bakıyordum. Duysa arardı babam, duymadı mı acaba, arayıp her şeyi anlatsam, başkalarından duymadan önce benden duysa diye düşünürken Selin aradı; bir delilik yapmamamı, doğruca eve gitmemi, akşam geleceğini söyledi; ortalık çok karışmış, geçici görevle müzeye gönderilen bütün personeli değiştirmeyi düşünüyorlarmış. "Babama haber vermişler mi?" diye sordum, "Bilmiyorum, müze müdürü şefle konuşmadan önce emniyet müdürünü aramış. Ben şefin ağzım arayayım, bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım" dedi. Vapura bindim. Yağmur yüzünden güverte tenhaydı, en arkaya gidip yüzümü denize dönerek ağlaya ağlaya karşıya geçtim. Kadıköy'e yanaşırken Selin tekrar aradı, şef, babamın olaydan haberdar olup olmadığını bilmiyormuş. Ah bebişim, nasılsa duymayacak mı? Herkesin bir Sığacık vakası oluyor. Eve geldiğimde ıslanmadık hiçbir yerim kalmamıştı. Annem ağlayarak açtı kapıyı, içeri girdim. Babam geldi ve gözlerini gözlerime dikip tam karşımda durdu. Duyduğu her şeyin yanlış anlaşılardan ibaret olduğunu söylememi bekliyordu; tek "umudu buydu, öyle bir açıklama yapmalıydım ki her şey tatlıya bağlanmalı ve eskisi gibi, huzur içinde hayata devam edilmeliydi. Bir süre bekledi ve gözlerimde merhamet dilenen o ağlak bakışı yakalayınca bir tokat savurdu. Merhamet filan dilenmiyordum, onları hayal kırıklığına uğrattığım için üzgündüm, ne kadar üzgün olduğumu göstermek içindi o bakış. Bir de içim acıyordu öyle iç değil, iç organlarımdan söz ediyorum, şu lanet şey gelmek için bulabileceği en boktan zamanı seçmişti yine, birileri iç organlarımı koparıncasına çekiyordu. Annemden bir iki kötek yemiştım, ama babam o güne dek hiç kıyamamıştı bana. Doğduğumda, adı illa Hale olacak diye tutturunca annemle kapışmışlar. Annem bu ısrarın altında yatan nedeni tahmin edebiliyormuş, Hale Soygazi'ye gizli bir hayranlığı varmış babamın, hatta aşıkmiş. Anımsıyorum, beş ya da altı yaşımıdayken Çankırı'daydık, kadının Tank Akan'la oynadığı bir filmde memeleri görünüyor diye şehrin tek sinemasına baskı yapıp filmi gösterimden kaldırtmıştı. Hatta o zamanlar Ahmet adına da gıcıkmiş, kocasının adı Ahmet diye, neyse ki ayrılmışlar da vazgeçmiş o huyundan. Adım yüzünden babam daha çok sevdi beni belki diyeyim, bilirsiniz, bütün çocukların böyle takıntıları vardır. Ailenin tatlı şımarığıydım ben, zamanında ablalarım yasaklanmış birçok şey bana serbestti (Filiz on, Türkân on iki yaş büyük benden). Yedi, sekiz yıl önce yazlıkta hep birlikte rakı içerken ikisi de takılırlardı mahsustan, "Baba, aşkolsun, lisedeyken bize hiç izin vermemiştin" diye. Akşamları sitenin çocuklarıyla diskoya, sinemaya giderken, yaşayamadıkları gençliklerine bakar gibi bakarlardı arkamdan. Buraya kadarmış demek ki Hale'nin aurası. Altmış yaşına gelmiş bir adamın elinin bu kadar ağır olabileceğini düşünmezdim, öyle bir vurdu ki yere düştüm. Burnumdan oluk gibi kan boşalmaya başladı, ama kendimi daha iyi hissediyordum, borcum varmış da ödemişim gibi. Üstüme çullanacaktı ki annem aramıza girmeye çalıştı. Annemi itip montumla karışık saçlarımdan tuttu, sürükleye sürükleye odama götürdü. Tabancamı ve telefonumu aldı, kemerimdeki kelepçeyi çıkarıp bileğimden doğalgaz

borusuna kelepçeledi ve oda kapısında ağlayan anneme dönüp, "Bu, burada ölecek!" diye bağırdı. Sonra evden gitti ki annem benimle ilgilenir, akan kanımı durdursun. Biliyorum, bana vurduğunda benden daha çok acımişti canı, ama işte böyle babacığım, bir gün mutlaka birilerine görünecek Hale'nin memeleri. Kanıyordum, hem aşağıdan, hem de yukardan; bir denklem gibi kanıyordum bütün taraflarımdan. Anahtarı cebimdeydi, kelepçeyi çıkarıp soyundum, öyle çırılçıplak kanaya kanaya banyoya gittim. Sıcak suyun altındayken, kurulanıp giyinirken, parkeleri silen annemin tuzaklı sorularını duymazdan geldim, bakire olup olmadığımı öğrenmeye çalışıyordu. Bal gibi biliyordu aslında, üç dört yıldır dar pantolon giydiğimde belli oluyor diye ped yerine tampon kullanıyordum. Dolaptan Apranaks kutusunu alıp odama gittim, iki tane kalmıştı, birini yutup yattım. Babam eve döndüğünde karnımda kızgın ütü, iki büklüm ağlıyordum yatakta, geldiğini duyunca kalkıp aynı boruya kelepçeledim kendimi. Bir ara kapıyı açıp bana baktı, ben ona bakmayınca hınçla kapattı. Karşı hamle olarak Selin geldiğinde görüşmemize izin vermedi. Salonda kahve içtiler birlikte, Selin beni savunmaya yönelik birkaç şey söylemeye çalıştı, ama susturdu onu, "Ondan söz edeceksen ben yatmaya gideyim kızım" dedi. Anladı Selin, kahveyi içer içmez kalktı. Gece kelepçeyi çıkarıp yatağıma uzandım, ama uyuyamadım. Sürekli ağlıyordum, sabaha karşı martı seslerini duyunca nedense rahatladım. Öğleye dek deliksiz uyumuşum. O günün akşamı Filiz geldi Ankara'dan. Tam zamanında geldi, çünkü ciddi ciddi kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Yakalandığım ya da aşağılandığım için değil, nefes alıp vermek zor bir iş olduğundan. Kalktığımda babamın dışarda olduğunu öğrenince annemi kandırıp telefonumu odama götürmüş ve açmıştı; Hızır'ın aramış olacağını, bulamayınca mesaj bırakacağını umuyordum. Bir süre bekledim, Selin'in gönderdiklerinden başka mesaj gelmeyince telefon ettim. Belki yirmi kere çaldıktan sonra açtı ve kısık sesle "Ne var?" dedi. O kısacık anda aklımda oynayan bin olasılıktan, "Numaramı kaydetmemiş olabilir, sesimi tanıyamadı herhalde" olanında karar kılıp, "Ben Hale" dedim, "Eee, tamam, ne var?" dedi yine. O sırada dış kapı açıldı ve annemin sesini duydum, yüksek sesle babamı karşılıyordu, kadın dayanışması işte. Telefonu kapattım, babam geldiği için değil, söyleyecek bir şeyim olmadığından. Olsa olsa küfredebilirdim, hatta birkaçı aklımdan geçti, ama hayal kırıklıkları yıldırmişti. Hem onun suçu değildi ki bu, gönül işlerinde bile orman kanunları geçerliydi. Aşkın liberalizmi, büyük balıklar, küçük balıklar. Hayat böyleydi işte, yiyorsa yaşayacaktım, yemiyorsa çekip gidecektim. Annem bir tepsiye kahvaltılık bir şeyler koyup getirdi, ama o kadar bitkindim ki tepsiye hiç dokunmadan yatağa uzandım ve iki büklüm ağlamaya başladım. Neyin anlamı vardı ki; aşk, seks, erkekler, ailem, işim, nefes almak. Neden nefes alıyorum ki? Zor iş nefes almak. Sürekli almak zorundasın, zorundalık boktan bir şey. Kendimi vurmaya düşündüm, ama tabancam annemlerin yatak odasındaki dolaptaydı, telefonu alırken görmüştüm. Aklımdan, "Kim gidecek şimdi oraya kadar, başka zaman vururum" düşüncesi geçince gülümsedim, halim olsa kahkahalarla gülerdim.

Sonra bir daha işe gidemeyeceğim aklıma geldi, ağladım. İşe gitmek istediğimden değil, kimsenin yüzüne bakamayacağımdan; yeniktim ben, yenmişler, yemişlerdi beni; büyük balık, küçük balık. Komodinun üstündeki Apranaks'a ilişti gözüm, gözümü karartıp kutuyu aldım. Öyle kararlıydım ki kutu dolu olsaydı şimdi olmayacaktım. Sonra annem geldi, hiçbir şey yemediğimi görünce eliyle yedirmeye kalktı. Arkamı dönüp yine ağladım, o da ağladı. Sonra babam yine bağırmağa başladı, işte o bilinen şeyler, itibar mitibar, çok yorgundum, dinlemedim, itibarını sikeyim, sana bir şey olmasın babacığım. Sonra akşam oldu, annem yine yemek getirdi, yine yemedim, yine ağladık. Sonra Filiz geldi, beni zorla yataktan kaldırıp banyoya götürdü, yüzümü yıkadı. Sonra zorla çorba içirdi, sonra ballı süt. Sonra sabaha kadar konuştuk, sabah Ankara'ya döndü. Yatıp uyudum o gidince. Öğleyin kalktım. Akşama dek odamdan çıkmadım, kendimi hazır hissedince salona gittim. Televizyon seyrediyorlardı, karşlarına oturunca tedirgin oldular, özellikle babam; her bürokrat gibi devrimin gelişini hissediyor olmalı. Kumandayı alıp televizyonu kapattım, korktuğumun aksine sesim titremedi, sakin konuştum, "Biliyorum, ben sizin yere göğe koyamadığınız küçük kızınızım. Beni çok sevdiğinizi, üstüme titredüğünüzü de biliyorum. Bu olay iyi olmadı, hepimiz incindik." Lafın burasında babam araya girmeye çalıştı, "Bak hele incindik diyor. Sen ne yaptığının farkında mısın? Ben bu yaşa kadar alnımın aklıyla..." diye bir şeyler geveleyince kendimi tutamayıp bağırdım, "Kes sesini, ben konuşuyorum!" Ayağa kalkıp, "Sen benimle nasıl konuşuyorsun?" diye bağırdı o da. Ben de kalktım, "Bak" dedim, "Bu son konuşmamız, dinlemeyeceksen sen bilirsin. Hiçbir şey söylemeden de çekip gidebilirim." Annem ağlamaya başlayınca gidip yanına oturdum, onu kucakladım. Ben oturunca babam da oturdu, şaşkındı. Sehpanın üstünden bir peçete alıp annemin gözlerini sildim. "Sizin gözünüzden baktığımızda, evet, onurunuzu lekeledim, saygınlığınıza gölge düşürdüm, bu önemli, kabul ediyorum. Benim gözümde bakıldığında neler görüldüğünü anlatıp kendimi aklamaya çalışacak değilim. Sadece şunu söyleyeceğim; yirmi dört yaşındayım ve artık hayatımı istiyorum. Evden ayrılacağım. Baba, özellikle sana söylüyorum, bu senden vazgeçtiğim anlamına gelmiyor, istersen görüşürüz, istemezsen görüşmeyiz. Soyadını istiyorsan geri verebilirim, zaten bana ağır geliyor. Birikmiş param var biraz, yarın gidip istifamı vereceğim ve karşıda ev arayacağım. Karşıda oturmak iş bulmamı kolaylaştırır. Bu kadar." Kalktım, odama gidiyordum ki babam, "Bir dakika" dedi. Döndüm, konuşmasına fırsat vermeden, "Kıyamet bile kopsa söylediklerim değişmeyecek" deyip odama girdim ve kapıyı kapattım. Annemin hıçkırıkları dışında ses gelmiyordu salondan. Yatağa uzanıp ben de ağladım biraz. Sonra uyumuşum. Sabah gün yeni ağarıyorken kalkıp hazırlandım. Evden hiç ses gelmiyordu, uyuyorlardır diye düşündüm. Dış kapıya gitmek için sessizce salondan geçiyordum ki babamın sesini duydum, "Hale, gitme kızım." Orada, karanlıkta, salonun dibindeki koltukta oturuyordu, görünüşe bakılırsa hiç yatmamıştı, içim öyle acıdı ki. Durup başımı öne eğerek bekledim; boynum kıldan ince, ama kıyamet kopsa da

söylediğim gibi olacak, ne dersen de bu değişmeyecek der gibi. Kalktı, yavaş adımlarla yanıma geldi, "Gitme kızım. Bekle ben bir görüşeyim. İş bulmak kolay mı? Bak, ev tutacağım diyorsun, bari iş bulana kadar istifa etme" dedi. "Yapamam baba" dedim, "Herkes arkamdan konuşacak, bir yığın dedikodu olacak, katlanamam." İki eliyle yüzümü tutup, başka bir şubeye geçersen sorun olmayacağını, zamanla her şeyin unutulacağını söyledi, "Ekrem Luya'nın kızı diye büyüdü bu iş, merak etme, adım bunu yaratıyorsa dedikoduları önlemesini de bilir" diye ekledi. Filiz haklıymış, en büyük rest oyundan vazgeçmekmiş. "Tamam" deyip odama döndüm. O gün öğleden sonra birkaç telefon görüşmesi yaptı, ertesi gün dışarı çıktı. Akşam döndüğünde, "iyi ki gitmişim" dedi, "Neredeyse tart edeceklermiş, kınama cezasıyla atlattın. Bu bir haftayı yıllık iznine mahsup ettiler, pazartesi günü Cinayet Masası'nda başlıyorsun." Gece odamda oturmuş, obsesyon üzerine bir denemeyle uğraşırken annem geldi. Sözde üniformalarımı ütölemek için gelmişti, ama kafamı ütöleyip gitti. On sekiz yaşındayken evlendiğini, her geçen gün biraz daha yaşlandığım halde hiç kimseyi beğenmediğimi, bu gidişle Fahrünisa Teyze gibi evde kalacağımı, şimdi de ayrı eve çıkma işi çıkardığımı, bunu yaparsam çevremizin ve akrabalarımızın neler konuşacağını, evlenmemek hadi neyse de, şu eve çıkma sevdasından vazgeçmemi söyledi. "Deliler gibi âşık olmadan, biri gelip de beni bulutların üstünde uçurmadan evlenmeyeceğim" dedim, ' ve yarın karşıya geçip ev arayacağım. Artık işe yakın bir yerde oturmak ve sabahları bir saat fazla uyumak istiyorum. Bıktım gün doğmadan kalkıp işe gitmekten." Aynı açıklamayı ertesi gün kahvaltıda babama da yapınca, boşuna yorulmamamı, sağa sola haber verdiğini, bana ev bulacağını söyledi. "Beni oyalama" dedim, "Henüz bulamadılar, daha arıyorlar, falan filan diye diye bu konunun kapanacağını sanıyorsun. Bisiklet meselesine dönecek bu iş." Güldü. Her istediği yapılan şımarık kızının avcunu yaladığı tek konuydu o, kaza yapmamdan korkup sürekli söz verdiği halde bisiklet almamıştı bana. "Bir hafta içinde halletmezsem kendin ara" dedi. İşte böyle. İyi sayılmam, ama en azından yakında kendi evimde yaşama umudum var. Börekler bitince birer kahve söyleyip birer de sigara yaktık. Ölmeyi düşündüğüm günü anlatırken üzüldü, hatta kızdı Selin, "Biz her şeyimizi paylaşmadık mı bebişim? Bir fırsat bulup niye aramadın? Cebin de kapalıydı hep. iki kere evi aradım, ikisinde de baban çıktı. Korkumdan bir şey söylemeden kapattım. Kendine bir şey yapsaydın kahroldun" dedi. Sonra, eve kapanıp küçücük bir olayı ailecek büyüttüğümüzü söyledi, oysa kimsenin umurunda değilmiş, pazartesi gün eskisi gibi devam etmiş işler. "Sen nasılsın?" diye sordum tanıştığımızdan beri ilk kez bu kadar ayrı kalmıştık. Gözlerime baktı, kimi sorduğumu merak ediyordu; Selin'i mi, Hızır'ı mı? "Bildiğin gibi işte" dedi, "Senin yerine Pasaport Şube'den birini gönderdiler. Takımda tek hatun ben kaldığımdan el üstünde tutuluyorum, bir dediğimi iki etmiyorlar. Dün seninle konuştuktan sonra, Akif'e telefon edip, bir saat erken gel len zibidi, sabah işim var dedim, emrin olur abla dedi." Gülüştük. Hafta boyunca On Nisan kutlamaları için

hazırlık yapılmış, Taksim ve Kadıköy'deki törenler için kortej ayarlanmış, neyse ki müzede olduğundan o işlerden yırtmış. Sonra Cem'den söz etti, hafta sonu sergi açılışı olduğundan pek heyecanlıymış, sergiye katılacağı işleri hazırlıyormuş, "Cumartesi üçte, Yerebatan Sarnıcı'nda" dedi, "Cuma gecesi bende kalırsın, sergiye birlikte gideriz." Börekçiden çıktık. Tam ayrılacakken Yüksekaldırım'da ne yapacağımı sordu, "Çevre soruşturması" dedim. Bir önceki gün, sabah işe gittiğimde beni karşılayan arşiv memuru, masa amirinin beni beklediğini söylemişti. Halim selim, içi geçmiş bir kızcağızdı, tedirginliğimin masa amiriyle konuşacak olmamdan kaynaklandığım sanmış olmalı ki amir odasına giderken, "Heyecanlanacak bir şey yok, babacan adamdır bizim şef gibi bir şeyler dedi. Oysa dedikodulardan korkuyordum. Neler söylenecekti kim bilir; emekli müsteşarın polisçilik oynayan şımarık kızı işte, sikinize takmayın, işten bunaldığınızda eğlenesiniz diye çalıştırıyoruz bunu, müsaittir, ellesin, oynaşın, can sıkıntınızı giderin. Neyse ki şefin söylediklerinde ima bile yoktu. "Hoş geldin, hayırlı olsun" girişinden sonra masadaki personel sıkıntısından söz etti; iş çok, eleman azmış, herkes her işi yaparmış, falan filan. "B Bölgesi'nde çalışacağımı, öncelikli işimin savcılığa gidecek dosyaları tamamlamak olduğunu, sonra diğer personele yardım etmem gerektiğini söyledi. Tekrar "Hayırlı olsun" dedi, teşekkür ettim ve odasından çıktık. Arşiv memuruyla birlikte daireyi gezdik, beni amir yardımcılarıyla, dedektiflerle, bölge amirleriyle ve diğer personelle tanıştırdı. Sonra arşive gittik, masasındaki dosya yığınının gömülmüş bir kız daha vardı orada, onunla da tanıştım. Panoya asılmış, "Dosyada Bulunması Gereken Evrak" cetvelini gösterip her dosyayı cetveldeki listeye göre kontrol etmemi, eksik varsa dosyanın dedektifini bulup evrağı tamamlamam gerektiğini söyledi, "Fotoğraflar, zanlı ve şahit ifadeleri, Adli Tıp raporu, Olay Yeri İnceleme raporu, delil listesi, parmak izi tablosu, dedektif raporu ve dosyanın gerektirdiği özel raporlar, hepsi tamam olmalı. Gerçi dedektifler kendi dosyalarını takip ederler, ama bazen atlayıp eksik evrakla gönderiyoruz, savcılar köpürüyor sonra" diye ekledi. Kapaklarında, "A/Anadolu", "B/HaliçSarıyer" ve "C/Silivri" etiketleri bulunan üç dolap vardı odada, ortadaki dolaptan ben sorumluydum. Öğleden sonra dosyaların bir kısmını indirip tek tek incelemeye başladım. "Ulan, amma bok iş, altından kalkılacak gibi değil. Nereye geldik?" diye düşünürken odaya dedektiflerden biri girdi; ReyBen gözlük, kulak telsizi, koltukaltı kılıf, hava bin beş yüz, "Arkadaşlar, bir angarya var, hanginiz yardım eder?" diye sordu; sabaha karşı keşin biri Yüksekaldırım'da ölü bulunmuş, çevre soruşturması yapılacakmış. Diğerleri kaşarlanmış tabii, kimse başını kaldırmayınca ihale bana kaldı. "Hemen gideyim mi?" diye sordum, "Yok, yarın gelirken halledersin" dedi. Şimdi ev ev, dükkân dükkân dolaşıp bir şey gören, duyan olmuş mu diye soracağım işte. Selin, "Eğlenceli bir iş kızım bu, babana söyle de beni de senin masaya aldirtsın" dedi. Pek memnun olacağımı söyledim, tek başına o dosyaların altından kalkılacak gibi değil hani. "Yokuş mokuş, ölmem ya, seninle çikayım ben de" dedi, "Uykum kaçtı, sen çalışırken

İstiklal'de dolaşırım biraz. Sonra beraber geçeriz Beşiktaş'a." Yüksekaldırım'a geldiğimizde, ayrılmak üzereyken eveleye geveleye bana anlatması gereken bir şey olduğunu söyledi. Anlamıştım zaten, bulduğumuzdan beri ıkınıyor, bir türlü çıkaramıyordu. "Bak" dedi, "O herifin yaramaz olduğunu söylemişim sana. Geçen hafta akşam mesaisinde..." Tam o sırada telefonum çaldı, "Bir saniye" deyip ekrana baktım, kayıtlı olmayan, tanımadığım bir numara görünüyordu. İçim kalktı birden, tam ondan söz ederken, o muydu acaba? Açtım, tanımadığım bir ses, "Hale, neredesin kızım?" diye sordu. "Kim lan bu, kızım mızım diyor" diye düşünürken, "Kızım, benim, Başkomiser Feridun" dedi. Hay Allah, bizim şefmiş, "Amirim, Yüksekaldırım'dayım, bir soruşturma işi verdiler dün" dedim. "Tamam, söylediler" dedi, "Yakınsın diye seni aradım, Galata Kulesi'nin oradan telefonlar geliyor. Kulede garip şeyler oluyormuş. Bir bakıver kızım, haber bekliyorum." Telefonu kapattım, Selin'e, "Galata Kulesi'nde bir şeyler olduğuna dair ihbarlar geliyormuş. Bakmam gerekiyor" deyip sokak başına doğru yürümeye başladım. Ya söyleyecekleri yarım kaldığından, ya da merak ettiğinden "Ben de geleyim" dedi. Sokağı döndük. Kulenin öteki tarafına toplanmış on on beş kişi bizi görünce elleriyle yanlarına gitmemizi işaret ettiler, yaklaşırken kimileri parmaklarıyla kulenin tepesini gösteriyordu. Kapıya çıkan merdivenin önünde durduk. Orada, kulenin en üst katını çevreleyen korkuluklu balkonda garip bir çıkıntı vardı; yelkenli gemilerin burun direklerine benzer bir kalas kuleden iki metre kadar dışarı uzanmıştı ve kalasın ucunda kocaman, mavi kanatlarıyla hareketsiz bir karaltı duruyordu. Selin, "Hezarfen için heykel yapmışlar galiba" dedi, "Buradan uçmadı mıydı o?" Oradakilerden biri yanımıza yaklaşıp, "Polis Hanım, bir şey damlıyor yukarıdan" dedi, kalasın tam altına denk gelen yeri gösteriyordu, diğerleri gösterdiği yerin çevresine toplanmışlardı. Eğilip, taş zemine çarptıkça dağılmış koyu kırmızı damlalara baktım, kana benziyordu. Hemen yanıma çömelmiş Selin'e döndüm, başını salladı. Aceleyle merdiveni çıkıp kapıya gittik. Açmak mümkün değildi, kapalı, kilitli ve demirdendi, başka giriş de yoktu. Selin birkaç kez kapıyı yumrukladı, hiç ses gelmiyordu içerden. Telefonu çıkardım, şefi arayacakken damlaları gösteren adam, "Bugün gelmedi onlar, biz de merak ettik" dedi. "Kimler gelmedi?" diye sordum, "Müstecirler" dedi, "Her gün erkenden açarlardı, ama bugün gelmediler." Kim olduğunu sordum ona, karşı binanın altındaki kahvenin sahibiymiş. Biz de gelince kalabalık artmıştı. Şefi aradım, "Amirim, Galata Kulesi'ndeyim. Tepesinde ne olduğunu anlayamadığım bir kütle var, kana benzer bir sıvı damlatıyor. Giriş kapısı kilitli olduğundan giremiyorum. Ortada hiçbir görevli yok" dedim. Şaşırdı, "Nasıl yok, müze değil mi orası?" diye sordu. "Çevredeki esnafın söylediğine göre işletmeciler bakıyormuş, ama bugün gelmemişler" diye cevap verdim. "Tamam, sen oradan ayrılma, ekip göndereceğim" dedi. Telefonu yeni kapatmıştım ki birisi, "Geldi, geldi" diye bağırdı. Kalabalıkta bir dalgalanma oldu, Bond çantalı adamın biri merdiveni çıkıp, "Ne oldu Memure Hanım, bir sorun mu var?" diye sorarken gözü kulenin tepesine ilişince ağzı

bir karışık açık, kalasa bakmaya başladı. Kim olduğunu sordum, "İşletme müdürüyüm" dedi, hâlâ yukarıya bakıyordu. "Bu kapının anahtarı var mı sende?" diye sordum, "Var var" dedi, telaşla çantasını açıp bir deste anahtar çıkardı. Elleri titreyerek kapıyı açmaya çalışırken kahveciyi çağırdım, biz içerdeyken kapıda beklemesini ve ekip gelene dek kimseyi sokmamasını söyledim, "Emrin başım üstüne Polis Hanım" dedi. Kapı açıldı, Selin, ben ve işletme müdürü içeriye girdik. İlk defa görüyordum kulenin içini; yuvarlak bir salon, solda danışmaya benzer üzerinde bilgisayar bulunan bir masa, sağda daracık bir merdiven girişi, karşıda iki asansör kapısı. Adam asansörlere doğru giderken "Neden açmadınız bugün kuleyi?" diye sordum. "Bir turizm firmasına kiralamıştık" dedi, "İngiltere'den gelen bir kabile için üç günlüğüne sözleşme yaptık. Adamlar kendi personelini getireceklerini söylediler. Ben de bizimkilere üç gün izin verdim." Her İM asansörün de kapısını açtı, içlerine girip tuşlarına bastı, göstergelerde hiçbir sinyal görünmüyordu, "Yahu, ne yapmış bunlar? Şalteri indirmişler herhalde" diye söylendi. Salonun tavan lambaları yanıyordu. Soldaki masanın arkasına gidip elektrik dolabını açtı, sigortaya benzer tuşları indirip kaldırdı, tavan lambaları sönüp tekrar yandılar, ama asansörlerin göstergelerinde hiçbir değişiklik olmadı. "Allah Allah, şalterden değil" dedi. "Merdiven çıkıyor mu oraya kadar?" diye sordum, başını salladı. Hep birlikte merdivene yöneldik. Çok dar ve alçak tavanlıydı merdiven, katlan çıktıkça yer değiştiriyor, bazen düz, bazen sarmal bir çizgi izliyordu. Başlangıçta hızlı, ama gitgide yavaşlayan bir tempoyla çıkmayı sürdürdük. Dilimiz bir karışık dışarda en üst kata çıktığımızda, masaları beyaz örtülü, çepeçevre pencerelerinin koyu renk perdeleri kapalı, karanlık bir lokantanın içinde bulduk kendimizi. Adam soldaki, üstündeki küçük levhada "Seyir Yeri" yazılı kapıyı açıp balkona çıktı, biz de arkasından çıktık. Kapının dış tarafında nota sehpa ve ayaklı bir levha vardı, levhaya yapıştırılmış dosya kâğıdı büyüklüğündeki mavi afişte beyaz harflerle, "Orkidenin Gülümseyişi" yazıyordu. Adam yolunun üstündeki levhayı kenara itip, "Allah Allah, neler olmuş burada? Allah Allah..." diye söylenerek ilerledi. Dar balkonda tek sıra halinde yürüyüp kalasın olduğu yere geldik, kulenin Haliç'e bakan kısmına. Kısa bir an kalasın ucuna bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştık. Kalas, arka uzantısındaki perdeleri kapalı ama kendisi açık pencerenin içinden çıkmış, korkuluk demirlerinin üstünden dışarıya ve biraz da yukarıya doğru uzanmıştı. Ucundaki demir çerçeveye, sörf yelkenine benzeyen, epeyce büyük bir çift plastik kanat bağlanmıştı. Çerçevenin içinde, ata biner gibi, hayır, atın üstüne yüzüstü yatar gibi oturmuş, arkası bize dönük bir kadın vardı; çıplaktı ve tepeden tırnağa maviye boyanmıştı. Öne eğilmiş bedeninden, kalasa sarılmış kollarından ve bacaklarından deri kayışlarla sınıksız kalasa bağlanmıştı. Kalasın tam bacaklarının arasında kalan bölümünde silindire benzeyen bir boşluk vardı ve bu boşlukta yukarı-aşağı hareket eden, kırmızı renkli yapay bir penis mekanik sesler çıkararak durmaksızın kadının orasına girip çıkıyordu; tümüyle giriyor, ama tümüyle çıkmıyordu, belki yarısına kadar. Her girişinde kadının kalçası hafifçe yukarı

kalkıyor, her çıkışında aşağı iniyordu. Kalasın üstüne, kadının bacaklarının arasından başlayan ve pencereye kadar gelen bir oluk açılmıştı ve oluk kanla doluydu ve kan oluktan taşıp pencere pervazına, oradan da seyir yerine akmıştı. Kadının başı geriye dönüktü ve masmavi suratının ortasında gözlerinin akı apaçık görülüyordu. Dudakları palyaçolar gibi boyanmıştı, kocaman, kıpkırmızı, gülümseyen bir ağız. Kule hafif hafif sallanıyordu, hayır, sallanan bendim, başım dönüyordu, korkuluğa tütündüm sıkı sıkı. Öğürme sesiyle geriye döndüm, Selin dizlerinin üstüne çökmüş, kafasını duvara dayamış, kusuyordu. Adam hemen önümde duruyor, ne yapacağını bilmez bir halde öylece kadına bakıyordu. Kolundan çekiştirdim, bana döndü, sapsarıydı, "Durdur onu" dedim, kadının bacaklarının arasındaki kırmızı şeyi göstererek. "Nasıl yapacağım?" der gibi omuzlarını kaldırdı, kurumuş dudakları açıldı, ama ağızından ses çıkmadı. Kenara itip yanından geçtim. Silindirin altından çıkıp kalas boyu uzanarak pencerede gözden kaybolan kabloyu çektim. Nereye bağlıysa direndi kablo, bütün gücümle bir daha çektim. Ses kesildi ve o kırmızı şey bir kez daha girdi ve durdu ve kalçası hafifçe yukarıda kaldı kadının.

İkinci bölüm

Denizatinın Sadakati

1

Büyük halam babamın halası öldüğünde çok küçüktüm. Haberi geldiğinde Çankırı'daydık, babam hepimizi Ankara'ya götürdü. Bahçelievler'de, amcamlara çok yakın, bahçesinde erik ağaçları olan bir evi vardı (babam emekli olduğunda bir bankanın yönetim kurulunda çalıştı bir süre, o yüzden İstanbul'a taşındık, yoksa biz de o mahallede oturacaktık). Daha önce de görmüştüm evi, yazları tatile gitmeden önce uğrar, birkaç gün kalırdık orada. Halam epeyce yaşlı olmasına rağmen ucu çatallı uzun sopasıyla erik düşürürdü bize ağaçtan. Şekeri ve romatizması vardı, yani varmış, bilmiyordum ki ben şeker ne demek, romatizma ne demek, bir sabah ölü bulunmuş işte, uyumuş ve uyanamamış. Yol boyu annemle babam ondan söz ettiler hep; çok iyi kadındı, nur içinde yatsın, o yaşa rağmen elden ayaktan düşmedi pek, iyi öldü canım, herkese böylesi nasip olsun vesaire. Ölü

serçeler, kurumuş hamam böcekleri, boynu kesilmiş koyunlar görmüştüm, ama bir insanın ölümünü aklım almıyordu pek. Bir durumdan başka bir duruma geçiş gibi geliyordu bana, evlenmek gibi, terfi etmek gibi, en fazla hasta olmak gibi. Halamı gördüğümde dank etti kafam. Yıkayıcı kadınlar geldiğinde erkekler bahçenin köşesindeki iki ağacın arasına çektikleri ipe büyük çarşaf lar serdiler. Çarşaf ların arkasına ahşap bir kerevet koyup halamı kerevetin üstüne taşıdılar. Sonra erkekler çarşaf ın diğer kısmına geçti, kadınlar kaldı orada. Halamı çırılçıplak soyup sıcak suyla yıkamaya başladılar. Ayakları kerevetin dışına uzanmıştı, yaklaştım ve parmaklarını Çektim. Hiç hareket etmedi; Allah kahretsin, serçeler kadar, hamam böcekleri kadar, koyunlar kadar ölüydü. Ağlamaya başlayınca kadınlar bağ ırdılar, annem geldi, aldı götürdü beni oradan. Sonra ölümü görmezden geldim hep ya da gelmeye çalıştım. İnsan büyüdükçe büyüyen bir korku o; en çok geceleri aklıma geliyordu, televizyon kapanınca, herkes yatıp ses seda kesilince ve karanlık olunca. Aklıma gelmesin diye bir şeylerle oyalanmam gerekiyordu. Hatıra defteri tutmaya başladım, herkes yattıktan sonra sayfalarca yazıyor, sonra yatağa uzanıp uyuyana kadar kitap okuyordum. Sonra kendimi keşfettim, memelerimi, karnımı, bacaklarımı ve bacaklarımın arasındakini. İlk kendimle birlikte oldum ben, sağ elimin orta parmağıyla. Nerede duracağımı bilirdim, bir yere geldiğinde acımaya başlad ı, ancak oraya kadar ilerlerdim. Bir gece öyle ıslanmış ve öyle açılmıştım ki ne olacaksa olsun deyip devam ettim. Biraz acıdı, ama çok kanadı. Gün boyu sızladı durdu, ertesi gece yaptığımda yine kanadı, sonra alıştık birbirimize. Sonra, yirmi bir yaşımıdayken onu davet ettim oraya, onu, yani ilk göz ağrımı. O kadarını beklemiyordum, acıdan kaskat ı kesilmiş, gidip gelmesine izin vermemiştim. Sonra onunla da alıştık birbirimize. Bir keresinde iki gün boyunca sürekli seviştik hiç uyumadan; sadece yemek için, su içmek için çıkıyorduk yataktan. Hazzın ne denli derin bir kuyu olduğunu ondan öğrendim, bir de indiğin yerden geri dönemeyeceğini. İkinci gecemizde bir ara bir kitaptan bölümler okudu bana; yataktaydık ve çıplaktık; o okumaya çalışırken, ben kucağına yatmış yorgun sikini emiyordum. Kitabın adını anımsamıyorum, ama şu sat ırlarını hiç unutmadım; "Cinselliğin kendisinde bir saplantı haline gelmiş olmasından kuşkulanıyordu. Hemen her dakika seks düşündüğünü itiraf etti." Selinle yeni tanıştığımız zamanlarda, birbirimize bir şeyler anlatmaya başladığımızda, sürekli erkeklerden ve seksten söz etmeme rağmen yalnızlığıma ve o zamana değ in yalnızca bir kişiyle birlikte oluşuma şaşırmıştı. Ben de ona, o kitaptan aklımda kalan şu sat ırları aktardım; "Seks düşünmediğim zaman ölümü düşünüyorum, bazen ikisini birden." Sonra bundan pek söz etmedik, ama hep iyi anlaştık, ortak sorunları olan herkes gibi. Hatta bir atasözümüz bile var, birimiz diğerini sıkın gördüğümüzde şöyle deriz; dertler gelince akla, yat anımı parmakla; patlıcan okşamak gibi bir şey işte ya da siperdeki askerlerin umarsız neşesi. Kuledeki kadın bunları çağ ırıştırıyordu ister istemez, ama kimse bu denli açık bir göndermeyi anlamak istemiyordu, Selinle ben bile O yüzden çabuk unutuldu, viyagra yüzünden

ölen amcalar gibi Hafta sonu benzer bir olay daha yaşanmasaydı daha çabuk unutulacaktı; hatta ötekilerle karşılaştırıldığında en az anılanı odur hâlâ. Olaydan bir yıl kadar sonra televizyonda bir sirk programına rastlamıştım. Canım sıkılıyordu, kanallarda ileri geri gezinirken, tek tekerlekli bir bisikletin üstünde durmaya çalışan palyaçoyu görünce takıldım nedense. Çok komik değildi; adam defalarca düştü, kalkıp yeniden binmeye çalıştı ve sonunda, aslında ne denli usta bir bisiklet sürücüsü olduğunu gösterip programını bitirdi. Birden elimin bacaklarımın arasında olduğunu fark ettim, adamı izlerken kendimi okşamaya başlamıştım. O an üstünde durmadım, ama aynı zamanlarda Taksim Meydanı'nda davullarla, trompetlerle, zillerle gösteri yapan bir tiyatro grubunun arasında gördüğüm palyaço da aynı etkiyi yaratınca (tabii ki o kalabalıkta kendimi okşamadım, ama okşamak istedim) kuledeki kadının palyaçoları gibi boyanmış dudakları aklıma geldi. Ölmeden önce kaç kere boşalmıştı acaba? Bütün bir gece boyu İstanbul'un ışıklarına bakarak titrerken öleceğini biliyor muydu? Yoksa, ertesi gün bu durumda bulunduğunda ne kadar utanacağını mı düşünüyordu? Salgısı ne zaman tükenmişti acaba, aşk çeşmesi ne zaman kurumuş, aldığı haz ne zaman azaba dönmüştü? Çok acı çekmiş miydi, yoksa boşalan kanıyla birlikte uyuşup uykuya dalar gibi mi ölmüştü? Kan kaybettiğe çıplak bedeni Boğaz rüzgârıyla çok üşümüş müydü, yoksa haz ve acı soğuğu hissettirmemiş miydi? Anımsıyorum da cevaplanması gereken o kadar çok soru vardı ki kimsenin bunları düşünecek zamanı olmamıştı açıkçası. Kabloyu çekip aleti durdurduktan kısa bir süre sonra şefin gönderdiği ekip gelmiş, kalas çekilip kadının öldüğü anlaşılınca savcı ve doktor çağrılmıştı. Selin çok kötüydü, yediği, içtiği ne varsa Çıkardığı halde yine de midesi kalkıyor, karnım tutup kasılarak öne eğiliyor, ama artık kusamıyordu. Koluna girip aşağı indirdim onu. En alt kata indiğimizde Olay Yeri İnceleme ekibi kapıya bant çekiyordu, içlerinden biri bize, "Hiçbir yere dokunmayın" diye bağırdı, sonra hep birlikte yukarı çıktılar. Kuleden çıkınca dışarda bekleyen gazeteciler yanımıza koştular, hatta bir ikisi fotoğraflarımızı çekti. Sorulan birbirine karışıyor, ne dedikleri anlaşılmıyordu, "Çekmeyin, olayla ilgisi yok, arkadaş fenalaştı biraz" dedim. Sokak başına çıktık, kalabalığı merak eden bir taksici durmuştu orada, Selin'i bindirip gönderdim. Kuleye döndüğümde, bir gün önce tanıştığım, ama adını anımsamadığım dedektiflerden birinin kapıda durduğunu gördüm, beni bekliyormuş. içeri girdik, işletme müdürü olduğunu söyleyen kişi çantasını kucağına almış, iki büklüm danışma masasının yanına çökmüştü, çökmüş derken mecazı da dahil, suratı Çarşamba Pazarı gibiydi adamın. Masanın arkasındaki sandalyelere oturduk, ne olduysa anlattım dedektife. Kahveciyi kapıya nöbetçi diktiğimi söyleyince "Aferin" dedi, sonunda da yapılabilecek en iyi şeyleri yaptığımı, merkeze dönüp durumu şefe anlatmamı söyledi; o, ifadesi alınacak kişilerin tespiti için orada kalacaktı. Kuleden çıktım, merdivenden inerken kalabalığın önünde bekleyen gazeteciler koştular yine, aralarında birkaç televizyon kamerası da vardı, şapkamı eğip sokak başına doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Dedektifin yapacakları hakkında bilgi vermesi hoşuma gitmişti, şefe söylememi istediklerini telsizle bildirmiş olduğuna emindim. İlk defa kendimi polis gibi hissediyordum; polis olmak istediğimden değil, yaptığım işi iyi yaptığımı gördüğümünden ya da birileri bunu bana söylediğinden belki de. Öğleden sonra ifadeler alınmaya başlanıp olay iyice içinden çıkılmaz hale gelince bu duygumu yitireceğimden habersizdim tabii ki. Merkeze dönüp şefle konuştuktan sonra Selin'i aramayı düşündüm, uyuyordur diye vazgeçtim. Yemekten dönerken o aradı, duş filan almış ama uyuyamamış, yatakta kukumav kuşu gibi olayı düşünüyormuş, "Ne oldu, kadın kimmiş?" diye sordu, "Ben de bilmiyorum henüz, İngiliz kafilesinden filan söz ediliyordu, turist herhalde. Öğleden sonra belli olur, anlatırım sonra" diye cevap verdim. "Tamam bebişim, ben de uyusam iyi olur, gece salak gibi dolaşacağım yine" dedi. Ancak kapattıktan sonra aklıma geldi, Hızır hakkında ne söyleyeceğini sormak. Bir süre, "Uyumadan arasam mı acaba?" diye düşündüm, sonra vazgeçtim. Arşive dönüp dosyaların arama gömülmüşken ReyBen'li dedektif geldi yine, "Ne oldu bizim ayyaş soruşturması?" diye sordu gülerek. Bütünüyle unutmuştum, "Amirini aradı, Galata Kulesi'ne gitmek zorunda kaldım" diye kıvırmaya çalışırken, "Tamam, tamam" dedi, "Gerek kalmadı soruşturmaya, dün gece enseledim herifi. Yalnız bir işi yaparken şef başka bir iş verirse, tamam, önce onun söylediğim yap, ama sonra ilk yaptığın işe dön. Okey? Anlaştık mı?" Kıpırmızı olmuştum. Hayvan herif, ben de bunun hesabını... Şöyle baktım bir, yok yok, değmez dedim sonra; ağzının kenarında pamukçuk biriken adamlardan hesap sormam ben. O sırada kulede konuştuğum dedektif geldi, diğerini görünce, "Savaş, belaya çattık oğlum, pis iş" dedi. "Kule işi mi?" diye sordu Savaş olanı. Öteki, "Evet ya, topladım geldim herifleri, ifadelerini yazacağım tek tek" diye cevap verdi, sonra bana bakarak, "Bir dosya açalım Hale Hanım, inşallah elin uğurludur da çabuk çözülür" diye ekledi. Savaş olanı, "Yahu Korkut, olaya bizim masa mı bakacak? Şefe sorduğumda, eğlenceyi abartmışlar, salağın biri ölmüş dediydi" dedi. Ulan bunları adlarına bakarak mı almışlar mesleğe? Ahmet, Mehmet gibi normal bir adam yok mu? Korkut olanı, "Cinayet tabii oğlum, ne sandın? Kan yere damlamasın diye direğe oluk bile açmışlar" dedi, sonra bana döndü yine, "Hale Hanım, işbaşı, adamlar bekliyor" deyip odadan çıktı. Yeni bir dosya alıp peşinden gittim. Kapısında yedi kişi bekliyordu, kahveciyle işletme müdürü beni görünce başlarını eğerek selam verdiler. Odasına girdiğimizde bilgisayarın başına oturmamı istedi. Adamları tek tek odaya alıyorduk, Korkut sorularını soruyor, aldığı cevapları tekrar ederek yazmamı istiyordu. Klavyemin yavaş olduğunu görünce, "Bırak ben yazayım, hem önceki cevapları da görmüş olurum" deyip yerime geçti. Ben de yazıcının önündeki sandalyeye oturdum, ifadeler yazıcıdan çıkınca adamlara imzalattım, dosyaya eklenecek belgelerin fotokopilerini çektim. İyi adamdı gerçekten, ifade aralarında canı çay, kahve istediğinde bana da söylüyordu, "Demin içtim ya Amirim, sağolun" diyordum, "İç iç, zihnini açar" diyordu. Sıradaki kişiyi çağırmadan önce telefonu kaldırıp, falanca kişiyi alın, falanca

adresi soruşturun gibi emirler yağdırıyor, sonra bana dönüp unutmaması gereken işleri not aldırıyordu. İşletme müdürünün ifadesi alınırken robot resmi çizecek ressam da çağrıldığından iş uzadı, ifadelerin alınması akşama dek sürdü. Zaman zaman telefon çalıyordu, ama Korkut öyle ketumdu ki kimle, ne konuştuğunu anlamak mümkün değildi. Bir ara başka bir dedektif girdi odaya, elindeki kâğıtları Korkut'a uzatıp, "Al bakalım, kızımızın dosyası" dedi. Korkut kâğıtları aldı, "Ailesine haber verildi mi?" diye sordu. Öteki, "Babası Antalya'daymış, akşam uçağıyla dönüyor. Annesi kimlik tespiti sırasında sinir krizi geçirdiğinden doktor evde dinlensin demiş. Yarın ikisini de alır çocuklar" diye cevap verdi. Korkut, "Gerek yok, evlerinde alırsız ifadelerini. Adresleri var değil mi?" diye sordu. Öteki başını salladı ve gitti. En son kahvecinin ifadesi alındı. O gittiğinde mesai biteli bir saat olmuştu, ama şef dosyayı görecekmış ve benim de kalmam gerekiyormuş. Korkut "Eve haber versen iyi olur" dedi. Telefon edip şefin odasına gittim. Korkut anlatıyor, şef başını kaşıya kaşıya elindeki dosyaya bakıyordu; "Pazar günü öğleye doğru Kasım Pat adlı biri işletmenin müdürünü aramış ve Biromtimol Bulu Tirevıl adlı bir acentenin Türkiye mümessili olduğunu, İngiltere'den gelecek bir turist kafilesine üç gün boyunca yemek vermek için acil bir yer aradıklarını söylemiş. Müdür de, gelin görüşelim demiş. Akşamüstü gelmiş adam, oturup pazarlık etmişler. Müdür pazarlığın içine personel ve yemek masraflarım da sokmaya kalkmış, ama adam bunları istemediğini, yalnızca kuleyi kiralayacağını, gelen kafiye aristokratlardan oluştuğundan İngiliz servis adabım bilen kişileri çalıştıracağını, bunun için İngiltere'den ekip getirttiğini söylemiş; aynı ekip kafilenin daha sonra gideceği Pamukkale, Kapadokya ve Nemrut'ta da çalışacakmış. Anlaşmasaydık Kız Kulesi'yle görüşecekti diyor müdür; sanırım oranın işletme müdürüyle aralarında, kim daha çok kazanacak diye bir çekişme var. Sekiz, dokuz ve on nisan tarihleri için, üç günlük kira bedeli olarak yirmi bir bin dolara anlaşmışlar. Adam müdürün yanında İngiltere'deki şirket merkezini arayıp sözleşmeyi nasıl yaptığını dair bilgiler aktarmış, hatta müdüre, şirketin yetkilisi olduğuna dair imza sirküleri bile vermiş; bu belgelerin kopyalan dosyada var. Ayın sekizinde, yani pazartesi günü sözleşme bedeli işletmenin hesabına yatırılmış, adam elinde banka dekontuyla öğleyin çıkıp gelmiş ve saat on beşte ekibinin geleceğini, o saate dek kuleyi boşaltmalarını söylemiş. Müdür, kapıdaki personelimizin kalacağını sanıyordum, adam tümüyle boşaltmamızı isteyince kuledeki tefrişatımız için elli bin dolar depozito istedim, bir saat sonra makbuz karşılığı nakit olarak ödedi, ben de personele üç gün izin verdim diyor. Çevredeki esnafın ifadelerine göre aynı gün saat on yedi gibi kulenin balkonuna bir makara konulup yukarıya masa, sandalye gibi birkaç eşya çıkarılmış, hatta kızın bağlandığı kalasın da bu makarayla yukarıya çekildiğini görmüşler, ifadelerde var. Kuleye herhangi bir kafilenin gelip gittiğini gören olmamış, her zamankinin aksine kapısı kilitliymiş, gece on gibi ışıkları da söndürülmüş. İşletme sahiplerinin olay hakkında bilgisi yok, yalnızca sözleşmenin yapıldığını biliyorlar; hatta kardeşlerden biri avukatlarına, bu alt kiralamanın

Kültür Bakanlığı'yla yaptıkları kira sözleşmesine uygun olup olmadığını sormuş, avukat, aksi yönde bir tedbir olmadığını söylemiş, işletme müdürü, ilk defa böyle bir iş yapıyorduk diyor, kulenin sorumluluğu bizim üstümüzdeydi, adamlar kuleye bomba koyup uçursalar kime ne diyecektik? Bütün gece canım sıkıldı, sabah kalkar kalkmaz her şey yolunda mı diye bakmaya gittim ve bu olayla karşılaştım. Şimdi işin çetrefilli yanına geliyoruz; ne İstanbul'da, ne de Türkiye'de Biromtimol Bulu Tirevil adında bir acente yok. Turizmle ilgili şirketlere mavili isimler veriliyor genelde, Bulu Encıl var, Bulu Mun var, Bulu Eod var, ama Biromtimol Bulu yok. Bu adın kızın maviye boyanmasıyla ilgisi olabilir. Böyle bir şirket var mı diye İngiltere Konsolosluluğuna faks çektik, cevap bekliyoruz, ama bir şey çıkacağım sanmıyorum; çünkü sirkülerdeki, kaşelerdeki, sözleşmedeki bütün adresler ve telefonlar uydurma. Sirküler güya Beyoğlu Üçüncü Noteri'ne tasdik ettirilmiş, ama kayıt numarasının noterde karşılığı yok. Kasım Pat denen şahıs otuz yaşlarında, bir seksen beş boylarında, mavi gözlü, gür, kıvırcık saçlı biri, doğulu aksarıyla konuşuyor. Tek dikkat çekici özelliği kafasının büyük olması. Savcılıkta kaydı yok. Müdüre ve işletme sahiplerine söyledim, depozitoyu istemeye gelen biri olursa hemen bizi arayacaklar. Maktule gelince; doktor, keşif muayenesinden sonra ölüm nedeninin, vajinal doku yırtılması sonucu kan kaybı olduğunu söyledi ve otopsi istedi, savcı da otopsi emrini imzaladı. Dört beş saat önce bulunsa kurtarabilirdik dedi doktor, sabah yedi sekiz arası ölmüş kız. Çantası kulededi, içinde bulunan eşyanın listesi dosyada var. Adı Ayla Örnek, seksen doğumlu, Hukuk Fakültesi, üçüncü sınıf öğrencisi. Ebeveyni boşanmış; annesi bekâr, babası yeniden evlenmiş. Her ikisi de avukat. Elimizdeki bilgiler şimdilik bunlar efendim." Şef teşekkür etti. Bir süre dosyaya baktı, sonra, "Şahsî kanaatin ne Korkut, bir senaryo var mı aklında?" diye sordu. "Efendim, Kasım Pat ortada olmadığına göre kızıdan yola çıkmamız gerekiyor. Geçen yıla dek, annesiyle kalıyormuş, Acıbadem'de, ama bu yıl Şehzadebaşı'nda bir ev tutmuş, okula yakın diye herhalde. Kesintisiz güç kaynağı dışında Olay Yeri İnceleme'den gelecek rapordan pek umudum yok, kulede çok fazla parmak izi var çünkü. Delil olarak toplanan levhadan, kalastan, kanatlardan ve diğer şeylerden bir yere varabileceğimizi sanmıyorum, ama yapay penis motorunun bağlı olduğu güç kaynağının seri numarasından bir şey çıkabilir. Bugün kızın evini aratacaktım, ama çantasında anahtarları bulunamadı, yarın halledeceğim. Telefonundaki isimlere bakamadım, kapalıydı, şifresini kırmaları için gönderdim, yarın gelecek. Yarın ayrıca ev ve cep telefonu kayıtları istenecek, ebeveyninin ifadeleri alınacak, ama benim öncelik vereceğim konu arkadaşlarının söyleyecekleri; bu yaşta birinin her şeyini anlattığı bir arkadaşı vardır mutlaka, onu bulursak belki bu işi çözeriz." Şef başını dosyadan kaldırıp, "Ne demek belki, dosya açık mı kalacak?" diye sordu. "Açık kalır mı Amirim, karışık bir iş, zor olacak demek istedim. Ortada külliyattı bir para var, bir kişiyi öldürmek için bu kadar para harcanması garip. Kızın zengin bir sevgilisi vardı da çok kızdı mesela; kızı hem öldürmek, hem de cümle âleme rezil

etmek istedi ya da benzer bir neden olabilir. Öldürme şekli de garip; doktora sordum, bu duruma maruz kalan herkes ölür mü diye, süreye ve kişiye bağlı, ama emin olunamaz dedi. Bağırması için ağzına, üstünde gülümseyen, kocaman bir ağız resmi olan bir bant yapıştırılmış orkidenin gülümseyişi notuyla bir ilgisi olabilir. İlginç noktalardan biri, yapay penisin motor müstemilatıyla birlikte maktulün bedenine bağlanmış olması. Büyük olasılıkla yurtdışından özel olarak getirilmiş, bizde rastlanan bir şey değil. Pilli olanlarını görmüştüm, ama bu farklı; plastik bir silindirin içinden çıkıyor ve onu ileri geri hareket ettiren küçük bir motoru var. Silindirin iki yanına, bacaklara ve kalçaya bağlanabilmesi için kayışlar eklenmiş. Eğer silindir maktulün bedenine değil de başka bir yere, mesela kalasa bağlı olsaymış maktul kalçasını oynatarak penisi çıkarabilirmiş. Bir de güç kaynağı var tabii, elektrik kesilebilir diye motoru şarj edilebilir bir aküye bağlamışlar, şu bilgisayarlarda kullanılanlardan. Doktor, yapanlar işi biliyormuş, belki de kanamayı garantilemek için tedbir almışlardır diyor; vajina içinde yırtılma dışında kesik filan var mı diye bakacak. Kanaatimi soruyorsanız, evet, dosyayı daha bugün açtık, ama, bakın, ben on dört yıldır bu işi yapıyorum, hiç böyle bir vakaya rastlamadım. Neden orkidenin gülümseyişi notunu bıraktılar, kızı neden maviye boyadılar, neden kanat taktılar, neden bu şekilde öldürdüler, neden bu kadar çok para harcadılar, cevabını bilmediğimiz bir yığın soru var. Yarın akşam daha kesin bir kanaatim olabilir." Şef tekrar teşekkür etti, dosyayı alıp odadan çıktık. Savaş elinde bir dosyayla koridorda oturuyordu, bizi görünce kalktı, şefin odasına girmeden önce, "Oho, oğlum bir saattir sizi bekliyorum" dedi. Korkut hem yürüyor, hem ona laf yetiştiriyordu, "Eee, ne yapalım? Ben dedim karışık iş diye birader." Odasına girdik, dosyayı masasına bıraktım. Saat yedi olmuştu, "Ben çıkabilir miyim?" diye sordum, "Tamam, çık" dedi, sonra, "Nöbet yazmışlar mı sana?" diye sordu. Hayda, ne nöbeti? Hem fazla fazla çalışalım, hem nöbet tutalım, bu ne ya? "Bilmiyorum" dedim. Oturdu, "Yarın çarşamba. Sen kızın kimliğini, okulunu filan not al, sabah erkenden okuluna git, arkadaşlarını, sevgilisini, işte kızı tanıyan kimi bulursan konuş. En son kimlerle, nerede görüştüğünü bulmaya çalış. Bütün detayları biliyorsun, bir iz bulursan ya da bir şeyden şüphelenirsen kendi basma bir şey yapma. Öğleyin geldiğinde konuşuruz" dedi. Gerekli notları alıp arşive gittim, çantamı, montumu ve şapkamı alıp çıktım. Kafam davul gibiydi, yorgunluktan geberiyordum. Eve bir gireyim, hiçbir şey yapmadan yatacağım diye diye eve geldiğimde sekiz buçuk olmuştu. Annem gülümseyerek açtı kapıyı. Salona girdiğimde babam televizyon seyrediyordu, beni görünce kalktı, "Hoş geldin, nasıl geçti toplantı?" dedi ve cevabımı beklemeden yemek masasına oturdu. "Yorgunluktan geberiyorum" dedim, "Galata Kulesi'nde kızın birini öldürmüşler, sabahtan beri onunla uğraşıyoruz. İğrenç bir olay... Aaa, anne dolma yapmışsın, bir tanesin sen." Anneme sarılıp öptüm, şaşkındı, "Sen biber dolması sevmezsin ki" dedi. Sevmem tabii, üstelik o kadar yorgunum ki o meşhur kestaneli, kuşüzümlü pilavını bile yapmış olsan yiyemeyecektim,

ama lafı bir yerden çevirmem gerekiyordu, aklıma bu geldi, canım anneciğim benim, bidi bidi bidi. Kızdan söz etmeye başladığımda babamın polis damarının tutacağını, karşılaştığı her garip olay hakkında yorum yapmayı sevdiğinden kızın ölümü hakkında bir yığın soruyla beni bunaltacağım, kızın nasıl öldüğünü bir babaya anlatmanın sıkıntısı bir yana, sonunda, kızın annesiyle oturduğu ev Anadolu yakasında olduğundan, okuluna yakın olsun diye karşıda ev tuttuğunu da anlatmak zorunda kalacağımı düşünmüş ve biber dolmasına sevinmek gafletine düşmüştüm; şimdi bunu dedikten sonra en az bir tane yemek lazım, kabak olsa neyse. Uğursuzluk getirse de batıl inançlarımız çoktur bizim; benzerlerin yazgısı da benzer; bak, karşıda ev tutacağım diyorsun bir de, gördün mü milletin başına neler geliyor? Sonuç belli, bisiklet nanay. "Siz başlayın, hemen geliyorum" dedim. Üniformayı çıkardım, elimi yüzümü yıkayıp eşofmanlarımı giydim. Masaya otururken annem, "Demek çok yorgunsun" dedi, "Baban, kız gelsin de çıkıp parkta çay içelim demişti. Bu akşam hava da pek güzel." Aman be anne, sanki yorgun olmasam gidip oturacağım. Huzurevi gibi orası, hava biraz iyi olduğunda Moda'nın bütün morukları oraya çörekleniyor. Hem yer bulabilecek miyiz bakalım, muhteremler ilkbaharda bir oturuyorlar, sonbaharda ancak kalkıyorlar. "Siz çıkın" dedim, "Ben şu dolmayı yer yemez yatacağım." Babam benden bir şey gizliyormuş gibi sırtarak, "Belki arabayla dolaşırdık biraz" dedi. Allah Allah, eski köye yeni adet mi getiriyorsunuz? Biz ne zaman arabayla gezmeye çıktık? "Belki karşıya da geçerdik, değil mi Ekrem" dedi annem. Sıra babamdaydı, ona döndüm, "Evet ya, belki Fulya'ya da giderdik" dedi. Anneme baktım, diyecek bir şey bulamadı, ellerim açıp sırttı. Babama döndüm tekrar, "Fulya kim?" diye sordum. "Mahalle kızım, mahalle" dedi, sonra, "Belki Fulya'ya gider, Hale'nin yeni evini görürdük" diye ekledi. Masadan fırlayıp üstümü değiştirmeye giderken, "Çabuk kalkın, ben size yoldan döner möner, bir şeyler alırım" diye bağırdım. İki de kahkahalarla gülüyordu. Oysa ne çok sorun olmuştu bu ev konusu. Tanıştığımızda Selin'in tek başına yaşıyor olmasını çok kıskanmıştım. Kirası yüksekti, zaman zaman parası yetmiyor, babasından destek istiyordu, ama çatı katı filan ucuz bir yer bulursam rahatlıkla altından kalkabilirdim. Babama açtığımda sinirlenmiş, evlenmeden evden çıkamayacağımı söylemişti. Sonraki denemelerimde de maraza çıkmıştı hep, bir iki okkalı kavgadan sonra vazgeçmiştim. Üstüme dışarı çıkabileceğim bir şeyler giyerken, bunun altından nasıl bir çapanoğlu çıkacak diye merak ediyordum. Yoksa hep birlikte mi taşınacağız? Kız işe yetişemiyor diye bu evi kiraya verip karşıda ev tutmuş olmasın bunlar. Yok canım, Moda'dan vazgeçebilselerdi çoktan Ankara'ya taşınmış olurduk. Dur bakalım, gereksiz sorularla işi bulandırmayayım. Salona gittiğimde ikisi de yemeği bırakmış televizyona bakıyorlardı, "Bugün Galata Kulesi esrarengiz bir ölümüne sahne oldu Sevgili Seyirciler" dedi ablak suratlı bir spiker, ekranın altında, "Galata Kulesi'nde Esrarengiz Ölüm" yazısı vardı. Babam, "Senin bahsettiğin olay değil mi bu?" diye sordu, "Evet" dedim. Görüntü değişti, geniş kanatlı boşlukta masmavi açılan kalasın aşağıdan çekilmiş bir

fotoğrafı göründü bir süre, zumla çekilmiş olmasına rağmen kalasın ucundaki metal çerçevenin içinde bir kadın cesedi olduğu belli Eğıldi, mavi kara bir yığın görünüyordu, o kadar. "Bugün Galata'da yeni bir güne uyananlar Galata Kulesi'nin tepesinde ilginç bir görüntüyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı." Hadi ya, bak sen. Eee, daha daha. "Kulenin seyir yerine konan bir direğin ucuna bir genç kızın cesedi bağlanmıştı Sevgili Seyirciler. Ve o direğin ucunda gencecik bir hayat solmuştu, geleceğe umutla bakan güzel bir hayat. Yaşamak isteyen, hayatın güzelliklerim görmek isteyen, dünyayı paylaşmak isteyen ve bunun için okuyan, okuyup memleketine yararlı biri olmak için çalışan bir hayat. Bu güzel ve gencecik hayat ellerinin arasından kayıp gitmişti genç kızın." Görüntü değişti, kızın özenle çekilmiş, üstünde çalışılmış güzel bir fotoğrafı yerleşti ekrana, altında "Bir Hayat Soldu" yazıyordu. "Ayla Örnek arkadaşları tarafından çok sevilen hayat dolu bir genç kızdı Sevgili Seyirciler. Hem okuyor, hem ailesine katkı sağlamak için mankenlik yapıyordu. Sevgili Seyirciler, evet, hem de reklam filmlerinde oynuyordu genç kız." Allah Allah, kız manken miymiş? Annem, "Aycöreği mi, ne dedi bu?" diye sordu, "Kızın adını söylüyor anne, Ayla Örnek" dedim. Görüntüye önceden görmüş olduğum bir şampuan reklamı girdi, kız çiçeklerin, ağaçların arasında saçlarını savura savura, hopyaya zıplaya koşuyor, sonra bir erkeğe sarılıyordu, tam şampuan görünecekken kestiler, kule göründü tekrar. Kulenin önünde bekleyen kalabalık kameraya bakarak elleriyle yeri işaret etti, kamera dönüp yerdeki kan lekelerine zum yaptı. "Galatalılar genç kızın bedeninden damlayan kanı gördüklerinde şaşkınlıkla Emniyet Müdürlüğü'nü aradılar. Kuleye gelen Emniyet mensuplarının gördükleri manzara karşısında dilleri tutulmuştu." Aha, ulan bu ne? Kule kapısından çıkıyorum, elimle şapkamı gözlerime indirip merdivenlerden iniyorum. Gazeteciler bana doğru hamle ediyor. Hızlı adımlarla önlerinden geçip gidiyorum. "Gördünüz mü, beni çekmişler, gördünüz mü?" diye bağırdım. Babam sandalyesinde doğrulup ekrana yaklaştı, ama görüntü değişmişti; sedye üstünde bir ceset torbası kule kapısından çıkarılıp ambulansa götürülüyordu. "Sendin değil mi, şapkadan şey edemedim" dedi babam. "Ve işte bir hayat böyle kayıp gitti dünyadan. Olay hakkında henüz basın açıklaması yapılmadı Sevgili Seyirciler. Hayat dolu genç kızın çalıştığı mankenlik ajansındaki arkadaşları olaya inanamadıklarım, Ayla'nın ölümüne inanamadıklarını söylediler. Onlar da inanamamıştı, inanılacak gibi değildi gerçekten." Genç yaşma rağmen ağır makyajlı bir kız göründü ekranda, "O çok iyiydi, çok güzeldi. Nasıl olabilir? Çok iyiydi o. Daha cumartesi günü birlikteydik, galeri açılışı vardı, araba tanıtımı yaptık. Buraya da gelecekti. Nasıl olabilir?" dedi. Sonra başka kızlar da konuştular; belli ki çekimin yapıldığı yerde bir tanıtım işi daha vardı, bütün hüznelerini takınıp konuşanlar sonra vitrine dönüp sırtarak işlerine devam ediyorlardı. Hayat devam ediyor değil mi? Çok severdik, ama öldü. Ne yapalım yani? Lay lay lom. Sonra onlarla aynı yaşta görünen, güneş gözlüklü bir erkek manken konuştu, sesi titriyordu; "Şimdi sizden duydum. Bu tanıtıma o da gelecekti. Burada buluşacaktık, ama gelmedi. Dün gecedem beri

telefonu da kapalıydı, merak etmişim..." Yüzünü buruşturdu, iki parmağıyla gözlüğünün ortasına bastırıp kafasını eğdi, "Özür dilerim" deyip yavaş çekimde ekrandan çıktı. Çok üzülmüş ya da öyle görünmek istiyor. Kızla aralarında duygusal bir şey olabilir. Korkut'un haberi var mı acaba bu mankenlik işinden? Hiç sözü geçmedi bugün. Öğleyin sorarım, belki ajansa da gitmem gerekir. Ablak suratlı spiker göründü tekrar, "İşte böyle Sevgili Seyirciler. Yarınımız olan, geleceğimiz olan, her şeyimiz olan gençlerimizden biri daha... Yurdumuzu emanet edeceğimiz gençlerimizden biri daha... Bizi yarınlara taşıyacak olan gençlerimizden biri daha... Bize elveda deyip... Bize elveda bile diyemeden gitti... Sevgili Seyirciler, bir kedi çıktığı ağaçta kalırsa... Bir kedi çıktığı ağaçtan inemezse neler olur? Bir mahalleyi nasıl ayağa kaldırır, nasıl seferber eder? Gelin önce görüntülerimizi izleyelim, sonra haberimizi verelim." Annem, "Televizyona mı çıktın şimdi sen?" diye sordu. "Bendim herhalde" dedim, "Arşivdeki kızlardan biri daha gelmişti oraya, ama bana benziyordu. Hemen geçti görüntü." Babam, "İlerde çok çıkarsın daha. Nasıl ölmüş kız? Esrar, eroin koması filan mı? Kan iğne yarasından mı damlamış?" diye sordu. Al bakalım, ne diyeceğiz şimdi? "Yok, kan kaybından ölmüş. Esrarı, eroini belli değil daha, otopsi raporu gelmedi" dedim. Belli ki yeni sorular vardı aklında, ondan önce davranarak "Eee, evi görmeye gitmeyecek miyiz?" diye sordum. Masayı toplayıp çıktık. Köprüyü geçerken "Kaça tuttunuz evi?" diye sordum, "Altından kalkabilecek miyim, üç kuruş para alıyorum zaten." Annem önde oturuyordu, babamı dürtüp, "Söylesene kıza" dedi. Babam gözünü yoldan ayırmadan, "Kira ödemeyeceksin" dedi, "Beğenirsen evi alacağız sana."

Köftecide bir de kahve içince ikiye doğru ancak dönebildim merkeze. Koşa koşa Korkut'un odasına gittim, ama yoktu. Santraldaki memura nerede olduğunu sordum, "Geç çıktı yemeğe" dedi. Arşive gidip bilgisayarın başına oturdum. Not defterimi çıkarıp klavyenin yanına koydum. Rapor dosyasını tıkladım, açılan sayfanın standart bölümlerini doldurmaya başladım. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, nokta nokta Şube Müdürlüğü. Nokta nokta kısmına "Asayiş" yazdım. Hemen altında, nokta nokta Amirliği var, oraya "Cinayet Büro" yazdım. Bölge yazılacak mı acaba? Raftan rasgele bir dosya çıkarıp eski raporlara baktım, evet, "B Bölgesi" diye yazmam gerekiyor. Vaka iki nokta üst üste'den sonra da "Ayla Örnek" yazdım, ama yazana kadar göbeğim çatladı, "ö" harfini öyle ibne bir yere koymuşlar ki iki saat aradım.

Akademide kullandığımız bilgisayarların klavyesi böyle değildi, harfler daktilodaki gibi dizilmişti, şimdi bunlar moda oldu. Böyle giderse iki günde bitmez bu, eve bir bilgisayar alsam iyi olur diye düşünürken evim aklıma gelince içimden sıcak bir rüzgâr geçti. Çantamdan telefonumu çıkarıp babamı aradım. Suadiye'de, İhsan Amca'yla berabermiş. İhsan Amca, "Tamam, kız beğendiye taşın, para kolay iş" diyormuş. Hayat ne garip, üç gün önce ölmeyi düşünürken birdenbire her şey değişiyor ve evimin tadını çıkaramadan ölürsem diye korkmaya başlıyorsun. İhsan Amca babamın bakanlıktaki mesai arkadaşlarından biriydi, hâlâ gelip giderler bize. Yampiri bir oğlu vardı, birkaç kere görmüştüm, Yıldız Teknik'te okuyordu. Hatta akademiden ayrıldığı dönem annem ağzımı aramıştı, "Çocuk nasıl?" filan diye, "Bana bakın" demiştim, "Okuyacağım ben. Aklınızdan bile geçirmeyin." Okulu bitirdikten sonra bir otomotiv firmasına girmiş çocuk, geçtiğimiz ay terfi edip Japonya'ya taşınmış. İhsan Amca babamın ev aradığını duyunca koşmuş gelmiş, yabancıya gitmesin diye. Hey Allahım, bu kadar olur yani. Yürüyerek işe on beş, Selin'e yirmi dakika sürer en fazla. Küçük, ama olsun, idare ederim. İki apartman arasına sığdırmışlar bizim apartmanı. İlk yapıldığında üst üste üç dubleks dairemiş, ama sonradan her katı ayrı birer daire haline getirmişler. Benimki ikinci kat gibi görünüyor, aslında üçüncü kat; pencereleri bile olmayan bodrum katta kimse oturmuyormuş. İki oda, Amerikan mutfak ve geniş bir banyo; tuvalet banyonun içinde. Küçük, ama bakımlı; kapı çelik, pencereler plastik doğrama. Birdenbire taşınmak zorunda kalan yampiriden kalma çamaşır makinesi, fırın, buzdolabı ve şofben de var. Suyu, elektriği, telefonu açık, kablolu televizyon hattı da cabası. Bir tek doğalgaz sözleşmesi yapılacak, eh, önümüz yaz, bir ara hallederim. Üstelik ucuz da, İhsan Amca komik bir fiyata satabileceğini söyleyince aklı yatmış babamın. Akşam eve bakmaya gittiğimizde her şeyi planladım; babam cumaya badanaçıları ayarlıyor, annem cumartesiye temizlikçi buluyor ve pazar günü taşınıyor. Ne gidecek ki zaten; bir yatak, bir dolap, bir kitaplık, bir masa, birkaç sandalye ve öteberi. Öteberi dediğimi duysa annem öldürür beni, kadıncağız yıllarca emek verdi çeyizime. Sadece mobilyacıya uğranıp koltuk takımı alınacak ki alınmasa da olur, yer minderinde bile otururum. Korkut odaya girince geri dönmek zorunda kaldım. Elini uzattı, Allah Allah, ne oluyor derken, "Polis Bayramın kutlu olsun" dedi. Tokalaştık, gülümseyip "Sizin de" dedim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, "Maktulün arkadaşlarının anlattıklarıyla ilgili raporu yazıyordum" dedim. "Rapor yazman gerekmiyor, gerekiyorsa ifadelerini alırsın. Neler yaptın, onu anlat sen" dedi. Not defterime baka baka, söylediği gibi kızın okuluna gittiğimi, arkadaşlarıyla konuştuğumu anlatırken araya girdi, "Feridun Başkomiserim senin akademiye gittiğini söyledi" dedi. Başımı sallayınca, "Son sınıfta bırakmışsın. Neden yaptın ki bunu?" diye sordu. İyi bir adamdı, odada diğer kızlar olmasa anlatabilirdim, "Öyle gerekti Amirim" diye geçiştirmeye çalıştım. "Bu delilik" dedi. "Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken... Şimdi de polis memurusun." Aman be Korkut, ne yapayım yani, sekreterlik mi? Banka memuru mu olsaydım yoksa? Ünlü markaların

mağazalarında halkla ilişkiler adı altında tezgâhtarlık da yapabiliydim, değil mi? Denemedim mi sanıyorsun? Üniversiteyi kazanamayınca hepsini yaptım üçer beşer gün, sonunda kös kös polis oldum işte; çünkü bir tek burada adamın kığına parmak atmıyorlar, kıyıda köşede sıkıştırmaya kalkmıyorlar, imalı laflar etmiyorlar, kadınım diye farklı davranmıyorlar. Çünkü şu şehri İstanbul'da bile istediğim sokaktan istediğim saatte geçebiliyorum. Evet, eşekler gibi pişmanım akademiden ayrıldığıma, ama bana kalsa zoolog olmak isterdim, arkeolog, antropolog, biyolog da olabilirdim hatta. İstedim, ama olamadım; yanlış zamanlar ve yanlış seçimler yüzünden. Bana kalsa Sibirya'da bir volverinin hikâyesini yazmak isterdim, Kılımançaro yamaçlarında sisteki gorillerle yaşamak isterdim, Patagonya'da dişi bir pumayla dostluk kurmak isterdim. Bana kalsa Diskaviri Kadını olmak isterdim; bilir misin Diskaviri Kadını ne demek? Bir şort, bir tişörtle dolaşır onlar, kendilerini erkeklere beğendirmek için soytarılar gibi boyanıp taklalar atmazlar, boyunlarını büküp istemedikleri şeyleri kabullenmezler. Ama bunları konuşmanın ne yeri, ne de zamanı Korkutçuğum, bu yüzden ben "Öyle gerekti" diyeyim, sen de başka bir şey sorma. Bir gün önce kızın dosyasını getiren dedektif göründü kapıda, "Burada mıydın Korkut?" deyip içeri girdi, bu kez elinde mavi ciltli bir defter vardı. Korkut, "Neler yaptınız?" diye sorunca, "Evi aradık, pek bir şey yok. Kilitli bir dolap vardı, kapı açıldıktan sonra çilingiri geri gönderdiğimden kilidi kırmak zorunda kaldım, içinden sadece bu günlük çıktı. Ekip hâlâ orada, kuledekilerle uyuşan parmak izi var mı diye bakıyorlar" dedi. Korkut, "Ajansa kimi gönderdin?" diye sordu, kızın mankenlik yaptığını duymuş demek ki. Öteki, "Semih gitti, ama kimse yokmuş orada, not bırakmış, mesaiden sonra bir daha gidecek" dedi, sonra bana dönüp, "Hale Hanım, gazeteye çıkmışsınız" diye ekledi sırtarak. Eh, bu da iyi, herkes öğrenmiş adımızı. Sabah görmüştüm gazeteyi, okula gittiğimde doğruca kantine inmiş, herkes derste olmasına rağmen kızın birkaç arkadaşını orada bulmuştum. Bulabildikleri bütün gazeteleri almışlar sessizce okuyorlardı. Kızın biri durmaksızın ağlıyor, bir diğeri onu teselli etmeye çalışıyordu. Gazeteler haberi birinci sayfadan girmişlerdi, kullandıkları fotoğraflar neredeyse birbirinin aynıydı; kule tepesindeki kanatlı kalas ve sedye üstünde ceset torbası. Çok satan gazetelerden biri, Selin'le kule kapısından çıkarken çekilmiş fotoğrafımızı basmış, altına, "Olaya tanık olan polisler bile fenalık geçirdiler" yazmıştı. Manşetler kötüydü, "Fantezi Gecesi Ölümle Bitti" başlıklı gazete, kızın eskort mankenlerden biri olduğunu, hangi zengin düzenlediği belirsiz olan kuledeki fantezi gecesinde talihsiz bir şekilde öldüğünü yazmıştı. Haberin üçüncü sayfadaki devamında uzun saçlı, kırçıl sakallı, patates suratlı bir psikiyatrin yorumuna da yer vermişlerdi; "Tipik bir anorexia nevrosa vakası. Yanlış arkadaş seçimleri, yanlış yönlendirilmiş istekler, yoğun yalnızlık ve sonunda merhametli böcekler gibi ölüyorlar. Keşke zamanında bana gelseydi. Hobi eksikliğinden oluyor bunlar. Pul filan biriktirse bu tür yanlışlara düşmezdi." Başlığı, "Şeytan Galata Kulesi'ndeydi" olan gazete, "Satanistleri mezarlıklarda yatan serseriler

sanıyorduk. Şeytanın tarikatı Galata Kulesi'nde ayin düzenledi" yorumunda bulunmuştu. Korkut, gazetede ki fotoğrafımı anımsayınca yanımdaki memurun kim olduğunu sordu. Daha önce söylemiştim, hani Yüksekaldırım'da soruşturma yaparken rastlantıyla karşılaştığım arkadaşım, hani Narkotik'te beraber çalıştığım, şimdi geçici görevle Hassas Bölgeler Koruma'da olan... "Ha, tamam" dedi, sonra, "Okulu anlatıyordun. Kızın arkadaşlarından bir şeyler çıktı mı?" diye sordu. Bulabildiğim bütün arkadaşlarıyla konuştuğumu, adreslerini ve telefonlarını not ettiğimi söyledim. Hepsi de Ayla'nın sağlam ve dürüst bir kız olduğunu, para karşılığı bu tür gecelere katılmayacağını söylediler; onlara göre tuzağa düşürülmüş, sapıkların eğlencesine alet edilmiş ve öldürülmüş. Ebru adlı bir kızla çok yakınlarmış, yedikleri, içtikleri ayrı gitmezmiş. Sürekli ağlıyordu kız. En son pazartesi görüşmüşler, akşam sinemaya gideceklermiş, ama okul çıkışı, Ayla, ne zamandır Burak'a zaman ayıramadığını, onunla buluşacağını söylemiş. Burak'ın kim olduğunu sordum, Ayla'nın sevgilisiymiş, Boğaziçi'nde politika okuyormuş. Ayla salı günü okula gelmeyince Ebru merak edip aramış, ama telefonu kapalıymış. "Öğleden sonra tanıtıma gidecekti, ama sabah okula geleceğini söylemişti. Akşama dek telefonu açılmayınca annesini aradım, o zaman duydum haberi. Sinir krizi geçirmiş kadıncağız, akşam yanındaydım, öğleden sonra yine gideceğim" dedi. "Burak'ın telefonu var mı sende?" diye sordum, varmış. Dışarı çıkıp telefon ettim. Çocuğun sesi epey üzgün geliyordu, kendimi tanıtip nerede olduğunu sordum, evdeymiş, çok kötüymüş, okula gidememiş. Ayla'yı en son ne zaman gördüğünü sordum, "Geçtiğimiz pazartesi bende kalmıştı. Bu pazartesi de gelecekti, ama akşamüstü telefon edip gelemeyeceğini söyledi, yetiştirmesi gereken bir ödev varmış" dedi. Öğle yemeğini Sultanahmet Köftecisi'nde yediğimi anlatmak üzereyken Korkut sözümü kesip, "Tamam, Ebru ve Burak'ı çağır, yazılı ifadelerini alalım. Bugün mutlaka gelsinler, savcı dosyayı görmek istiyor" dedi. Çıkacakken birden aklına gelmiş gibi geri döndü, gömlek cebindeki telefonu çıkarıp bana uzattı, "Sen anlarsın, şuna bir bak. Telefon şirketlerine faks çektik, ama kayıtlar gelmedi daha. Sonra şu günlüğe de bir göz atarsın" deyip gitti, öteki dedektifin elindeki defteri alıp masama koymuştu. Ulan ambale olacağım be. Odadaki diğer kızlara baktım, ikisi de dosya altıydı; bitmek tükenmek bilmeyen belgeler, ifadeler, yazık yahu, gencecik yaşta ninem gibi olmuşlar. Bey gibi işim vardı be, nereden düştüm buraya? Santralı arayıp Ebru'nun ve Burak'ın telefonlarını yazdırdım, "Ne görüşmesi bu? Cep telefonlarını bağlamıyoruz" dedi adam. Ulan, üç gündür amirini, memurunu cebimizden arıyoruz, biz bir şey dedik mi? "Korkut Amirimin emri! Keyfimden aramıyorum!" deyince, "Tamam ya, ne bağıryorsun?" dedi. "Bağırmıyorum ben!" diye bağırınca kapattı. Bekledim biraz, tam çıkıp santrale gidecektim ki sırayla bağladı ikisini de. O ana kadar pek takmıyordum, ama bu telefon işini sıkı tutmam gerekiyordu artık. Ev geçindireceğiz, kolay değil. Para harcamıyordum ki eskiden, ekmek elden, su gölden yaşıyordum, bir sigara parasıyla, bir de telefon faturası işte. Tamam, kira ödemeyeceğiz, ama

elektriği, suyu, yemeği, bulaşığı, hep para bunlar kızım. Selin uyanmış mıdır acaba, dur bir arayayım. Çantamdan telefonu çıkardım. Uykulu uykulu, "Bebişim" dedi, sonrasında öyle sesler çıkardı ki ayaklarıyla nevrresimini itip yatağında kedi gibi gerindiğini hemen anladım, "Uyandırdım mı komşu?" diye sordum. Akşam eve bakıp döndüğümüzde aramış, eve çıkacağım haberini vermişim, "Ay komşu, en heyecanlı yerindeydin" dedi kıkırdayarak. "Koş koş koş, banyoya koş" deyince gülme krizine girdi. Su önemli tabii; hangi sevgili bilir, suyun bildiği en kuytu yerlerimizi? Durulunca, "Akşam söylemeyi unuttum, bizim müze işi mayısın ilk haftası bitecekmiş" dedi. Müze deyince kamımda bir alev parladı, yaktı geçti her tarafımı. Akşam aradığımda anlatmıştı, Hızır hayvanı Selin'e de asılmış. İkınıp da bana söyleyemediği oymuş, hissetmişim zaten, sormaya korkuyordum. Asılmış derken, çok kesin değil, yemeğe çıkalım demiş, Selin reddetmiş. Ben bilirim onun yemek ayaklarım, hayvan oğlu hayvan. Bir kere bile aramadı it. Müze sözcüğünün aklıma bu kadar çok şey getireceğini bilmezdim; piyano, bilgisayar ekranı, plaklar, şarap, parmaklarım, akrep, masadan yere düşen kalemler, bacaklarımdaki hayvan. Nasıl da istemişim içime girmesini. Kadınlar kapıyı kapattıktan sonra bacaklarımı ayırmıştı yine. Bıraksam girecekti. Bir an hiçbir şey olmamış gibi devam etsin istemişim. Ne kadar büyüktü ve ne kadar güzeldi. Keşke... Hey Allahım, ne oluyor bana? Nasıl oluyor da bu adam aklıma gelir gelmez... Bu kadar hazır mıyım? Tepe taklak oldum yine. Selin, "Alo, uyudun mu?" diye bağırınca, "Kusura bakma, öyle çok iş var ki burada" dedim, "Dosya geldi yine, pardon." Arada bir şeyler söylemişti, duymuş, ama anlamamışım. "Tamam bebüşim, sonra görüşürüz, sana iyi çalışmalar" deyip kapattı. Tuvalete mi gitsem acaba? Olmaz, sesim duyulur, hem kötü kokuyor, geceyi bekleyeyim en iyisi. Kendi telefonumu çantama koydum, kızın telefonunu aldım. Ekranında, ortasından çatlamış bir kalp figürü var. Serisi farklı, ama benimkiyle aynı marka, karıştıralım bakalım: Menü, Arama Kaydı, Arayanlar: PANDA, ANNE, AŞKIM, HAKAN, EBRUŞ, Avrupa yakasına ait bir numara, FERYAL, ANNE. Neden sekiz numara var? En son arayan on kayıt olması gerekmiyor mu? Belki silmiştir, sildikten sonra da sekiz kişi aramıştır sadece. Panda kim acaba, en son o aramış. Not defterimdeki numaralarla karşılaştırıyorum, konuştuğum arkadaşlarımdan biri değil. Arama zamanına bakıyorum: 8 nisan, saat 18.54. Arananlar mönüsüne giriyorum, sekiz nisanda, akşam yediyi iki geçe AŞKIM koduyla kayıtlı Burak'ı aramış, evet, çocuk gelemeyeceğini söylemek için aradığını söylemişti. Altıyı çeyrek geçe Panda'yı aramış. Bu Panda babası filan olmasın? Telefonun rehberini açıyorum, BABA adlı başka bir kayıt var, demek ki değil. Cevap vermediklerine bakayım bir de. Aaa, Panda yine ilk sırada. Arama zamanı: 8 nisan, saat 19.21. Şimdi duruma bir bakalım; kız saat altıda Ebru'ya, Burak'la görüşeceği için sinemaya gelemeyeceğini söylüyor, ama on beş dakika sonra Panda'yı arıyor. Bu görüşmeden kırk beş dakika sonra Panda kızı arıyor ve kız konuşma biter bitmez Burak'ı arayıp "Ödevim var, gelemeyeceğim" diyor. Yarım saat sonra Panda tekrar arıyor, ama kız

telefonu açmıyor. Biriyle sözleşirsin, geç kaldığın için seni arar, ama buluşma yerine çok yakınsındır, hatta arayanı görmektedir, telefonu açmadan el sallarsın, "Tamam, buradayım" diye, öyle bir şey olmuş herhalde. Tamam, bitti bu iş. Panda'nın kim olduğu öğrenilecek ve adamın yakasına yapışılacak. Santralı arayıp Panda'nın numarasını yazdırdım. Bu kez hır çıkarmadı. Beklerken telefonun mesajlar bölümüne girdim, gelen mesajları sırayla okumaya başladım. Son mesaj EBRUŞ'dan gelmiş, "CANIM MÜSAİT OLUNCA ARA. MERAK ETTİM. HUKUK FELSEFESİ VİZESİ CUMAYA ALINDI." Dokuz nisanda, 13.10'da göndermiş, bizimkiler şifreyi kırıp telefonu açtıklarında gelmiş olmalı. Önceki üç mesaj AŞKIM'dan; üçünü de dokuz nisanda, gece bir ile üç arasında göndermiş. İlkinde, telefonu kapalı olduğu için sitem etmiş, ikincisinde, buna dayanamayacağını, artık görüşmek istemediğini söylemiş, sonuncusunda, ikinci mesajı için özür dilemiş. Vah garibim. Dördüncü mesaj Feryal'den; salı günü tanıtımda ne giyeceğini soruyor, ona göre giyinip gelecekmış. Feryal ajanstan bir arkadaşı herhalde. Kendileri salı günü giyinmediler Feryal Hanım, beden üstü mavi boya takıldılar. Diğer mesajlara Makarnadan santraldaki adam arayıp yazdırdığım telefonun kapalı olduğunu söyledi. Teşekkür ettim, daha çok işimiz düşecek belli ki. Telefonumu çıkarıp bilinmeyen numaralar için aranan servisi aradım. Telefonu açan kıza Panda'nın numarasını söyledim, hemen cevap verdi; Abı-Hayat Memba Suları Limited Şirketi üzerine kayıtlıymış. Allah Allah, şirket telefonuysa neden kapalı olsun? Çektikçe ipin ucu geliyor yavaş yavaş, ama dur, hemen Korkut'a koşma. Bilgisayardaki Rapor dosyasını kapatıp Telekom Rehberi'ni açtım. Sorgulama penceresine "Abı-Hayat" yazdım. Bu isimde kayıt yokmuş. "Abı Hayat" yazınca Merter adresli bir şirketin telefonları çıktı. Santralı aradım tekrar. Bilgisayardaki ilk numarayı yazdırınca, "Kapatma, bağlıyorum hemen" dedi. Ulan teşekkürün gücüne bak be. Teşekkürden olmayabilir, kapışınca sormuştur belki sağa sola, "Kim bu yeni gelen?" diye. Tuş seslerini zil sesleri izledi, telefonu açan kız, "Ab-ı Hayat Memba Suları. Buyrun" dedi. "İyi günler, Emniyet Müdürlüğü'nden arıyorum" deyince telaşlandı, "Asım Bey bulundu mu?" diye sordu. Asım Bey'in kim olduğunu sordum, "Patronumuz" dedi, "Dünden beri ortada yok da... Eşi size haber vermiş." Ona, kayıpla ilgili bilgim olmadığım, başka bir birimden aradığımı söyledim, sonra Panda'nın numarasını verip "Bu hattı kim kullanıyor?" diye sordum. Asım Bey kullanıyormuş. Soyadını sordum, Bayındır'mış. Eşinin adım, ev telefonunu aldım, tam kapatacakken ev adresini sormayı akıl ettim. Tarabya yolu üzerinde bir adres verdi kız. Aceleyle arşivden çıktım, bulduklarımı Korkut'a anlatmam gerekiyordu. Panda şu anda yurtdışına gidecek herhangi bir uçağa binmek için havaalanında bekliyor olabilir. Neden beklemişler ki bu saate kadar, telefon açıldığında bakmış olsalar şimdiye kadar bütün önlemleri almış olurlardı. Belki de kaçmıştır çoktan, aradan koca bir gün geçti. Bütün bunları planlayabilen biri nasıl kaçacağını da önceden düşünmüştür mutlaka. Hangi ülkeye kaçacaksa, mal varlığım nakde çevirip oraya havale etmiş, vize işlemlerini, uçak biletini filan halletmiştir çoktan. Kızın öldüğünden emin

olduktan sonra kuleden çıkıp havalaanına gitmek ne kadar sürer ki, en geç onda pırrr, uçmuştur. Korkut'un kapısı açıldı, telefonu kulağına dayamış birilerine bağıırıyordu; "Alakası yok kardeşim... Koliciyi diyorsun değil mi, yakalandı ya o adam... Bana ne sizin yorumunuzdan... Hayır, bacak kesenle de alakası yok... Bacakları tamam kardeşim kızın, tek vaka işte, seri meri değil... Ne yazarsan yaz... Bak, canımı sıkma benim, bundan sonra Basın ve Halkla İlişkiler'i ararsın sadece... Tamam... Hah, yola gel şöyle... Yarın okuyacağım, beklemediğim bir şey olmasın bak... Tamam, haydi görüşürüz." Telefonu kapatınca içeri girdim. Bana döndü, bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı; "Efendim... Tamam, bağlayın... Doktor Bey, merhaba, kolay gelsin... Sağolun, ben şey için rahatsız ettim... Evet, otopsi raporu. Savcı Bey dosyayı istiyor da... Henüz bir gelişme yok, dosya açık, sadece görecekmış... Evet... Teşekkür ederim... Buyrun... Nasıl?.. Evet, yazıyorum..." Not kâğıtlarından birini önüne çekti, üstüne "Bromthymol Blue" yazdı. Altına "Yeşil = Canlı, Mavi = Ölü" notunu ekledi. Heyecanlanmıştı, "Yazdım, evet... Çok teşekkür ederim, iyi ki kulağınıza çalınmış... Sabah çocuklarla aldırırım raporu... Teşekkür ederim..." Telefonu kapattı. Bana döndü, "Bu nasıl iş ya? Görüyor musun biromtimol ne demekmiş? Otopside kullanılan kimyevi bir maddeymiş. Eğer canlı bir organizmaya enjekte edilirse yeşil renk, ölü bir organizmaya enjekte edilirse mavi renk verirmiş. Bu nasıl iş ya? Nasıl bir adamla karşı karşıyayız?" Adama hayranlık duyuyor gibiydi, yazıcının önündeki sandalyeyi gösterip "Otur" der gibi bir işaret yaptı, oturdum. Tam Panda konusunu açacaktım ki benden önce davrandı, "İzninle bir şey soracağım. Yanlış anlama, kanma sorsam yeni jargonu bilmez. Kızlar kendi aralarında konuşurken kadın şeyine orkide filan derler mi?" diye sordu. Sanırım kızarmışım, "Hayır efendim" dedim, "Hiç duymadım, bir yığın şey derler ama orkide demezler. Diyen varsa da ben duymadım." Not yazdığı kâğıda baktı tekrar, kendi kendine konuşur gibi, "Kızın ölü olduğunu ima etmek istiyor. Bu yüzden maviye boyadı. Demek istiyor ki, biromtimol filan enjekte etmeden onun ölü olduğunu anlayabilirsiniz. Alın işte, mavi. Ama neden orkidenin gülümseyişi notunu bıraksın? Bununla ne demek istiyor? İlk gördüğümde kızın adının Orkide olduğunu sanmıştım. Kızla aralarında özel bir deyim miydi acaba bu? Bazı salaklar oralarına isim vermekten hoşlanırlar" dedi. "Amirim, ben bir şey buldum sanırım" dedim. Bana döndü. Telefona Panda koduyla kaydedilmiş şahsın Asım Bayındır adlı biri olduğunu, telefondaki arama kayıtlarına göre kızın pazartesi akşamı en son bu kişiyle görüştüğünü ve Asım Bayındır'ın sabahtan beri kayıp olduğunu anlattım. Telefonu kaldırıp dahili bir numara tuşladı, "Ahmet, Korkut ben... Kaç tane Korkut var len?.. Tamam, bak bir kayıp ihbarı soracağım. Dosya yanında mı?.. Asım Bayındır... Evet, bugün bildirilmiş olması lazım... Bayındır, evet... Kaçta bildirilmiş?.. Bildiren kim?.. Adres var mı? Tamam, sağol." Konuşurken elindeki not kâğıdına "Sevinç" yazmıştı, telefonu kapatır kapatmaz kalktı, "Aferin Hale. Balığı yakaladık galiba. Şefin odasına gidiyorum, birinci dereceden arama emri çıkarttıracağım. Sen de adamın adresini..." Elimdeki

kâğıdı gösterince sustu, üstünde hem işyerinin, hem de evinin adresi vardı. Kâğıdı alıp gülümsedi, tam bir şeyler diyecekti ki odaya Savaş girdi, elinde bir dosya kâğıdı vardı, "Oğlum, senin işlerin yüzünden kendi işlerimize bakamıyoruz" dedi. Bu heriften hiç hoşlanmıyordum, her karşılaşmamızda artan bir ilgiyle bakıyordu bana. Dosya kâğıdını Korkut'a uzattı, "Senin güç kaynağını iki hafta önce Boğaziçi Üniversitesi'nden çalmışlar. Al işte, çalıntı zaptı örneği. Hırsızlık Masası'ndan çaldım" diye ekledi. Korkut kâğıdı aldı, dosyaya eklemem için bana verdi ve "Eyvallah birader, ama adamı bulduk galiba. Hale, mesai bitse de ben dönene kadar çıkma" deyip çıktı. Savaşla aynı odada kalmamak için arkasından ben de çıktım. Arşive gidiyordum, ama peşim sıra geliyordu adam, "Güç kaynağı kime fatura edilmiş diye satıcısına faks çekmiştim, cevap geldi biraz önce Boğaziçi Üniversitesi diye. Üniversiteyi aradım ben de. Çalındı o iki hafta önce demesinler mi? Hırsızlık Masası'na gidip dosyayı buldum, kimin çaldığı belli değil, demirbaştan düşülsün diye zabıt tutmuşlar..." Arşive girince sustu, diğer kızların yanında bana bilgi veriyormuş gibi görünmek istemiyordu. Konuyu değiştirip, "Korkut adamı bulduk mu dedi biraz önce?" diye sordu. Gelişmeleri anlattım, tebrik etti, sonra, "Sizin de ne çayınız var, ne kahveniz" deyip gitti. Kızlara döndüm, "İyi dedi valla, çay içer misiniz?" diye sordum. İki sessiz mahluk şaşkınlıkla kafalarını kaldırdılar, sonra birbirlerine bakıp, "İçeriz" dediler. Çaycıya telefon edip üç çay söyledim. Pencereye gidip bir sigara yaktım ve vadinin içine doğru üst üste yığılmış evlere baktım. Aha işte, şuradan sallandın mı Fulya. Benim ev orada kızlar. Ama sizi ilgilendirmez tabii, siz şimdi akşama ne pişireceğim diye düşünüyorsunuzdur. Oğlanın ümüğü, kızın sümüğü, herifin cücüğü derken geçip gidiyor değil mi hayat? Çayları içmeden kapıdan aradılar, iki kişi ifade vermeye gelmiş, "Tamam, gönderin" dedim. Korkut çabuk çıksa bari, ne kadar bekletebilirim ki bunları? Dur yahu, şefin odasını arayayım. Şef açtı telefonu, "Amirim, Hale ben" dedim, "Korkut Amirim oradaysa ifadesi alınacak iki kişi vardı... Kule vakasıyla ilgili..." Telefonu ağzından uzaklaştırıp bir şeyler söyledi, anlamadım. Sonra Korkut'un sesi duyuldu, "Hale, gelenler arkadaşları mı?" diye sordu, "Evet" dedim. "Tamam, ifadelerini al. Ne yapacağını biliyorsun. Ben Tarabya'ya baskına gidiyorum, evde bulamazsak Merter'e de bakacağız. Dönünce imzalarım ifadeleri." Kapatırken sesini duyuyordum hâlâ, başka bir yerle daha görüşüyordu, "Semih, Pasaport Şube'deki dosyasına bakın, fotoğrafı vardır orada..." derken benimle görüştüğü hat kapandı. Ulan, şimdi ne halt edeceğiz, ben bu ifadeleri yazmaya kalkarsam emekliliğime kadar sürer. İlk geldiğim gün beni karşılayan kıza döndüm, bana yardım edip edemeyeceğini sordum; Korkut Amirim işi varmış, birimiz soracak, diğerimiz yazacak. "Tamam" dedi. Koridora çıktık, Ebru sırt çantalı, siyah bereli, sarkık bıyıklı, dalgalı saçlı, gürbüz bir çocukla asansörün önünde durmuş sağa sola bakmıyordu. Burak bu demek, siyah tişörtünün üstünde "Dünya Sizin Olsun, Hayat Bizim" yazıyor. Geldiğimizi görünce bize doğru ilerlediler. Karşı karşıya geldiğimizde aceleyle, "Asım Bayındır diye birini tanıyor musunuz?" diye sordum. Yeni bir

şey öğrenirsem Korkut çıkmadan yetiştiririm diye düşünüyordum, ama beklemediğim bir şey oldu. Ebru'nun gözleri, "Sen bunu nereden biliyorsun?" der gibi şaşkınlıkla açıldı, sonra göz ucuyla, çok kısa bir an yanındaki çocuğa baktı. Bana döndüğünde neler olduğunu anlamıştım, şimdi "Hayır" derse, içeri girdiğinde de "Hayır" demek zorunda kalabilirdi. Soru önemsizmiş gibi çocuğa dönüp, "Sen Burak mısın?" diye sordum, "Evet. Senin adın ne?" diye karşılık verdi. Şöyle bir baktım; taş çatlasın yirmi, yirmi bir. Üç dört yas fark eder mi Burakçığım? Alacaksın Moda'da oturuyoruz, açık adresi vereyim, gönder sizinkileri. Ulan, adımı bilsen ne olur, bilmesen ne olur? Polisiz lan işte, sakiniz taş�ınıza denk dolaşın diye gece gündüz sürünüyoruz burada. Beyimiz üniversitede okuyor ya, özgüveni sağlam, kişilik haklarım da biliyor, biz sorarsak, o da soracak tabii. Dur bakalım, pek bir süzölmüşsün, ama sıran gelsin o özgüvenini iskambilden kuleler gibi nasıl dağıtacağım görürsün. "Polis memuru Hale" dedim, "Şimdi sırayla ifadelerinizi alacağım. Burak, sen burada otur. Ebru, sen benimle gel." Korkut'un odasına girdik, kapıyı kapatır kapatmaz, "Ebru" dedim, "Neden sabah seninle konuştuğumda Asım Bayındır'dan söz etmedin? Adam kaçmış olabilir çoktan." Şaşkındı, "O mu yapmış?" diye sordu. Güzel, Asım Bayındır'ı tanıdığını biliyoruz artık, şimdi ifadeni alabiliriz. Yazıcının önündeki sandalyeyi Korkut'un masasının önüne koyup, "Adam ortada yok. Otur lütfen" dedim. Bana yardım etmek için gelen kız da bilgisayarın başına oturdu. Benim oturabileceğim tek bir yer kalmıştı; Korkut'un koltuğu. Oturdum, arkalığa yaslanıp kollarımı kolçaklarına dayadım. Bireh bireh Bertol Bireh, ne de yakışmış Hale'nin kışına dedektif koltuğu. Ebru sıkıntıyla öne eğildi, "O Ayla'nın gizli aşkıydı" dedi, "Kimseye söyleyemediği sırrıydı. Bana bile daha bir hafta önce anlattı. Bu şekilde ölmesi... Nasıl diyeyim, söylersem ona bir utanç daha yükleyeceğimden korktum. Hem Asım, öyle nazik ve iyi biri ki, böyle bir şey yapmış olması olanaksız, aklıma bile gelmedi bu." Ağlamaya başladı, "Asım evli. Bu ortaya çıkarsa o da üzölür diye düşündüm, işte ne bileyim." Bir süre bekledim, hıçkırıkları kesilir gibi olunca, "Tamam" dedim, "Hemen başlarsak, hemen biter. Şimdi sabah anlattıklarınla başlayalım." O sorularına cevap veriyordu, ben de Korkut'un yaptığı gibi bana yardıma gelen kıza dönüp tekrarlıyordum; "Ayla Örnek'i okuldan tanırım, ikimiz de Hukuk Fakültesi üçüncü sınıftayız. Üç yıldır süren bir dostluğumuz var, her şeyimizi birbirimize anlatırız. Kendisini en son sekiz nisan günü gördüm. Saat on sekizde okuldan birlikte çıktık. Sinemaya gidecektik, ama kendisi, erkek arkadaşı Burak Kâseci'yle görüşeceğini söyleyince ben evime gittim ve kendisini bir daha görmedim. Sonra kimlerle buluştuğunu, Galata Kulesi'ne nasıl gittiğini bilmiyorum. Kendisi o akşam Asım Bayındır'la görüşeceğini söylemedi, yanımdayken telefonla da görüşmedi. Benden ayrıldıktan sonra görüşmüş olabilir. Asım'ı daha önce yalnızca bir kez gördüm. Üç nisan akşamı üçümüz yemek yedik ve bowling oynadık. Sonra onlar Ayla'nın evine gittiler, ben evime döndüm. Ayla, Asım'ı iki aydır tanıdığını, ondan çok etkilendiğini, Burak ve Asım arasında kararsız kaldığını söylüyordu. Asım'ın evli olması seçim yapmasını

zorlaştırıyordu. Asım kansıyla sorunları olduğunu ve ayrılacağını söylemiş, ama ben, yaşı ve mevkii itibariyle Asımla ilişkisinin yürümeyeceğini, henüz Burak'ın Asım'dan haberi yokken bu ilişkiyi bitirip Burak'a dönmesini söylemiştim." Kimliğinin fotokopisini çektik, ifadenin altına, bunları hiçbir baskı altında kalmadan söylediğine ve okuyup imzaladığına dair klişeyi ekledik ve imzalattık. Odadan çıkarken ağlıyordu, koridorun karşısında bekleyen Burak, Ebru'yu görünce kalktı ve ona sarıldı, "Ne oldu, bir şey mi yaptılar?" diye sordu. Ebru başını sallayarak "Hayır" dedi. Gel bakalım Burak Efendi, ortalıkta Çe Kuvera gibi dolaşmakla olmuyor bu işler, berenin hakkını ver bakalım. Odaya girdi, kapıyı kapatıp oturdum. Ebru'nun kalktığı sandalyeye oturacakken, "Sana otur diyen oldu mu?" deyince doğruldu, ellerini önünde birleştirdi, ama yine de titremesini durduramadı. Gözlerine baktım, titremesinin sinirden mi, yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadım. Beresinin altında, bıyıklarımın gerisinde tertemiz bir çocuk vardı, içim gülümsedi çocuğa. Vazgeçtim, ama artık "Otur" diyemezdim. Anlattıkça rahatladı o da; Rumelihisari'nda oturuyormuş, okulunun yanı sıra hobi olarak plastik sanatlarla ve tiyatroyla uğraşmış. Ailesi varlıklıymış, ama onlardan para istemezmiş, geçimini bilgisayar programları yazarak sağlıyormuş. Ayla'yla iki yıl önce okulun tiyatro kulübünde tanışmışlar. Ayla, kendi okuluna bağlı olmamasına rağmen methini duyduğu için kulübe gelmiş ve üye olabilmek için Burak'tan yardım istemiş. "Şu tanıtım mankenliği işi çıktıktan sonra savsakladı biraz, ama oyunculuğu severdi" dedi. Sekiz nisan gecesi evdeymiş, Ayla'yı bekliyormuş, ama kız akşam yedide telefon edip, "Ödevim var, gelemeyeceğim" demiş. O da sabaha kadar okulun döner sermayesi için yazdığı programla uğraşmış. "Gece aradın mı onu?" diye sordum. "Evet" dedi, "Gece on iki gibi, ödev nasıl gidiyor diye sorayım dedim, ama telefonu kapalıydı. Son haftalarda zaman zaman oluyordu bu, birkaç kez tartıştık bu yüzden. Telefonun kapalı olmasına o kadar canım sıkıldı ki birkaç mesaj bile çektim, ama cevap vermedi." Canım benim, okudum onları. Ne yaparsın, hayat böyle. Keşke sana bu kadar üzülme diyebilseydim. Asım Bayındır'ı tanıyıp tanımadığını sordum, tanımıyormuş, bu adı hiç duymamış, ifadesini okuyup imzaladı. Odadan çıktığımızda Ebru hâlâ ağlıyordu, birbirlerine sarılıp gittiler. Arşive döndüğümüzde diğer kız telefonumun birkaç kez çaldığını söyledi, baktım, babam aramış. Aha, evle ilgili sorun çıktı galiba. Hemen aradım. Babacığım, ifade alıyordum içerde, bidi bidi bidi. "Duydum" dedi, "Feridun'la konuştum biraz önce, pek memnunlarmış senden." Haydi ya, öyle dedi demek. "Ne oldu, evle ilgili bir terslik yok değil mi?" diye sordum. "Yok yok. Annenle karşıya geçeceğiz de ne zaman çıkacaksın diye soracaktım. Badanacı bulduk, renk seçmen gerekiyor" dedi. Renk kolay babacığım, salon dut yaprağı olacak, küçük oda yavru patlıcan. Sen öyle söyle, bilirler onlar. Ne zaman çıkacağım belli değil, birlikte çalıştığım dedektifi beklemem gerekiyor. Çıkınca ararım ben, dönmemiş olursanız buluşuruz. Telefonu kapatıp masada bekleyen çayı yudumladım, iğrenç, buz gibi olmuş. Çaycıyı arayıp bir kahve söyledim. Pencerede sigara içerken Savaş aradı,

Yüksekkaldırım'da ölen ayyaşın dosyasını kuryeye verip savcıya göndermemi söyledi. Mesai bitimine doğru ilk kez gördüğüm bir dedektif geldi, organ mafyası dosyalarını istedi. Hangileri ki onlar? Karaköy altgeçidinde, Tophane'de bir cami bahçesinde, Tersane Caddesi'ne açılan bir ara sokakta, Zindanarkası Mezarlığı duvarının dibinde bulunan, kimi organları alınmış erkek cesetleri; hiçbir iz, delil, tanık yok, öylece bekliyorlar. "Dosyalar gerekirse şefin odasındayım" deyip hepsini aldı ve gitti. Kızlar gittikten yarım saat sonra Korkut geldi, Asım'ı bulamamışlar. "Havaalanlarını soruşturduk, çıkış yapmamış görünüyor, düzmece bir kimlikle pasaport çıkartmadıysa tabii" dedi. Kızlardan birinin sandalyesine oturup adamın evini nasıl bastıklarını anlattı. Evi ararken karısıyla da konuşmuş. Temizlik hastasıymış kadın, evde türbanla, paltıyla, güneş gözlüğüyle, eldivenle oturuyormuş. Bizimkiler evi ararken de, onunla konuşurken de koltuğundan hiç kalkmamış, hatta kıpırdamamış bile. Peşlerinde dolaşan bir temizlikçi kadın dokundukları bütün kapı kollarım, bastıkları parkeleri, oturdukları sandalyeleri ve koltukları kat kat silmiş. Kadın, kocasını başka kadınlarla ilişkisi olduğunu biliyormuş, kimi özel nedenlerden bunu görmezden geldiğini söylemiş. Ama nereye giderse gitsin mutlaka ona haber verirmiş, ilk kez habersiz ortadan kaybolmuş. "Ne olursa olsun bana haber verirdi, öldürülmüş olmasından kuşulanıyorum deyince başka bir şey sormadım kadına. İfade vermek üzere yarın sabah Gayrettepe'ye bekliyorum dedim. Rahatsızlığım yüzünden dışarı çıkamıyorum, mümkünse ifademi burada alsanız dedi. İyi de oldu, kadınla sen konuş, şu özel nedenleri de öğren bakalım, neymiş? Sabah telefon edip ifade almaya geleceğini söyle, bir dosya kâğıdına elle yazar imzalatırsın" dedi. Sonra, "Çocukların ifadelerini aldın mı?" diye sordu. Aldığımı söyledim, "Güç kaynağının çalıntı tutanağıyla birlikte masanızdaki sumenin altında. İmzanızdan sonra dosyaya alacağım." Güç kaynağının çalıntı bilgisayarların satıldığı kaçak pazarlardan alınmış olabileceğim, ilk başta çok umutlu olmasına rağmen, artık oradan bir yere varamayacağımızı söyledi. Sandalyeden kalkıp kapıya giderken, "Sabah anımsat da telefon kayıtları için telefon edelim, bastırmazsak kim bilir ne zaman gelir" dedi. Sonra birden aklına gelmiş gibi, "Ha, kızın günlüğüne baktın mı? Belki gizli bir yerlerde buluştuklarını filan yazmıştır, adam orada saklanıyordu" diye ekledi. "Henüz bakamadım. İfadeleri aldıktan sonra bir dedektif geldi, organ mafyası dosyalarını..." derken sözümü kesti, "Tamam, ben şefin odasına gidiyorum. Sen çık. Günlükte bir şey bulursan beni ara... Saat kaç olursa olsun" dedi ve gitti.

Çıkmadan babamı arayıp nerede olduklarını sordum. Badanaçılarla konuştuktan sonra Ulus Parkı'na çay içmeye gitmişler, bunların park sevdası öldürecek beni. "Zor olacaksa vapurla geçeyim ben" dediğim halde, "Bekle, beş dakika içinde geliriz" dediler ve bir saat merkezin önünde beklemek zorunda kaldım, Levent'te trafiğe takılmışlar. Köprüde yine takıldık, köprü lafı yanlış oldu, gişe kuyruğuna girdiğimizde köprü möprü görünmüyordu henüz. Sıkıntıyla beklerken babam, "Ne oldu Galata Kulesi'nde ölen kız?" diye sordu. "Arafta bekliyordur herhalde, durumu karışık biraz" diye cevap verdim. Bir süre sessizlik oldu, sonra babam dikiz aynasından bana bakarak, "Sen yok musun sen?" der gibi sırtınca annem, "Yine ne kaçırdım?" der gibi her ikimize de sırayla baktı. Bir şey sormasına fırsat vermeden, "Sevgilisi öldürmüş. Evli bir adamla ilişkisi varmış kızın. Neden yaptığım bilmiyoruz, henüz yakalanmadı" dedim. Babam, "Adamı sen bulmuşsun, bugün aradığımda öyle dedi Feridun" dedi. Kızıyla daha fazla gurur duyabilmesi için, "Dedektif incelenmesi için kızın telefonunu bana verince ben bulmuş oldum, başka birine verse o bulacaktı" dedim. İte kaka gişeleri geçene kadar telefondaki kayıtları birer ipucuna nasıl dönüştürdüğümü anlattım. Annem, "Bu kızın ayrı eve çıkması iyi oldu, zorda kalınca yemek yapmasını öğrenir bari" dedi. Sonra, "Ay, daha yemek yapacağım, makarnayla idare edersiniz değil mi?" diye sorunca, babam, "Haydi balık yemeğe gidelim, ne zamandır dışarıda yemedik" dedi. "Heyo" diye bağırdım, "Rakı da içeriz değil mi baba?" Annem, "iki dubleden fazla içmek yok, araba kullanıyorsun" dedi, sonra bana dönüp kaşlarını çatarak, "Adamın aklına karpuz kabuğu düşürmesene" diye fısıldadı. "Aman anne" dedim, "Balık dediğinde aklında rakı yoktu sanki. Nasılsa çipura yiyecek ve adamın yüzüne tükürür valla diye diye içecek." Üsküdar'a inene dek pek konuşmadık, meydandan Salacak yoluna saptığımızda babam kızmış gibi yaparak, "Hanım, sen bana eşek mi dedin demin?" diye sordu. Annem, "Bana bak, lafı çarpıtarak bir duble daha içebileceğini sanıyorsan havanı alırsın. Garsona söyleyeceğim, masaya bir otuz beşlikten başka şişe gelmeyecek" dedi. Babam, "Nasıl araba kullandığımı bilmiyormuş gibi konuşuyorsun, ben ne kadar içersem içeyim... Asla sarhoş olmam" diyecekti ki annem, "Zorla söyletiyorsun Ekrem, arabayı düşünen kim? Doktor ne dedi sana?" diye çıkışınca ancak yarısını diyebildi; kolesterolü yüksekti babamın, dikkat edilmezse enfarktüs tehlikesi yaratabileceğini söylemişti doktor. Kız Kulesi'nin karşısındaki lokantanın park yerine girdik. Merdivenleri çıkıp kapıdan girer girmez, balıkların sergilendiği buzdolabının önünde şef garson karşıladı bizi, "Ooo, Sayın Müsteşarım" diyerek. Hal hatır sorma faslından sonra salona girdik. Şef, "Terası açtık, ama bu akşam esiyor biraz. Yine de siz bilirsiniz" dedi. Herkes içeriye oturmuştu, cam kenarı bir masaya yerleştik biz de. Siparişleri verdik; adam başı birer kallavi çipura, mecburen otuz beşlik rakı, ortaya çoban salata, annem ve benim için kalamar ve karides tava, babam için brokoli haşlaması. Boğaz

harika görünüyordu, karanlık olunca harika görünür zaten. Üst üste yığılmış iğrenç binalar yerine ışıklar vardı sadece; teknelerin, arabaların, köprülerin, yolların, sokakların, evlerin, apartmanların, gökdelenlerin, camilerin, Çırağan'ın, Dolmabahçe'nin, Topkapı'nın, Kız Kulesi'nin ve hemen arkasındaki Galata Kulesi'nin ışıklan... Sadece ışıktan, insansız bir şehirdi görünen. Sahi, insanlar olmasaydı ne güzel olurdu İstanbul. Bir zamanlar yoktular elbet, bir zaman sonra yine olmayacaklar. Buradan bir deneme çıkabilir, adı da şey olsun; Boğaz'ın İnsanları Çekildiği Zaman. Babam lavaboya gidince anneme badananın ne zaman yapılacağını sordum, "Yarın" dedi, "Cuma günü havalandırıp kurumasını bekleriz, cumartesi temizlik yaparız, hem sen de yardım edersin." Cumartesi işim olduğunu söyledim, "Yerebatan Sarnıcı'nda sergi açılış1 var, görevliyim." Ne yani, siz temizlik yaparken ben zort zort gezeceğim mi deseydim? "Tamam kızım, Fatma'ya söylerim, bir kadın daha getirir, vardır onun tanıdığı" dedi. İki kemancı ve bir çellocu şöminenin önüne oturup çalmaya başlayana dek neşem yerindeydi aslında, iki double rakıyla sarhoş olanlardan değilim. Adamlar ara verene dek her şeyin o geceye ne kadar benzediğinin ya da benzetmeye çalıştığının farkında da değildim, enstrümanları sandalyelere bırakıp çıktıklarında, oraya yemeğe gelmiş herhangi birinin kalkıp kemanlardan birini alarak çalmaya başladığını düşlediğimi fark edince içim kalktı, ağlamaya başladım. Belli etmemek için yüzümü cama döndüm, ama anladılar hemen, ara sıra bende kaldıklarında yatmak için salona bir çekyat almaktan söz ediyorlardı ki sustular. Annem yanımda oturuyordu, beni kendine çekip sarıldı, yüzümü boynuna gömüp ağladım iyice. Bir süre konuşmadık, sonra babam, "Kimin nesi bu adam?" diye sordu. Aman be baba, onu benden iyi tanıdığına eminim, yakalandığımızda yedi ceddine kadar araştırmışsındır mutlaka. Doğrulup peçeteyle gözlerimi, burnumu sildim, "Boş yere önemsedim, beş para etmez bir adam" dedim, "Ona ağlamıyorum; kendimi rezil ettiğim için, sizi üzdüğüm için ağlıyorum. Ama söz veriyorum, bir daha ağladığımı görmeyeceksiniz. Ondan söz etmeyelim artık." Eve dönerken öne oturdum. Radyoyu karıştırdım biraz, bütün kanallar sözleşmiş gibi aynı iğrenç tekno yalellileri çalıyorlardı, kapatıp, "Baba ya, bir şarkı söylesene" dedim. "Emret güzelim, istediğin şarkıyı emret" dedi. Ah babacığım, eskidenmiş o "Emret güzelim" diyen sevgililer, şimdikiler "Kim bilir" diyor, üstelik kime dedikleri bile belli değil. Hep beraber, "Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamış'tan" diye diye eve geldik. Üstümü değişip elimi yüzümü yıkadım. Saat on ikiyi geçiyordu, duş alacak ne halim, ne de zamanım vardı, başım da dönüyordu biraz. Günlüğü alıp yatağa uzandım. Ulan, Selim gibi yazmıyorsan, evet, yanlış duymadın, Selim dedim, Selin değil, Selim gibi yazmıyorsan zor olacak bu iş, zaten kafam iyi. Eh, biz de günlük tutuyoruz, anlarınız biraz; sonumuz da hayırlı değil herhalde onun gibi. Artık Sevin olmadığı için, evet, yanlış duymadın, Sevin dedim, Selin değil, Sevin olmadığı için ve başka kimseyle konuşmak istemediğin için bu defterle konuşmuşsun işte. Bu defter kaydetsin beni, dert ortağım olsun, "Kimseye söyleyemeden, içimde kaldı, kayboldu"

dediğin düşüncelerin, duyguların aynası olsun diye yazmışsın. Kimse dinlemiyorsa seni ya da istediğin gibi dinlemiyorsa günlük tutmaktan başka çare var mı? Canım insanlar! Sonunda, bunu da yaptınız ya ona. Ya da bana, fark etmez, aynı şey. Bazı geceler onun gibi öleceğimi düşünüp korkuyorum, bazı geceler ne, her gece demeliydim. İyi, yirmi sayfa ya var, ya yok, hemen biter. Yirmi üç marttan başlıyor, bizimkiler bunu buldukları dolaba iyice bakmamışlar herhalde, öncesi vardır bunun. Her gün yazmadığım halde yedinci defterde benimkisi. "23 Mart / Sevgili Günlük." Al işte, aynı boku ben de yemiştım bir zamanlar; neden, "Sevgili Günlük" diye başlar ki günlükler? Şöyle başlayan olmuş mudur acaba: Amma koyayım günlük, bugün de hayatın anlamını bulamadım. Olmaz tabii, ayıp, hem günlük dediğin nedir ki, bugün şu haltı ettim, yarın şu boku yiyeceğim filan, yani bir yerde yazanın kendisi değil midir? Öyleyse günlüğüne "Sevgili Günlük" diye başlayan aslında kendisine mi sevgili demektedir? "Sana güvenebilir miyim? Zor işmiş bu ya, ne kadar açılabilirim ki sana? Diyelim ki her şeyimi anlattım ve diyelim ki yarın ya da öbür gün bir şey oldu, mesela annem okudu yazdıklarımı." Anlaşıldı, daha ilk defterdeymiş kız. Bir film izlemiştim, ressamın birinin yaptığı bütün resimler gerçeğe dönüşüyordu. Ha ressam, ha günlük yazarı; nehrin kıyısına oturup bekle, düşmanın cesedi önünden geçecektir. "Bütün ipleri koparır valla, bir daha yüzüme bakmaz. Bak, babamı affetti mi, on beş yılı bir kalemde sildi attı. Her şeyi yazamayacaksam neden aldım ki bu defteri? Kimseye anlatamıyorum, bari sana anlatayım diye. Herkes gibi başlasam, belki zamanla alışırım. Evet, bu en iyisi; Sevgili Günlük, bugün öğleden sonra kalktım yataktan. Sabah kalkamazdım, çünkü yeni yatmıştım. Çünkü Pandamla sabaha kadar seviştik. Muhteşem bir adam, ama onunla olmaz, biliyorum. Onunlayken çok iyi hissediyorum, çok güzel öpüyor, her şeyi harika yapıyor, ama ruhum aradığımın o olmadığını söylüyor. Gece bir gibi aradı, hiç beklemiyordum, meğer kapının önündeymiş. Üzerinde küçücük, mavi denizati işlemesi bulunan altın bir kolye almış bana, çok güzel, sevinçten delirdim. Sevinç de kıskançlıktan delirsin. Güzel bir geceydi, ot içip seviştik. Yorulup uyumaya karar verdiğimizde sarıldı bana. İç içe iki kaşık gibi uyumaya çalışırken kalçamı kasiğine dayayınca azdı yine. Çok mutluyum. Bok mutluyum, niye birinin onayına ihtiyacım var o zaman?" Ne demişti Pinokyoşe; "Bütün subaylarım yaptıklarımızın doğru olduğunu söylüyor". "27Mart /Bugün Ebru'ya anlatacaktım, ama son anda vazgeçtim. Beni anlamayacak, biliyorum. Lafı özü sözü bir olmaya, doğruluğa, dürüstlüğe getirip ağzına geleni söyleyecek. Hayat öyle değil ki. Geçen hafta birbirimize girdik, elmanın öteki yansı meselesi yüzünden. İnanmayabilirsin, ama bana saygı göstermek zorundasın, ben inanıyorum. Öğleyin birlikte Harbiye'ye gittik. Burak'ın gösterisi vardı, Melih Cevdet Anday'ın, 'Ölümler Konuşmak İsterler' oyununu oynadılar. Çok kalabalıktı, ücretsiz olduğunu duyunca herkes koşmuş gelmiş. Burak akşamki oyuna gelip gelmeyeceğimi sordu, Bahariye'de Halk Eğitim binasındaymış. Tanıtım var yetişemem dedim. Saat beş gibi ayrıldık, Ebru evine gitti, Buraklar karşıya geçtiler, ben Taksim'e

çıktım. Necklace diye bir kuyumcunun açılışı vardı, gittiğimde bütün kızlar hazırlanmış bekliyorlardı. Feryal'e, üstünüzü nerede değiştiniz diye sordum, üst kattaki depoda değişmişler. Çıkıp kapı camına baka baka hazırlandım ben de, adama bak, açılışa manken çağırıyor, antreye bir ayna bile koymuyor. Tanıtımdan sonra Feryal'le Otuzüçlük'e gittik. Patates kızartması yanında bira içip gazete okuduk. Gazetelerden birinde çok güzel bir haber vardı, tarihteki büyük aşkları yazmışlar; Ferhat ile Şirin'i, Leyla ile Mecnun'u, Tahir ile Zühre'yi, Kleopatra ile Sezar'ı filan, adlarını anımsayamadığım başkaları da vardı. Yazar bütün aşkların hikâyelerini anlattıktan sonra hepsinin ortak özelliklerinden söz ediyordu; çok istendiği halde birleşememe, birbirini kaybetme ve acı çekme gibi. Hepsi de aynı kişilermiş gibi benzer tavırlar göstermişlerdi, aynı soylu duygularla sevinmişlerdi ve aşkları da bu yüzden yücelmişti zaten. On gibi eve döndüm ve günlüğün başına oturdum işte. Apartman kapısından girerken gözüm, alt komşunun penceresine ilişti, masa başına oturmuş bir şeyler yazıyordu yine. Garip bir adam, kimseye selam vermiyor, kimseyle konuşmuyor, bazen haftalarca ortalarda görünmüyor, evdeyken de bilgisayar başında oluyor sürekli. Keşke Pandam gelebilseydi bu gece, çok müsaitti, ama bayiler toplantısı varmış. Daha geç olmadan Burak'ı arayayım bari, henüz eve dönmediyse bu gece bende kalsın." Ara bakalım Şık Latife, gelmezse yatıp bir an önce uyumaya çalışırsın. Dur bakalım, Aziz Hale, öyle her lafı diline geldiği gibi eğri büğrü söyleme, seni sıygaya çeken bir molla okur gelir. Senin ne farkın var Ayla'dan? Aynı şey işte, ha kendinle oyalanmışsın, ha başkalarıyla. Ha yazmakla oyalanmışsın, ha ota, çükle. Bütün bunları değiştirebilecek bir şey olacak mı hayatımızda? Hızır, amma koyayım senin, siktir git ulan. "29 Mart / Çok heyecanlıyım, sonunda bir sitcomda oynayabileceğim. Pandam bağladı işi, tanıdığı bir yapımcı varmış, reklam filmlerinde filan oynadığımı duyunca gelsin görüşelim demiş. Okul çıkışı gidip görüştüm. Bir banka şubesindeki komik olayların anlatıldığı bir proje, ilk on iki bölüm yazılmış, mayısta başlayormuş çekimler. Banka memuru, havalı bir kıızı oynayacağım, pek repliği yok, konuşunca da, salak salak konuşuyor, ama olsun. Sektördeki insanlarla tanışacağım, tanınacağım, iyi değerlendirebilirim başka projelerde de oynayabilirim. Oyunculuk deneyimim, var, diksiyonum iyi, bu piyasada kimin var ki böyle özellikleri? Sonra Burak'la buluştuk, anlatınca bozuldu biraz. Pandamdan söz etmedim tabii, reklamda görüp aramışlar dedim. Böyle işlerle adını boklama filan dedi, diğer şeyleri bırakırsam iyi bir oyuncu olabilirmişim. Ne olacak yani, Ibsen mi oynayacağım? Kim tanıyor ki Brecht oynayanları? Açlıktan sürünüyor hepsi deyince kızdı, atıştı biraz. Bak dedim,, para kazanmak için sabahlara kadar uyumuyor, program yazıyorsun. Sonra oradan aldığın üç kuruş parayı tiyatro için harcıyorsun. Oysa kaç kere dedim sana, görünmek istemiyorsan bile gel dublaj yap, kaşe başına tonla para alıyor millet. Yemekten sonra eve gittik. Tam asansöre binecekken alt katta oturan adam çıktı evinden. İkimize şöyle bir baktı, çıktı gitti sonra. Bir de onun yüzünden kavga ettik, adamı tanıdığımı niye ona söylememişim. Yahu tanıyıyorum dedim, tanışanı merhaba demez

miyim? Hayır, tanıyorsun diye tutturdu, adama bakışından anlamış. İyice paranoyak oldun sen diye bağırdım, gidip soralım adama, tanıyor muyum, tanımıyor muyum? Bağırınca küsüp evine gitti. Bir ay kadar önce Pandam aradığında da kavga etmiştik. Yanlış numara deyip kapatmıştım, ama sen bu arayanı tanıyorsun diye tutturmuştu, güya sesimden anlamış. Manyak mıdır nedir? Tanıştığımızda adıyla kaydetmiştim telefona, karıştırmaya cesaret edemez, ama birlikteyken görür filan diye o gün Panda diye değiştirdim, dondurma makineleri fuarında tanıştığımız için. Bir de ben çağrı bırakmadan kesinlikle arama dedim, acil bir şey olsa bile usturuflu arıyor şimdi. Burak gidince annemi arayıp sitcom haberini verdim. Dikkatli ol dedi soğuk sesiyle. Hoşlanmadığı bir şey olunca bu sesi kullanır, mahkeme sesi işte, duruşmalarda filan öyle konuşuyor. Burak ne dedi diye sordu, kavga ettiğimizi söyledim. Arayıp özür dilememi isteyince, nedenmiş, o arasın dedim. Sen bilirsin deyip kapattı. Pandam aklıma gelince Burak'ı aradım, evdeymiş, özür dileyince yumuşadı, yarın görüşürüz deyip kapattım ve Pandamı çağırdım. On bir gibi gelirim dedi. Daha bir saat var, televizyon seyredelim, bari. Çok heyecanlıyım, yakında kendimi de seyredebileceğim. İlk reklamım yayınlanacağı zaman da böyle olmuştum, buna ne zaman alışacağım bakalım. Pazartesi Borçlar Özel'in vizesi var. İki gün var daha, baksam iyi olur, ortalama için iyi bir kâğıt vermem gerekiyor. Şu Borçlar ne bok ders, Genel'inde de zorlandığımdan geçen yıl, ortalama kurtarmasa batlıydım. Eşya'dan ve Felsefe'den yırtarım da asıl bok önümüzdeki pazartesi, Usûl vizesi var o gün, babalara geleceğiz. Üstelik hafta sonu iki tanıtıma gitmem gerekiyor, vize dönemi olmasaydım şu işleri keşke. Şu on günü ölmeden bir atlatsam. Keşke Pandamı çağırmasaydım. Aman be, keşkeleri bırak, avukat mı olacaksın? Bir duş alayım, Pandam gelir birazdan." Ne çok insan var; ajanstakiler, okuldakiler, dizidekiler, tanıştığı işyeri sahipleri, komşuları, akrabaları, sevgilileri, hangi biri araştırılacak? Babasından ve televizyondaki manken çocuktan hiç söz etmiyor mesela. Korkutun dediği kadar var, bela bu iş. "1 Nisan /'Ebru'ya anlattım sonunda. Sınavdan sonra kantine oturduk ve uzun uzun konuştuk. Beklediğimin tersine anlayışla karşıladı. Burak'a ne zaman söyleyeceksin diye sordu, söylemeyeceğim dedim. Şaşırdı, bu güne özel bir şaka mı bu, ayrılman gerekmiyor mu dedi. Bak, bu benim gizli aşkım, tamam mı, onu görmeden yapamıyorum dedim. Tamam, ruhumun öbür yarısı değil, ama onunla çok iyiyim, çok mutlu ediyor beni. Asla tümüyle birlikte olamayacağız, karısına verilmiş sözü var ve o böyle zor durumdayken onu yalnız bırakamaz. Kadınla tanıştığımı anlatmadım yalnız, nasıl biri olduğunu sorsa bir şey diyemem, benim bile garibime gidiyor. Yemek boyunca kara gözlüklerinin arkasından çaktırmadan bana bakıyormuş gibi gelmişti, çok tedirgin olmuştum. Robot gibiydi kadın, çok az konuşuyor, çok pis sorular soruyor ve hiçbir şeye dokunmuyordu. Kendi hazırladığı haşlama et dışında, hiçbir şey yemedi. Onun için de zor olmalı, kocasının sevgilisiyle tanışmak. Tamam, uzun süredir yatakları ayrıymış, birbirlerine dokunmuyorlarmış filan, ama ne olursa olsun, insan

kocasının sevgilisiyle tanışmak ister mi? Çok zorlamış Pandamı, o da Ayla kabul ederse olur demiş. Bana söylediğinde reddedeceğimi sanıyormuş, ama rakibimi görmek için hemzen kabul ettim. Yemekten sonra odasına çekildi kadın, biz bahçeye çıkıp havuz başında şarap içtik. Pandam gece onlarda kalabileceğimi söyledi, kalmadım tabii, o kadarı fazla olurdu. Ebru evli biriyle ilişki kurmanın hoş olmadığını, yine de benim hayatım olduğu için karışamayacağım söyledi; belki geri kafalıyım, bunu anlamıyorum, ama, sen benim arkadaşısın, istemlerine saygı duymalıyım dedi. Canım benim, iyi ki varsın. Seninle tanışmak istiyor, senden çok söz ediyorum ya, birlikte yemeğe çıkalım diyor dedim. Vizelerin arasında zor olacak, ama çarşamba gecesi olabilir dedi. Sonra eve döndüm, üstümü değiştirip Burak 'a gideceğim. Son zamanlarda şüphelenmeye başladı benden. Cuma gecesi Pandamla birlikteyken aradı. Telefonu açmadan önce Pandama durmasını söyledim, ama durmadı, yavaş yavaş devam etti. Ot da içmiştik, sevişirken bile sürekli gülüyordum zaten. Sesim ele veriyordu neredeyse, neyin var senin, hasta mısın diye sordu, dondurmamı tiramisü yemiştin, boğazım gıcıklanıyor dedim. Ben de alt komşun filan geldi sandım deyince sinirden çıldırdım, iyice manyaklaştın sen diye bağırdım, elin adamının günahını alıyorsun. Gel bak, dedim., adam kendi evinde bile yok, kimin nesi belli değil, tanışmadık bile. Bunu söylerken, ya kapının önünden arıyorsa diye kuşkulanıyordum, evdeysem evden arardı genellikle, ama cepten aramıştı nedense. Pazartesi sınavım var, çalışmam, lazım deyip kapattım. Pandam da bir acayip, hayatımızdaki insanlara daha iyi davranmamız gerekiyor, onu arayıp özür dilemelisin diye tutturdu. Neyse ki Burak bir daha arayıp özür dilemedi de vazgeçti ısrarından. Borçlar Özel çok kötü geçti bu arada. Sanırım bu yıl tepetaklak gideceğiz." Sonraki sayfayı kaim pilot kalemle yazmış, mürekkep bu sayfadakileri bastırılmış, zor okunuyor. Nasıl üniversite okuyorsa bu kız, yazısı çok kötü. Gözlerim de yorulunca uykum geldi iyice, açılın diye kalkıp sigara içtim. Bitirmeden uyumayacağım. "2 Nisan /Burak'la harika bir gece geçirdim. Ne oldu bilmiyorum, uzun süredir böyle sevişmemiştik. Daha kapıdan girer girmez deliler gibi saldırdı, sabaha kadar da bırakmadı. Karar vermiş, okul biter bitmez Güney Amerika'ya gidip Marcos'a katılacaktı. Egemen güçlerle savaşabilmeleri için siber teknolojiden anlayan kalifiye insanlara ihtiyaçtan varmış. Ben ne olacağım, dedim, beni bırakacak mısınız? İstersen sen de gel dedi, okul bitsin de, bakarız dedim. Nasılsa vazgeçecek. Öğleyin kalkıp evime döndüm. Okula gitmem gerekiyordu, Ticaret'in asistanı vizede çıkacak sorular hakkında tiyo verecekti, ama çok yorgundum. Ebru not alır nasılsa, fotokopi çektiririm deyip uyudum. Akşam yemeğine anneme söz vermiştim, ona da gidemedim. Dışarı çıktım, ayna, şimdi kim geçecek karşıya deyip vazgeçtim. Arayıp ders çalışıyorum, gelemeyeceğim dedim. Sonra Ebru aradı, notları almış. Yarın akşam yemeğe gidelim diyor, Pandamı merak ediyormuş. Hâlâ uykum var, bu kadar işin arasında hasta olmasam bari." Annem ışığı açık görüp kapımı çalmasa öylece uyuyup kalacaktım. Böyle olmayacak, kalkıp salonda okuyayım bari. "3 Nisan /Pandamla

konuştum, yemeğe çıkıyoruz bu akşam. Sonra bowling oynamaya gideceğiz. Burak'ı arayıp Ebru'yla yemeğe çıkacağımı söyledim, evi arayıp da, bulamazsa merak etmesin diye. Okulun programlarından birine yama yazıyormuş, pazartesi sabahına yetiyecekmış, evden çıkamayacağını söyledi. Ben de geleyim demesinden korkuyordum, iyi oldu. Pazartesi gelirim sana o zaman dedim, arada araşırız. Bu arada alttaki komşuyla tanıştım, keşke daha önce tanışsaydım, ilaç gibi bir adam. Gazeteciymiş, her şeyi yalamış yutmuş, bilmediği yok. Bir şeyi anlatmak için debelenmiyorsun, iki laf ediyorsun, anlıyor. İki saat içinde nasıl olduysa her şeyimi anlattım adama. Eve döndüğümde asansöre girmek üzereyken kapısının ardına dek açık olduğunu gördüm. Açık unutmuş herhalde, hırsız filan girmesin diye bakayım dedim, içerideymiş meğer. Gelin, kahve yapayım size dedi. Biz de sizi yabancı filan sanıyorduk dedim, kimseyle konuşmuyorsunuz da. Yok dedi, iş çok, kafa dolu oluyor genelde. Bir yazı dizisi varmış elinde, şehir şehir Anadolu'yu dolaşıp dönüyor ve yazıyormuş, hatta belki de kitap olacakmış yazdıkları. Hangi gazetedesiniz diye sordum, yazıya göre değişiyor dedi, bir yığın gazetede basılmış yazdıkları. Daha otuzunda görünüyor, ama bütün dünyayı dolaşmış neredeyse, her yeri biliyor. Evinde bir yığın garip öte beri var; masklar, bumeranglar, acayip alfabeli kitaplar, çeşit çeşit afişler. İşlemeli bir mücevher kutusu vardı ki içim gitti, istemeyi bile düşündüm, ama daha yeni tanıştık, ayıp olur diye vazgeçtim. Bilgisayarının ekranında karakalemle çizilmiş garip bir grafik vardı. Çıplak kadınlar ve erkekler, garip hayvanlar filan, ne olduğunu sordum, çok hoşuma giden bir şey anlattı. Çok eski bir takvimmiş, adı Element Çevrimi'ymiş. Eski Yunan'da her şeyin dört elementten oluştuğuna inanılmış; hava, su, toprak ve ateş. Her elementin baharın günlerinden birine denk gelen ayrı bir günü ve anlamı varmış, o gün geldiğinde çeşitli törenler ve kutlamalar yapılır, kurbanlar kesilmiş Hava neşelenme, eğlenme ve haz günüymüş, cazibeyi temsil edermiş. Hava yaratıldığında ruhlar henüz masummuş. Su kaypaklık ve kayganlık günüymüş, yalanı simgelermiş. Su, ruhlar kirlendiği gün yaratılmış, temizlensinler diye. Toprak karanlık ve acı günüymüş, durulmayı, sadeliği ve bilgeliği anlatırmış, ruhların imtihanı için yaratılmış. Ateş birleşme ve tamamlanma günüymüş, o gün bütün ruhlar mükemmelliğe ulaşırmış. Adam anlatırken ağzına düşesi geliyor insanın. Müthiş anlayışlı biri, kapıda karşılaştığımızda yanımdaki çocuğun bana çok değer verdiğini söyledi, ona özen göstermeliymişim. Diğeri yaramaz deyince, onu hiç görmediniz ki, nereden biliyorsunuz diye sordum. Afrika'da garip büyüler öğrenmiş, aklımı okuyormuş. Şaşalayınca, tamam, tamam dedi, şaka yapıyorum. Gerçekten aklımı okusa iyi olmazdı yani, hatta ayıp olurdu. Kadınları tanıyorum biraz dedi, akıl okumak gerekmiyor, bütün kadınların kafası karışıktır. Haklısınız dedim, kadınları hakkaniyetle anlamak isteyen ıstırar hali karinesini unutmamalı. Siz çok iyi bir hukukçu olacaksınız dedi. Pandamdan, Burak'tan, derslerin kötü gidişinden, sitcomda oynayacağımdan söz ettim. Tavsiyede bulunmuyordu, ama neler hissettiğimi hemen anlıyor ve çok güzel cümlelerle

bana anlatıyordu. Siz sevgilinizi çok iyi anlıyor olmalısınız dedim çıkmak üzereyken. Güldü ve sevgili bulmak için çok yaşlı ve yorgun olduğunu söyledi. Hiç de öyle olmadığını söyledim, aksine çok iyi görünüyorsunuz. Acayip, ama insana Çoktandır tanıyormuş gibi bakıyor. İyi oldu tanıştığımız, ara sıra kahve içmeye inerim. Çıkana kadar Usûl çalışayım bari. Pazartesiye ne kaldı şurada?" İstikrarsız bu kız, bazı günler çok kötü yazıyor, bazı günler el yazısı düzeliyor. "5 Nisan /Burak'la çok kötü kavga ettik. Dün akşam okuldan çıkınca cebini aradım, kapalıydı. Evini aradım, açmadı. Kalktım evine gittim ben de. Kapı duvar. Cebine mesaj gönderip eve döndüm. Geceyarısı mesajın ulaştığını bildiren rapor gelince yeniden aradım. Açtı, bir şey söylemesine fırsat vermeden ağzıma geleni söyledim. Annesi hastaymış, hastanede olduğundan telefonu kapatmak zorunda kalmış. Neden haber vermiyorsun diye sordum, sen benimle ilgileniyor musun ki, ne arıyorsun, ne soruyorsun diye cevap verdi. İyice delirmişim, pazartesiye dek meşgulüm demedin mi sen bana diye bağırdım. Anlamıyor musun, annem hasta diye bağırdı o da, sonra da telefonu yüzüme kapattı. Bir daha arayıp, öyle kapatılmaz, böyle kapatılır diye ben kapattım bu kez. Cep telefonuyla, zevkli olmuyor yüze telefon kapatmak, ahizeli olacak ki, şöyle çat diye tadı çıksın. Sabah dersteyken aramış, sessizdeydi, duymadım. Öğleyin bir daha aradı. Geri aramadığımı görünce ne denli ciddi olduğumu anlamış olmalı ki özür diledi. Tamam, sen işini bitir dedim, pazartesi geldiğimde görüşürüz. Sıkıldım, çok yordu beni. Pazartesi gittiğimde ayrılalım diyeceğim. Yarın tanıtım var. İyi oldu, param bitmişti. Bir reklam işi daha çıksa da elim rahatlasa daha iyi olacak. Daha kirayı vermedim, babamı aramak zorunda, kalacağım herhalde." Sonunda bitti. Al işte, okuyana kadar canım çıktı, şimdi de uyku yok. Çok sessiz ortalık, herkes mışıl mışıl uyuyor. Televizyon seyrediyim bari. Ya da... Ölüm gelince akla...

Tabii ki ben değildim sıcak bir gün ortası, vızır vızır arabaların geçtiği kalabalık bir yolun kenarında boylu boyunca yatan, ama ben olabilirdim ve belki de gelecekte bir gün ben de bir yol kenarına ya da sokak ortasına öylece düşeceğim ve gözlerimi kısarak ve yüzümü buruşturarak ve göğsümü tutup nefes almaya çalışarak "Kurtarın beni" diye hırlayacağım ve kimse yardıma gelmeyecek ve onca insanın umursamaz bakışları arasında yapayalnız öleceğim; sorun değil, nasılsa öleceğim, öyle de ölebilirim. Ve yine tabii ki insanları çok sevdiğiniz ve bunu her yerde beyan ettiğiniz halde,

kalp krizi geçirip kaldırımın kenarına düşmüş, ölmek üzere olan yaşlı bir insanı arabanıza almamak için sayısız nedeniniz olabilir; zaten trafik sıkışık, zaten işiniz vardır, zaten bu kadar araba almadığına göre kesin bildikleri vardır, zaten yetişemeyeceksinizdir, zaten yaşlı adamın durumu hiç de iyi görünmemektedir, zaten hastaneye varamadan öleceği kesindir, arabanızda ölü taşımış olmanın uğursuzluğuna inanmanız yüzünden satmak ve yeni araba almak zorunda kalmanız bir yana, yolda yaşlı adamın ağzından kan gelmeyeceği ve koltuklara ve döşemeye ve üstünüze başınıza bulaştırmayacağı ne malum, ya eyidisiyse, ya frengiliyse, ya hepatitliyse, ya size de bulaşırsa kuşkulan bir yana, ya yaşlı adam rol yapıyorsa, ya arabanızda bir süre hastaymış gibi yol aldıktan sonra tabancasını çıkarıp sizi soyarsa korkusu bir yana, şimdi yol kenarında hareketsiz yatıyor gibi görünse de arabanızdayken ağrısı, sancısı artıp da debelenmeye başlarsa ve çok kötü ölürse ve her gece rüyanıza girerse ve yıllarca züppe psikiyatlara demet demet para ödemek zorunda kalırsanız öngörüsü bir yana, bir de hastaneye vardığınızda sizi hemen bırakmayacaklarım, sünnet ya da ilk regl tarihinizi de içeren bir zabıt tutacaklarını, hatta belli mi olur, yeniyetme bir doktorun, "Kalp krizi değil bu, kafasını çarpmış bir yere" demesiyle yaşlı adama çarpıp öldürdüğünüzü iddia edeceklerini ve mahkemelerde sürüm sürüm sürüneceğinizi ve kendinizi kurtarmak için olay mahallinde günlerce yaşlı adamın kalp krizi geçirdiğini gören bir tanık arayacağınızı ve bulamayacağınızı ve bütün bunlar birine yardım etmek için başınıza geldiği halde kimsenin size yardım etmeyeceğini bilmektesinizdir, şuradan kafanızı öteki yana çevirip geçip gitmek varken ne diye başınızı belaya sokasınız ki? Bana sorarsanız bu konuya akılcı yaklaştığımı söyleyebilirim; soyu tükenmekte değilse hiçbir canlı türünü kurtarmaya çalışmam. Örneğin bir insan, bir Sumatra Kaplanı'nı öldürmek üzereyse kaplanı kurtarmaya çalışırım, çünkü Sumatra Kaplanı'nın soyu tükenmek üzere, yalnızca üç yüz altmış tane kaldılar. Ama kaplan insanı öldürmek üzereyse karışmam, nasılsa altı milyar tane daha var, kaplanı rahatsız etmeyecek ve işini engellemeyecek şekilde bir kenarda durup olayı izlemeye, hatta mümkünse kaydetmeye çalışırım; Diskaviri'nin, Sumatra Kaplanı'nın beslenme alışkanlıkları üzerine bir araştırma yaptığını ve bu tür belgelere bayıldıklarını biliyorum. Hemen dudağınızı kıvırmayın, ben tutarlıyım, en azından insanları sevdiğimi söylemiyorum. Nasılsa, malını diğerlerine kakalamak için ortalıkta yayvan ağızlarını gere gere, "İnsanları çok seviyorum, önce insan, yaşasın insanlık" diye dolaşmak zorunda olan manda derisi suratlı bezirganlardan değilim, doğru söyleyebilirim, zorla değil ya, sokak kedisi, kımıl zararlısı, hatta amip kadar bile sevmiyorum sizi. Siz derken, yanlış anlamamı istemem, sana söylemiyorum, sana söylesem "sen" derdim; o çok yücelttiğimiz, varlıkların en soylusu saydığımız, düşünebilen, yorum yapabilen, gülebilen, yazabilen, okuyabilen vesaire hayvandan, evrendeki her şey gibi karbon bazlı şu basit yaratıktan söz ediyorum; insandan, yani bizden, yani hepimizden. Biz olmasak dünya güzel bir yer olurdu, çünkü biz doğanın hatasıyız, dünyaya

yakışmıyoruz. Şükür ki evrimin, tarihin bir yerinde her nasılsa genlerimize sokuşturduğu zekâmızı birbirimizin kuyusunu kazmak için kullanıyoruz ve umarım dünyayı çok daha kötü hale getirmeden ve diğerlerine daha fazla zarar vermeden kendi kökümüzü kendimiz kazırız ve yok olur gideriz. Tamam, çok üzgün ve kızgınım, dayanamayıp o gün olanları ortasından anlatmaya başladım, baştan alayım. Sabah iyi uyanmıştım aslında, güneşli, güzel bir gün olacağına benziyordu, evimin badanası yapılacaktı, babamla aram iyice düzelmmişti ve en önemlisi Hızır'ı düşünmek eskisi denli canımı yakmıyordu. Uyanır uyanmaz aklıma gelmişti yine, ama onunla uyandığım diğer sabahların aksine, üzüntüyle, iç sıkıntısıyla pencereye gidip sigara içmek yerine yataktan çıkmadım, huzurla gerinip yastığıma sarıldım, uyur uyanık, bölük pörçük yaşadıklarımı düşündüm ve geç kalacağımı anlayınca bir koşu banyoya gidip duşa girdim. Saçlarımı kurularken annem odama geldi, havaların iyice ısındığını, battaniyeleri kaldırıp yüklükten pike çıkaracağını söyledi; gece terleyince üstümü açıyor, sonra da hasta oluyormuşum. Dudaklarımı boyamaya başlayınca kahvaltıya oturmayacağımı anladı ve salonda gazete okuyan babamı araya sokmaya çalıştı, ama vapurda simit yiyeceğime söz verip kaçtım. Yemedim tabii ki, bir simit için çikletimi heba edemem. Merkeze gelir gelmez Sevinç Bayındır'ı arayıp ifade almaya geleceğimi, beni beklemesini söyledim. Tedirgin ve titrek sesiyle kocasının bulunup bulunmadığını sordu, "Henüz bir gelişme yok" dedim. "Hemen gelseniz iyi olur, on birde doktorum gelecek" dedi. "Bir saat sonra oradayım" deyip kapattım. Hem çıkacağımı haber vermek, hem de günlüğü dosyaya koymak için Korkut'un odasına gittim. Dosyayı açmış ifadeleri okuyordu, beni görünce, "Savcı beni bekliyor, günlüğü okuyabildin mi?" diye sordu. Defteri masasına bıraktım, "Okudum Amirim. Asım Bayındır'dan hep Panda diye söz etmiş, ama telefonunda da Panda diye kayıtlı olduğundan bağlantı kurmak kolay. Kız bir kez Asım Bayındır'ın evine yemeğe gitmiş, diğerlerinde hep kızın evinde buluşmuşlar, gizli bir yerden söz etmiyor. Dikkatimi çeken başka bir şey olmadı. Bir arkadaş daha okusa iyi olur" diye cevap verdim. "Neden?" diye sordu, "Bütün dikkatimi vererek okudum, ama ne bileyim, gözden kaçırdığım bir şey vardır diye korkuyorum" dedim. "Merak etme" dedi, "Başka bir şey yok diyorsan yoktur. Varsa bile, sen farkında olmadan aklına takılmıştır, bir süre sonra kendiliğinden ortaya çıkar. Çok başıma geldi benim." Neden bilmiyorum, birden adama sarılıp şapır şupur öpmek geldi içimden. Şimdi olmaz tabii, şimdi değil, hiçbir zaman olmaz, sen yine de öpmüş say Korkutçuğum. Kaç yaşındadır ki bu adam? Yanaklar sarkmış. Saçlar yerinde, ama epey ağarmış. Alnında derin çizgiler, göz altlarında torbalar var. Olsa olsa kırk filandır, bu kadar yaşlı göstermesi çok çalışmasından. Karısıyla, çocuklarıyla arası nasıl acaba? Gözünden hiçbir şey kaçmayan, leb demeden leblebiyi anlayan, karşılaştıkları her soruna beklemedikleri kadar kolay çözümler önerebilen bir baba onlara sonsuz bir güven duygusu veriyor olmalı. Böyle birini bulabilecek miyim; kanatlarının altında kendimi korkusuz ve güvende hissedebileceğim birini? Ne oldu

Haleciğim; hani aşk, hani bulutlarda uçmak? Demek ki aşkla filan olmuyor bu işler. Olmuyor mu? Peki, dün gece düşlemekten yorgun düşüp sızana kadar neden Hızır'la birlikteydin? Sözde düşünmeyecektin, ama aklım yine işgal etti herif. Hep şu günlük yüzünden; kızın her cümlesi onu anımsattı ya da zaten anımsayacaktın, günlük bahane oldu. Hızır, Korkut gibi biri olsaydı mesela; güven veren, yanında kendini boşlukta hissetmeyeceğin biri olsaydı. İkisinin karışımı bir herif yok mu acaba; hem heyecan, hem güven veren biri. Güven sadece öpmek duygusu uyandırıyor, o da babanı öpüyormuş gibi işte, gerisi yok. Bir keresinde babamı çıplak görmüştüm, üç dört yıl oluyor, yatak odasının önünden geçerken kapı aralığından gözüme ilişmişti. Aynanın önünde kendine bakıyordu, şişkin göbeğiyle, sarkmış yağlarıyla tam bir hayal kırıklığıydı. Bir kız çocuğu babasının süpermen olmadığı fark ettiğinde büyümüş demektir. Bilemiyorum, aynı gün yeni süpermenler aramaya başladığından yeni bir toyluk devresine geçtiği de söylenebilir; büyümek, asla bir süpermenle karşılaşmayacağı bilincine varmaktır belki de. Ah Korkut, sen şimdi bütün bunlardan habersiz o dosyayı karıştırırken, masanın önünde tüm masumiyetiyle bekleyen şu kızın seni çıplak düşüneceği aklından geçer miydi? Belli de olmaz gerçi, insan sarrafı olmuş adam. Sıkıntının ne olduğunu daha ilk cümlede anlıyor ve rahatlamanı sağlayacak en doğru şeyleri söylüyor. "Sen farkında olmadan aklına takılmıştır, bir süre sonra kendiliğinden ortaya çıkar" yerine, "Adam gibi okusana kardeşim, her yaptığın işi arkandan toplayacak mıyız?" da diyebilirdi. İfadeler alınırken de aynı inceliği göstermiş, klavyemin yavaşlığını yüzüme vurmak yerine, önceki cevapları da görmek istediğini söyleyip yerime geçmişti. "Amirim, ben çıkıyorum, kadının ifadesi için" dedim. "Dün akşam anımsatmamı istemiştiniz, kızın telefon kayıtları..." derken sözümü kesti, ajandasına yazdığını, savcılıktan dönünce arayacağım söyledi. Belki de faili bulunduğu için dosya önceki kadar ilgisini çekmiyordu artık. Öğleden sonra işyerindeki sekreter ifade vermeye gelecekmiş, kız Asım'la Ayla'nın ilişkisini doğrulamış. Sabahtan beri Mali Şube'den bir ekip Asım'ın ve şirketin banka hesaplarını inceliyormuş, adam bir nisan tarihinde şahsî hesabından yüz on bin dolar nakit çekmiş, paranın nereye harcandığı belli değilmiş. Adli Tıp'ın raporunu almaya gitmiş çocuklar, birazdan elimizde olurmuş. Karısının ifadesi de alınınca dosya tamamlanacakmış, gerisi savcıya kalıyormuş. Çıkmak üzereyken, "Önce kızla Asım'ın ilişkisini teyit ettir, kocasının her şeyini bildiğini söylüyor kadın. Sonra şu yüz on bin doların nereye harcandığını sor, muhtemelen bilmiyordur, bu tutarsızlık savcının işine yarar" dedi. Aşağıya indim. Şansım varmış, Sarıyer'e giden bir ekip buldum, Tarabya'da bıraktılar beni. Yokuştan geçen dolmuşlardan birine binip adreste yazılı sitenin önünde indim. Yüksek duvarlarla çevrili, girişinde korumaların beklediği, ikişer katlı, bahçeleri havuzlu, birbirine benzeyen villalara bakarken, yolun karşısına park etmiş beyaz Reno'da iki sivilin oturduğunu gördüm, bana bakıyorlardı. Bunlar çeldiriciler, büyük olasılıkla siteyi çevreleyen duvar dibini amaçsızca dolaşan bir ayakkabı boyacısı ya da arka kapısının oralarda, elinde boş şarap şişesiyle

uyuklayan hırpani giysili bir sarhoş daha vardır. Girişteki korunmaya Asım Bayındır'ın evinin hangisi olduğunu sordum, tarif ettikten sonra, "Ne oluyor Memure Hanım, iki gündür ortalık polisten geçilmiyor" dedi. Önemli bir şey olmadığını söyleyip tarif et tiği eve doğru yürümeye başladım, üçüncü sokakta, sondan bir önceki, panjurları sıkı sıkı kapalı olan. Duvarın öteki tarafındaki gürültüye rağmen site sessiz ve sakindi, kimi evlerin bahçelerinde, havuz başındaki güneşliklerin ya da salkım saçak ağaçların alfana kurulmuş masalarda kahvaltı eden insanların mırıltısı ve tek tuk çatal, bıçak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Köpekler bile havlamıyordu, öyle dingin ve huzurluydu ki aklıma Ankara'daki evimiz geldi, ama Asım Bayındır'ın evini görür görmez tüm huzurumu kaybettim. Diğerlerinden hiçbir farkı yoktu aslında, ev aynı ev, bahçe aynı bahçe, ağaçlar, veranda, havuz filan aynı, sadece uzun süredir kimse yaşamıyormuş gibi panjurları kapaydı. Dingin nisan güneşinin altında bu sessizlik ve kimsesizlik tedirginlik yaratıyordu; hani korku filmlerinin başında, her şey normalmiş, hiçbir şey olmayacakmış gibi sessiz, sakın bir ev gösterirler de bir korku filmi izlediğinizi bildiğiniz için, birazdan o evde hayaletlerin peydahlanacağını, karanlık şarap mahzenindeki kuytu tabutlardan vampirlerin çıkacağını ya da sapığın birinin önüne geleni doğrayacağını tahmin ettiğinizden içinizi bir ürperti kaplar ya, işte öyle bir şey. Alçak, ahşap çitlerle çevrilmiş iki çiçekliğin arasından eve uzanan taş yolu izleyerek mermer merdiveni çıkıp zile bastım. Geldiğimi biliyorlardı, kapının üstündeki parmak kameranın gözü ben merdiveni çıktıkça yukarıya kalkmıştı. Kapıyı hizmetçi açtı. Girmeden önce elime bir şeyler tutuşturdu; bir çift plastik eldiven, üzerinde küçük kırmızı çiçek resimlen bulunan şeffaf bir bone, iki lastikli poşet ve bir maske, hanı şu doktorların ameliyat sırasında kullandıklarından. İfadeyi yazmak için getirdiğim kısıkaçlı dosyayı kapının yanındaki dolabın üstüne koyup eldivenleri giydim, poşetleri ayağıma, boneyi kafama geçirdim. Girişteki küçük salon soğuk hava deposu gibiydi, hizmetçi daha da soğuk olan büyük salonun kapısını açarken elimde tuttuğum maskeyi işaret ederek, "Onu tak" dedi, "Bir yığın laf işitiyorum sonra." Maskenin ipini bonenin üstüne tutturup salona girdim. Bahçenin tüm güzelliğine karşın içeride hiç çiçek yoktu, olsa da yaşamazdı zaten. Gün ışığı yerine her şeye metal görüntüsü veren gümüş ışıklı floresanlar aydınlatıyordu salonu. Zemin duvardan duvara, tüysüz, gri bir halıyla kaplanmıştı. Kapının sağındaki duvarın önünde, sesi kısılmış devasa bir televizyonda siyah-beyaz bir film oynuyordu. Karşıda düzinelik bir yemek masası ve porselenlerle dolu bir gümüşlük vardı. Sol taraf aynı tüysüz halıyla kaplı üç basamaklı bir merdivenle üst salona açılıyordu, oradaki karşılıklı koltuklarda kara gözlüklü, türbanlı bir kadınla, koyu renk takım elbisesiyle kafasındaki çiçekli bonenin tezatlığı yüzünden epeyce komik görünen bir adam oturuyordu. Salona girdiğimi görünce bana baktılar. Merdiveni çıkıp kendimi tanıttım ve adama kim olduğumu sordum, şirketin finansman müdürüymüş. Asım'ın nasıl biri olduğumu bilmiyordum, kimliğini isteyince telaşlandı, "Sevinç Hanım'a günlük çekleri imzalatmaya gelmişim" dedi. Kimliğini geri verirken kadın bir robot

gibi bana dönüp maskesini hafifçe kaldırdı ve beklemediğim denli sıcak bir sesle, "Özür dilerim, sizi bekleteceğim biraz, ne içersiniz?" diye sordu, dudakları dolgundu ve cart kırmızıya boyanmıştı. Teşekkür ettim ve bir an önce ifadeyi yazıp çıkmam gerektiğini söyledim. "Hemen biter, oturun lütfen" deyip ağzını yeniden kapattı. İnce naylonlarla örtülmüş koltuklardan birine oturup işlerinin bitmesini bekledim. Kadın çekleri imzalarken, adam bayi sayısındaki artış, günlük ciro ve ödemeler hakkında bilgi veriyordu. İşi bitince çekleri, çukleri çantasına doldurup toparlandı, kalkmak üzereyken, "Pardon" dedim, "Sizin bilginiz var mı Asım Bey'in nerede olduğu hakkında?" Önce kadına baktı, sonra bana dönüp, "Bilmiyorum" dedi, "Üç yıldır yanında çalışıyorum, evini bile ilk kez bugün gördüm." Teşekkür ettim ve Korkut'un masasından aldığı kartlardan birini verip, "Bir şey duyar ya da haber alırsanız bizi arayın lütfen" dedim, "Tamam, mutlaka ararım" dedi. Adam salondan çıkar çıkmaz hizmetçi geldi, adamın oturduğu koltuktaki naylonu kaldırıp bir poşetin içine soktu ve koltuğa yeni naylon serip çıktı. Kadın maskesini boynuna indirdi ve gülümseyerek, Saçınızın boyası gelmiş" dedi. Bonenin altından omzuma dökülmüş bir tutamı alıp gözlerimin önüne getirdim. Haklıydı, ne zamandır böyle dolaşıyordum, uçlar kızıl, dipler kestane. "Ah, evet" dedim, "Uçları da kırıldı hep. İşten güçten vakit olmuyor, biraz daha uzasın kestireceğim." Kızılın bana yakıştığını söyledi, "Yine boyatın bence, gerçi kendi rengi de güzelmış" diye ekledi. "Soğuk sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. "Dışarıdan geldiğiniz için üşümüş olabilirsiniz, ben alışığım" dedi, "Bilirsiniz, sıcak bakteriler için daha elverişli bir ortam, bu yüzden klima on derecede durur hep. Ayrıca hava temizleyici filtreler var. Söylemişlerdir, rahatsızım biraz." Bilgim olmadığını söyleyince rahatsızlığından söz etti; üç yıldır evden çıkamıyormuş, başlangıçta aşırı titizlik gibi görünen alışkanlıkları zamanla temizlik hastalığına dönüşmüş, artık hep böyle yaşamak zorundaymış, sürekli steril ortamda yaşadığından kanında hiç antikor kalmamış, grip bile olsa ölebirmiş, defalarca temizlenmeden hiçbir şeye dokunamıyormuş, banyo suyu bile şirketten tankerlerle geliyormuş, üç yıldır hipnozdan akupunktura kadar bir yığın tedavi denenmiş, ama hiç faydası olmamış, yine de haftada bir kez eve gelen bir doktorla görüşüyormuş. Söyleyecek bir şeyim yoktu, yeni tanıştığım birine, "Arpanın bolluğundan götüne saman batmış senin" diyemezdim, dosyayı kucağıma koyup kimliğinin dökümünü yazdım. Sekiz nisan gecesi nerede olduğunu sordum, "Nerede olabilirim ki?" dedi, "Evden çıkamadığımı söylemiştim." O gece kocasının nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum; akşam altı gibi şirketten eve dönmüş, Ayla'yla buluşacağım, gece onunla kalacak olursa haber vereceğini söyleyip yedi gibi çıkmış, bir daha da görmemiş. Kocasından söz ederken sesi titremeye başlamıştı, dosyayı sehpaye bırakıp, "Bakın" dedim, "Ben de bir kadını ve bunu aklım almıyor. Yani evli olduğunuz insanın başka biriyle ilişkisi olduğunu bilmek ve bunu onaylamak... Nasıl diyeyim?" Ellerime baktı, "Evli değilsiniz" dedi, "Çok da gençsiniz henüz, bir erkeğe evlilikle bağlanmanın ne olduğunu bildiğinizi

sanmıyorum. Üç yıldır buna göz yumuyorum, çünkü eskisi gibi elini tutup gezemiyorum, birlikte yemeğe çıkamıyoruz, davetlere gidemiyoruz, aynı yatakta bile yatamıyoruz. Asım'ın hayatından Ayla gibi çok kız gelir geçer, kimiyle bir kez görüşür, kimiyle bir ay. Hatta biri beni korkutmuştu, bir yıl sürdü, neyse ki onu seçmedi. Anladınız değil mi, onun kadını benim, söz verdiği, hayatım birlikte geçireceği kadını. Başkalarıyla görüşmesi buna zarar vermez." Sustu. Dosyayı tekrar alıp, "Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum. Başını öne eğip dudaklarını ısırıp, gözlüğünün altından bir damla yaş gamzesinin yanından çenesine indi, fısıltıyla, "Gazeteyi gördünüz mü?" dedi, sehpanın altındaki cebi işaret ediyordu. Poşete sarılmış tek sayfayı aldım, "Galata Kulesi Cinayetinde Katil Zanlısı Kayıp" başlıklı, birinci sayfadan devam yazısını okuyup aynı yere bıraktım, muhtemelen ilk sayfada resimleri filan da vardır. "Bu haberi basına siz verdiniz değil mi? Kocanın katil olduğunu düşünüyorsunuz. Onu tanısaydınız... Bu mümkün değil" dedi, bir süre daha sessizce ağladı, sonra, "Yapmış olsa bile mutlaka haberim olurdu, her şeyini bana söyler. Böyle haber vermeden ortadan kaybolması hiç iyi değil... Hiç iyi değil... Umarım yaşıyordun.. İnşallah yaşıyordun.." diye ekledi. Biraz bekleyip bankadaki hesabından çekilen yüz on bin doların nereye harcadığını bilip bilmediğini sordum. Şaşırdı, geriye yaslanıp, "Siz gelmeden önce finansman müdürü de sordu" dedi, "Bilmiyorum, ama geçerli bir açıklaması vardır mutlaka." Söylediklerini yazıp ayağa kalktım, "Bu kadar, imzalar mısınız lütfen?" deyip dosyayı uzattım. Hiç kıpırdamadan, "Sehpaya bırakın lütfen" dedi, bıraktım. Maskeyi ağzına yerleştirdi, sehpanın altından bir spreyci çıkarıp dosyanın üstüne sıktı, sonra alıp okudu ve kendi kalemıyla imzaladı. Teşekkür edip dosyayı aldım ve antreye çıktım. Üstümdeki plastik şeyleri çıkarıp hizmetçi kadına verdim. Dış kapıyı açtı, gün ışığını görünce hemen dışarıya çıktım, arkamdan seslenirse şapkamı unutacaktım neredeyse. Yürüye yürüye sahile indim. Otobüse binmiş Beşiktaş'a dönüyordum ki Rumelihisarı'na doğru arkamızdan gelen bir ambulans sirenini açarak yol isteyip hızla önümüze geçti, bir süre önümüzde ilerledikten sonra birdenbire yolun ortasında durdu. Yol kenarına tek sıra halinde arabalar park ettiği için yanaşamıyordu, banketle arasında otobüsün geçebileceği kadar boşluk olmadığından biz de durduk. Ambulansın ön ve arka kapıları açıldı, içinden siyah tişörtlerinin üstünde "112 Acil" yazan üç görevli çıktı ve park etmiş arabaların yanında bekleyen kalabalığa doğru koştular. Ön kapıya gidip sürücüyü kapıyı açmasını söyledim. Aval aval yüzüme bakıyordu, "Açsana kapıyı, sağır mısın?" diye çıkışınca açtı. İndim. Kalabalığın ortasında bir adam yatıyordu. Görevlilerden biri adamın başına çökmüş gömleğinin düğmelerini çözüyor, diğer ikisi ambulansın arkasından sedyeyi indiriyorlardı. Düğmeleri çözmeye çalışan durdu, başını adamın göğsüne dayayıp bir süre bekledi, sonra hızla doğruldu ve arkadaşlarına "Oksijen" diye bağırdı. Sedyeyi bırakıp ambulandan küçük bir oksijen tüpü çıkardılar, hastanın yanına götürürken kalabalıktan birinin koluna çarptı tüp. Adam kolunu ovuşturarak görevliye, "Dikkat etsene be" diye bağırdı. Görevli, "Çekilsene kardeşim, işimizi

yapamıyoruz" dedi. Kalabalığın arasına dalıp insanları iterek, "Dağılın" diye bağırdım, "Açılın, hasta hava alsın." Anlaşılmaz bir şekilde dağılmak istemiyorlardı, koluna tıp çarpan bu kez bana döndü, "İtmesene be" gibi bir şeyler dedi, sinirden ne dediğini bile anlamadım, olanca gücümle bacaklarının arasına tekmeyi geçirdim. Tam istediğim yere denk gelmemiş olmalı ki düşmedi, seke seke arabaların arasından geçip kaldırımında bekleyen kalabalığa karıştı. Görevlilerden biri iki eliyle hastanın göğsüne bastırıyor ve yüksek sesle sayıyordu, "Üç... Dört... Beş... Ver!" Her beş sayının sonunda tıpü getiren hortumun başlığını hastanın burnuna dayayıp bir süre tutuyor, çeker çekmez öteki yeniden saymaya başlıyordu. Eğilip, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum, "Yok, sağol, gitmiş zaten" dedi tıpü tutan. Kenara park etmiş arabalardan birine dayanıp beklemeye başladım. Otobüsün arkasında uzun bir araç kuyruğu vardı, kuyruğa her katılan önce tek tuk, sonra sürekli korna çalıyor, sonunda sessizce beklemeye^başlıyordu bıkkınlıkla. Masaj yapan görevli eğilip hastanın göğsünü dinledi tekrar. Terlemişti, doğrulup umutsuzca başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. Öteki ikisi hastayı, ne hastası, ölüyü sedyeye koyup ambulansa götürdüler. Geldikleri zamanki telaşlarından eser yoktu, sakin ve sessizce gittiler, siren bile çalmadan. Ambulans gidince yol açıldı, otobüs önümden geçip gitti, indirdiği polisi unutan ya da unutmuş görünen sürücüye elimi bile kaldırmak istemedi canım. Yolun kenarında, girişindeki levhada "Deniz Kafe" yazan bir çay bahçesi vardı, girip bahçenin en köşesindeki masaya oturdum. Garson gelip ne istediğimi sordu, "Çay" dedim. "İsterseniz tost, hamburger filan da var" dedi. Saat on ikiye geliyordu, ama herhangi bir şey yiyecek halim de yoktu. Sabah da bir şey yemedim, şimdi çay içersem midem bulanır düşüncesiyle, "Çayı boşver, sen bana neskafe getir" dedim. Yan masada epeyce yaşlı bir adam gazete okuyordu, garson gidince gazetesini indirip bana döndü, "Öldü mü?" diye sordu. "Evet" dedim dudaklarımı büzerek. Yoldan geçen araba sürüsünü gösterip "Dülger balığı gibi yarım saat can çekişti orada ve ambulans gelene dek hiçbir araba durmadı ve kendileri de dahil hiç kimse onlara hişt hişt demedi" dedi, cevap vermeyince kafasını üzüntüyle sağa sola sallayıp tekrar gazetesine döndü. Boğaz'a baktım, bayraksız, davulsuz akan o İstanbul ırmağına: Tankerlerin, transatlantiklerin, gemilerin, vapurların, balıkçı teknelerinin, feribotların, denizaltıların, hücumbotların, kruvazörlerin petrol bulaşığı, egzoz karışığı, yemekhane artığı sintine suyunda, binlerce fosseptiğin bağlandığı künklerin ve göz görmeyince gönül katlanır denilip üstü örtülmüş gizli arkların ya da tabakhane sepilerini, tersane havuzlarını, fabrika yamaçlarını dolanan aşikâr derelerin taşıdığı bokun, sidiğin, salyanın, sümüğün ve diğer ifrazatın ve gasil ya da gusül artığı derilerin, tırnakların, kılların ve çürümüş sakatatın ve sözde beyaz makinelerin hortumlarından tahliye edilmiş asidin, alkolün, sodyum hipokloritin, demirin, gümüşün, altının, cıvanın ve göçmüş kedilerin, martıların, karabatakların ve batık yük gemilerinin ambarlarında kilitli kalmış koyunların ve eskimiş, unutulmuş, terk edilmiş, düşürülmüş türlü eşyanın ve

iş görmez balıkçı ağlarının, paraketelerin, çaparilerin, takılmış kurşunların, zokaların, çatal iğnelerin ve kabzımal fazlası sebzelerin, meyvelerin ve cümle çerçi çöplerinin ve boş poşetlerin, petlerin, aşk botlarından, sandallarından atılmış prezervatiflerin, yeşil kalemlerin ve yitik gazoz kapağı koleksiyonlarının, bilye torbalarının ve vapur arkası izmaritlerinin, buruşuk sigara paketlerinin, okunmuş gazetelerin ve sayfaları dağılmış can yakan kitap kapaklarının ve çöl güneşinde Nü gibi kıvranarak Marmara'ya uzanan bu kirli ırmağa kendini bırakmış ölü ozanların arasında iki yunus sesli soluklarıyla Karadeniz'e doğru yüzmeye çalışıyorlardı. Tarihi düzünden yazabildiğiniz harbi bir atlasınız olsaydı, göğünde kuş uçurtmayacağınız birkaç sorum olabilirdi, bütün kirlenmişliklerinizi sayıp. Yalanlarınızı, ihanetlerinizi, suçlarınızı, zayıflıklarınızı, ihtiraslarınızı, hırslarınızı, bahanelerinizi, maskelerinizi, kendinizden bile gizlediğiniz yüzlerinizi sorabilirdim mesela, ama sormak yerine beklemeyi seçiyorum. Bekleyeceğim; nasılsa gideceğiz buralardan ve biz yokken nasıl devindiye doğa yine öyle devinecek ve bu evleri, yolları, köprüleri, arabaları, uçakları, gemileri ve her şeyi yosunlar, sarmaşıklar, ağaçlar kaplayacak ve yüzyıllar geçtikçe bu demirler, betonlar, plastikler çözülecek, ayrışacak, doğaya karışacak ve yalnızca hava, su, toprak ve ateş kalacak geriye.

5

Küf kokulu, karanlık deponun ortasında yalnızdım, ama geleceklerini biliyordum. Korkuyla, yarı yıkılmış iskelelerle çevrili, girişi levhayla kapanmış bir odacığa süzüldüm, kollarımı karnıma bastırıp diz çöktüm, öne eğilip iki büklüm, tespihböceği gibi beklemeye başladım. Birazdan ortaya çıkıp bağıra çağıra bana doğru koşmaya başlayacaklar, elbisemi parçalayıp, kollarımdan, bacaklarımdan sımsıkı tutacaklar ve onu bekleyeceklerdi; kaderim olanı, karanlıkta hep beni bekleyeni. Birinin ayak seslerini duydum, sakın adımlarla dolaşıyordu, demek ki geldiğimden, burada olduğumdan haberleri yoktu. Yüzümü dizlerimin arasına saklamış olmama, gözlerimi sımsıkı kapatmama rağmen ne yaptığını görebiliyordum; biraz önce geçtiğim kara sulu yeraltı ırmağının üstündeki korkuluksuz köprüdeydi ve birazdan ezilmiş, bükülmüş, boyaları dökülmüş metal dolapların ve demir yığınlarının arasındaki dar boşluklardan geçecek, geniş ayağını sürüye sürüye saklandığım yere gelecekti. Yapabileceğim bir şey yoktu, daha önce gördüğüm, bildiğim bir yer olmasına rağmen çıkışın nerede olduğunu, nasıl kurtulduğumu anımsamıyordum, kalkıp kaçmaya çalışsam deponun karanlık köşelerinde

saklanan, uyuklayan diğerleri de peşime düşecekti. Sürekli, "Allahım, ne olur beni görmesin, Allahım ne olur" diye dua ediyordum. Odacığın girişindeki saç levha beni gizleyebilirdi, levhayı itmeden geçip giderse kurtulabilirdim. Çok yaklaşmıştı, orada olduğumu biliyormuş gibi odacığın önünde durdu, levhaya üç kere vurup çatallı, sivri dilini ağzına sokup çıkararak çevreyi dinledi. Korkup bağırمامı ya da kaçmamı bekliyordu, böylece nerede olduğumu anlayacaktı. Daha önce bu şekilde yakalandığımı anımsayıp üstüme bassa bile kıpırdamamaya karar verdim, iğrenç kafasını levhanın üstündeki yanmış tahta perdelerin arasına sokup içeriye baktı ve levhayı yavaşça itti, gıcırdayarak açıldı levha. Daha büzüldüm, daha yumuldum, artık ne yaptığını göremiyordum, yalnızca çok yakınımda olduğunu hissediyordum, hatta dibimdeydi, hatta yanıma oturdu, hatta üstüme abandı ve bedeni bütün sıcaklığıyla bedenime değdi. Korkudan ölmek üzereydim, beni bulmuştu, şimdi o korkunç sesiyle haykırıp diğerlerine de haber verecekti. Eli omzuma dokundu ve hafifçe çekerek "Bebişim" dedi. Bağırarak doğruldum, birden her yer gün ışığıyla aydınlandı, çırpma tepine elinden kurtulup kaçmaya çalışıyordum. Omuzlarımdan tutup sarsarak, "Bebişim benim, sakın ol" dedi. "Sen nereden çıktın?" der gibi önce ona, sonra sağıma, soluma baktım, Selin'in evinde, her zaman yattığım dip odadaydım. Durulup ellerimi kucağıma koydum ve derin derin soluyarak kendime gelmeye çalıştım. Rüyamda her nasılsa devre dışı kalmış belleğim çalışmaya başladı, sözleştiğimiz gibi mesai sonrası Selin'e geldiğimi ve gece onda kaldığımı anımsadım. Kötü görünüyor olmalıydım ki kendine çekip sarıldı, "Tamam, tamam, geçti" diye fısıldadı, bir süre sarılı kaldık, "Bebişime çok güzel kahvaltı hazırladım" dedi sonra. "Bana bak" dedim, "Şu oyunu bir daha oynamayalım. Uyuyunca, öldürdüğümüz bütün o hayvanlar başıma toplanıyor." Güldü, o meşhur kıkırdamasıyla güldü ve "Cem gazetede bir haber okumuş, Tayvanlı mı, Koreli mi ne, herifin biri Diayablo oynarken kalp krizi geçirip ölmüş" dedi. "Kesinlikle asparagas değildir" dedim, "Bir süre sonra insanın gözleri kararmaya, midesi bulanmaya, başı dönmeye başlıyor. Bırakmazsak bizim de olacağımız o, geberip gideceğiz oyun oynayacağız derken." Sabaha karşı üçte gelmişti Cem. Öğleyin sergiye koyacağı işleri yerleştirmeye gitmiş, ama üst üste aksaklıklar çıkmış, müze görevlileri ziyaret saatleri içinde sergi düzenlemesi yapmalarının doğru olmadığını söylemişler. Neyse ki organizasyonu düzenleyen komitenin başkam, turistlerin, sanat eserlerinin kendilerinden çok hazırlanmalarına ilgi gösterdiğini söyleyip ikna etmiş adamları. Tam çalışmaya başlayacakken bu kez sergiye katılan kimi sanatçılar sorun çıkarmışlar, eserlerinin yerlerini beğenmediklerinden çekilmeye kalkmışlar, onları ikna edene dek epey zaman geçmiş ve müzecilerin istediği olmuş, ancak sarnıç kapandıktan sonra çalışmaya başlayabilmişler. Akşam Selin'le yemekten sonra bir süre sohbet etmiş, sonra da bilgisayarın başına oturup Cem gelene dek oyun oynamıştık. Adam kapıdan girer girmez öğleden beri hiçbir şey yemediğini söylemişti, ama Selin, bulunduğumuz bölümdeki portu bulmadan oyundan çıkarsak aynı

bölüme baştan başlamamız gerekeceğinden, "Dolapta kızartma var, başının çaresine bak tatlım" deyip oyunun başına oturmuştu yine. Kendisiyle ilgilenilmemesi Cem'in canını sıkmış olmalı ki intikamı korkunç olmuştu. Yarım ekmeğin arasına domates, peynir filan sıkıştırıp çaktırmadan salona gelmiş ve oynarken konuştuklarımızı not almıştı. Yazdıklarını okumaya başlayınca önce uyanamamıştık, ama bizim laflarımız olduğunu anlayınca o kadar utanmıştık ki portu mortu boş verip bilgisayarı kapatmış ve tıpiş tıpiş yatmaya gitmiştik. Hemen uyuyamadım tabii ki, volkmeni almayı unutmuşum, sonra, işte yine o boktan rüya. Kalkıp banyoya gittim, elimi yüzümü yıkadım. Saate baktım, on ikiye geliyordu. Leş gibi terlemiştim, duşa girmeyi düşünürken Selin, "Haydi bebişim, çayları koyuyorum" diye seslenince mutfağa gittim, "Sen başla, ben bir duş alayım" dedim. "Sosisler soğuyacak, sonra alırsın" dedi. Oturdum. Cem'in nerede olduğunu sordum, sarnıca gitmiş, bir saat oluyormuş çikalı. Biz iki buçuk gibi orada olacaktık, vakit varmış yani. Kahvaltıda Ayla'dan söz ettik yine, akşam konuşurken kızın o halinin gözünün önünden gitmediğini söylemişti, masmavi suratının ortasında bebekleri kaybolmuş o bembeyaz gözlerini unutamıyormuş. Bence kızın orasını unutamıyordum, daha doğrusu orasına girip çıkan o kırmızı şeyi, ama bunu ona söylemedim, kaba biri olduğumu düşünmesini istemem. Sosis tavasını ocaktan indirip masaya koydu, sandalyesine otururken, "Ne manyaklar var" dedi, "Ne yapmış olursa olsun hiç kimse böyle bir ölümü hak etmiyor. Kız anlayamamış mı herifin manyak olduğunu?" Asım'ın böyle bir şey yapacak biri gibi görünmediğini, aksine ince davranışları olan, anlayışlı biri olduğunu söyledim, kızın, günlüğüne ondan alıntılar yaparak yazdığı, "Hayatımızdaki insanlara iyi davranmalıyız" cümlesi gelmişti aklıma. Sonra, "Evvvelsi gün karısıyla görüştüm. Dün işyerine gidip elemanlarıyla konuştum. Kimle konuştuysam adamın böyle bir şey yapmasının mümkün olmadığını söylediler. Bence bu iş Asım yakalanmadan çözülmeyecek. Şimdi düşünüyorum da Asım'ın kızı öldürmesi için bir tek neden dahi bulamıyorum" dedim. Elini sallayıp "Bize ne" der gibi baktı, "Kızım, savcı gıyabında açacak değil mi davayı, ona bak sen. Hem biz biliyor muyuz bakalım aralarında neler geçti, neler yaşandı? Yapmasa neden saklansın?" dedi. Dört gündür bu dosyayla uğraşıyordum, konuyu değiştirmek için müzede işlerin nasıl gittiğini sordum. Tam çayını yudumlayacaktı ki söyleyeceklerinin beni nasıl etkileyeceğini görmek için kafasını kaldırdı, "Seninki saçlarını kestirdi" dedi. "Nereden benimki oluyormuş?" diye çıktım. Biraz bekleyip "Çok mu kısa?" diye sorunca ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık. "Yok" dedi, "Uzun yine, ama eskisine göre kısa sayılır. Bağladığında kısacık oluyor kuyruğu." Sonra en geç mayısın ikinci haftasında Narkotik'e geri döneceğini söyledi; adamlar sıkı çalışıyormuş, iş bitmek üzereymiş, Bab-ı Har döne döne gezilen sarmal bir galeri haline gelmiş, tam ortasına, Haçlın olduğu yere sinevizyon gösterisi yapmak için perde filan kurmuşlar, dolaplar da yerleştirilince boyası, kınası kalacaktı bir tek. Duşa girmeden bir de kahve içsem mi diye düşünürken, "Bebişim, eskiden ne güzeldi, her gün beraberdik" dedi. "Siz

Narkotik'e geri dönün de, bakarız, müzedeyken olmaz" dedim. Sevindi, "Sahi mi, babişko yapar mı bir şeyler?" diye sordu. "Bilmiyorum" dedim, "Sürekli benim için ricacı olmaktan hoşlandığım sanmıyorum, ama biraz zaman geçsin, konuşacağım." Kalkıp demliğin altına baktım, daha su vardı. Kahve yapmak için fincan çıkarırken Selin salona gidip Cem'in konuşmalarımızı yazdığı kâğıdı getirdi ve okumaya başladı; "Selin: Kuvvet şurubu, kuvvet şurubu! Hale: Bu nasıl hayvan lan? Selin: Kuvvet şurubuna bassana, amcık, vuruşlarımız boşa gidiyor. Hale: Sensin amcık. Ağzına kadar dolu, görmüyor musun? Selin: Ne biçim hayvan bu ya, ölmüyor. Hale: Geriye kaç, turuncusu geliyor gene. Hah, öldü yavşak. Selin: Ben gene kaçayım da... Hay amma koyayım, buradan da çıktı bir tane. Al lan, Al lan. Şurup! Şuruba bas! Hale: Tamam, tamam, bastık. Selin: Neredeyse geberiyorduk. Layf şurubu kızım, boşuna kuvvet şurubu harcıyorsun. Hale: Sana da şurup beğendiremiyoruz. Bak, bak, yunik aytım düştü üstünden. Selin: Oha! Sekize yirmi barbar kılıcı. Her vuruşunda yedi layf çalıyormuş bizden. Ben de neden ölmüyor diyordum. Hale: Ne biçim alet varmış hayvanda be. Selin: Ne biçimmiş? Hale: O biçimmiş. Bir port aç da köye gidip satalım. Ulan, ulan, bir şey geldi. Selin: Amma koyayım, buz ayısı. Hale: Vur, vur, vursana be. Selin: Ulan, bir tane daha geliyor, hem de yeşil, bu sefer boku yedik." Gülmekten okuyamaz hale gelince kâğıdı bıraktı, krize girmişti yine, durulunca, "Farkında mısın, oynarken kişiliğimiz değişiyor" dedi. "Belki asıl kişiliklerimiz bunlardır" diye cevap verdim, "Oynarken ortaya çıkıyordur." Kahve eşliğinde birer sigara içtik. Saatine baktı, "Bebişim, duş alacaksan acele et, bir buçuk gibi çıkalım, ancak yetişiriz" dedi. Kalktım, çıkacakken kapıda durup kararsız bir sesle sidiyi ne yaptığım sordum. "Hangi sidiyi?" diye sordu. "Yahu, şu şey yaptığım sidi" dedim. "Ha, o mu? Sakladım" dedi, "Bende bırakıp gitmişsin, fark edince kitap kolisinin en altına koydum." Bir süre gözlerine baktım, seyredip seyretmediğini anlamaya çalışıyordum. Gözlerim kaçırmadı, ama bu seyretmediği anlamına gelmiyordu. "İyi, önümüzdeki hafta alırım" dedim, "Şu eve bir taşmayım da." Duştan çıktığımda giyinmiş makyaj yapıyordu. Giyinmek zamanımı almadı, sonuçta bir kot, bir gömlek, ama makyaj için aynanın önünde biraz fazla oyalanınca çıkmamız ikiyi buldu. Salonda, televizyonun karşısına oturmuş magazin programı seyrediyordu, pek alışık olmadığı abartılı makyajımı görünce, "Ne o, görücüye çıkıyoruz galiba" diye dalga geçti. Ben de, "Senin herifin bir faydasını görmedik ki. Kaç kere söyledim, şöyle sağlamından bir malzeme ayarla diye, iş başa düştü sonunda" dedim. Geç kalmamak için taksiye bindik. Yolda, "Bebişim, bu akşam da bende kalsana, yarın tatil" dedi. "Olmaz" dedim, "Eve gitmem lazım, anneler temizlik yapıyor. Hem yarın taşınacağım, bu geceyi bizimkilerle geçireyim." Tam iki buçukta sarnıcın önündeydik. Kapışma büyük, bez bir afiş asılmıştı, üstünde, "Kentelasyon, Karma Sergi, 1321 Nisan" yazıyordu. Kapıdaki görevli davetiye sorunca Selin Cem'i aradı, Cem kapıya gelip içeri aldı bizi. Daha önce de görmüştüm sarnıcı, iki yıl oluyor, bir ramazan günü bizimkilerle gelmiştik. Babam, "Fasıl var" deyince "Olur"

demıştim, nereden bileyim harbi fasıl olduğunu, iki saat boyunca uyudum resmen. Bildiğim şarkılar olsa neyse, dilini bile anlamadığım Dede Efendi'ler, İtrîler derken tamburun, udun, neyin uhrevî sesleriyle gözlerim kapanmış gitmişti. Tas merdivenden gezinti platformuna inerken tavana baktım önce, hâlâ duruyordu naylon örtüler. Geçen gelişimden aklımda bir tek onlar kalmış, gezenlerin başına su damlamasın diye sivri akillinin biri küçük kubbelerin altına naylon iplerle, kararmış tellerle sütunlara bağıladığı naylon örtüler germişti. Bir Allah'ın kulu çıkıp da naylonun binanın tarihî dokusunu bozduğunu söylememiş olmalı ki hâlâ duruyordu örtüler. Topkapı Sarayı da, Galata Kulesi de böyleydi; gezilmesini^örülmesini kolaylaştırmak ve gezenlerden daha fazla para koparabilmek için binaları aslına uymayacak şekilde değiştiriyorduk ve yaptığımız her değişiklikte bina özelliklerini biraz daha kaybediyordu ve sonunda bir kabuk, bir maket haline geliyordu; turnikeli saray, taverna kulesi, şemsiyeli sarnıç, sırada ne vardı acaba? Henüz açılış saati gelmemiş olmasına rağmen çok kalabalıktı. Platformun çıkışındaki kafenin sandalyeleri kaldırılmış, masalar girişe yerleştirilmişti ve çoğunluk, çeşitli içkilerle, çerez ve cips tabaklarıyla dolu masaların çevresinde toplanmıştı. Harika bir müzik çalıyordu, flüt, keman, gitar, piyano ve ara sıra ziller, o kadar güzeldi ki insanın İRA' ya kayıt yaptırması geliyordu. Cem, "Gelin, bizim çocuklar karşı köşede" dedi. Kalabalığı yarararak çıkış merdiveninin olduğu tarafa gittik. Kocaman götlü, uyuşturucudan gözlerinin altı kararmış, salaş ve geniş tişörtleriyle, bahçıvan kotlarıyla dökülen birkaç hatun ve hatunların aksine eflatunlu, pembeli bir gömlek giymiş, fular takmış, cılız mı cılız bir ibne bir masaya çöreklenmişler, hiç konuşmadan yiyorlar, içiyorlardı. Cem masaya yanaşıp, "Millet, bizimkiler geldi" dedi, sonra bizi göstererek, "Bu Selin, yengeniz olur. Bu da onun en yakın arkadaşı Hale" diye ekledi. Bize şöyle bir baktılar, hatta şükürler olsun kızlardan biri başıyla selam verdi, sonra yine tıkmaya devam ettiler. Cem bize dönerek, "Bizim ajanstan çocuklar" dedi, "Katılımcıları pek tanımıyorum, destek olsunlar diye getirdim." Selinle birbirimize baktık, bu tavrı tanıyorduk, polis olduğumuzu söylediğimizde karşılaşırız bazen, eh, bir de böyle entel ajans tayfası olunca sakınmıyorlar tabii ki. Cem'e "Bu çalan ne?" diye sordum, "Evet ya" dedi, "Çok güzel değil mi? Ben de sordum, Sikrit Gardın diye bir grubun 'Vayt Sitons' albümüymüş, en yakın zamanda alacağım." Selin eserlerin nerede olduğunu sordu, ortalıkta sergiye benzer bir şey yoktu, yalnızca yiyip içen insanlar. Cem sarnıcın karanlık tarafını işaret ederek, "Gezinti yolunun üstünde, açılış konuşmasından sonra gezilecek" dedi, üstünde durduğumuz platformun girişten başlayıp sarnıcın köşelerini dolaşarak çıkışa gelen devamından söz ediyordu. Masadakilere sinir olmuşum, böyle çevresindekileri umursamadan öküz gibi yiyenlere, özellikle şakak kemiği oynayanlara sinir olurum, bir kadeh şarap alıp korkuluğa gittim. Sarnıcın diğer bölümleri karanlıktı, öndeki sütunlar bulunduğumuz yerin ışıklarıyla aydınlanıyor, arkadakiler gittikçe koyulaşan bir karanlığın içinde kayboluyorlardı. Platformun iki metre kadar altındaki sığ suda üç iri balık

sakince dolaşıyordu. Görüntü ve müzik harikaydı, kalabalığın gürültüsü olmasa çok daha güzel olacaktı, kendi kendime, "Umarım sergi bu illüzyonu bozmaz" dedim ve gülümsedim. Birden müzik yayını kesildi, insanlar sustu, kalabalığın diğer tarafında, gezinti yolunun girişinde duran biri, patlayan flaşlar ve kamera ışıkları karşısında konuşmaya başladı. "Hepiniz hoş geldiniz. Kimileri, enstelasyon öldü diye bağıradersunlar, bildiğiniz gibi yıllardır yaşamın ürettiği anlamlara biçimlendirdikleri türlü malzemelerle sanatsal karşılıklar bulmaya çalışan ya da salt estetik adına bu ifade biçimini deneyen sanatçılarımız kendi kişisel sergilerinde işlerini bizimle paylaşıyorlar. Bu yıl birkaçımız bir araya gelerek, neden ortak bir tema üzerinde çalışıp karma bir sergi açmayalım diye konuştuk. Düşüncemizi şimdi burada, bu anı bizimle paylaşan arkadaşlarımıza da açtığımızda, sağolsunlar, bizi desteklediler ve ummadığımız denli yoğun bir katılım isteğiyle karşılaştık, hatta belirlediğimiz temanın sınırlamaları yüzünden bazı işleri elemek zorunda kaldık. Sponsor bulmakta çektiğimiz kimi sıkıntıları önümüzdeki yıllarda daha kolay aşacağımızı ve bu karma sergiyi geleneksel hale getireceğimizi umuyoruz. Sergimizin bu yılki teması, Metropoller ve İnsan, bu yüzden adını 'Kentelasyon' koyduk. Geldiğiniz ve bizi onurlandırdığınız için tüm sanatçılar adına teşekkür ederim. Şimdi hep birlikte sergimizi gezelim." Alkışlarla birlikte gezinti yolunun ışıkları açıldı, müzik yayını tekrar başladı. İnsanlar ellerindeki kadehlerle gezinti yoluna yönelince bizimkilerin yanına gittim. Selin göz kırparak, "Nasıl, var mı bir şeyler?" diye sordu. "Yok yahu" dedim, "Müziği dinliyordum. Haydi dolaşmayacak mıyız?" Cem, "Millet dağılsın bir, dolaşırız; baksana yürüyemiyorlar" dedi. Bir süre bekleyip girişe doğru gittik. Yolun başındaki büyük levhaya, hangi eserin nerede olduğu bulunabilsin diye sarnıcın krokisinin çizildiği bir afiş yapıştırılmıştı. Selin parmağını afişe uzatarak, "İşte, işte" dedi, parmağının ucundaki bölümde, "Cem Muğla, Kennels Dwellers" yazıyordu. "Ne demek bu?" diye sordum. Cem, "Köpekevi Sakinleri demek" dedi, "Bilirsiniz, o evler köpeklerin geçici ikametgâhlarıdır, sürekli orada kalmazlar. Ben de farklı illerin plakalarıyla bir ev yaptım, daha doğrusu bir köpek kulübesi. Böylece kentin bize ait olmadığını, asıl sahiplerinin gelecekteki nesiller olduğunu anlatmaya çalışıyorum." Vay be. Bunu plakalarla mı anlatıyorsun? Yani ben bu kulübeyi herhangi bir yerde görsem, diyeceğim ki, bak bak, bu çalışmayla, dünya bize atalarımızdan değil, çocuklarımızdan miras kalmıştır demek istemiş. "İşimin Medusa başlarının olduğu yerde sergilenmesini çok istemiştım, ama orayı komite başkanı kaptı. Orası olsaydı temayı tamamlayan çok güzel bir çalışma daha yapabilirdim." Daha önce geldiğimde görmüştüm, girişin karşı köşesindeki sütun kaidesi olarak kullanılmış ters ve yan duran iki kadın başı kabartmasından söz ediyordu. "Ağlayan Sütun'un orada da çok güzel bir çalışma var, Ankaralı bir arkadaş karşı sütunla arasına köpükten bir duvar ördü, Kudüs kentini ve boş inanları temsil ediyor." Kalabalık biraz ilerleyince ilk eseri görme fırsatımız oldu, yanındaki levhada eserin ve sanatçının adı yazıyordu, "Urban Legends, Tuğbanaz Kadüz". Kaim demirlerle çerçevelediği

kapı büyüklüğündeki nikelajlı tenekelere kabartma hiyeroglifler yapmıştı; birbirine arkasını dönmüş insanlar (üstte bir kadın ve bir erkek, ortada iki kadın, altta iki erkek), bir yolcu gemisinin havuz başında güneşlenen hayvanlar (her türden ikişer tane), gökdelenler arasındaki bir gökdelenin penceresinden saçlarını aşağıya uzatmış bir kadın (binanın dibinde kimse yok). Biraz daha ilerleyince, levhasında "Opera City, Ahu Yanık, Asaf Adam, Ortak Çalışma" yazan bir işle karşılaştık; bir kum havuzunun içine köstebek yuvasına benzeyen höyük evler, şirin bahçeler ve minik yollar yapmışlar. On metre kadar ileride, gezinti yoluyla hemen önündeki sütun arasına bağlanmış demir desteklerin üzerinde duran ahşap sandığın alt kapağı açılınca suya bir şey düştü, herkes ne olduğunu görmek için oraya toplandı. Cem, "Katılanlar arasında Ebsin adında bir de İngiliz var, içindeki sıkıştırılmış yaylarla hareket eden bir robot yapmış" dedi. Suyu düşen beyaz yığın durmaksızın deviniyordu, çevresine sular sıçratarak eğildi, büküldü, kıvrıldı, açıldı, katlandı ve sonunda zembereği boşalıp durunca izleyenler alkışlamaya başladılar. Alkışlar kesilince Cem, "Aslında ilginç bir iş, su damacanasına hapsolmuş bir denizatını temsil ediyormuş. Kentlerin genişlerken hayvanların yaşam alanlarına müdahale etmesine bir eleştiriymiş" dedi. Kalabalığın oradan ayrılması zaman aldı, bir süre bekleyip üstünde küçük delikler bulunan sandığın önüne geldik. Korkuluğun önündeki levhada "Denizatının Sadakati, Absen Tee" yazıyordu. Ulan şu işe bak, bizimkiler bok varmış gibi yaptıklarına İngilizce adlar koymuşlar, elin İngiliz'i Türkçe ad koymuş. Geçiyorduk ki levhanın önünde durakladım. Denizatının Sadakati; nereden anımsıyorum ben bu lafı? Ötekiler korkuluklara bağlanmış birer plaketten ibaretken, bu neden ayaklı bir levhaya yazılmış? Korkuluğa yanaşıp sudaki beyaz yığma baktım. Kıvrılmış, parlak ve beyaz, üst tarafı denizatı kafasına benziyor, ortasına su damacanasınıninkine benzeyen bir etiket yapıştırılmış. Sütundaki spot lamba yalnızca sandığı aydınlatığından etiketteki yazıyı okuyamıyordum. Geri çekilip levhaya baktım tekrar. Bizimkiler kalabalığın peşine takılmış ilerliyorlardı, Selin'i çağırıp levhayı göstererek, "Bu sana neyi anımsatıyor?" diye sordum. Baktı, baktı ve dudağını büzerek omuzlarını kaldırdı. "Dikkatli bak" dedim, "Bu levha, kuledeki levhaya benzemiyor mu?" Kaşlarını çatıp tekrar baktı levhaya, "Aaa, sahiden" dedi. "Tabii ya" dedim, "Orkidenin Gülümseyişi, Denizatının Sadakati. Ben de nereden anımsıyorum diye debeleniyordum." Spot lamba platforma bitişik sütuna bağlanmıştı. "Yardım et" deyip gelip geçenlerin garip bakışlarına aldırmadan korkuluğun üst demirine çıktım. Takıldığımızı görünce Cem yanımıza geldi, Selin'e ne olduğunu sordu, Selin başıyla beni işaret ederek henüz bilmediğini söyledi. Dengem bozulmasın diye bacaklarımdan tutuyordu, parmaklarımda ucunda yükselip lambanın başlığım suya çevirdim ve indim. Eğilip yığma tekrar bakınca etiketin üstündeki yazıyı rahatlıkla okudum, "Abı-Hayat Memba Suları". Tüylerim diken diken olmuştu, etiketin yapıştırıldığı cilalanmış gibi parlayan plastiğe dikkatlice baktım ve içinde parmakları kıvrılmış beyaz bir el görür gibi oldum. Doğrulup Selin'e, "Hiçbir şey sorma. Koşarak çıkış kapısına

git ve kimseyi çıkarma. Ben de ön kapıyı tutacağım" dedim. Başını salladı, ikimiz de deli gibi koşmaya başladık, o çıkış merdivenine yöneldi, ben giriş merdivenine. Çıkarken çantamdan telefonumu çıkarıp Korkut'u aradım, kapalıydı. Girerken davetiye soran görevli oradaydı, kimliğimi çıkarıp gösterdim, "Çabuk bana buranın en yetkili adamını çağır" dedim. "Kimi çağırayım, müdürü mü?" diye sordu. Merdivende yanlarından geçtiğim iki erkek kapıya çıktılar, önlerine geçip, "Polis" dedim, "Bir süre dışarı çıkamayacaksınız. Bir arama yapılacak, şimdi geri dönün." Ses çıkarmadan döndüler. Görevli şaşkınlıkla bana bakıyordu, "Çağırırsana kardeşim müdürü!" diye bağırdım. "Tamam" deyip merdivende gözden kayboldu. Korkut'u aradım yine, kapalıydı hâlâ. Ulan madem telefonu kapatma huyun var, ne diye ara diyorsun, saat kaç olursa olsunmuş, siktir, hıyar. Beklerken üç kişi daha çıkmaya çalıştı, geri gönderdim. Görevli yanında bir adamla merdiveni çıktı, yaklaşıp, "Müdür siz misiniz?" diye sordum, "Evet" dedi. "Bakın. Aşağıda bir ceset olduğundan şüpheleniyorum. Buradaki adaminize söyleyin, kimse dışarı çıkmayacak, çıkarsa sizi sorumlu tutarım. Çıkış kapısında bir bayan polis daha var, oraya da bir adam gönderin ve siz de benimle birlikte aşağıya gelin" dedim. Şaşkınlığı ve adamlarına talimat vermesi beklediğimden uzun sürdü. Bu arada santralı arayıp bir ekip göndermelerini söyledim. Müdürle birlikte aşağıya inerken içerdekilerin dışarı çıkmak için telaşla merdivenlere yöneldiklerini görünce durdum ve kollarımı kaldırarak, "Durun" diye bağırdım. Bunun dersi var akademide, galeyan yaratmadan kitleleri yönlendirme teknikleri, "Caddedeki çöp tenekelerinden birinde bomba olduğu ihbarı yapıldı. Şu anda bomba imha ekibi yolda. Zarar görmemeniz için sizi kısa bir süre burada misafir edeceğiz. Şimdi lütfen sakince sergiyi gezmeye devam edin." Müdüre baktım, ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Yürümeye başlayınca beni takip etti, "Denizatının Sadakati" levhasının bulunduğu yere geldiğimizde sudaki yığılı gösterip, "Onu çıkarmaları için talimat verir misiniz?" dedim. Gidip üç adamıyla birlikte geri geldi. Adamların ellerinde kalın ipler vardı, suya inip yığılı bağladılar ve platforma çıkıp yukarıya çektiler. Yığılı ön yüzü olduğunu tahmin ettiğim tarafına çevirince üst kısmından su boşaldı. Üst kısmı denizati başına benziyordu, ucu açık, plastik bir boru, hafif acıkmış gibi duran ağızdan dışarı çıkmıştı. Çantamdan çakımı çıkarıp baş bölümündeki kaplamayı kesmeye başladım. Yapışkan, birkaç kattan oluşan, sert plastiğe benzer bir şeydi ve zor kesiliyordu. Selin gelmiş ve yanıma çömelmişti, kaplamayı kestikçe kenarlarından tutup kesiği açık tutmaya çalışıyordu. İçerideki hemen herkes bulunduğumuz yerin iki tarafına toplanmıştı. Müzik yayını durmuştu, tek tük mırıltılar ve zaman zaman patlayan flaşlar dışında hiç ses duyulmuyordu. Kameranın biri dibimize kadar gelmişti, uzakta durmasını işaret edip kesmeyi sürdürdüm. Başını çıkarabilecek kadar kesince elimi kaplamanın içine sokup çektim, ama çıkmadı. Biraz daha kesince içerdekinin beyaza boyanmış çıplak bir erkek bedeni olduğunu anladım, kestiğim açıklıktan boynunu ve göğüs kıllarını görebiliyordum. Elimi tekrar sokup bütün gücümle çektim, başı sert

kaplamayı zorlayarak dışarı çıktı. Denizatından çok bildiğimiz at kafasına benzeyen kukuletayı çıkarınca kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Bedeni gibi yüzü de beyaza boyanmıştı ve şişmişti, ama hemen tanıdım, işyerindeki koltuğunun arkasında portre fotoğrafını görmüştüm. Ekip gelmişti, dört beş polis koşar adımlarla merdivenden aşağıya iniyorlardı. Ayağa kalkıp kalabalığa baktım, herkes sus pus olmuş, bize bakıyordu. Yapan her kimse artık orada olmadığını tahmin ediyordum, ama bir yandan da beklediğinden erken davranmış olmayı umuyordum. Selin yüzünü buruşturuyordu, "Kameralar çekerken kusmasa bari" diye geçirdim aklımdan. Ayağa kalkıp yanımda durdu, "Kim acaba bu?" diye fısıldadı. Beklemediğim kadar sakin bir sesle, "Asım Bayındır" dedim.

Üçüncü bölüm

Peygamberdevesinin Duası

1

Dokuz gibi gittiler de yalnız kalabildim. Annem gitmemek için epey direndi, ilk gece benimle kalsa iyi olurmuş, daha mahallenin huyu, suyu belli değilmiş, hem daha yapılacak çok iş varmış, bütün eşyalar kolilerde duruyormuş, falan filan, "Ben evimi kendim yerleştiririm, siz şimdi gidin, sonra oturmaya gelirsiniz" diye ısrar edince gittiler. Babamın sabah erkenden gelmelerini söylediği kamyoncu ve hamallar, "Adresi bulamadık" bahanesiyle öğleye doğru gelince geç kalmıştık. Babam zaten kamyoncuya sinirlenmişti, bir de kamyonu sarmış yola çıkmak üzereyken salağın birinin arabasını sokağın çıkışına park edip gitmiş olduğunu fark edince gözleri karardı. Daha küçük bir araç kiralamış olsak rahat çıkabilecektik aslında, ama kamyon sıkıştı kaldı sokağın başında. Çevredeki evlere, kafelere, lokantalara soruldu, hatta pazar günü kalabalığıyla hınca hınç dolu çay bahçelerine bile bakıldı, sahibi bulunamayınca babam iyice zivanadan çıktı. Önce kamyoncunun kasasını kapatmak için kullandığı çekici alıp arabanın kaportasına vurdu, sonra hırsını alamayıp kamyonu bindi ve park etmiş arabaya sürte sürte sokaktan çıkardı. Kamyoncu kendi aracının çamurluğu da çizilmiş olmasına rağmen hiç ses çıkarmıyordu. Babam, "Sen önden git, ben arkandan gelirim, adresi biliyorsun" deyip anahtarlarını geri verdi. Tam arabaya binmiş hareket

etmek üzereyken iki saattir bulunamayan arabanın sahibi koşa koşa geldi, "Ulan! Kim yaptı bunu ulan!" diye bağıarak arabasının çevresini tavaf etmeye başladı. Babam hışımla arabadan inip adamın yanına gitti. Adamdan iki kat daha yaşlıydı, bir terslik olursa diye yanlarına gidiyordum ki ters ters bana bakınca arabaya dönüp oturdum. Babam ceketinin eteklerini geriye iterek ellerini beline koydu ve adama, "Neredesin lan sen, it oğlu it" diye sordu. Adam, biraz önce bağırap çağırın o değilmiş gibi sakin bir sesle, "Berberdeydim abi" diye cevap verdi. Babam, "Nerede oturuyorsun bakayım sen?" diye sordu. Adam, "Dudullu" diye cevap verdi. Babam, "Ulan yavşak, Dudullu'da berber yok mu?" diye sordu. Adam iyice kısılmış sesiyle, "Buradaki askerlik arkadaşım" diye cevap verdi. Babam, "Konuşma lan! Bir daha arabayı buralarda görürsem yakarım" deyince hiç ses çıkarmadan arabasına bindi. Motoru çalıştırıp hareket etti, ama on metre sonra birden durdu ve başını pencereden çıkarıp "Senin ananı avradını sikeyim, orospu çocuğu" diye bağırdı. Babam ona doğru koşunca lastiklerini cayırdatarak kaçtı, ama kaçması babamın sinirini dindirmedi. Telefonunu çıkarıp bir yerleri aradı, adamın plakasını verip "Bu şahsın adresini bulun ve bana bildirin" dedi. Altunizade'deki mobilyacıya kadar annem bir yandan, ben bir yandan adamın peşini bırakması için yalvardık. Böyle zamanlarda pek konuşmaz, ama mobilyacıda durmuş koltuk takımının yüklenmesini beklerken adresi bildirmek için aradıklarında, "Tamam, gerek kalmadı" dedi de sevindik. Belli de olmaz gerçi, bizi kandırmak için öyle söylemiş olabilir. Yol bir saatten fazla sürdü, sonra bir kamyon eşyayı indir, yerleştir filan derken bir baktım, saat yedi olmuş. Kolileri açıp çıkardıklarını yerleştirmeye çalışan annemi babamla gitmesi için razı etmeye çalışırken elinde bir şişe şarapla Selin çıktı geldi, ama kalmadı, akşam yemeğine Cem'e gidecekmiş. Sonra hepsini birlikte yolcu ettim ve kapıyı kapattım. Heyt be, evim evim, güzel evim, bunun çifiti ne zaman çıkacak bakalım? Annem haklıydı, daha bir yığın iş vardı, kitaplar kitaplığa, havlular, çamaşırlar şifonyere, elbiseler, nevresimler dolaba, tabaklar, çanaklar, bardaklar mutfaktaki raflara ve diğer şeyler diğer yerlere yerleştirilecekti, ama o kadar yorgundum ki duş alıp yatmaya karar verdim, zamanla yerleştiririm nasılsa. Annemin üzerine "Çamaşır" yazdığı kolilerden birini açıp bir el havlusu buldum. Şofben için tüp almayı unutmuştuk, fırınınkini çıkarıp şofbene takmak zor geldi, gözümü karartıp ve bir yerlerimi sıkıp, bağıra çağıra, hopluya zıplaya suyun altından birkaç kere geçtim. Kurulanıp çırılçıplak çıktım banyodan. Yatak odasına girerken vestiyerdeki boy aynasına ilişti gözüm. Göğsümü ileri çıkarıp hafif yan döndüm, belimi çekip kalçalarımı sıktım, sıkınca biraz daha yukarıda duruyorlar. Halimden memnun, gülümseyerek ayrıldım aynanın önünden. Bu anı düşleyerek gündüzden buzdolabının üstüne koyduğum mumu yakıp ışığı söndürdüm. Ulan, oldu olacak, Selin'in getirdiği şarabı da açayım, ama müzik de lazım, dur şu setin kolonlarım bağlayayım, ama nereye oturacağım, koltuklardan birinin naylonunu sökeyim, şarabı şişeden mi içeceğim, kolilerden bir kadeh bulayım derken bir saat daha geçti ve bütün bunları çırılçıplak yaptım ve

vestiyerin önünden her geçişimde kendime baktım ve her seferinde gülümseyerek ayrıldım aynanın önünden. Radyoda enstrümantal müzik çalan bir kanal buldum. Yanıma bir sehpa çekip uzun koltuğa uzandım, bacaklarımı ayırıp ayaklarımdan birini koltuğun arkasına, birini halıya koydum. Özgürlük bu işte, evinde çırılçıplak bacaklarını ayırarak uzanabilmek. Koltuğun yanına yığıdığım gazetelerden birini alıp okumaya başladım. Sabah bütün gazeteleri almıştı bizimkiler, çünkü neredeyse hepsinde Selin'le ikimizin fotoğrafı vardı. İster içgüdü deyin, ister önsezi, suya eğilip de damacana süsü verilmiş o plastik kefeni ilk gördüğüm anda bir gariplik olduğunu, hatta bu garipliğin Asım Bayındır'la ilgisi olduğunu anlamıştım. Markayı hemen okuyamamış olsam da etiketteki logo tamdik geldiğinden bu hisse kapılmış olabilirim, çünkü bir gün önce Asım'ın işyerine gittiğimde yuvarlak bir dalga gibi görünen o mavi-beyaz logoya sıkça rastlamıştım; şirketin levhasında, masaların üstündeki flamalarda, çalışanlardan topladığım kartvizitlerde ve daha bir çok yerde. Belki de "Denizatının Sadakati" yazılı levha tanıdık gelmişti, çünkü kuledesine çok benziyordu, yalnızca rengi ve yazısı değişti, o da ne kadar değişik denebilirse işte. Korkut bile şaşırmıştı yaptıklarına, merkeze dönerken, "O kadar adamı nasıl tuttun içeride?" diye sordu, "Nasıl cesaret ettin? Ya o şeyden Asım yerine zemberek çıksaydı?" Önde oturuyordu, Selin'le ben arkadaydık, hazır merkeze gidiyorlarken bizi de Beşiktaş'a bırakacaklardı. Ona, sezgilerimden söz etmek yerine plastiğin içinde Asım'ın elini gördüğümü söyledim, "Tabii ilk başta Asım olduğunu bilmiyordum, ama biri olduğu kesindi" dedim. Bir süre sustu, sonra Selin'e de bakarak, "Sizde de amma şans varmış, bunu da siz buldunuz" dedi. Bunu övmek için değil, sonraki gecelerinin uykusuz geçeceğini bilerek, "Her şeyi bombok ettiniz" vurgusuyla söylüyordu. Galata Kulesi cinayetinin faili sandığı ve hazırladığı dosyayla savcının hakkında yakalama müzekkeresi çıkardığı adamı bulmuştuk ne de olsa, hem de benzer bir şekilde öldürülmüş olarak. Selin, "Kader" dedi. Bunu öyle bir söyledi ki bütün bu olanları umursamadığını düşündüm. Aslında ben de bütün kadınlar gibi kaderimi düşünmek, sorgulamak ve araştırmak yerine kabullenmekten hoşlanırım, belki erkekler de öyledir, bilemem. Başıma gelen her şeyin anlayamayacağım denli karışık, mistik ve gizemli bir planın, amacın ya da görevin parçası olduğuna inandığımdan pek şaşırmam ve afallamam. Anlaşılır bir şey ne denli önemli olabilir ki, nasılsa anlayamayacağım için üzerinde kafa yormam da gerekmez. Bu inanç beynimin kıvrımlarında benden bile gizlenerek dolaşır ve ben ona sahip olduğum için içten içe bir haz duyarım. Sorulduğunda reddetse de her kadın buna inanır, yoksa neden basma gelen her şeyi şaşırmadan, afallamadan kabullensin ki? Onun, ailesi, işi, sevgilisi, kocası, çocukları, komşuları, bakkalı ve karşılaştığı herkes, insanlık tarihinin bu en önemli planını, amacını, görevini ya da nesiye işte, onu gerçekleştirebilmesi için birer aracı olarak gönderilmişlerdir. Dolayısıyla basma gelen bütün iyi ve kötü şeyler gereklidir, öyle olması gerektiğinden öyle olmuştur. Bu mekanizma çoğunlukla kötü anlarımızda devreye girer ve o yanmış, yıkılmış, harap

görüntümüzün arkasında gizli gizli gülümseyen bir yüz yaratır, çünkü kaderimizin tamamlanabilmesi için bir aşamadan daha geçmiştizdir. Tabii ki bunları açık açık söyleyemem, sorsalar, kader yerine rastlantı sözcüğünü kullanmayı yeğlerim, üstelik rastlantı sözcüğü insanın gereksiz korkularını da önlüyor. Kesin olan bir şey var ki cumartesi günü sergiye gittik ve Ayla'yı bulduğumuz gibi Asım'ı da biz bulduk, ne dersiniz deyin, kader ya da rastlantı. Korkut'sa kapattığını düşündüğü bir dosyanın açık kalmasına ve bir yenisinin daha eklenmesine hayıflanıyordu, "Ta başta dedim ben, bela bu iş diye. Her şey ters gidiyor" dedi. Aradığımda telefon değiştirmiş, kartını oğlunun telefonuna takarken hattı kısa bir süre kapalı kalmış, aksilik bu ya, ben de tam o sırada aramışım. Ekip gelince başlarındaki komisere olayı anlatmış, önceki dosyanın Korkut'ta olduğunu ama kendisine ulaşamadığımı, mümkünse arabadaki telsizden Korkut'la görüşmek istediğimi söylemişim. Elindeki telsizi vermişti adam. Mandala basıp Korkut'un kodunu anons etmiş ve beklemişim. Üç dört denemeden sonra cevap verince, "Amirim, Asımın cesedi bulundu, Yerebatan Sarnıcı'nda..." der demez sözümü kesmiş ve "Tamam, telefonla görüşelim" demişti. Sonra telefonumu aradı, telsizi dinleyen muhabirlerin sarnıca akın etmelerinden korkuyormuş, ama zaten içeride sergi haberi yapmaya gelmiş bir yığın gazeteci vardı. Asım'ın cesedi ortaya çıkınca neler olduğunu öğrenmek için başımıza toplanmışlardı, ama Selin de, ben de olay mahallini gelen ekibe bırakıp hiçbir şey söylemeden kapıya çıkmıştık. Ben olanları anlatırken Korkut yola çıkmıştı bile, "Yarım saat sonra oradayım" deyip kapattı. Ekibin başındaki komiser, savcı ve Korkut gelene dek kimseyi bırakmak istemediğinden aşağıdaki kalabalık bağırp çağırmaya başlamıştı. Cem'e sergiyi düzenleyen komitenin başkanıyla konuşmak istediğimi söyleyince inip adamı çağırdı. Ona, Ebsın Ti denen şahsın kim olduğunu sordum. Hangisi olduğunu o an anımsayamadığı özel bir okulda öğretmenlik yapan biriymiş, gazetelerde sergiyle ilgili haberleri okuyunca katılmak için başvurmuş, projesini beğenmişler ve katılabileceğini söylemişler. Cuma gecesi işini yerleştirip gitmiş, cumartesi okul aile birliği toplantısı mı ne varmış, o yüzden açılışa gelemeyeceğini söylemiş. Biz konuşurken insanlar üçer, beşer dışarı çıkmaya başlayınca aşağıya inip komisere ne olduğunu sordum. Korkut onları aramış ve sanatçılar hariç, ziyaretçilerin kimliklerini not alıp bırakın demiş. Sonra Olay Yeri İnceleme ekibi, Korkut, savcı ve doktor peş peşe geldiler. Olanları Korkut'a ayrıntılarıyla anlattım. Bir aferin daha alacağımı düşünüyordum, ama hiçbir şey söylemedi. Kısa bir süre savcıyla görüştü. Savcı gittikten sonra sergi komitesindeki görevlilerle, sanatçılarla, müze çalışanlarıyla konuştu ve bazalarına, ertesi gün ifade vermek üzere merkeze gelmelerini söyledi. Merkeze dönerken arabada, "Yarın sen de gel, ifade alacağız" dedi, ama "Amirim, söylemişim, ev taşıyacağım ben" deyince, "Tamam, birini bulurum ben" dedi. Araba Beşiktaş'ta durduğunda bize döndü, "Bu rastlantı canımı sıktı. Bu aralar dikkatli olun. Yalnız kalmamaya çalışın. Akşamları filan silahsız dolaşmayın" dedi, başımızı sallayıp indik. Pek fazla konuşmadan ayrıldık, o

evine gitti, ben karşıya geçtim. Bizimkilere olaydan söz etmemeye karar verdim, tam taşınma arif esindeyken mide bulandırmaya gerek yoktu. Yemeği mutfakta yedik, sonra odama çekildim, henüz toplamadığım giysileri kolilere yerleştirip yattım. Ama pazar gazetelerinde boy boy fotoğraflarımız çıkınca, kamyon gelene dek babamın bitmek tükenmek bilmeyen sorularına cevap vermek zorunda kaldım. Annem, "Ben bunu gece haberlerde görmüştüm, ama mankenler gösteri yapıyor sandım, siz olduğunuzu anlamadım" dedi. Babamın canı epey sikkindi, bana söyleyecek bir şey bulamadığından evin içinde dönüp dolaşıp geç kalan kamyoncuya sövüyordu. Allah'tan adlarımız deşifre olmamıştı, fotoğrafların altına "Cesedi, sergiyi görmeye gelen Emniyet Müdürlüğü'nün birbirinden güzel iki memuru buldu" gibi şeyler yazmışlardı. Büyük fotoğraflarda genellikle Selinle ikimiz vardık, Asım'ın üstüne eğilmiş, onu sarmalayan plastiği kesmeye çalışırken çekmişler. Bazılarında büyük fotoğrafın üstüne, bazılarında altına ya da yanma, daha küçük boyutta Ayla ve Asım'ın portre fotoğrafları da basılmıştı. Birinin manşet altı yazısı Korkut'un sıkıntısını tam anlamıyla yansıtıyordu, "Yerebatan Sarayı'nda Dehşet" başlığının altına, "Galata Kulesi'nin cinayetinin katil zanlısı Asım Bayındır, Yerebatan Sarayı'nda benzer şekilde öldürüldü. Bu bir intikam cinayeti mi?" yazmışlardı. Fotoğrafın üstünde, "Yerebatan Sarayı'ndaki sergide, herkesin sanat eseri sandığı su damacanasından ceset çıktı" yazıyordu, altındaysa haberin ayrıntıları vardı: "Bilindiği gibi Ayla Örnek 9 nisan sabahı Galata Kulesi'nde akıllara durgunluk verici bir şekilde ölü bulunmuştu. 22 yaşındaki genç kız bir kalasın ucuna bağlanarak Galata Kulesi'nin seyir yerinde ölüme terk edilmişti. Emniyet Müdürlüğü'nün araştırmaları sonucunda genç kızın, işadamı Asım Bayındır'la ilişkisi olduğu saptanmıştı. Cinayet Masası dedektifleri Asım Bayındır'ın banka hesaplarını incelemeye aldıklarında, Galata Kulesi'ne kira için ödenen paranın izlerini bulmuşlardı. Ancak Asım Bayındır kaçıyordu, 8 nisan gecesinden beri ortalarda yoktu. İşine ve evine gitmeyen işadaminin yakalanması için operasyonlara hız verilmişken dün dehşet verici bir gelişme daha yaşandı. Asım Bayındır Yerebatan Sarayı'nda ölü bulundu, hem de öldürdüğü genç kızın kaderini paylaşarak..." Ayla'nın cesedi bulunduğu, "Şeytanın tarikatı Galata Kulesi'nde ayin düzenledi" diye yazan gazete bu kez, "Tarikat Yerebatan Sarayı'nda yeniden sahne aldı" manşetini atmıştı. Manşet altı yazısında, haberle ilgili genel bilgiler verildikten sonra ilginç bir iddia ortaya atılmıştı: "Satanist toplulukları inceleyen uzmanlar, önceki ayinde cellat olan kişinin sonrakinde kurban olduğu bir vakayla ilk kez karşılaştıklarını söylüyorlar. Açıklamalara göre cellatlar grup liderlerinden seçiliyormuş ve tarih boyunca bu ritüeli gösteren hiçbir Satanist gruba rastlanmamış. Uzmanlar merakla şu sorunun cevabını bekliyorlar: acaba Yerebatan Sarnıcı'nın celladı, bir sonraki ayinin kurbanı olacak mı?" Adamlar açık açık bir cinayet daha işleneceğini söylüyorlardı. Siyahbeyaz fotoğraflar kullanan bir gazeteyse, "Enstelasyon Cinayetleri" manşetiyle çıkmıştı. Katil sanılan kişinin de benzer bir şekilde ölmesinden sonra, şu çok bilinen kıskançlık,

ihanet gibi nedenlerin bir yana bırakılması gerektiğini, çok dikkatli plan yapan, bütün ayrıntıları gözden geçiren ve psikolojik yardıma gereksinimi bulunan bir katille karşı karşıya olduğumuzu öne sürüyorlardı. Gazetenin başyazarı, "Güzel Sanatların Bir Dalı Olarak Cinayet" başlığını attığı köşesini, baş sayfadan girdikleri bu habere ayırmıştı: "Seri cinayetlerin en fazla görüldüğü ülkelerden biri olan Amerika'da, farklı zamanlarda üç ya da daha fazla cinayet işleyen kişiler seri katil kapsamında değerlendirilir. Bu kişilerin yakalanabilmesi için, bıraktıkları ipuçlarından, tarzlarından, seçimlerinden ve olası davranış biçimlerinden yararlanılarak uzman psikiyatrlarca, aranan kişinin cinsel kimliği, sosyoekonomik durumu, yaşı ve benzeri özelliklerinin yer aldığı bir profil çıkarılmaya çalışılır. Ayrıca yerel ve federal güvenlik örgütlerinin seri katillerle ilgili alt. birimler oluşturduğu, üniversitelerin kriminal suçlarla ilgili bölümlerinin olduğu bilinmektedir. Bizdeyse yakın zamana dek bu tip suçlara rastlanmıyordu, dolayısıyla bu tip yapılanmalara da gerek duyulmuyordu. Ancak egemen kültürlerin asimilasyonu (buna küreselleşme de diyenler var) sonucunda, kaçınılmaz olarak önce, onların 1930'larda yaşadığı ekonomik krizlerim ve suçlarını ithal etmekle başladık işe, sıra teknolojiye ve örgütlenmeye de gelecek inşallah. Görünen o ki artık güvenlik güçlerimizin demin andığım yapılanmaları da ithal etmeleri gerekiyor. Kamuoyunun organ mafyasının işi olduğunu öne sürdüğü ve her nedense ilgili güvenlik birimlerinin pek fazla açıklama yapmaya yanaşmadığı, İstanbul'un ücra köşelerinde bulunan içleri boşaltılmış cesetler bir yana, işleyenin, medyanın ve halkın gözü önünde olmasına özen gösterdiği iki cinayet gündemimizi meşgul ediyor şimdi; pazartesiye salıya bağlayan gece Galata Kulesi'nde korkunç bir şekilde ölen Ayla Örnek ve dün on beş sularında, Yerebatan Sarnıcı'nda benzer bir şekilde ölen Asım Bayındır. Her iki cinayeti de düşündüğümde aklıma ilk gelen şey, yazımın başlığından da anlayabileceğiniz gibi Thomas De Quincey'nin, Güzel Sanatların Bir Dalı Olarak Cinayet romanı. İster istemez katilin bu romandan etkilendiğini düşünüyorum, çünkü Patricia Highsmith'in o bildiğimiz yetenekli kahramanına benzemiyor hiç. Bay Ripley'in edimlerindeki sıradanlık ve rastlantısallık göze çarpmıyor onda, aksine sonradan bir komediye dönüşen kusursuz cinayetin, gerektiği gibi trajik kalması için çaba gösterdiği söylenebilir. Beni epeyce korkutsa da nasıl biri olduğunu düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Uzmanlık alanım olmasa da bazı öngörülerde bulunabilirim; Agatha Christie'nin planlardaki titizliği, Poe'nun karakterlerindeki sabrı, Walter Mosley'nin kadınsı şeytanlığını, Doyle'un soğukkanlılığını, James Gump'ın inatçılığını ve Hannibal'ın entelektüelliğini görüyorum onda. Yalnız yaşayan, dikkat çekmemeye çalışsa da belli bir gustosu olan, öyle istediği için toplumsal ilişkileri zayıf (hatta yok), çok okuyan ve kimseye söylemediği tezleri ve iddiaları olan biri. Belki de iddialarını söyleyebilmek, kendisini anlatabilmek için öldürüyor. Galata Kulesi'nde bulunan, 'Orkidenin Gülümseyişi' ve Yerebatan Sarnıcı'nda bulunan, 'Denizatinin Sadakati' notlarıyla, şimdilik anlayamadığımız kimi göndermeler yapıyor kuşkusuz.

Neden bu notları bırakıyor, neden tarihî mekânları seçiyor, neden kurbanlarını soyup farklı renklere boyuyor, şimdilik bilmiyoruz. Örneğin, Asım Bayındır'ın içinde ölü bulunduğu su damacanasına benzetilmeye çalışılmış plastik kılıfın işiyle bağlantılı olduğu düşünülürse, Ayla Örnek'in bedenine bağladığı kanatlarla ne anlatmak istemiş olabilir? Ayla'nın bir melek olduğunu mu? Yoksa, tam da Hezarfen'in atladığı yere bağlanmış olmasını ve ölüm biçimini göz önünde tutarak bir uçuş simülasyonu yaptığını söyleyebilir miyiz mesela? Sanıldığı gibi, Ayla ve Asım arasındaki yasak ilişkinin onları seçmiş olmasıyla ilgisi var mı gerçekten, yoksa bu katilin işine gelen bir rastlantı mı? Dikkat edilirse her iki kurbanını da o öldürmedi aslında, yalnızca ölebilecekleri şekilde bıraktı, hem de kalabalıkların ortasında, kullarına aldırmayan, dua kabul etmez ve umursamaz bir Tanrı gibi. Russell'ın şu ünlü, 'Sanatçı iflah olmaz ve acımasız bir Tanrı'dır' sözü aklıma geliyor; yoksa kurgularını gerçeğe dönüştürmekten hoşlanan ve kendisine hayran olunmasını bekleyen bir sanatçıyla mı karşı karşıyayız? Hiçbir ölüm Ayla Örnek'inki kadar brutal değildir sanırım; İstanbul'un orta yerinde mavi kanatlarıyla bir meleğe dönüştü ve bütün tanımsız hüznlerinden sıyrılıp bütün bir yaşam boyu düşlediğimiz, binlerce hazla dolu o mükemmel aşkı yaşadı, ama aşk acımasızdı. O kadar acımasızdı ki Asım Bayındır'ı da öldürdü. Hiçbir ölüm Asım Bayındır'inki denli ironi-trajik olmamıştır herhalde; onca kalabalığın içinde, kendi şirketinin etiketinin yapıştırıldığı plastik bir kılıf içinde suya düşüp çırpma çırpına ölürken, bir sanat eseri sanıldığından ya da belki de öyle olduğundan kimse yardım etmedi ona. İlk ölümün sorumlusu sanılıyordu, ama kendisi de aynı şekilde öldü. Şimdi kimden kuşkulanicak? Bu yazının kaleme alındığı saatlerde güvenlik birimleri açıklama yapmamıştı henüz. Yoksa kanıksadığımız şu içi boşaltılmış cesetler gibi, İstanbul'un başka tarihî mekânlarında da birer sanat eseri haline getirilmiş ölümlerle karşılaşmaya alışacak mıyız? Üçüncü ölü, sıradaki kuşkulanican mı olacak? Önümüzdeki günlerde, güvenlik birimlerince medyaya sunulan yeni bir aranan kişi portresini, örneğin Rumelihisarı'ndaki bir konserde binlerce kişinin arasında, nasıl olacağını kestiremediğim umarsız bir biçimde ölürken mi bulacağız? Ya da İstanbul'un dört yanına dağılmış kiliselerden birinde, bir ayın sırasında çarmıha gerilmiş bir İsa ya da Meryem heykeli sanacak mıyız onu? Belki de şu anda, yüzlerce caminin musalla taşlarından birine bırakılmış, boş sanılan tabutlardan birinin içinde bulunmayı beklemektedir sabırsızlıkla, açlıktan ve susuzluktan ölmek üzereyken. Nasıl bir öngöründe bulunursak bulunalım, katilin bilinçli bir şekilde bırakmış olduklarından başka ipucu yok elimizde..." Yazıya öyle dalmışım ki zil sesini duyunca zangır zangır titredim. Siktir, saat on bire geliyor, kim lan bu şimdi? Sessizce kapıya gidip delikten baktım, bir kadın bekliyordu kapının önünde. "Kim o?" diye bağırdım, "Benim, üst komşunuz" diye cevap verdi. "Bir dakika bekleyin" deyip yatak odasına koştum. Yatağın üstüne çıkardığım kotumu ve tişörtümü giyip kapıyı açtım. Otuz yaşlarında, kendisine epeyce dar gelen eşofman takımı giymiş bir kadındı, gülerken, "Bütün gün ev taşıdınız. Yorulmuşsunuzdur diye size yemek

getirdim" dedi. Elindeki poşeti alıp kenara çekildim ve "Gelsenize" dedim. "Rahatsız etmeyeyim" dedi, ama yine de girdi. Getirdiği kızartmayı dolaba koyup şarap ikram ettim. Bir saat kadar oturdu, kadehindeki şarap bitince, "Ay, siz mesaiye gideceksiniz sabah" deyip gitti. Öyle çenesi düşüktü ki bu bir saat içinde, en üst katta oturan hostes komşumuzun haftanın hangi günleri, nerelere uçtuğunu ve yatağının yuvarlak olduğunu ve uzaktan kumandayla dönebildiğini, dördüncü kattaki endüstri tasarımı okuyan iki çocuğun bu yıl hangi derslerde başarısız olduklarını ve uzun boylu olanın babası bir yıldır para göndermediğinden jigololuk yapmak zorunda kaldığını, alt kattaki resim bölümünde okuyan çocuğun eşcinsel olabileceğine dair belirtileri ve kocasının çalıştığı kız yurdunda karşılaştığı başımıza taş yağdırıcı, kıyametin yakın olduğunu gösterici kimi olayları öğrendim. Yarın, bir saat boyu dedikodularını dinlediğim kişilerle benim dedikodumu yapacağını, mesela, "Sutyeni yoktu haspanın" diyeceğini biliyordum, ama yine de sevdim onu, saf bir tarafı var. Gidince soyunup yattım hemen, epeydir düşlediğim gibi çıplak ve yatak odası kapısının ansızın açılmayacağından emin. İki yastıkla, yüzüstü uyurum ben. Birine yüzümü koyar, kollarımla sarılırım, bir erkeğe sarılır gibi. Diğeri karnımın altında durur, ötekinin uzantısıymış gibi karnımın altından bacaklarımın arasına uzanır. Uyumak üzereyken bir ara yatak sallanıyormuş gibi geldi, ulan, ya deprem olursa, böyle nasıl kaçacağım korkusuyla kalktım, kolileri epey deştikten sonra bir şort buldum, çıkardığım tişörtü de giyip tekrar yattım. Uyumak üzereyken Korkut'un "Bu aralar dikkatli olun" lafı aklıma geldi, kalkıp tabancamı kılıfından çıkardım, yatağın yanındaki komodinin üstüne koyup bir daha yattım. Uyumak üzereyken tabancanın çok ortada ve görünür olduğu aklıma takıldı. Kalktım, salondaki gazetelerden birini getirip üstüne koydum ve yine yattım. Uyumak üzereyken, "Özgürlük zor iş amına koyayım ya" diye mırıldandım ve sesli sesli güldüm.

2

Yemekten döndüğümde hummalı bir çalışma içindeydi herkes. Koridorlar yeniden paspaslanıyor, ayakkabılar boyanıyor, eksik düğmeler tamamlanıyor, masalar bir daha siliniyordu. Arşive girdim, iki kız baş başa vermiş pencere camlarını silip silmeme konusunda karar vermeye çalışıyorlardı. Kıdemli olanı, "Yahu, arşive ne yapmaya gelecek adam? Hem, temiz gibi zaten, baksana" dedi, odaya girdiğimi görünce bana dönüp Korkut'un beni beklediğini söyledi. "Ne oluyor ya, teftiş mi var?" diye sordum. Sayın On gelecekmiş. Sayın On dedikleri, emniyet müdürü. Adamcağızın telsiz kodu on, ama kimi

dalkavuklar telsizde anons ederken başına sayın sözcüğünü de uladıklarından adı öyle kalmış garibin. Çantamla şapkamı masaya bırakıp Korkut'un odasına gittim. Pencere önüne bir sandalye çekmiş çay içiyordu. Kapıda durup "Beni çağırmanız Amirim" dedim. Masasının üstünde iki açık dosya vardı. Pembe kapaklı olanı tanıdım, Ayla'nın dosyası. Mavi kapaklısı Asım'ın olmalı. Ne garip rastlantı, kimlik kartları gibi, oysa mavi kapaklısı Ayla'nın olmalıydı, bir ara değiştireyim. Ama beyaz kapaklı dosya yok ki, böyle kalsın en iyisi. Korkut sıkıntılıydı, öğleden önce dosyaları toparlamak için uğraşırken Savaş gelip anlatmıştı durumu biraz. Pazar günü Korkut'a yardıma etmeye gelmiş, ifade verenlerin Ebsın Ti hakkında bildikleri bütünüyle asılsızmış. Adamın eşkâli hakkında bile çelişkili ifadeler vermişler. Sarı saç konusunda hemfikir olmalarına rağmen, onunla birkaç kez yüz yüze konuştuğunu söyleyenler bile göz rengini tutturamamış, kimi yeşil, kimi mavi demiş. Kasım Pat'ın robot resmini gördüklerindeyse kesinlikle Ebsın Ti'ye benzemediğini söylemişler. Sergiyi düzenleyen organizasyon komitesinin başkanı, Ebsın Ti'nin çalıştığını söylediği özel okulun adını anımsamış, ama okulda onu tanıyan yokmuş. Yabancılar Şube'ye sorulmuş, bu isimde bir kaydın olmadığını söylemişler. Bütün bir pazar çalışıp da hiçbir yere varamayınca kalkıp Balık Pazarı'na içmeye gitmişler. Sabah ortalarda görünmemişti, santrala sorduğumda Merter'e gittiğini söylemişlerdi. Beni görünce kalkıp koltuğuna oturdu, dosyaları kapatıp üst üste koydu ve "Emniyet müdürü toplantıya geliyor. Büyük olasılıkla seni de çağıracak. Bir şey soracak olursa ne biliyorsan onu söyle. Yorum yapma, kısa ve öz konuş" dedi. "Baş üstüne Amirim" dedim. "Ne yapıyorsun şimdi?" diye sordu, Feridun Başkomiserimin savcılığa gönderilecek dosyaları imzaya istediğini, sabahtan beri onları hazırladığımı ve yemeğe çıkmadan önce sekreterine teslim ettiğimi söyledim. "İyi iyi" dedi, "Arşive girerse fazla dosyayla karşılaşmaz hiç olmazsa. Gazetelerde yazılanlara sinirlenmiş diyorlar." Sonra, asıl paparayı organ mafyası dosyalarından yiyeceğimizi söyledi, "Herif haklı, her şey değişmeye başladı. Eskiden biri öldürüldüğünde katilini başında bekliyor bulurduk. Kaçsa bile, birkaç basit sorunun cevabını bulduğumuzda dosya kapanmış olurdu. Tenha bir yerden geçen herhangi birinin dalağını, böbreğini almak için boğazına çöken ve adamı parçalayıp sağa sola bırakan paragöz caniler yoktu o zamanlar. Öldürdüklerini şekilden sekile sokup ne idüğü belirsiz notlar bırakan sapıklar da yoktu. Tanımadığın birinin arkasından yaklaşip gözlerini kapatarak, bil bakalım, ben kimim diye sormak gibi bir şey bu. Piyango kadar, loto kadar şansın var. Galiba bu iş için yaşlandım ben" diye ekledi sonra. Çıkmak üzereydim ki telefonu çaldı. Eliyle bekle işareti yapıp almacı kaldırdı, "Evet... Buyurun Başkomiserim... Tamam, geliyoruz" deyip kapattı ve bana dönüp, "Müdür beyler kahvelerini içmişler. Al bakalım şunları, toplantı odasına gidiyoruz" dedi. Dosyaları alıp peşine düştüm. O güne dek içini hiç görmediğim, kapısında "Operasyon Plan Odası" yazan salona gittik. Dedektiflerin hemen hepsi kapıda bekliyordu, biz de beklemeye başladık. Savaş, Korkut'a yaklaşip fısıltıyla, "Kremledin mi oğlum, hepimize kayacak

adam" dedi. Korkut, "Benimkisi alışkın, siz kendinize bakın" diye cevap verdi. Merdivende ayak sesleri duyulunca mırıltılar kesildi, emniyet müdürü, iki yardımcısı ve şef koridorun başında gölündüler. Müdür, şefe, "Bu yıl havanızı alacaksınız Feridun, Denizli'ye bile yenildiniz" dedi. Şef, "Siz yenilmediniz mi Müdürüm?" diye sırıttı. Müdür, "Yok yahu, biz berabere kaldık" dedi, sonra hemen dibinde yürüyen yardımcısına dönüp, "Biz Denizli'yle berabere kalmadık mı Süleyman?" diye sordu. Kapının önüne gelmişlerdi, adam, "İlk yan berabere kalmıştık Sayın Müdürüm, bu yarı..." derken müdür sözünü kesti, bize bakarak, "Merhaba arkadaşlar" dedi, hep birden, "Sağol" dedik. Şef kapıyı açtı, kıdem sırasına göre içeri girdik, yani en son ben girdim. Sınıf gibi bir yerdi, içeride, not tutabilmek için sağ kolçağı geniş yapılmış otuz kadar sandalye, sandalyelerin önünde epeyce büyük bir masa ve masanın arkasındaki duvara monte edilmiş beyaz bir tahta vardı. Müdür masanın diğer tarafındaki deri koltuklardan birine oturdu, biz sandalyelere kıdem sırasına göre sıralandık, yani en arkaya ben oturdum. Müdürün suratı birden değişti, "Evet beyler, herkes yemeğini yedi mi? Afiyet olsun" dedi. Bilinen bir girizgâh olmalıydı ki kimsenin sesi çıkmıyordu, "Nasıl, yemekler güzel değil mi? Epey düzeldi yemekler... Kadınbudu köfte vardı değil mi? Girdim, hususî aşçılarla konuştum, aman ha, artık pilavdan filan yapmayın dedim. Hiç yapar mıyız dediler. Adamlarım baldo pirinçten kadınbudu köfte yemeli dedim... Komposto da güzeldi değil mi, ha, değil mi?" Sorularına cevap beklemediği belliydi, soruyor, ama kısa bir es verdikten sonra hemen devam ediyordu. "Tedariğe özellikle söyledim, çürük çarık elma almayın, komposto yapılacak olsa da yenecek elmalardan alın dedim. Evet, sizler neler yaptınız bakalım? Hakkınızda haberler çıkıyor gazetelerde, okuyor musunuz? Okuyorsunuz değil mi? Millet tefe koyup oynuyor sizi... Ne olacak bu işler beyler? Yiyip içip yatıyorsunuz, işleriniz yapılsın diye Amerika'dan adam mı getirelim? Ha? Özelleştirelim mi burayı? Yapacak adamlar mı gelsin, ha? Elin gazetecisi öyle yazmış, Amerika'dan adam getirin demiş... Sizin yüzünüzden insan içine çıkamaz oldum. Nereye gitsem gazeteciler tepemde bitiyor. Konuşurken yüzüm kızarıyor benim... Ben istemez miyim, o iş çözüldü, bu iş çözüldü diyeyim, ha? Ne diyeceğim ben, benim adamlar uyuyor mu diyeceğim? Feridun, nasıl çalışıyor senin adamların? Gelin, anlatın kardeşim, benim de verecek cevabım olsun." Şef kalktı, "Sayın Müdürüm, haftalık raporunda da belirttiğim gibi şu an elimizde yetmiş bir dosya olup, bunlardan elli dördünün delilleri toplanmış, evrakı tamamlanmış ve failleri bilinir durumdadır. Ayın on beşi itibarıyla on dokuz dosya savcılığa sevk edilmiştir" dedi. Devam edecekti, ama müdür araya girdi, "Sadede gel Feridun, vaktim yok benim. Kim bakıyor Galata Kulesi işine?" diye sordu. Şef yanında oturan Korkut'a bakınca Korkut ayağa kalktı; "Sayın Müdürüm, cuma günü savcı toplanan deliller ve ifadeler doğrultusunda zanlı hakkında yakalama müzekkeresi çıkardı, dava açılmış oldu. Ancak zanlı cumartesi günü Yerebatan Sarnıcı'nda öldürüldü. Hemen yeni dosya açıldı. İfadeler çelişkili olsa da her iki dosyanın failinin aynı kişi olabileceği kuşkusu üzerine bugün sabah savcının

mütalaasını istedik. Kendileri de böyle bir ihtimal doğrultusunda görüş bildirdiler. Soruşturma sürmektedir. Arz ederim" dedi. Müdür dosyanın nerede olduğunu sordu. Korkut bana dönüp eliyle gelmemi işaret etti, kalkıp dosyaları Korkut'a verdim. Müdür bana bakarak, "Sen gazetelerdeki kız mısın?" diye sordu, "Evet Sayın Müdürüm" deyip yerime döndüm. Oturacaktım ki, "Galata Kulesi'ndeki kızı da sen bulmuşsun, öyle mi?" diye sorunca bekleyip "Evet Sayın Müdürüm" dedim. Şefe döndü, "Feridun, bu kız dış görevlere verilmeyecek, içerde çalışsın. Hiçbir arkadaşımın burnunun kanamasını istemem" dedi. Şef, "Baş üstüne Sayın Müdürüm. Risk altında diye biz de tedbir aldık zaten" dedi. Ulan, ne alakası var diyemedim, sinirden elim ayağım titreyerek yerime oturdum. Ulan heriflere bak, ben oralara gitmesem bu adamlar ölmeyecekti yani. Ulan, ben olmasam hâlâ Asım'ı arıyor olurdunuz siz. Korkut dosyaları müdüre verdi. Müdür mavi olanını açıp sayfalarını üstünkörü çevirmeye başladı, "Bu ne? Elektrikli kapı kilidi faturası..." diye sordu. Korkut, "Sayın Müdürüm, maktulün içine konulduğu sandığın alt kapak kilidine ait fatura. Şu bildiğimiz apartman kapısı kilitlerinden. Katil olay mahallinde bulunmak istemediğinden kapağa bu kilitlerden takmış, kablosunu da hemen yandaki sütunda bulunan spot lâmbanın kablosuna bağlamış. Duy, görünür bir şekilde sergiyi gezenlerin üstünde yürüdüğü platformun ortasına yerleştirilmişti, kalabalık oradan geçerken birisi kazara duya basınca kapak açılmış. Fabrikasına seri numarasını verip faturasını bulduk, 1998'de Merter'de bir toptancıya satılmış. Ancak toptancı faturalara seri numarası eklemeyi, perakende bir satışta fiş kesmiş de olabileceğini ve dört yıl önce gelmiş bir malı nereye sattığını anımsayamayacağını söyledi" diye cevap verdi. Müdür, "Boş iş bunlar... Belki çalmıştır adam. Dört yıl elinde bekletecek değil ya, girmiştir bir apartmana, kapısındakini söküp kaçmıştır" dedi. Sonra pembe dosyayı açtı, "İfadeler filan tamam mı?" diye sordu. Korkut, "Tamam Sayın Müdürüm" dedi. Kâğıtlardan birine dikkatle bakıyordu, "Bu kim? Burak Kâseci?" diye sorunca Korkut, "Kızın sevgilisi" diye cevap verdi. Müdür, "Nasıl kızın sevgilisi? Siz bana kızın sevgilisi Asım Bayındır dememiş miydiniz? Bu kim?" diye üsteledi. Korkut, "Sayın Müdürüm, Asım Bayındır maktulün gizli sevgilisiydi. Bir de bu var, Boğaziçi'nde politika okuyor" dedi. Müdür, "Allah Allah... Peki başka var mı?" diye sordu. Korkut, "Evet Sayın Müdürüm. Çalıştığı ajansta Hakan Dirik diye manken bir çocuk var. İfade verirken zaman zaman birlikte olduklarını söyledi" diye cevap verdi. Müdür, "OYİ raporu ne diyor?" diye sordu. Korkut, "Laboratuvarın elinde cumartesiye dek zanlıya ait parmak izi yoktu. Adamın karısı temizlik hastası, ev hergün baştan aşağıya dezenfekte ediliyor, silinip temizleniyor. Bu yüzden zanlıya ait doku örneği bulmakta da güçlük çektik, neyse ki çocuklar dış fırçasını akıl edebildiler. Maktulün tırnak içi doku taramasından elde edilen DNA'larla karşılaştırıldı, ama benzerlik bulunamadı. Toplanan delillerde de sonuca gidebileceğimiz herhangi bir bulguya rastlanmadı, ne parmak izi, ne başka bir şey" diye cevap verdi. Müdür, "Bana bak Korkut" dedi, "Bunların hepsi sallapati. Siz mahkeme misiniz? İşin

başında karan vermişsiniz, katil Asım diye, sonraki işler hep baştan savma yapılmış." Elindeki sayfaya şöyle bir göz atıyor, arada bir şeyler söyleyip sonraki sayfaya geçiyordu, "Bütün ifadeleri yeniden alacaksınız... Soruşturma, hem kızı, hem de Asım'ı öldürebilecek birine göre yemden şekillenecek. Asım'ın dosyasıyla, kızın dosyasını çapraz kontrol edeceksiniz... Laboratuvara söyleyin, Asım'ın parmak izine göre yeni bir OYİ raporu istiyorum. Ayrıca kızın diğer sevgililerinden doku örneği ve parmak izi alınsın. kızın evine bakılsın, kuleye bakılsın, neresi gerekiyorsa oraya bakılsın ve karşılaştırma yapılsın. Ne bu yahu, bomboş bir dosya, hiçbir şey yapılmamış... Bu ne? Neden bir tane bu ifade? Kızın bir tane mi komşusu var? Neden diğer komşularıyla konuşulmadı? Feridun, nasıl çalışıyor senin adamların? Bu ne? Bu çalıntı zaptı neden girdi dosyaya?" Korkut araya girip "Kulede bulunan güç kaynağının çalıntı zaptı Müdürüm" dedi. Müdür, "O da mı çalıntı? Nereden çalınmış? Boğaziçi Üniversitesi'nden..." dedi ve şaşkınlıkla Korkut'a baktı. Aynı anda Korkut ve şef birbirlerine baktılar. Müdür dosyanın önceki sayfalarını hızlı hızlı çevirdi ve ifadelerden birini tekrar okudu, sonra kâğıdı dosyadan çıkarıp havaya kaldırdı, "Buyurun. Olay gecesi evde olduğunu, sabaha kadar okulun döner sermayesi için yazdığı programla uğraştığını söylemiş. Kör müsünüz kardeşim? Gözünüzün önündeki mertegi görmüyor musunuz? Gidin alın bu herifi" dedi. Kâğıdı dosyanın içine koydu, ikisini birden kaldırıp Korkut'un kucağına attı, yüzüne çarpar gibi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Korkut elinde dosyalarla kalktı, bembeyaz bir suratla sandalyelerin arasından geçip dışarı çıktı. Ne yapacağını bilmiyordum. Ortalık toz duman olmuştu, dışarı çıkıp dikkat çekmektense sandalyede büzülmeyi tercih ettim. Ulan, hiç beklemiyordum. O temiz yüzlü çocuk bunları nasıl yapabilir? Nasıl oldu da kaçırdım ben bunu? Oysa ifadesini ben almıştım, bana demişti, okula program yazıyorum diye. Hatta Savaş aynı gün getirmişti çalıntı zaptını. Parayı nereden buldu acaba? Az buz değil, yetmiş seksen bin dolar para, program yazmakla, amatör oyunculukla kazanılmaz ki? Ulan, hiçbir bok bildiğin yok, hâlâ akıl yürütüyorsun. Bak neleri düşünmüşler, senin aklına bile gelmemişti sandığın kapağının nasıl açıldığı... Adamı kalabalığın içinde sanıp ortalığı ayağa kaldırmıştın. Git, arşivde otur işte, boşuna demiyor adam, bu kız dışarıya çıkmayacak diye. Dur bakalım, çocuğu getirsinler, o ne diyecek. Müdür, "Gelelim organ mafyası işine. Kaç oldu sayısı Feridun?" diye sordu. Şefin de morali bozulmuştu, "Yedi Sayın Müdürüm" dedi sıkkın bir sesle. Müdür, "Ne yapıyoruz o iş için?" diye sordu. Şef, "Operasyondan elli tane adam kaçırılmak için sabahlara kadar ıssız yerlerde geziyor, sokaklarda yatıyor, ama hiçbir gelişme yok" dedi. Dedektiflerden biri kalkıp kucağındaki dosyaları müdürün önüne yığıdı, müdür en üstteki dosyayı açtı, "Sistematik bir şey var mı, baktınız mı?" diye sordu. Bir hafta önce arşive gelip benden dosyaları isteyen dedektif ayağa kalktı, "Sayın Müdürüm, maktullerin ev adreslerinin ve cesetlerinin bırakıldığı yerlerin yoğun olduğu bölgelere bakıyoruz, operasyondan arkadaşlar daha çok oralarda çalışıyor. Hastanelere, sağlık kuruluşlarına adam soktuk. Zaman zaman organa ihtiyaç varmış gibi

söylenti çıkarıyoruz, yüksek paralar teklif ediyoruz, ama henüz bir bağlantı kuramadık" dedi. Sonraki yarım saat her bir dosyanın ayrı ayrı incelenmesiyle geçti. Yardımcılarından biri müdürü uyarınca saatine bakıp, "Ooo, üçe geliyor. Belçika'dan misafirlerim gelecek, havaalanına geç kalmayayım" deyip ayağa kalktı, o kalkınca biz de kalktık. Kapıya doğru giderken, "Burası çok önemli Feridun. Sizler Emniyet'in gözbebeğisiniz, ama aynı zamanda da göz önündesiniz. Bakın, en ufak bir başarısızlıkta hakkımızda söylemediklerini bırakmıyorlar. Arkadaşlardan rica ediyorum, işlere daha sıkı sarılalım" dedi. Şef hemen yanında yürüyordu, "Baş üstüne Sayın Müdürüm, himmetlerinizle her işin üstesinden geliriz" dedi. Grubun en arkasındaydım, müdür kapıda durdu ve kalabalığın arasından bana bakıp "Sen Ekrem'in kızısın değil mi?" diye sordu. "Evet Sayın Müdürüm" diye cevap verdim. Gülümseyerek, "Babana selamlarımı ilet, gerçi sabah görüşmüştük ama" dedi. Birden jetonum düştü. Kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak, "Baş üstüne Sayın Müdürüm" dedim. Sonra herkes işinin başına döndü. İş çıkışı gidip yüz yüze mi konuşsam, yoksa hemen arasam mı kararsızlığım santralin önünden geçerken netleşti, annemlerin telefonunu verip arşive gittim. Kapıdan girer girmez kızlar müdürün gidip gitmediğini sordular, gitti deyince rahat bir soluk aldılar. Sandalyeme oturmuştum ki telefon çaldı, açtığımda annem, "Alo, alo" diyordu. "Anne, benim. Babam evde mi?" diye sordum. "Yok, kulübe gitti. Ne oldu?" diye sordu o da. "Yok bir şey... İşle ilgili bir şey soracaktım da, cebini arayayım ben" dedim. Akşam yemeğine gelmem için epey ısrar etti, ama hafta sonu gelebileceğimi söyledim, her akşam size geleceksen neden tuttum ki ben bu evi? Kapatıp çantamdan cep telefonumu çıkardım. Cevapsız bir arama var, baktım Selin, aradım hemen. Müzedeymiş, nasıl olduğumu sormak için aramış. "Emniyet müdürü geldi, toplantıdaydık, ağzımıza sıçtı adam" dedim. "Sen nasılsın?" diye sordum. "Bildiğin gibi... Mesaiden sonra yanıma birkaç eşya alıp Cihangir'e gideceğim, Cem bir süre onunla kalmamı istiyor" dedi. "Ne o, evlilik denemesi mi yapacaksınız?" diye sordum. Sesimdeki kırgınlığı anlamıştı, "Beni tanımıyormuş gibi konuşma" dedi, "Tedirginim, rahat uyuyamıyorum. Bana kalırsa sen de bir süre annelerle kal." Şaşırmıştım, hepsi ağız birliği etmişti sanki, "Bana bak, babam mı ezberletti bunları sana?" diye çıkıştım. "Ben işin bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Baban anlatınca korktum biraz. Sonra Cem'i arayıp onda kalacağımı söyledim" dedi. Ulan, ne oluyor, haberim olmadan ne dolaplar çeviriyorsunuz? "Sen babamla ne zaman konuştun ki?" diye sordum. "Aaa, senin haberin yok muydu?" dedi, öğleyin müzeye gitmiş babam, oturup konuşmuşlar. "Bebişim, bu adam manyak, bundan sonra ne yapacağı belli değil. Ne olur Moda'ya dön, bu iş çözülmeye geçersen Fulya'ya" diye devam etti sonra. Kendimi çok yalnız hissettim birden. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu, birbirimizin her şeyini biliyorduk, bütün bunları birlikte yaşamıştık, ama işte, beni değil Cem'i seçmişti. Hayal kırıklığıyla, "Bizimle ilgisi yok ki, Burak yapmış" dedim. "Burak mı yapmış? Neden?" diye sordu. "Ne bileyim ben, kıskançlık, kızgınlık, öfke, her şey olabilir. Bunların ilişkisi

olduğunu öğrenmiş herhalde. Toplantıda ortaya çıktı, almaya gittiler çocuğu" dedim. Neden diye sorunca taşlar yerine oturmaya başlamıştı tek tek. Günlükte, Burak'ın Markosçulara katılmak istediğini okuyunca, kim ki bu Markos diye merak etmişim. Cuma günü arşivde otururken aklıma gelince Korkut'a sormuştum, "Tamam, ben araştırırım" demişti. Matematik dehası bir anarşistmiş adam, sermayeye ve erke karşı planladığı şaşırtıcı eylemlerle tanımiyormuş. Korkut bunları anlatırken, katilin Asım olduğunu düşündüğünden o an farkında olmadığı bir anahtarı elinde tuttuğunu bilmiyordu. Burak'ın öykündüğü, hayranlık duyduğu adam bir dahiydi ve şaşırtmaktan hoşlanıyordu; bakın, öyle şeyler yaparım ki küçük dilinizi yutarsınız, onun gibi bir dahiyim ben de. Üstelik siber teknolojiden anlarım, üstelik oyuncuyum. Evet ya, her oyundan önce kendine makyaj yapan biriydi zaten, renkli lensler kullanmak, saçlarını boyamak, olduğundan biraz daha yaşlı görünmek onun için zor olmamıştır herhalde. Vay anasını be, tam da Korkut'un dediği gibi olmuştu; "Farkında olmadan aklına takılmıştır, bir süre sonra kendiliğinden ortaya çıkar." Çıkmıştı, ama ikimiz de uyanamamıştık, güç kaynağının Burak'ın okulundan çalındığına ve onun, okulun programlarım yazdığından elini kolunu sallaya sallaya bilgiişlem merkezine girip çıkıyor olabileceğine dikkat edebilseydik, belki de Asım ölmeyecekti, en azından bir süre daha. Selin, "Tamam, yeni bir şey olursa haber ver" dedi, kapattık. Telefonu çantaya koyuyordum ki babamı aramayı unuttuğumu fark ettim, hep böyle oluyor işte, bir şeye takılıp asıl yapmayı düşündüğümüz şeyleri unutuyoruz. Aradım, deniz kulübünde oyun oynuyormuş arkadaşlarıyla. "Sen emniyet müdürüne, benim kızı dışarıya gönderme dedin mi baba?" diye sordum. Selin'in araya girmesi iyi olmuştu, o kızgınlıkla arasaydım kavga edebilirdik. Sonuçta o da haklıydı, kızının başına bir iş gelmesin istiyordu. Bir süre sustu, sonra, "Öyle demedim ben" dedi, "Kızım akademi mezunu sayılır, sağa sola ifade almaya gitmeyi hak etmiyor dedim. Getir götür işleri yerine daha inisiyatif sahibi olabileceği işlere baksın, akıllı kızdır dedim." Ne uyanık adam ya, fırça yiyeceğini anlayınca nasıl da kıvırıyor. "İşin ne olduğu önemli değil ki babacığım, önemli olan iyi yapıp yapmadığım" dedim ben de, "Tabii ki zor durumda kaldığımda bana yardım edeceksin, ama ne olur kendi ayaklarım üzerinde durmama da yardım et. Her şeyime karışırsan, bir işi basarsam bile senin parmağın olduğunu düşüneneğim." Anladığını söyledi, sonra da "Haydi akşam yemeğe gel, sabah bırakırım seni ben" dedi. "Lafı değiştiriyormuşsun gibi bir his var içimde" dedim gülerek, "Bugün müzeye gidip Selin'i de örgütlemişsin, ama merak etme, adamın kim olduğu bulundu" diye ekledim sonra. Bu kadar sevineceğim tahmin etmiyordum, olardan anlatınca rahatladı iyice, "Hafta sonu geleceğim, görüşürüz" deyip kapattım. Ama sonra işler pek de umulduğu gibi gitmedi, Korkut eli boş döndü seferinden. Döner dönmez telefon edip odasına çağırdı, gittim, hâlâ darmadağınaktı yüzü. "Şu birlikte çalıştığı tiyatro grubunu bul, tanıyan kim varsa hepsim çağır, ifadelerini alalım" dedi. "Bugün mü gelsinler?" diye sordum, "Hemen gelsinler, yarın hiç zamanınız olmayacak" dedi. Boku yedik,

saat dört olmuş, ne zaman gelecekler de ifadeleri alınacak, demek gececiyiz bugün. Burak'ın evini basmışlar, evde yokmuş çocuk. Kapıyı kırıp evi aramışlar, dişe dokunur bir şey bulamadıklarından bilgisayarın kasasını almışlar. Komşuları iki gündür ortalarda görünmediğini söylemiş. Cep telefonunu aramışlar, kapalıymış. Sonra okuluna gitmişler, arkadaşlarıyla konuşmuşlar, iki gündür Burak'ı gören, konuşan hiç kimseyi bulamamışlar. "Ailesiyle konuştum, hiçbir şeyden haberi yokmuş gariplerin, mahvoldular. Babası, hemen yola çıkıyorum dedi, İstanbul'a girer girmez buraya gelmesini söyledim. Yarın çok işimiz var, okuldan bir yığın arkadaşı gelecek, komşuları gelecek, hepsinin ifadelerini yazacağız. Sonra geçen hafta yaptığım her şeyi baştan yapacağım. Nasıl yapacağımı da bilmiyorum; üzerinden bir gün bile geçse bütün deliller bozulur, başkalarının parmak izleri bulaşır, olayla hiç ilgisi olmayan biri olay mahalline anlamsız bir şey bırakır ve o anlamsız şeye anlam yüklemeye kalkarsın ve yanılırsın" dedi. Öne eğildi, başım ellerinin arasına alıp gözlerini yumdu iyice, gözlerinin kenarı kırıştı. Yorgun, yılgın ve bıkkındı, daha da kötüsü umudunu yitirmişti. "Efendim" dedim, "Sizce kaçıyor mu, yoksa..." Başını kaldırıp "Zurnanın zırt dediği yer burası işte" der gibi bana baktı, "Bilmiyorum Hale..." dedi, "Hiçbir şey bilmiyorum. Yıllardır ilk defa biliyorum dediğim bir işte yanıldım. Sen git, şu adamları bul." Arşive dönüp Ebru'yu aradım. Aramamı bekliyormuş zaten, Asım'ın öldüğünü gazetelerden öğrenmiş. Burak'ın nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. Birlikte ifade vermeye geldikleri günden beri görüşmediklerini söyledi, malum, vize zamanıymış, evden çıkmıyormuş. Burak'ın tiyatro grubundaki arkadaşlarından ikisinin telefonlarını aldım ve yeniden ifade vermek için merkeze gelmesini söyleyip kapattım. Numaralardan biri yönetmene aitti, onu aradım. Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu, tek bildiği Burak'ın kız arkadaşının öldüğü ve çok üzgün olduğuydu. Cuma gecesi oyunları varmış, ama Burak gelmemiş, o günden beri telefonu da kapalıymış. Gruptaki herkesi toplayıp merkeze gelmelerini söyleyince şaşırды, buna neden gerek olduğunu anlayamadığını söyledi, "Ben bilmem, bana çağır dediler, ben de size söylüyorum" dedim. "Bugün prova yok ki, o kadar adamı nasıl toplayacağım ben?" diye yakındı, "Çabuk olun" dedim, "Dedektif sizin yüzünüzden geç kalırsa sinirlenebilir." Bu kadarlık puşluğun kimseye zararı olmaz. Çıkınca bilgisayar satıcılarını dolaşmayı düşünüyordum, böyle giderse çıkamayacağım diye hayıflanırken mesai bitiminde Korkut arayıp çıkabileceğimi söyledi. "Amirim, Ebru gelecekti" dedim, "Geldi, gitti o" dedi. Haydi ya, beni niye çağırmadın? Yıldızımız söndü demek. Yoksa küstün mü Korkutçuğum? Küstüysen kümese gir. Yoksa uğursuz mu geldim sana, ben geldim geleli işlerin rast gitmiyor pek. Sen bilirsin, ben de sıkıldım zaten. "Peki efendim" deyip kapattım telefonu. Çantamı alıp lavaboya gittim, saçlarımı tarayıp atkuyruğu bağladım yeniden. Asansörün önü kalabalıktı, kim korkar dört kattan deyip merdivenden indim. Dışarı çıktım, hava çok güzeldi, günler uzarken insan kendini daha iyi hissediyor nedense. Şuradan yürüye yüreye Beşiktaş'a ineyim, hem yemek yerim, hem bilgisayar bakarım derken o

adamı fark ettim. Bazılarının öyle bir aurası vardır, kalabalığın içinde bile fark edersiniz onları, yüzlerce erkeğin içinde bile ışıldarlar. Yolun karşısındaki binanın duvarına dayanmış bekliyordu, kapıdan çıktığımı görünce bana doğru yürümeye başladı. Daha merkezin önündeydim, karşıya geçmekten vazgeçip kaldırımda bekledim. Gelip karşımda durdu ve kimliğini uzattı, "Özür dilerim, rahatsız ediyorum. Adım İlyas Tutar. Ankara'dan geldim. Sizinle konuşmak istiyorum" dedi. Siktir, çıkma teklif edecekmiş gibi konuşuyor. "Neden?" diye sordum. "Şüphelenmemeniz için özellikle burada konuşmaya karar verdim. Siz şu iki ölüyü de bulan polissiniz değil mi?" diye sordu. Kısa, kızıla yakın, kıvrır kıvrır saçları vardı ve dudakları çok güzeldi, Yunan tanrılarının heykelleri gibi. "Gazeteci misiniz siz?" diye sordum. "Değilim" dedi ve cebinden iki gazete kupürü çıkardı; birinde, kulenin önünde, Selin'i taksiye götürürken çekilmiş, altında "Olaya tanık olan polisler bile fenalık geçirdi" yazan fotoğraf vardı, daha büyük olan, sarnıçta Asım'ın kılıfını kesmeye çalışırken çekilmiş fotoğrafımızın olduğu gazetelerin birinden kesilmişti. "Ben bu olaylarla ilgileniyorum, her ikisi hakkında da ne bulursam topladım" diye ekledi. "Evet, benden ne istiyorsunuz?" diye sordum. "Eğer bana zaman ayırabilirseniz sormak istediğim bazı sorular var" dedi. "Bakın" dedim, "Konuyla ilgili açıklamaları basma yapıyoruz, oradan takip edeceksiniz." Birden yanımda bir araba durdu, öyle diken üstündeydim ki belli belirsiz sıçradım. Sürücü koltuğunda Savaş'ı görünce rahatladım, yanında bir dedektif daha vardı, başını pencereden çıkarıp, "Hale Hanım, bir sorun mu var?" diye sordu. Adama baktım, sonra Savaş'a dönüp "Hayır Amirim, bilgi almak isteyen bir vatandaş" dedim. Bir süre pis bakışlarla adamı süzdü, sonra bana "İyi akşamlar" deyip gitti. Adam, "Ortalık bu kadar gergin olduğuna göre işler pek iyi gitmiyor galiba" dedi. Boyu bir seksen civarındaydı, gözleri elaya yakın kahverengiydi, saçları kısa, kumral ve düzdü, Kasım Pat ya da Ebsın Ti denen heriflerin tanımlarına pek uymuyor diye geçti aklımdan. Üzerinde çok şık bir takım vardı, ayakkabıları boyalıydı ve sakal tıraşı olmuştu, bu konuşma için epey hazırlanmış olduğunu düşündüm. "Dediğim gibi" dedim, "Gerektiği zaman basın açıklaması yapıyoruz, gazetelerden takip edin lütfen." Ellerini iki yana açıp "Ama suçluyu uyandırmamak için söylemediğiniz çok şey vardır. Bana anlattıysanız yardım edebilirim" dedi. Laf anlamıyordu adam, belki de böyle bir durumda ne halt edeceğimi merak eden müfettişlerden biriydi, sesimi sertleştirip "Buraya, televizyonda bir yığın polisiye film seyredip her olayı çözebileceğini söyleyen sizin gibi çok insan gelir, hepsi de akıllarına geleni her nasılsa bizim düşünemediğimiz sanısına kapılmışlardır. Bazıları da kendilerini bulacağımız korkusuyla jetonlu telefonlardan asılsız ihbarlarda bulunmak için ararlar; ortada faili meçhul bir vaka varsa, akıllarınca sinirlerini bozan patronlarını ya da ev sahiplerini gammazlayıp intikam almayı düşünmektedirler, gerçek ortaya çıkana kadar sürünürler en azından. Bütün bunlar bizim için zaman kaybından başka bir şey değildir. Yardım etmek istiyorsanız evinize dönüp kendi işinizle ilgilenin. İyi akşamlar" dedim. Onu orada, öylece bırakıp karşıya geçtim. Adı neydi, İlyas Tutar, yarın bir

araştıralım bakalım. Kaldırıma çıkarken göz ucuyla baktım, arkamdan geliyordu. Durup bekledim, ağızma geleni söyleyecek, ikna olmazsa merkeze götürecektim. Yanıma geldi, "Tekrar özür dilerim" dedi, "Sezgilerinizin normalin üstünde olduğunu düşündüğüm için sizinle konuşmayı seçtim, öyle olmasa Asım Bayındır'ı bulamazdınız. Beni sizden başka kimsenin dinleyeceğini sanmıyorum. İşinize yarayıp yaramayacağından emin değilim, ama bunu söyleyebilmek için ta Ankara'dan geldim. Orkidenin gülümseyişinin ne anlama geldiğini biliyorum." Kadınlar bir erkekle ilk karşılaştıklarında başlarına neler geleceğini az buçuk bilirler; ne kadar seveceklerini, ne kadar mutlu olacaklarını, ne kadar acı çekeceklerini, ne kadar örseleneceklerini ve ne kadar büyüyeceklerini; ve o ilk karşılaşma anında bir karar verirler, bütün bunları göze alıp almayacaklarına, yaşayıp yaşamayacaklarına dair. Yüzüne dikkatle baktım, çizgilerine, kıvrımlarına, gözlerinin içine. "Şurada bir kafe var" dedi, "Bir kahve içecek kadar da mı zamanınız yok?" Neden bu kadar korktuğumu çok sonra anladım, her şey olup bittikten sonra. Tedirginliğimin İlyas'ı dinleyip dinlememekle ilgisi yoktu. Bir karar vermem gerekiyordu; o ana dek benim dışımda gelişen bir hikâyenin içine girip girmeme karan, ama o an ayırdında değildim bunun. Kabul ettim. Oturup konuştuk, hatta o gece bende kalmak zorunda kaldı. Şimdi düşünüyorum da o olmasaydı bu hikâye de olmayacak, bu kitap yazılmayacaktı. O olmasaydı, peşine düştüğü izlerin son bulduğu o buluşma noktasına semender gelmeyecek, akrep boşuna bekleyecekti yine.

Kapıya yakın oturmuş, son ayakta yatan ganyan kuponu yüzünden birbirini suçlayan iki yaşlı erkek ve karşı köşede televizyon seyreden garsondan başka kimse yoktu kafede. Masaların üstü at yarışı gazeteleriyle doluydu. Duvara asılmış karatahtaya beyaz tebeşirle "2 ayakta protosto vardır" ve "4 ayakta kupa beyi yarış dışı" yazılmıştı. Köşedeki masaya sokağı görebileceğim şekilde karşılıklı oturduk. Kafeye girene dek orkidelerden söz etmişti; evde yaşayabilen tek bir türü varmış, genelde seralarda yetiştirilmiş, gururu simgelermiş, hediye edilirse, "Seni seviyorum, ama gururumdan söyleyemiyorum" anlamına gelirmiş, falan filan, ama oturunca "Bütün polisler sizin kadar ihtiyatlı mı?" diye lafı değiştirdi. Sırtımı duvara verip oturmam gözünden kaçmamıştı, "Yok" dedim, "Öyle denk geldi." Yaşlı adamlardan biri garsona, "Kâmil, baksana oğlum, müşteri geldi" diye bağırınca garson oturduğu sandalyeden kalktı, oflaya pufloya masamıza gelip kahve

siparişlerimizi aldı. Bütün gün at yansı müdavimlerine bira servisi yapmaktan sıkılmış olmalıydı, ayağını sürüye sürüye ocağa gidince İlyas'a döndüm, "Orkidenin gülümseyişini anlatıyordunuz" dedim. "Ha, evet" dedi, "İkinci notu herkes bilir, denizati eşine sadık tek hayvandır, eşi ölse bile başka biriyle ilişkiye girmez. Ama ilk not, yani orkidenin gülümseyişi pek bilinen bir şey değil. Gazetede okuyunca şaşırdım. Yani bu kadar özel bir şeyle karşılaşınca şaşıyor insan. Düşünsenize, adamın biri bir kızı öldürüyor ve cesedin yanına belki de koca ülkede yalnızca beş on kişinin bilebileceği özel bir not bırakıyor ve ben notun ne anlama geldiğini bilenlerden biriyim. Siz olsanız şaşırmaz mıydınız? Sanki bana gizli bir mesaj veriliyormuş gibi hissettim. Üstelik kızı öldürme biçimi... Evet çok korkunç ama... Yani bir yandan da bir şey anlatmak istiyor gibi değil mi? Orkidenin gülümseyişinin ne demek olduğunu bilenlere bir şey anlatmak istiyor gibi... Bilirsiniz, çiçeklerin kimi güzel kokar, kimi güzel renklere sahiptir, kiminin balı vardır. Bu yüzden kadınlarla özdeşleştirilmişlerdir, bu yüzden çiçek adları yalnızca kadınlara verilir. Oysa çiçeklerin çoğu hem kadındır, hem erkek. Yani hünsadır, yani kendi kendini döller çiçek. Hatta orkidenin Yunanca karşılığı orkis sözcüğüdür, orkis ise affedersiniz, testis demektir, o kadar erkek yani. Çiçeklerin üremek için bir sevgiliye, bir eşe ihtiyacı yoktur, dolayısıyla güzel renklere, kokuya, bala da ihtiyacı yoktur. Ama döllenmiş yumurtalarını uzaklara taşıyacak birileri gerekmektedir. İşte bu güzel yapraklar, kokular, ballar filan böcekleri çekmek içindir, böcekler gelsin ki polenlerini uzaklara taşıyınlar ve üremelerine yardımcı olsunlar. Bütün bunlar anlaşılır sanırım. Şimdi orkidenin akıl almaz yeteneğine gelelim. Orkide özel bir çiçektir. Farklı renklerde binlerce türü vardır, eflatun, sarı, turuncu, mavi... Dört taç yaprağı da aynı renktedir, birbirine benzer, ama bahar gelip de cemre suya düşünce alttaki taç yaprağı değişmeye başlar. Rengi kararır, siyah fonun üstünde sarı çizgiler oluşur ve sonunda bir arının görünüşüne sahip olur. Erkek arılar o yaprağı dışı arı sanarak çiftleşmeye gelirler. Üstelik çiftleştiklerim, üreyeceklerini sanarak ayrılırlar oradan. Ortada gerçekten bir üreme vardır, ama bu arının sandığı gibi değildir. Arı orkidenin üstündeyken orkide kendi tohumlarını bulaştırmıştır arıya... İnanılmaz değil mi? Orkidenin gözü mü var ki görsün de arıya benzetsin yaprağını? Nasıl bir evrimse bu, binlerce yıl süren deneme yanılmalarla bulmuş olmalı." Garson kahveleri getirince sustu. Gömlek cebinden sigarasını çıkarıp bana da uzattı. Aldım. Çakmağıyla sigaramı yakarken elime dokundu. Ters ters gözlerine bakınca, "İstemedim oldu, affedersin" der gibi baktı o da. Garson gidince, "Peki, ama gülümsemeyle ne alakası var?" diye sordum. "Buna öyle deniyor işte" dedi, "Yabancı literatürde öyle geçiyor, Orkid Sımayl. Kararan yaprağın üstündeki sarı çizgiler gülümseyen bir surata benziyor, bu yüzden..." Orkideye hayranlık duyuyormuş gibi anlatıyordu, "Siz nereden biliyorsunuz ki bunu?" diye sordum. "İki yıl öncesine dek Fen Fakültesi Botanik Bölümü'nde çalışıyordum, o zaman öğrendim" diye cevap verdi. "Akademik kariyer mi yapıyorsunuz?" diye sordum. "Yok, liseden sonra okumadım ben. İstedim, ama fırsat olmadı.

Askerlikten sonra bir yığın işe girip çıktım, sera sorumluluğu da işlerimden biriydi. Artık parasal bakımdan daha rahatım, bu yıl sınava girip botanik okumak istiyorum" dedi. O, bir zamanlar serasında bekçilik yaptığı okula öğrenci kimliğiyle girmekle ne denli mutlu olacağını anlatırken, ben orkidenin gülümseyişi notuyla Ayla arasında bağlantı kurmaya çalışıyordum. Açıkçası notların ne anlama geldiği üzerine kimse kafa yormamıştı merkezde. Cevabı bilinmeyen birçok sorudan biriydi notlar, Ayla'nın kanatları gibi, Asım'ın kukuletası gibi, katilin bulunmasına yardımcı olmayacak, nedenini yalnızca yapanın bilebileceği ayrıntılardan biriydi, hatta sapıkça adam öldürebilen birinin deli saçmalıklarından biri. Burak neden böyle notlar bıraksın ki? Ayla'nın kendisini Asımla aldattığını fark edince an yerine konduğunu mu düşünmüştü? Orkidenin taç yaprağını dişisi sanan saf an... Ama denizati Asım olamaz, çünkü her ne kadar eşinin haberi olsa da başkasıyla ilişkiye giren biriydi o, sadık değildi. Üstelik her ne kadar birbirlerini tanımasalar da Ayla'yla ilişkiye girerek kendisini Ayla kadar aldatmış biriydi. "Siz beni an yerine koydunuz, ama ben aslında denizatiydım" demek istiyor olabilir mi? Ne kadar da masum görünüyordu, bütün bu şeytanlıkları planlayacak birine benzemiyordu hiç. Diyablo gibi. Oyunda da öyleydi, Diyablo melek kılığına girip oyuncuyu kandırıyordu, "Diyablo'yu alt edebilmek için ruh taşıma ihtiyacımız var, onu bulman gerek" diyor, oyuncu binlerce yarattığı öldürüp taşı bulduğunda Diyablo daha da güçlenerek yeniden karşısına çıkıyordu oyuncunun. Ulan, ne salak kansın, ne alakası var? İnsan bir oyundan bu kadar etkilenir mi? Bu aralar neden bilgisayar alma telaşına düştüğünü de biliyorum, yazmak filan hikâye, Diyablo oynayacaksınız. İlyas botaniğin ne kadar önemli bir kürsü olduğundan söz ediyordu, lisans eğitimi sırasında İngilizce'sini geliştirip yükseğine de devam etmek istiyormuş. Fincandaki son yudumu içtim, sözünü kesip "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim" dedim. Yandaki sandalyeye bıraktığım çantamı kucağıma alınca kalkmak üzere olduğumu anladı, "Siz kadını bulmuşsunuz demek ki" dedi. "Ne kadını? Kadın madın bulmadık" dedim. "Asım Bayındır'ın karısı" dedi, "Geçen hafta gazetede röportajını okumuştum, kocasının böyle bir şey yapmasının mümkün olmadığını söylüyordu. O kara gözlüklü fotoğrafını görür görmez antenlerim açılmıştı zaten, hafta sonu adamın ölüsünü bulduğunuzda her şey yerli yerine oturdu. Bence her iki notu da bırakabilecek tek kişi o... Tabii benim elimde sizinki kadar bilgi yok. Dün her iki olay hakkında çıkmış bütün gazete kupürlerini masaya yayıp tek tek inceledim. Cinayetleri kadınla ilişkilendirecek bir şeyler arıyordum. Perşembe günkü gazetelerde Asım'ın banka hesabından çektiği parayla ilgili haberler vardı, nereye harcandığı belli değilmiş. Onları tekrar okuyunca aydım birden. Elimde ne varsa toplayıp otobüse bindiğim gibi buraya geldim. Her şey çok açık değil mi?" Devam edecekti, ama garson boşları almaya gelince konuyu değiştirip, "Yiyecek bir şeyleriniz var mı?" diye sordu. Garson, "Bizde yok, ama isterseniz karşıdan ekmek arası döner yaptırabilirim" diye cevap verdi. İlyas bana döndü, "Karnınız aç mı? Ben acıktım" dedi. Çantamı yemden sandalyeye bıraktım. İki

döner söyledik, yanına da kola. Garson gidince, "Neye aydığınızı söyler misiniz?" diye sordum, "ilk cinayeti, nerede olduğu belli olmayan bu para yüzünden adamın işlediğini sanıyordunuz. Adam da aynı şekilde öldürülünce geriye tek bir ihtimal kalmıyor mu? Kadın özel bir şey için kocasından parayı istemiş, adam da başına neler geleceğinden habersiz parayı çekip getirmiştir. Yazılanlara göre Asım, kızın öldüğü saatlerde kaybolmuş, ölüsü bulunana dek bir daha ne gören, ne de konuşan olmuş. Nasıl yaptığını bilemem, ama kadın bu parayı kullanarak önce kızı öldürdü, sonra da kocasını..." diye cevap verdi. "Bu mümkün değil" diye itiraz ettim, "Kadın temizlik hastası, hiçbir şeye dokunamıyor, evinden de çıkamıyor." Gülerek elini salladı, "Nereden biliyorsunuz? Rapor filan istediniz mi?" diye sordu. Siktir, kimsenin aklına rapor istemek gelmedi ki... İyi ama neden rol yapsın? Ondan şüphelenmememiz için... Peki, insan kocasını öldürmek için üç yıl boyunca rol yapar mı? Hem de epeyce zor bir rol... Cevap vermeyince devam etti, "Zaten hasta olsa da planı onun yapmadığını söyleyemeyiz, çünkü tek başına değil. Bir de âşığı var, şu Galata Kulesi yöneticileriyle iş bağlamak için turizmci kılığına giren ve yabancı kimlikle sergiye katılan kişi... Kadına ne kadar miras kaldığını tahmin edebiliyor musunuz? Türkiye'nin en büyük su şirketi bir yana, Asım'ın ailesinden kalan paralar, mallar, gayrimenkuller... Hangi âşık bu serveti reddeder? Büyük olasılıkla kadın âşığını bu servetle kandırdı. Planı yaptı ve gerçekleştirmek için âşığını kullandı. Ancak kadının âşığını da öldüreceğini sanıyorum, çünkü onu sevmiyor, sadece kullanıyor. Eğer kadını yakalamazsanız üçüncü ölü o olacak. Bir sabah Kız Kulesi'nde, belki kocaman bir salyangoz kabuğu maketinin içinde, istiridyenin yüzgeci notuyla bulacaksınız adamı" dedi. "Neden?" diye sordum. "Bence kadın kocasına âşık" dedi, "Ama aldatılmak onu çıldırtıyor olmalı, yoksa bu kadar mesajı neden bıraksın? Gözü kocasının parasında olsaydı, adamın onu bırakıp başka bir kadınla evleneceğini ve bütün parayı kaybedeceğini düşünseydi daha basit, yakalanmayacağı bir plan yapardı. Onu ve sevgilisini öyle bir şekilde öldürmeliydi ki kocası son nefesinde onu ne kadar sevdiğini anlayabilirdi. Bu yüzden bu kadar çok mesaj bıraktı. Kadına göre Ayla orkidenin ta kendisi, kocasıyla parası yüzünden ilişkiye girdi ve bu yüzden kocasıyla birlikte ölmeyi hak etti. Kendisini ise denizati olarak görüyor, çünkü öldürmeye karar verip bir âşık bulana dek ona sadıktı. Hatta belki bedenî olarak değilse bile akli olarak hâlâ sadık olduğuna inanıyordur. Bu yüzden planlarını gerçekleştirmesine yardım eden âşığını da öldürecek, adamın para için kendisiyle birlikte olduğunun farkındadır herhalde. Üstelik erkekler boşboğazdır, bir gün sağda solda ötebilir." Siktir ya, aklımı karıştırma benim. Şu finansman müdürü kaç yıldır Asım'ın yanında çalıştığım söylemişti? Salona girdiğimde karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı. Pek âşık gibi de durmuyorlardı, ama geldiğimi kameradan görünce toparlanıp maskelerini filan takmışlardır, hem kadın on birde geleceğimi biliyordu. Aralarında böyle bir şey olsa hizmetçi kadın fark etmez mi? Ama hizmetçi kadınla konuşulmadı ki, ifadesi alınmadı onun... Hem kadının bir âşığı varsa illa finansman müdürü olacak

değil ya, belki başka biridir. Hay amma koyayım ya, nereden çıktın sen? "istiridyenin yüzgeci ne demek?" diye sordum. "Orkidenin gülümseyişine benzer bir şey. Bazı istiridyeler yavrularım besleyebilmek için balıkları kullanırlar. Bunun için üst yüzgeçlerini kum balığına benzer bir şekle dönüştürürler, tıpkı orkidenin kararan yaprağı gibi. Büyük balıklar yüzgeci balık sanıp yemeye geldiklerinde döllenen yumurtalarını balığın ağzına püskürtürler. Yumurtalar balığın solungaçlarına yerleşir ve bir asalak gibi balığın kanını emerek beslenirler. Zamanı gelince de yumurtadan çıkıp birer istiridye olurlar. kadın âşığının bir asalak olduğunu düşünüyorsa bu notu bırakmaması için hiçbir neden yok" diye cevap verdi. "Bakın" dedim, "Elinizdeki bilgilerle olabilecek en güzel tahminde bulunmuşsunuz. Ancak katilin kim olduğunu biliyoruz, Sevinç Bayındır değil. Henüz basma açıklanmadı bu." Şaşkınlıkla kim olduğunu sordu. Anlatıp anlatmamakta kararsızdım. Basma yansırsa Burak'ın yakalanmasında güçlükler doğabilirdi. Garson ekmek arası dönerleri ve kolalan masaya bırakıp gitti. Nasılsa yarın basın açıklaması yaparlar düşüncesiyle, "Ayla'nın bir sevgilisi daha vardı" dedim, "Adı Burak, gazetelerde hiç adından söz edilmedi. Hatta asıl sevgilisi diyelim, çünkü kız Asım'ı arkadaşlarından bile gizliyordu. Kulede bulunan bir güç kaynağı vardı, çocuğun okulundan çalındığı ortaya çıkınca üstüne gittik. Çocuk okulun bilgisayar sistemi için program filan yazıyormuş, güç kaynağının bulunduğu yere rahatça girip çıkıyormuş yani." Tabaktan ekmeğini alıp ısırıldı. Bu kadar kafa patlattığı bilmecenin başka bir cevabı olmasına bozulmuş gibiydi. Hayal kırıklığıyla, "Tabii ya" dedi, "Orkidelerle denizatları yer değiştirdi şimdi. İtiraf etti mi çocuk?" Lokmamı yutana kadar bekleyip "Kaçıyor, yakalanmadı daha" dedim, "Geçen hafta ifadesini almıştık, ama güç kaynağı meselesi yeni ortaya çıktı. Evine, okuluna baktık, ortalarda yok. Bakın, bu henüz açıklanmadı, kimseye söylemeyin lütfen." Boştaki elini havaya kaldırıp silecek gibi salladı, "Merak etmeyin, söyleyecek kimsem yok zaten" dedi. Bir süre bekleyip güç kaynağının ne işe yaradığını sordu. Kızın ölümünün ayrıntıları basından gizlenmişti, "Kan kaybı sonucu ölüm" açıklaması yapılmıştı, ama kamuoyu kan kaybının ne tür bir yaralanmadan kaynaklandığını bilmiyordu. Güç kaynağının nerede kullanıldığını anlatırken kızın nasıl öldüğünü de anlatmam gerekti. Beklediğim gibi dönerinin kalan bölümünü yiyemedi. Bir sigara yakıp uzun süre sokağa baktı. Hava kararmıştı iyice, kafenin akşam müdavimleri gelmişti, kimileri okey oynuyor, kimileri nargile içerek televizyon seyrediyordu. Ben de tıkanmıştım, dönerin kalanını kâğıda sarıp poşete geri koydum, gece acıkırsam yerim. Bana döndü, "Bu size paradoks gibi gelmiyor mu?" diye sordu. "Nasıl yani?" diye sordum ben de. "Burak'ın nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama... Yani, öldürebilecek denli çok sevdiğiniz biri olsa, onu herkesin çıplak görmesine izin verir miydiniz? Buna katlanabilir misiniz? Bir de erkek olduğunuzu düşünün..." dedi. "Bilemem. Yakalanınca kendisine sorarız. Hem bu Asım için de geçerli, o da çıplaktı bulunduğu anda" dedim. Başını salladı, bir süre sustuk. Sonra ne zaman döneceğini sordum. "Gelmışken kalacağım bir süre, gezmek

istiyorum" dedi, "Bu İstanbul'a ilk gelişim. Sabah otobüsten indiğim gibi Taksim'e gittim. Ucuz bir otele eşyalarımı bırakıp sora sora Galata Kulesi'ni buldum. En üst kata çıkıp garsonlara kızın nerede öldüğünü filan sordum, gıcık oldular bana. Sonra sarnıca gidip sergiyi gezdim. Denizatinin sadakatının sergilendiği bölüm boştu tabii, sandığı, levhayı filan almış sizinkiler. Görevlilerle konuşmaya çalıştım, ama pek bir şey çıkmadı. Kimle konuştuydum işkillendi benden, siz hariç." Gülümseyerek "Ben de işkillendim" dedim, sonra da "Düşüncelerinizi dosyaya bakan dedektife anlatacağım. Belki sizinle konuşmak ister, hangi otelde kalıyorsunuz?" diye sordum. Otelinin adını söyledi, onunla yetinmedi cep telefonunun numarasını ve Ankara'daki evinin adresini de verdi. Kalktık. Saat dokuza geliyordu, Beşiktaş'a inmekten vazgeçip eve yollandım. Evin bir yığın eksiği vardı, açık dükkân bulursam bir kaçını alayım dedim, ama hiçbiri aklıma gelmiyordu. Hah, tüp, ama çoktan kapatmıştır herifler. Pencerelere sineklik lazım, makarna için süzgeç, set ve televizyon için üçlü priz, lavaboya bulaşıklık, diş macunu bitmek üzere, dolapta yemeklik hiçbir şey yok... Aman be, en iyisi eve varınca liste yapayım, hafta sonu hallederim hepsini, birkaç gün böyle idare edeyim. Her şeyi geçtim, acil olarak masa lambası almam lazım, bu önemli. Şöyle kuğu boyunlu, halojen, istenen şekle girenlerden, yıllarca hayalini kurdum ben bunun. Tamam, çok para değil, daha önce de alabilirdim, ama kendi evime sakladığım bir özlem bu. Bütün ışıkları söndürüp düğmesine basıyorsun ve yalnızca masanın üstü aydınlanıyor ve oturup saatlerce okuyor ya da yazıyorsun, derin bir karanlık ve sessizlik içinde, yok, fonda düşük volümlü bir İrlanda şarkısı olsun, bir de kahve ve sigara. Başka ne isterim ki, siktir git, amına koyayım Hızır. Beni öyle görse kesin âşık olurdu, öyle huşu içinde okuyup yazarken, ya da olmazdın, aman be, ister ol, ister olma, siktir git, nemrut herif. Şimdi ne yapıyordur acaba, ne yapacak, almıştır yanına okuldan bir kız, caz kulüplerinden birinde içiyorlardır. Birazdan orkestra ara verir ve her zamanki şovuna başlar hayvan. Kız zaten ağzına düşmek üzeredir, bir de öyle piyano çaldığını görünce... Sonra evine götürür kızı... Siktir git ulan, siktir git. Yokuşu inmiş, evimin bulunduğu sokağın başına gelmişim. İssızdı sokak, gayrihtiyarî poşeti çantamı tuttuğum sol elime alıp tabancamı şöyle bir yokladım, böyle iyi, sağ elim boşta dursa daha iyi olur. Birden sokağa girmek için geçtiğim ara sokağın diğer ucunda bir bağırta duydum. Geriye dönüp baktım, köşedeki sokak lambasının altında iki kişi sokağın ortasına yatmış boğuşuyorlardı. Hayır, boğuşmuyorlardı, biri diğerinin sırtına binmişti, alttaki, "Bırak ulan, bırak!" diye bağırıyordu. Sağıma soluma bakıp ne yaptıklarını daha iyi görebilmek için birkaç adım yaklaştım, elim tabancamın üstündeydi. Üstteki adam, "Hale, yardım et!" diye bağırdı. Ulan, bu İlyas'ın sesi, ne oluyor? Koşarak yanlarına giderken alttaki adam yan dönüp elindeki bir şeyle İlyas'a vurdu, İlyas devrildi. Adam ayağa kalkıp elindeki şeyi İlyas'a doğrulttu, "Kıpırdama ulan!" diye bağırdı, elindeki tabancaydı. İlyas iki büklüm diz çökmüş kafasını tutuyordu. Poşeti yere atıp tabancamı çıkardım, ağzına mermi sürüp, "Sen kıpırdama!" diye

bağırđım. Adam şaşkınlıkla bana baktı, tabancası hâlâ İlyas'a dönüktü. "Tabancayı yere at!" diye bağırđım. Adam öfkeli bir sesle, "Hale Hanım, polisim ben" dedi. İlyas kafasını kaldırıp neredeyse inleyerek, "Seni takip ediyordu, kimliğini sor" dedi, şakağının altına doğru olan bölümünden kan sızıyordu. Adam tabancasını indirdi, bana dönüp, "Bu adamı tanıyor musunuz? Birden tepeme bindi hayvan oğlu hayvan" dedi. Tabancam hâlâ ona dönüktü, başımı salladım. Tabancasını montunun içine soktu, iki elini havaya kaldırıp kısık bir sesle, "Babanız size göz kulak olmamızı istemiş. Tabancayı indirin, herkese rezil olduk" dedi. Sokağın iki tarafındaki pencereler ve balkonlar insanlarla doluydu, yine de tabancayı indirmedim. "Hey Allahım" dedi başını sallayarak, "Bakın, montumun iç cebinden kimliğimi çıkaracağım. Tamam mı, sakin olun. Operasyondanım, bakın. Size göz kulak olacağım diye işi gücü bıraktım, peşinizde dolaşıyorum. Tamam mı?" Herif komiser yardımcısıymış, tabancayı kılıfına geri soktum. "Şimdi isterseniz babanızı arayın" deyince, "Özür dilerim" dedim, "Haberim yoktu. Koruma gerektirecek bir durumum yok ki, nereden çıktı bu?" İlyas'ın yanına çöktüm, yüzü kan içinde kalmıştı. Adam, "Babanız Sayın On'dan rica etmiş, görev değil, ama göz kulak ol dediler bana" dedi. Doğrulup "Bu iş habersiz olur mu, neredeyse birbirimizi vuracaktık" diye çıktım, sonra "Bir taksi bulup hastaneye gidelim" diye ekledim. İlyas başını tutarak ayağa kalktı, "Gerek yok, bir eczane bulup pansuman yaptırırım ben" dedi. Komiser yardımcısı İlyas'ın başını tutup ışığa döndürdü, "Yok yok, hastaneye gidelim, pansumanla olmaz bu. Kusura bakma birader, sen kafedeki adammışsın yahu" dedi. Çantamdan kâğıt mendil çıkarıp dört beş tanesini üst üste yarasının üstüne koydum, "Bu şekilde sıkıca bastır" dedim. Sonra caddeye inip bir taksi tuttuk. Hastaneye giderken neler olduğu anlaşıldı, ben fark etmemiştim, ama kafede otururken İlyas'ın gözüne çarpmış, komiser yardımcısını birkaç kez kafenin önündeki sokaktan geçerken görmüş. Kafeden çıktığımızda sokağın başında beklediğini görünce iyice şüphelenmiş, gidiyormuş gibi yapıp geri dönmüş. Komiser yardımcısı benim peşimden gelirken o da komiser yardımcısının peşindeymiş. Hastanede İlyas'ı pansuman odasına aldılar. Çıkmasını beklerken komiser yardımcısına babamın işgüzarlığından söz ettim, "Göz kulak olunacak bir şey yok, lütfen gidin" dedim. Önce bana bir şey olursa başının belaya gireceğini söyleyip itiraz etti, ama sonunda bir şey olsa bile başımın çaresine bakacağıma ikna olup evine gitti. İlyas çıkmadan babamı arayıp olanları anlattım ve epeyce haşladım. Ben bağırıp çağırđıkça gevrek gevrek gülüyordu, ama komiser yardımcısını evine gönderdiğimi öğrenince o da beni haşladı. Pansuman odasından önce hemşire çıktı, bana bakıp "Hasta yakını mısınız Memure Hanım?" diye sordu, "Evet" dedim. "Yarası önemli değil, ama on iki saat gözetim altında tutulması gerekiyor. Artan baş ağrısı, baş dönmesi gibi şikâyetleri olursa, baygınlık geçirirse ya da fenalaşırsa geri getirin" dedi. "Anladım" dedim. İlyas çıkınca otele gitmek istediğini söyledi, ama bir taksi tutup zorla evime götürdüm.

Arkamdan sarıldı, kulağıma üfler gibi "Bana bak" dedi fısıltıyla, "Öldür öldür, nereye kadar, ha?" Mausus bırakıp "Esc" tuşuna bastım, oyun durdu, ekranın ortasında kocaman bir Diabolo yıldızı dönmeye başladı. Başımı çevirdim, dudaklarımı buldu dudakları, sandalyenin arkasına yaslanıp bıraktım kendimi. Elleriyle tişörtümün üstünden memelerimi avuçladı, her ikisinin de kabaran uçlarını buldu kolayca. Kendimi çekip "Hişt" demeye çalıştım, ama dudaklarımı kovaladı dudakları, bir ahtapot gibi kapandı üstüne, sesim inleme gibi çıktı. Bir eli karnıma indi bastırarak, oradan bacaklarımın arasına. Şortumun içine sokunca bacaklarımı kapatıp kolunu yakaladım, dudaklarımı kurtarıp "Senin gitme zamanın geldi" dedim gülerek. Eli hâlâ oradaydı, tamponun ipini yakalamış çekiyordu hafif hafif, "Bugünlerde kapalıyız galiba" dedi sırtarak. "Hiç ilgisi yok" dedim kolunu iterek, "Biliyorsun, hazır değilim sadece." Çok yakınımdaydı yüzü, gözlerime bakmaya çalıştığından şaşkınlık gibi görünüyordu. Benzer bir durumda olmalıyım ki o da gülüyordu, "Pis oyunbozan" deyip tekrar öpmeye çalıştı. Başımı geriye çekip "Senin için hava hoş tabii" dedim, "Boş gezenin boş kalfası... Yarın bir Mayıs, sabah beşte kalkacağım." İki eliyle yüzümü tuttu, "Sen olağanüstü birisin" dedi. Küçük bir veda öpücüğü kondurdu dudaklarıma, "Deliler gibi âşığı sana, gazetede fotoğrafım gördüğüm günden beri..." diye ekledi. Bir süre gözlerime baktı, bir şey söylememi bekliyordu, ama sesim çıkmayınca dudaklarını büzerek doğruldu ve kapıya gitti. Ayakkabılarını giyerken yanında bekledim, asansöre girerken "Yarın dikkat et ne olur, bir olay filan çıkacak olursa bırak başkaları halletsin" dedi. Başımı salladım, asansörün kapısı kapandı, dar penceredeki ışıklı oda aşağıya indi. Eve girip kapıyı kapattım ve başımı kapıya dayadım. Canım yanıyordu, tam Hızır'ı aklımdan silip atmak üzereyken gelmişti ve tanıştığımızdan bu yana geçen on beş gün boyunca ne yaptıysak bana hep onu anımsatmıştı. Ne zaman öpüşsek Hızır'la yaşadıklarım aklıma geliyordu, sonra istesem de devam edemiyordum. Annemlere gittiğim ve Selin'le geçirdiğim birkaç gece dışında neredeyse her akşam buluşmuştuk. Katilin Burak olduğu kesinleşince konuşmalarımız tanışmamıza neden olan cinayetlerden uzaklaşmış, kendimize dönmüştü. Yaralanmasına neden olduğum gece bende kalmıştı, o gece hiç uyumamıştım. Salondaki uzun koltukta yatıyordu, bir şey olacak korkusuyla arada bir yanına gidip nasıl olduğuna bakıyordum. Son gidişimde, "Tam dalacakken dönüp yaralı yerimi yastığa sürtüyorum, sanırım uyuyamayacağım" deyince, "Haydi, kahve içip

muhabbet edelim o zaman" dedim. "Sabah işe gideceksin, sen uyu" dedi. "Olmaz" dedim, "Kahve suyunu koyuyorum, muhabbet edeceğiz." Çaydanlığı ocağa koyarken, "Ne konuşacağız ki?" diye sordu. "Anlat işte, aklına ne gelirse..." dedim. "Biliyor musun, bunu bana söyleyen ikinci insansın" dedi, "Yaşamım ikiye bölünmüş gibi, askere kadar farklı, askerden sonrası farklı. Askerdeyken birisi daha demişti, anlat, aklına ne gelirse diye. Silik bir insanım ben, adların başarılarla, kahramanlıklarla verildiği zamanlarda doğsaydım adsız biri olarak ölürdüm. Neyse ki en silik yıldızın bile adlandırıldığı modern çağlardayız, neyse ki cesedim bulunduğunda bulunursa eğer belediyenin başucuma ilâştireceği ahşap levhaya yazılabilecek bir adım var; İlyas Tutar. Bin dokuz yüz altmış dokuzda, demirci ustası Sait'ten olma, ev hanımı Gülizar'dan doğma İlyas Tutar. Annemi hiç tanımadım, beni doğururken ölmüş. Babam onu çok seviyordu sanırım, bir daha evlenmedi. Askerliği sırasında görüp aşık olduğu annemle evlenebilmek için Aydın'dan Ankara'ya taşınmış. Başka şekillere bürünmüş bir mesleği eski usullerle sürdürmeye çalışan babam benden daha parlak bir hayat sürdü diyebilirim; ne de olsa bir işi, bir evi ve hem annelik, hem babalık yaptığı bir oğlu vardı onun. Meslektaşları ya iş değiştirmiş ya da fabrikasyon üretime geçmişlerdi. Koca şehirde balkon, merdiven ve pencere korkuluklarını, bahçe kapılarını, duvar üstü çitlerini eski kalıplarda eliyle büküp birer çiçeğe ya da kelebeğe dönüştürdüğü demirlerle süsleyen tek usta oydu. Hayatı boyunca işsiz kaldığı olmadı; panjurlara, birbirine benzeyen kıvrımlı profillere, çelik kapıların soğukluğuna alışmamış birileri mutlaka arayıp buldu onu. Önemsiz bir hayatım olacağı çocukluğumdan belliydi, ilkokuldayken, babam tatil günleri atölyesine götürürdü beni. Evimiz Altındağ'daydı, yürüyerek dik bir tepeyi aşar, Bentderesi'ne inerdik. Genelevin iki sokak ötesindeydi atölye, çırağı bizden önce gelmiş, kepenkleri açmış olurdu. Babam yapabileceğimi umduğu bir iş verirdi bana; bir demiri mengeneyle tutturup çekiçle bükmemi ya da iki demiri birbirine kaynak yapmamı isterdi, ama beceremezdim. Babama göre beceriksizliğim solak oluşumdan kaynaklanıyordu, bense o karanlık, izbe, küf kokulu dükkâna kısılp kalacağım korkusuna bağlardım. Elimde çekiç, babamın körükten çıkaracağı silme demiri dövmek için beklerken o an mahallede top oynayan çocukları düşünür, hayıflanırdım. Gerçi futbolu da beceremezdim, çocuklar takım kurarken beni aralarına almak istemezlerdi. Şansım yaver giderse takımlardan biri eksik kalır, mecburen oynatmak zorunda kalırlardı. Babamdan gizli oynadığım saklambaçlarda çanak çömleği patlatan çocuktum hep ben. Parlak bir öğrenci de olmadım, hiçbirini unutmamam da okul arkadaşlarımdan beni anımsayan olduğunu sanmıyorum. İlkokulda bir ara okuldan kaçıp kütüphaneye gitme alışkanlığı edindim; ders çalışmak için değil, masal ya da hikâyeye kitapları okumak için. Kütüphaneye gitmemin özel bir anlamı yok, yolumun üstünde zaman geçirebileceğim başka bir yer olsaydı oraya da gidebilirdim. Okula giderken her gün önünden geçtiğim meslek lisesinin inşaatında şantiye binası olarak kullanılan baraka sonradan okula bitişik kütüphanenin çocuk bölümü haline getirilmişti.

Öğlenciyim diye kandırdığım mavi önlüklü bir kadın çalışırdı orada. Ben kitap okurken o kitapların, rafların, masaların tozunu alır, arada bir imrenerek bana bakardı; onunkiler çok haytayımış, hiç ders çalışmazlarmış. Devamsızlığım okuldan atılma tehlikesi doğurana dek sürdü bu alışkanlığım. Bir de beşinci sınıfta, öğretmenin zoruyla Fatih'in çocukluğunu konu edinen, adını anımsamadığım bir temsilde oynadım. Ne sultan, ne şehzade, ne de vezirdim o oyunda; haremağasıydım. Dedim ya, hiçbir oyunda istediğim rolü oynamadım ben. Sadece bir kez görünüyordum oyunda; sahnenin bir tarafından girip, destur, destur, devletli padişahımız geliyor repliğini söyleyerek diğer tarafından çıkıyordum. Babam yüzünden bir türlü padişah diyemiyordum, sesim de inceydi, bu yüzden beni haremağası yaptılar, yoksa ulak rolünü oynayacaktım. Ortaokuldayken bir yıl folklor oynadım. O yıl babamın tüm karşı çıkışlarına rağmen tatil günlerinde atölyeye gitmek yerine folklor çalışmalarına gittim; folkloru sevdiğimden değil, Seher ekipte olduğu için. Kumral, düz saçlı ve uzun boyluydu, birkaç kere elini tutma, bir kere de yanağından öpme fırsatım oldu. Yıllar sonra stadyumda çalışırken, ilgimi çeken bütün kadınların ona benzediğini fark edip 'Sehere Benzeyen Kadınlar' adlı bir öykü yazmaya çalışmış, ama hayatımdaki her şey gibi onu da yarım bırakmıştım. Lise üçteyken bir ara kendimi önemli hissettiğimi anımsıyorum. On Kasım için yazdığım şiir il birincisi olmuştu. Okul töreninde binlerce insanın karşısına çıkıp şiirimi okudum. Şiirin sonuna doğru bayılmışım. Bunu yazarken yüzümü ateş basıyor; gözlerimin karardığı o anı, kürsüden yere düşerken belli belirsiz gördüğüm insanların şaşkınlık ve acıma dolu bakışlarını anımsamam gerektiği için olmalı. Liseden sonra babamın atölyesinde çalışmaya başladım. Her yaz sürekli gittiğim atölyeye bir alışkanlık gibi kışın da gitmeye başladım. Bunu isteyip istemediğimi kendime sormuyordum, babam gibi bir demirci olmayı kabullenmişim. Arastada, mahallede, akşamları gittiğimiz kahvelerde yanında sigara içmiyordum, bu yüzden ayrı kahvelere gidiyorduk selamlattığımız, hal hatır sordüğümüz, yanık ya da okey oynadığımız başkaları da vardı, ama erkekler güçsüzlüklerini başkalarına anlatmaktan hoşlanmazlar. Ev işleri yaparken temizlik ve çamaşır bana aitti, yemek ve bulaşık babama yemek yerken ya da kahveye çıkmadığımız kimi akşamlarda babamla konuşurduk. Daha doğrusu o konuşurdu, ben dinlerdim. O zamanlar kendim de öyle konuştuğumdan farkında olmadığım Ege lehçesiyle, komik askerlik ya da iş anılarını anlatırdı çoğunluk. Bazı geceler uyuduğumu sanıp odasında sessizce, içini çeke çeke ağlardı. Ona ne derdin var diye hiç sormadım. O da bana çoğu sabah neden erkenden kalkıp çamaşır yıkadığımı, yatağımı, yorganımı neden havalandırdığımı, çarşafın altına neden naylon serdiğimi sormadı. Çırağına verdiği kadar haftalık verirdi bana. Her gün bir paket uçlu sigara alacak, akşamları kahvede üç dört bardak çay içecek, cumartesi geceleri, Ulus'ta parçalı filmler oynatan İstasyon Sineması'na gidecek ve bazı pazar sabahları kimseye görünmeden gittiğim dip sokaktaki, adamın yüzüne eski terlikler gibi bakan kadına verecek kadar param olurdu. İki yıl sonra, o izbe, karanlık, küf kokulu atölyeden çıkıp

askere gittim. Askerde yaşadığım tek sorun altımı ıslatmam oldu. Sivil hayatımda üç dört günde bir ıslatırken askerde her gün ıslatmaya başladım. Önceleri çok dayak yedim, ama sonra herkes alıştı. Ben zaten alışkındım, herkesten önce kalkıp temizlik yapmam yeterli oluyordu. Herkes alışınca üç dört günlük rutine geri döndüm. Bir de benden sonra askere gelen bir asteğmen beni çok korudu. Herkesle ayrı ayrı konuşan, dert dinleyen garip bir adamdı; at binicisiymiş, kılıç sporu yapıyormuş ve iki kalbi varmış. Hatta o geldikten sonra erat arasında, Allah herkese iki kalp versin lafı çıktı. Bir pazar günü beni erat gazinosuna çağırıp bir demlik çay ve iki bardak getirmemi söyledi. İstediklerini getirince karşısına oturmamı ve anlatmamı istedi. Şaşırılmışım, ne anlatacağımı sordum, aklına ne gelirse anlat dedi. Şimdi sana anlattığım, ama o ana dek hiç düşünmediğim anılarımı o zaman anımsadım. Terhis günümde beni uğurlayan tek kişi oydu. Elime, üzerinde, Ankara Eskrim Kulübü, 19 Mayıs Stadyumu, Rıza Hoca yazılı bir kâğıt tutuşturdu, bu kişiyle görüşürsem sigortalı bir işim olacağını söyledi. Stadyuma gidip babamın beni evden kovmasına ve hastalanana dek benimle konuşmamasına neden olan işi kabul ettim. Bütün alışkanlıklarımın değiştiği sonraki beş yılım aynı işi yaparak geçti; malzemecilik. Beş yıl boyunca o kulüpte, daha önce okuma salonu olarak kullanılan odada yattım. Sabahları kalkar kalkmaz koridorları ve antrenman salonunu paspaslıyor, duşları temizliyor, pisti ve odaları elektrikli süpürgeyle süpürüyordum. Herkesin ayrı bir antrenman saati vardı; öğrenciler gün içinde hocayla çalışmalarına rağmen, ustalardan bazıları sabah işe ya da okula gitmeden önce ya da mesai saatinden sonra geliyordu. Kimse gelmeden temizliği bitiriyor, kahvaltı ettikten sonra depoyu ve dış kapıyı açıyordum. Üstüme zimmetledikleri depoda bakımını akşamları herkes gittikten sonra yaptığım kılıçlar, epeler, flörelere, maskeler, plastronlar, yelekler, ceketler, eldivenler ve ayakkabılar vardı. Ter yüzünden temizliğinin günlük yapılması gereken malzemelerdi bunlar, yoksa maskeler küflenir, ceketler kokar, eldivenlerin ve ayakkabıların içi yapış yapış olurdu. Sadece maçlar sırasında kullanılan bobin makaraları ve elektrikli skorbord, metal maç yelekleriyle birlikte ayrı bir köşede dururdu. Üçüncü yılımda, kimsenin çalışmaya gelmediği bir bayram arifesinde, garip bir şekilde ortadan kaybolan epe dışında hiçbir şey kaybetmedim, bunu işimi iyi yaptığımı anlatmak için söylüyorum. Yeni hayatımdan memnundum. Eldiven kullanmadığım bir antrenman sırasında, ceket kolumun içine giren kılıcın sol kol kasımı yırtması yüzünden çalışmadığım iki haftalık dönemde olduğu gibi, işimi kaybetme korkusundan kaynaklanan birkaç istisna dışında bir daha altımı ıslatmadım. Yattığım odadaki kitaplıkta kimsenin ilgilenmediği yüzlerce kitap vardı, geceleri işimi bitirdikten sonra radyoyu açar, okkalı bir kahve yapıp kitap okurdum. Yazmaya da hevesliydim, aldığım bir top teksir kâğıdını kimsenin ilgi göstermeyeceği anılarımla, başı, sonu ve konusu belirsiz denemelerle, bitmemiş öykülerle doldurdum. Bazı akşamlar okuların malzemecisiyle Kızılay'a çıkardık. Adı Hasan'dı. Bir evi vardı, ama karısıyla sık sık kavga eder, asık suratla geldiği o günlerin akşamında evine gitmezdi. El

ayak çekilince, işim var dememe rağmen beni zorla Sakarya Caddesi'ne bira içmeye götürürdü. Sarhoş kafayla stadyuma dönüp bir sehpa kurar, yirmi adımdan genelevine beş atış yapardık. Tavukkarası vardı, karanlıkta iyi göremiyordu, ama oldukça düzenli olduğunu bildiğim deposundan, bulamadım bahanesiyle sol aparatlı yay getirmedeğinden onun kazandığı da oluyordu. Bir gece onun önerisiyle Bentderesi'nden Altındağ'a dek yürüdük. Yirmi yaşma dek içinde yaşadığım evin pencereleri karanlıktı. Sokak lambasının zayıf ışığında, askere gitmeden önce diktirdiğim perdeleri seçebildim. Yer yer yırtılmış, etekleri lime lime olmuştu. Stadyuma dönerken, perdelerin ardındaki karanlıkta tek başına ağladığını düşlediğim yaşlı adamı unutmaya çalışıyordum. İşlerimi mesai saatleri dışında yaptığımdan gün içinde depodan malzeme alıp vermek ve çay, kahve yapmak dışında pek işim olmuyordu. Salonun bir köşesine oturur çalışmalarını izlerdim. Öğrenciler ısınma hareketlerinden sonra, hocaların gösterdiği hamleleri çalışmak için eşleşirlerdi. Tek kalan öğrenci olduğunda üstüme bir ceket geçirip çalışmasına yardım ederdim. Önceleri yalnızca yeni başlayanların temel hamlelerine temel siperlerle karşılık verirken, zamanla boşaltmaları, çırpmaları, tutuklamayı, çatmayı, çiftlemeyi ve üstelemeyi öğrendim. Bunu işimin bir parçası saydığımdan geceleri kendi kendime çalışıyordum. Her branşın siperleri, hamleleri farklıydı ve ben bütün branşları bilmek zorunda olduğumu, işimi ancak böyle elimde tutabileceğimi düşünüyordum. İşten ayrılmadan kısa bir süre önce eliminasyon maçlarına hazırlanan millî bir flöreci çalışmasına yardım etmemi istedi. Solak olduğumdan elini sürekli yukarı tutuyor, altı siperini kapatmaya çalışıyor ve dört siperime çok bilinen remise ve bas reprise ataklarla karşılık veriyordu. Bense bir flörecinin asla tercih etmeyeceği bir no'lu siperle onu, açık kaldığını sandığı dört ya da altı siperime çekiyor, kontur gard sonrası kırık bilekle karnına yaptığım alt dürtüşle ya da dış küpeyle tuş ediyordum. Herkes çalışmayı bırakmış bizi seyrediyordu. Sonunda geceler boyu çalıştığım bir bileşik hamleyi yapınca çıldırdı. Parer geçişleriyle fendreleri birleştirip fos ataklarla desteklediğim seriyi files yaparak bitirince yere düştü ve filesin yasaklanmak üzere olan bir hamle olduğunu söyleyip bağırmaya başladı. Takdir edilmeyi beklerken azarlandığım için şaşırılmışım. Seri sırasında onu üç kez tuş edebilecekken yapmadığımı, files yapmak için bileşiği sürdürdüğümü anlamış, kendini çaresiz hissetmişti. Benim çaresizliğimse malzemeci olmamdı; yardım ederken yalnızca savunma yapmam gerektiğini, saldırırsam işimi kaybedeceğimi anladım, bir daha da elime kılıç almadım. Neyse ki küskünlüğüm fazla sürmedi, hocalardan biri aynı zamanda Fen Fakültesi'nde doçentti, seraya adam aradıklarını, ilgilenip ilgilenmediğimi sorunca başvurdum, onun yardımıyla da işe alındım. Maltepe'de bir çatı katı tuttum, birkaç eşya aldım. Sonraki dört yılını fakültede çalışarak geçti. Çok daha rahat bir işti, birbirine ekli iki yerden sorumluydum, laboratuvar ve sera. İşimin bir parçası olmasa da kısa sürede genel taksonomiyi öğrendim, hatta filogenezi ve paleobotanik üstüne bile çalıştım, bitkilerin evrimini bilirim biraz.

Genel bakım, temizlik gibi işlerimin dışında hocaların ve öğrencilerin okulda olmadığı tatil zamanlarında uzun süren farmakoloji deneylerinin takibini de yapardım. Çevrem bütünüyle değişmişti, bir yığın öğrenci arkadaşım oldu. İkinci yılımda Ankaralı bir kıza âşık oldum. Sözde o da bana âşıkta, ama canımı çok yaktı benim, orkidenin gülümseyişini unutamamamın nedeni odur. Fakültedeki dördüncü yılımda Altındağ'dan tanıdığım bir komşumuz okula gelip buldu beni, babam ağır hastaymış, bakını çeken yokmuş, yardıma ihtiyacı varmış, iş çıkışı babamı görmeye gittim. Görünce çok canım yandı, ama belli etmedim, zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı. Sanki hiç küsmemişiz gibi dokuz yıl sonra ilişkimize kaldığımız yerden devam ettik. Kalbinde bir şey varmış, merdiven çıkamıyormuş, iki adım yürüse sıkıştırıyormuş. Doktora gittin mi diye sordum, devlet hastanesine gittim, film filan çektiler, bir şey bulamadılar dedi. Ertesi gün izin alıp özel bir doktora götürdüm. Hastalığını ve sonraki iki yılımı anlatmak istemiyorum, yemden babamın yanına taşındığımı, üç ay sonra da hep yaranda olabilmek için işimden ayrıldığımı bil yeter. Tekrar bir araya geldikten yirmi altı ay sonra, geçtiğimiz mayıs başında öldü. Öldükten sonra o evde kalamayacağımı anladım, evi satıp yeniden bir çatı katı tuttum... İşte böyle..." Dudakları titriyordu, uzanıp elini tuttum. Başını pencereye çevirdi, birkaç damla yaş süzüldü gözünden. Gün aydınlanmıştı, ışığı kapatıp perdeyi açalı yarım saat kadar oluyordu. Elimi çektim, "Sonra ne oldu?" diye sordum. "Ne olsun, yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum. Babam öldükten sonra bir süre iş aradım, ama kriz yüzünden bulamayınca vazgeçtim. Evin satışından biraz para geçti elime, sınava girip botanik okumayı düşünüyorum" dedi, sonra birden ayağa kalkıp "Haydi çıkıp bir çorbacı bulalım, acıktım ben" diye ekledi. "Tamam" dedim, "Bekle üniformamı giyeyim." Çorbacıdan çıkarken "Fenalaşacak filan olursan mutlaka ara" diye tembihledim sıkı sıkı. Mesai bitimine doğru aradı, "Ben çok fenayım, başım dönüyor, gözlerim kararıyor" dedi. Elim ayağım birbirine karıştı, "Neredesin? Çabuk en yakın hastaneye git" dedim. "Dün beklediğim yerde bekliyorum" dedi ve gülmeye başladı. "Seni eşek" dedim, ama ben de gülüyordum. "Çabuk çık, yemeğe gidelim. Bazı gelişmeler olmuş galiba" dedi. Öğleden sonra basına, her iki cinayetin de failinin Burak olduğu açıklanmış, fotoğrafı basına dağıtılmıştı. "Merkezin önünde bekleme" dedim, "Sekizde iskelede buluşalım, orada buluruz yiyecek bir yer." İş çıkışı eve gittim. Yolda bir iki kez köşe başlarında durup bekledim, ama komiser yardımcısı ortalarda yoktu. İşi başkasına vermişlerdir diye kuşkulanıyordum, ama dikkatimi çeken başka biri de olmadı. Rahatlayıp eve döndüm, aceleyle üstümü değiştirip tekrar çıktım, iskeleye indiğimde saat sekize yirmi vardı, ama oradaydı, banklardan birine oturmuş gelmemi bekliyordu. Giysilerini değiştirmişti, kot, beyaz gömlek ve boyna bağlanmış ince bir kazak. "Balık mı yiyelim, fest fud mu?" diye konuşurken üstündeki her şeyin aynı marka olduğu dikkatimi çekti, hem de pahalı bir marka, "Bu ne yahu? Senin paran çok galiba" dedim gülererek. Dalga geçtiğimi anlamıştı, yüzü kızardı, "Ne parası, işsiz biriyim ben" dedi. Sonra yüzüme dikkatlice bakarak, "E, sen de

makyaj yapmışsın. Dün ruj bile sürmemiştin" diye ekledi. Ops, sınırı geçiyoruz, dur bakalım, daha dün bir, bugün iki, hemen çark ettim, "Caminin arkasında bir kumpirci var, orada yiyebiliriz" dedim. "Ben kumpirle doymam, bence bir balıkçıya gidelim" dedi. Pazarın arkasındaki balık lokantalarından birine girdik. Siparişleri verdikten sonra Burak'ın yakalanıp yakalanmadığını sordu. "Yok, galiba Bolivya'ya kaçmış" dedim, "Bilgisayarında Santa Kuruzlu ve Valegirandeli kimi gruplarla yazışmaları bulunmuş, çocuğu La Hüyera adlı bir köydeki kampa davet etmişler. Yunanistan'da sahte pasaport ayarlanmış, Fransa üstünden Arjantin'e, sonra da Bolivya'ya geçtiğini tahmin ediyoruz." Şaşırmıştı, "Bu kadar kısa sürede bu yolculuğu yapmış olabilir mi?" diye sordu. "Yunanistan'a geçebildiyse Bolivya'ya da gitmiştir herhalde, adamlar öyle yazmışlar" diye cevap verdim. Sonra o günkü gelişmeleri anlattım. Güç kaynağı yeterli bir delil olmasa da bilgisayarında zanlı olmasına yetecek izler bulunmuştu Burak'ın; Galata Kulesi'ne verilen imza sirkülerinin bir örneği Vörd dosyası olarak kaydedilmiş, ayrıca grafik editörü programına ait dizinde Bıromtimol Bulu Tırevıl adlı hayalî şirkete ait logo çalışmalarına rastlanmıştı. Yemek boyunca Burak'ın bütün bunları nasıl yapmış olabileceği üstüne konuştuk. Hafta arası olduğundan fazla içmedim, üstelik uyku da bastırmıştı, on bire doğru kalktık. "Seni bırakayım" dedi, ama taksiyle gideceğimi söyleyip onu oteline gönderdim. O geceki konuşmalarımız, ertesi gün Korkut, savcıya vereceği raporu hazırlarken fikir yürütmeme de yardımcı oldu. Yedi nisandan başlayıp on üç nisan sabahına dek süren bir çizelge hazırlandı, bu zaman dilimi içinde Burak'ın neler yaptığı tahmin edilmeye çalışıldı. Laboratuvarda Burak'ın resminde oynamalar yapıldı, saçı siyah, gür ve kıvrırcık hale getirilip Galata Kulesi müdürüne gösterildi, adam, "Evet, Kasım Pat'a benziyor" dedi. Sonra aynı resme pırasa gibi düz ve sarı saçla, gözlük eklenip sergiye katılanlara resimdeki Ebsın Ti olup olmadığı soruldu, kimileri "Saç biraz daha uzun olursa o... Alnı da biraz açık olacak" dediler, diğerleri, "Olabilir de, olmayabilir de" dediler. Sonraki günlerde kuledeki kalasın altındaki tekerleklerin nerede yapıldığı bulunmaya çalışıldı. Kalası seyir yerinin dışına kolayca itmek için altına tekerlekli bir düzenek eklenmişti, İzmit'teki sanayi sitelerine kadar soruşturuldu, ama bulunamadı. On dokuz nisan günü Sevinç Bayındır aradı, yüz on bin doların nereye harcandığı bulunmuş. Yirmi nisan kadının doğum günüymüş, Asım doğum günü hediyesi olarak bir tekne yaptırıyormuş, parayı da peşinat olarak vermiş. Hediye sürpriz olacağından kimsenin haberi yokmuş tekneden. Teslim günü yüz on bin dolar daha ödenmesi gerekiyormuş, Asım Bayındır aramayınca adamlar şirkete telefon etmişler. Tekneyi yapan şirketin iki ortağı merkeze çağrılıp ifadeleri alındı, söylediklerine göre Asım tekneyi steril hale getirebilmek için bazı değişiklikler istemiş, onlar da adamın istediği gibi klimaların sayısını artırmışlar, kamara camlarını değiştirmişler, ana kamaradan kış güverteye çıkan kapalı bir merdiven ve güvertede ultraviyole ışınlan önleyici camla kaplı bir bölme yapmışlar, Sevinç Bayındır'ın güneşlenebilmesi için. Aynı gün iş çıkışı Selin'le buluşup Doğubank'a gittik. Bin iki yüz dolan bastırıp bilgisayar

aldım ve daha eve getirmeden Diyallo kurdurdum. Ertesi gün büyük bir gazetenin hafta sonu ekinde Sevinç Bayındır'la yapılmış tam sayfa bir röportaj yayımlandı. Onu ilk gördüğümde oturduğu koltukta çekilmiş bir fotoğrafını basmışlardı, kara gözlükleri ve türbanıyla. Kocasını ne denli çok sevdiğinden söz ediyor, ama başka kadınlarla ilişkisi hakkında konuşmuyordu. Burak hakkındaysa yalnızca bir cümle söylemişti, "Başkalarının kaderlerine karışanlar kendi kaderlerini de başkalarına vermiş olurlar, dünya sanıldığı kadar büyük değil." Yirmi bir nisan günü İlyas ilk kez öptü beni. Cumartesi günü evin eksiklerini tamamlamış, akşam karşıya geçip annemlerde kalmıştım. Kahvaltıdan sonra eve dönüp Diyallo oynamayı planlarken İlyas aradı. Annem ve babamla salonda oturuyorduk, kalkıp başka bir odaya gitmek yakışık almazdı, soğuk konuştum tabii ki. Onlara hissettirmeden Taksim'de buluşma teklifine "Evet" dedim. Öğleden sonra buluşup İstiklal'deki sinemalardan birine gittik. Herkes, kendisine istediği gibi arkadaşlar düşleyen ve onlarla yaşadığına inanan bir matematik dehasının nasıl Nobel aldığını izlerken biz önce el ele tutuştuk, sonra öpüşmeye başladık. Bir ara gözlerimi açıp Harem'deki o odada olmadığını fark edince kendimi çekip ağlamaya başladım; özlediğim için değil, kurtulamadığım için. Ağladığımı görünce önce ne yapacağını bilemedi, sonra kolunu omzuma atıp kendine çekti beni, başımı göğsüne yasladım ben de. Durulunca yine öpmeye kalktı, ama izin vermedim. Salı akşamı bana geldiğinde bu kez ben öptüm onu. İçimdeki o kalıntıyı öldürmeye kararlıyım, üstüne çıkıp hem öptüm, hem soydum, ama olmadı, öptükçe, dokundukça daha çok acıdı içim, kalkıp karşı koltuğa oturdum. Şaşkındı, doğrulup "Bakire misin?" diye sordu. Bu kadar saf olması acı vericiydi, bir an her şeyi anlatmak geçti kafamdan, yatağımın altına sakladığım sidiyi çıkarıp ona izletmeyi düşündüm, ama bu ikimizi de öldürürdü. "Hayır" dedim, "Hazır değilim henüz, özür dilerim." Özür dileyecek bir şey olmadığını, anladığını söyledi. Sonraki gecelerde de benzer şeyler yaşadık, ama her seferinde küçülüyor gibi, onu yeneceğim sanırım. Kafamı dayadığım kapıdan kaldırdım, geriye döndüm, bilgisayarın ekranına baktım, şeytanın yıldızı dönüyordu durmadan. Biraz daha oyun oynasam mı acaba diye geçti aklımdan. Diyallo'ya ulaşmama da az kaldı, ama sabahın köründe kalkacağım, saati kurup yatayım en iyisi. Kaçmıyor ya şeytan, nasılsa bulacağım onu.

kalabalık gruplar Gümüşsüyü Caddesi'nden aşağıya doğru sloganlar atarak, marşlar söyleyerek yürümeye başladılar. Caddenin iki yanına sık aralıklarla dizilmiş, bekliyorduk. Yorgunluktan geberiyordum. Sabah yediden beri oradaydık, meydana gelen herkesi tek tek aramış, Taksim'e geçen bütün araçları kontrol etmiş ve hep ayakta beklemiştik. Neyse ki korktuğum başıma gelmemiş, üç gündür kıvrım kıvrım kıvrandıran karın ağrılarım yerini bir görünüp bir kaybolan hafif sancılara bırakmıştı. Öğleyn caddenin karşısındaki seyahat şirketi bürosunun tuvaletinde sabah evden çıkmadan taktığım tamponu çıkarmış, yerine efendi gibi süper kanatlı bir ped koymuştum, zamanında değiştirilmeyen tamponlar yüzünden başında haleyle dolaşan çok hanım kızımız var. Gün boyu meydanda neler olduğunu pek görememiştik, seslerden anlaşıldığı kadarıyla işçi liderleri, sendika başkanları konuşmalar yapmış ve şarkılar, türküler eşliğinde halaylar çekilmişti. Her şenliğin sonunda kurtlarını henüz dökememiş kimileri eğlencenin sürmesi beklentisiyle diğerlerini de ayartıp planda olmayan yeni etkinlikler icat ederler, tarihte görülmüş bütün sakarlıklar bu tip zamanlarda ortaya çıkmıştır. Telsizler kalabalıktan ayrılan bir grubun Sıraselviler Caddesi'ne yöneldiğini anons ediyordu. Bir başka grup Harbiye'ye doğru ilerliyordu, ama asıl sorun İstiklal Caddesi'ndeydi, yasak olduğu defalarca anons edilmiş olmasına rağmen kalabalığın önemli bir bölümü sloganlar ata ata polis kordonunu yarıp zaten kalabalık olan caddeye girmişti. Bir gün önce ekipler belli olunca toplantı yapıp çıkabilecek olaylar hakkında bilgi verilmiş ve hangi olay karşısında nasıl davranmamız gerektiği anlatılmıştı, ama İstiklal'de görevli olanlar kalabalık karşısında çaresiz kalabilirdi. Provokasyondan korkuluyordu, kalabalığın içinden birkaç kişinin sermayenin can damarları olan mağazaları hedef göstermesiyle grup engellenemez hale gelebilir, camlar kırılır ve talan başlardı. Daha da kötüsü kontrol edemediğimiz ara sokaklardan ve binalardan caddeye sızmış silahlı kişilerin kalabalığın arasına karışıp rasgele ateş etmesi, hatta bombalı eylem yapmasıydı ki sonrasını düşünmek bile korkunç. Asayiş'ten gelen Yunuslar İstiklal'e çıkan sokaklara kaydırıldı, Tepebaşı'nda bekleyen Çevik Kuvvet ekipleri Tünel'e çekildi, meydanda görevli ekipler kalabalığın iki tarafında yürüyerek caddeye girdiler. Gümüşsuyu'ndaki kalabalık dağılmaya yüz tutunca, bizi ne tarafa çekecekler diye beklemeye başladık, ama intikal emri geldi, merkeze dönüyoruz sevinciyle otobüslere doluştuk. Otobüs hareket edince başımızdaki Çevik Kuvvet'ten devşirme üç yıldız ayağa kalkıp konuşmaya başladı, "Arkadaşlar, hemen bir müjde vermek isterim, şube müdürleri Sayın On'la görüşmüşler, mayıs maaşlarımızı bir maaş ikramiyeli alacağız" dedi. Herkes alkışlamaya başladı, hatta öne oturan birkaç zibidi, "Ya ya ya, şa şa şa, Sayın On, Sayın On çok yaşa" diye tempo tuttular. Üç yıldız elini kaldırıp bağırانları susturdu, "Arkadaşlar, biliyorum, çok yorgunsunuz. Ancak Yedikule'deki arkadaşlarımızı desteklememiz gerekiyor. Bugünkü görevimiz biraz uzayacak" dedi. Otobüsün içinde ses seda kesildi birden, üç yıldız yerine oturdu tekrar. Telsizlerden Gaziosmanpaşa'daki olayların anonsları duyuluyordu. Biz yine

iyiydik, orada ekipler taşlanmış, panzerler devrilmiş, barikatlar ateşe verilmiş, ara sokaklarda silahlı mukavemetle karşılaşmıştı. Neyse ki Yedikule'ye gidiyorduk, o taraftan gelen hiçbir haber, duyulan hiçbir anons yoktu. "Ulan, bir şey çıkmasa bari" dedim kendi kendime, o tarafta en fazla Samatya'ya kadar gitmişim, Yedikule tarafım hiç bilmiyordum. Hani olay filan çıkar da ara sokaklara girmek gerekirse, hangi sokak nereye çıkar, nereden bileceğim, kaybolurum alimallah. Telefonum çaldı, baktım Selin, öyle bunalmışım ki sevinçle, "Alo" dedim. Bu hafta gececi, üstelik son haftası, önümüzdeki pazartesi Narkotik'teki işine geri dönecek. "Bebişim, televizyonda çatışma çıktığını söylüyorlar, iyi misin?" diye sordu. "Taksim olaysız geçti" dedim, "Gerçi İstiklal'deki gerilim halen sürüyor, ama biz Yedikule'ye gidiyoruz şimdi." Yedikule'de ne olduğunu sordu, "Bilmiyorum" dedim, "Miting filan vardır herhalde." O da hazırlanıp çıkacakmış birazdan, Cem'e uğrayıp müzeye gidecekmiş sonra, "Çok sıkıldım o izbe yerden, neyse ki bitiyor" dedi, sonra birden aklına gelmiş gibi, "Aaa, haberlerde söylediydi, Türk halk müziği konseri var Yedikule'de, oraya götürüyorlardır sizi" dedi. Eh, bu da iyi, türkü dinleriz en azından. İlyas'ın nasıl olduğunu sordu, "Bugün görmedim" dedim, kim bilir nerelerde geziyordur, geleli daha on beş gün oldu, adam hepimizden iyi öğrendi İstanbul'u. "Bir akşam ayarla da hep birlikte yemek yiyelim, bebişimin sevgilisini görmek kısmet olmadı daha" dedi. "Aman be sen de" dedim, "Daha bir şey olduğu yok. Dur bakalım, hemen şımartmayalım herifi." Gececi olmasaymış Yedikule'ye gelebilirmiş, "Oradan Sultanahmet'e dönmek zor olur şimdi. Siz kim bilir ne zaman dönersiniz, gece vakti trene binemem" dedi. "Sen şu haftayı bir atlat da, sonra çok zamanımız olur" dedim. Karşılıklı, "Haydi görüşürüz" deyip kapattık. Telefonu çıkarmışken annemi arayıp Yedikule'ye göreve gittiğimizi söyledim. Gece vakti ararlar, gürültüden cebi de duymam, evde de bulamazlarsa telaşlanırlar, en iyisi önceden haber vermek, "Tamam kızım. Aman dikkat et" dedi. Yedikule'nin dar sokaklarına girip sağa sola park etmiş arabaların arasından güçlkle geçerek zindanların önüne geldik. Surların önündeki meydan çok kalabalıktı, otobüs korna çala çala kalabalığı yarıp surların dibindeki diğer polis araçlarının yanına park etti. İnip kapıya gittik. Başımızdaki üç yıldız kapıdaki başkomiserle bir şeyler konuştu, sonra bize dönüp yirmişerli iki gruba ayrılmamızı söyledi. Ayrıldık, diğer grup dışarıda kaldı, biz içeri girdik. Bir iki yıldır duyardım, Yedikule konserleri filan diye, demek burada yapılmış. Surlarla ve kulelerle çevrili çok büyük bir avlunun içindeydik. Avlunun karşı köşesindeki üstü ışıklandırılmış ve konser için türlü alet edevat konulmuş betonarme platformu görünce, "Aha" dedim kendi kendime, "Al işte, bir salaklık daha." Sahne diye yapıldığı belli, ama bütün bu tarihî dokunun içinde öyle saçma sapan ve anlamsız duruyor ki sinirlenmemek mümkün değil. Bildiğimiz gecekondulara benziyor, üstünde şarkı söylenebilsin diye düz çatılı yapılmış, köhne pencereleri filan var. Ne ulan bu, gecekondulu müze? Ulan, adam olmayacaksınız siz, eskisini bozmadan yeni bir şey yapamaz mısınız? Avlunun tam ortasından iki

tarafında kocaman taş güller bulunan toprak bir yol geçiyor, karşıdaki birbirine yakın iki kulenin arasına doğru uzanıyordu. Kapıda görevli polisler girenlerin üstlerini arıyor, kimliklerine baktıktan sonra içeri alıyorlardı. İçerideki kalabalık toprak yolun üst kısmında, sahnenin karşısında toplanmıştı. Yolun başındaki Türkçe ve İngilizce yazılmış levhayı okumaya başladım; ilk surlar bilmem kaç yılında Bizanslılar tarafından yapılmış, toplam yedi kule olmasına rağmen aslında beşgen bir yapıymış, sonradan Osmanlılar yeni surlar eklemişler, falan filan derken üç yıldızlı beni çağırıyordu, kapıdaki arkadaşlardan birinin rahatsızlandığını, yerine geçmem gerektiğini söyledi. Kapıya gittim, memurlardan birinin dedektörünü bana verdiler. Erkekleri erkek memurlar, bayanları bayan memurlar kontrol ediyordu. Dışarıdaki kalabalığa bakıp okkalı bir küfür savurdum ve işe başladım. Ulan, nasıl da düştüm tongaya, işte öyle saf saf ortalıkta dolanırsan yakalanırsın, girer girmez araziye uyman gerekiyordu. Hava iyice kararınca konser başladı, içerdeki binlerce kişi sarkılan, türkülerini hep bir ağızdan söylemeye başladılar. Bir saat sonra dışarıdaki kalabalık azalmıştı, ama ayakta duracak halim kalmamıştı. Girişteki bekçi kulübesinde oturan başkomisere gittim, "Amirim, sabah beşten beri ayaktayım, çok yoruldu" dedim. Böyle zamanlarda anlayışlı amir bulmak zordur, hepsi burnundan solur, ama "Tamam kızım" dedi, dedektörü elimden alıp dışarıya çıktı, yerime geçecek bir bayan memur buldu. Hemen oradan uzaklaştım, kalabalığa karışmadan sur dibinden ilerleyerek oturacak bir yer aradım. Platformun üstünde iki üç gitar, bir saz ve davuldan oluşan bir grup vardı, binlerce insan onlara ayak uydurarak hep birlikte, "Çav bella, çav bella, çav çav çav" diye bağıra bağıra zıplıyorlardı ki birden bir çatırtı koptu, kalabalığın ortası dalgalandı, bağırışlar, çağırışlar duyuldu. Müzik durdu, kenarda bekleyen polisler çatırtının olduğu yere koşuştular. Toprak yolun tam ortasında yarı yıkık bir minare vardı, minarenin yan tarafındaki toprak zemin iki metre kadar çökmüştü, "Oha" dedim, "Yeri göğü yıktınız lan." Çukura düşmüş insanları çıkardılar. Bir süre sonra sahneye bir adam çıktı, mikrofonu alıp, "Arkadaşlar. Bulduğumuz zeminin altında yer yer restorasyon çalışmaları yapılmış. Bunlardan biri biraz önce çöktü. Neyse ki orada bulunan arkadaşlarımıza bir şey olmadı. Şimdi konserimize kaldığımız yerden devam edelim. Hep birlikte söyleyelim, ancak güvenliğimiz için zıplamayalım" dedi. Daha konuşacaktı, ama alkışlanınca utandı, mikrofonu soliste bırakıp sahneden indi. Çok sıkışmıştım, pedimin ne durumda olduğuna da bakmam gerekiyordu. Kadın polislerden birine gidip tuvaletin nerede olduğunu sordum. "Valla" dedi, "Şu kulenin dibinde bekçinin evi var. Yanında bir tuvalet varmış, ama herkes orayı kullandığı için tıkanmış. Kapatmışlar" dedi. Sur dibinden ilerleyerek bekçinin evini buldum, bahçeyi kazıp araziye uydurulmuş prefabrik bir ev, yanına eklenmiş kulübenin üstünde "WC" yazılı bir levha var, ama kapısında millet birbirini yiyor. Bekçi "Tikalı kardeşim, giremezsiniz" diye bağırıyor, karşısındaki on, on beş kişi "Gireceğiz, edeceğiz" diye bastırıyor. Avluya şöyle bir baktım, herkes sahnenin ön tarafına toplanmıştı, arkası tenhaydı, oraya yöneldim. Toprak yol

burada iki büyük kulenin arasındaki kapıdan geçip diğer tarafa uzanıyordu, ama demir kapı kilitliydi. Yolu geçip üstteki kulenin yan tarafında durdum. Sahnenin arkasında kimse yoktu, ön taraftaki gürültü patırtı sanki buraya daha az ulaşıyordu. Işıklar sahnenin önüne göre ayarlandığından karanlıktı da biraz. Dört beş basamaklı, yarı yıkık taş merdivenden kulenin demir kapısına ulaştım. Kapıyı hafifçe ittim, açıldı, ama zifiri karanlıktı. Çantamdan el fenerimi çıkarıp içeriye doğrulttum. Zemini topraktı. Arasından zar zor geçilebilecek, artık kullanılmadığı belli sık ahşap iskelelerin altına üst üste boyları dökülmüş eğri büğrü metal plakalar, küflü inşaat demirleri ve bir yığın öteberi yığılmıştı. Siktir, bu ne lan? Atmaya kıyamamışlar, buraya doldurmuşlar. Korkunç, ama buraya edemezsem donuma edeceğim, başka çare yok. Her karaltıyı, gölgeyi kontrol ederek içeri girdim, iskelelerin arasından geçip işeyecek uygun bir yer aradım. Ulan, işeyeceğiz diye amı götü, yılanı çıyana yedireceğiz burada. Hay amına koyayım, ulan erkek olsam gider sur dibine işerdim, şu çektiğim çileye bak. Feneri ve çantamı yere koyup kemerimi çözdüm, pede dikkat ederek pantolonumu ve donumu indirdim. Feneri tekrar alıp sağı solu kontrol ederek çömeldim. Küf kokuyordu, akrepler böyle yerleri severler. Mücevherler ve küf. Hey Allahım, getirdik bizim mücevher kutusunu bu küflü yerde açtık ya, ne diyeyim. Salak Con Bayz, sen daha çok şarkı yazarsın Bob Dilinn yavşağına. Feneri bir oraya, bir buraya tutuyor, çevremden yaklaşan bir hayvanat olup olmadığına bakıyordum ki birden onu fark ettim. Bir süre nefes alamadım, kıpırdıyamadım, kasılıp kaldığımdan işemem bile yarım kaldı. Bütün kanım derinlere çekilmiş olmalı ki üşümeye başladım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, yutkunarak, nefes almaya çalışarak ona bakıyordum. Orada, kulenin dibinde, demir yığınlarının, saç levhaların, hurda kalasların, ahşap dilmelerin arasında yan yatmış duruyordu. Galata Kulesi'ndeki ve sarnıçtakinin aynısıydı; üç ayağın bağlandığı tek bir çıta üstüne monte edilmiş, açılmış bir kitap büyüklüğünde tek parça levha. Levhanın üstündeki koyu yeşil kâğıtta beyaz harflerle, "Peygamberdevesinin Duası" yazıyordu. Elim titremeye başlayıp fenerin ışığını levhanın üstünde sabit tutamayınca kendime geldim, feneri bırakmadan doğrulup tek elimle pantolonumu çektim. Çıkacakken yerdeki çantam aklıma geldi, bir hamlede alıp dışarı çıktım. Dışarı çıkınca ter boşandı birden, koşarak sahnenin arkasına gittim. Çantamı yere bırakıp gömleğimi pantolonumun içine soktum ve kemerimi bağladım. Çantamdan telefonumu çıkardım, Korkut'u aradım. Beş altı kez çaldıktan sonra açtı, "Alo" bile demeden, "Saat kaç kardeşim?" dedi. Saati maati yok Korkut Efendi, sabah beşten beri ayaktayız biz. Ne o, çok sinirlisiniz, iş üstüneyken aradık galiba. "Dokuz buçuğa geliyor Amirim" diye cevap verdim. "Hale, sen misin?" dedi. Numaramdan tanımaması doğal, cep telefonu kullanmayı bilmiyor, birini arayacağı zaman ajandadan numarasını bulup tuşluyor. "Benim Amirim. Acilen Yedikule Zindanları'na gelmeniz gerekiyor. Sanırım burada bir ceset daha var" dedim. Bir süre sessizlik oldu, sonra, "Organ mafyası mı?" diye sordu. "Hayır Amirim. Cesedi görmüş değilim, ama levhayı gördüm.

Ötekilerin aynısı. Üstünde peygamberdevesinin duası yazıyor" diye cevap verdim. "Anladım, hemen geliyorum" dedi. Hemen dediği bir buçuk saatmiş, saat on birde geldi. O gelene dek kulenin kapısında bekledim, daha doğrusu sahnenin arkasında, oradan kulenin girişini de kontrol edebiliyordum. Bu arada üç dört farklı grup ve sanatçı sırayla sahne aldılar. Sırasını savanlar beton bir merdivenden sahne altına iniyorlardı, pencereden bakınca sahnenin altında soyunma odaları olduğunu gördüm. Ne garip, kesin tuvalet de vardır orada, sorsaydım şu iğrenç levhayı görmeyecektim. Zaman zaman bulunduğum yerden ikili, üçlü gruplar halinde polisler geçiyor, bana şöyle bir bakıp yollarına devam ediyorlardı. Saat on birde telefonum çaldı, Korkut'tu arayan. Kapıdaymış, nerede olduğumu sordu, tarif ettim. Kolayca bulabilirsin diye sahnenin yan tarafına geçip aydınlıkta durdum. Kalabalığın arkasına bakıyordum, bir süre sonra daha تنها olan aşağı taraftan geldiğini gördüm, yanında Asayiş'ten bir komiser daha vardı. Karşı karşıya geldik, bana şöyle bir baktı, "Sen mi öldürüyorsun bunları?" diye sordu. Yol boyu bu espriyi düşündün demek. "Evet Amirim" dedim, "Kimse farkına varmıyor, ben de kendim bulmak zorunda kalıyorum." Güler gibi oldu, ama hemen suratını asıp levhanın nerede olduğunu sordu. Kuleyi gösterdim. Üçümüz birlikte kulenin kapışma gittik. Arkada duruyordum, Korkut kapıyı açtı, karanlık olduğunu görünce yanındaki komisere dönüp "Fener lazım Abidin, bir baksana sağa sola" dedi. Adam fener bulmaya gidecekti ki çantamdakini çıkarıp "Bende var Amirim" dedim. Feneri alıp içeriye girdi, arkasından Abidin. içeri girmeden kapıdan bağırdım, "Hemen sol tarafta Amirim, inşaat demirlerinin arasında." Önce "Tok" diye bir ses geldi içeriden, hemen arkasından Abidin "Of anam" diye bağırdı. Korkut, "Ne oldu len?" diye sordu, Abidin, "Kafamı vurduğum kalasa" diye cevap verdi acıyla. Sonra ikisi birden dışarı çıktılar, levha Korkut'un elindeydi. Bana baktı, "İçeride ceset yok, başka bir yerde olmalı" dedi, sonra "Sen neden girdin ki buraya?" diye sordu. Abidin'e baktım, yere çömelmiş kafasını ovuşturuyordu, Korkut'a yaklaşıp kulağına, "İşemek için" dedim. Loş ışıkta anlayamadım ama kızarmıştır herhalde. Sonra işler pek umulduğu gibi gitmedi, sabah dokuzda çıktık oradan. Daha konser bitmeden Korkut, Asayiş'ten gelmiş bütün polisleri dışarıda toplamayı başardı. Elinde otuz kadar memur vardı, onlara içeride bir ceset arayacağımızı, cesedin muhtemelen garip bir kılığa sokulmuş, ama mutlaka çıplak ve boyanmış olacağını söyledi. Grubu dörderli, beşerli ekiplere ayırıp her ekibe ayrı bir arama alanı verdi. Kulelerin içleri, zindanlar, surların üstleri aranacaktı, karanlıkta çalışabilirsiniz diye her ekibe birer el feneri ayarlandı. Hep birlikte kapıdan girdik, ekipler arama alanlarına dağıldılar. Bana döndü, "Gel, buranın yetkililerini bulalım" dedi. Levhayı elinde taşıyordu, kulübenin içindeki başkomisere müze görevlilerinin nerede olduğunu sordu, "Valla, benim bildiğim bir tane bekçi var, o da nerede bilmiyorum" dedi başkomiser. Araya girip "Amirim, evi hemen şurada" dedim. Birlikte bekçinin evine gittik. Tuvaletin önüne sandalye koymuş oturuyordu adam. Korkut yanına gelince bir bokluk olduğunu anladı, ayağa kalkıp bir levhaya, bir de Korkut'a baktı.

Korkut, "Buranın yetkilisi nerede?" diye sordu adama, "Benim" dedi bekçi. Evin kapısı açıldı, başörtülü bir kadın kuşkuyla bize bakmaya başladı. "Bana bak" dedi Korkut, "Korkup gizlemeye filan çalışma. Burada bir ceset arıyoruz. Gördüğün, bildiğin bir şey var mı?" Bekçi kekelemeye başladı, nereden aklına geldiyse, "Yok Komutanım, neden ceset olsun burada, gece gündüz buradayım ben" dedi. Sonra anlaşıldı ki bekçi ailesiyle gece gündüz orada kalıyormuş, Yedikule Zindanları'nın her şeyinden o sorumluymuş. Üstelik zindanlar, hisarlar da depreme dayanıklılık araştırması yapan bir ekibe teslim edildiğinden beş aydır ziyarete de kapalıymış. Korkut, "Tamam, bir yere kaybolma. Aklına bir şey gelirse kapıdayım" dedi, kapıya döndük yine. Ekiplerden ikisi geri dönmüştü, karşıdaki kulelerden birinin ve yanındaki binanın kapısı kilitliymiş, girememişler. Bekçiye soruldu, Genç Osman'ın öldürüldüğü kuleymiş orası, kimi bölümleri ahşap olduğu için kilitli tutuluyormuş. Bekçiden anahtarları alıp yeniden aramaya gittiler, bekçinin içi rahat etmemiş olmalı M o da peşlerinden gitti. On bir buçukta konser bitti, kalabalığın çıkması yarım saat sürdü, on ikide bomboş kaldı avlu. Diğer şubelerden gelmiş ekipler otobüslere binip döndüler, biz kalanlar için bir otobüs orada tutuldu. Bire doğru bütün ekipler elleri boş olarak geri dönmüşlerdi. Korkut herkese teşekkür etti, gidebileceklerini söyledi. Hep birlikte dışarı çıktık. Otobüse binmek için grubun arkasına takılmıştım ki "Hale, seni ben bırakırım" dedi. Geriye döndüm, birlikte arabasının yanına gittik. Bagajı açıp levhayı yerleştirmeye çalışırken bekçi de kapıları kapatmaya çalışıyordu. Bekçiye görünce birden aklıma geldi, "Bir saniye Amirim" deyip levhayı aldım, koşarak bekçinin yanına gittim. Bir bokluk çıkacak korkusuyla ters ters bana bakıyordu, levhayı gösterip "Bunu hiç gördün mü daha önce?" diye sordum. "Evet, çeşmenin yanındaydı" dedi. "Ne çeşmesi, çeşme nerede?" diye sordum. Avluyu gösterdi, kalabalık dağılıncaya ışıklar söndürüldüğünden nereyi gösterdiği de belli değildi. Korkut yanımıza geldi, "Ne oldu Hale?" diye sordu. "Amirim" dedim, "Levhalar hep cesetlerin yanına bırakılmıştı. Eğer bir ceset bulacaksak bu levhanın durduğu yerde olmalı. Bütün kuleleri aramanın anlamı yok ki." Dudağını büktü, "Eee, levhanın bulunduğu kulede yok ki" dedi. "Evet" dedim, "Çünkü bekçi levhanın yerini değiştirmişti." Bekçiye öyle bir baktı ki bekçi kekelemeye başladı yine, eliyle avluyu gösterip "Orada duruyordu. Gelip giden herkese sordum, kimsenin değilmiş. Yağmurda yaşta kalmasın diye depoya kaldırdım. On gün kadar oluyor" dedi. Korkut, "Nerede duruyordu?" diye sordu. Bekçi, "Orada, çeşmenin yanında" dedi. İçeri girdik, bekçi kulübeye girip yalnızca toprak yolu aydınlatan ışıklar açtı. Yolun üstündeki yıkık minareye dek gitti, biz de peşinden gittik, "işte tam burada duruyordu" dedi, yolun kenarını göstererek. Avlunun ortasına bakmak aklımıza gelmemişti tabii, Korkut minarenin diğer tarafına dolaştı, "Bu çökük yer ne?" diye sordu, kalabalığın zıplarken çökerttiği yeri göstererek. Bekçi, "Orada kazı yapmışlardı" dedi, "Sonra üstünü örttüler, ama akşamleyin çöktü kalabalıktan." Bekçinin karısı ve çocukları yanımıza gelmiş bize bakıyorlardı. Korkut telefonunu çıkardı,

tuşlarına bastı ve kulağına dayayıp beklemeye başladı. Sonra kesik kesik konuşmaya başladı: "Kimsin? Ha, Bilal, ne oldu oğlum, santralı sana mı kakaladılar? Bak ne diyeceğim, bana bir kepçe lazım... Öyle değil len, toprak kazacak kepçe... Az bir şey kazacak, dört beş metre kadar, küçük bir şey olsun... Hemen lazım oğlum, ne yap et, bana bir kepçe bul... Yedikule'deyim, zindanların orada... Yahu anlamıyor musun, hayat memat meselesi... Bekleyeceğim burada, kalksın gelsin adam... Tamam, haber bekliyorum." Kulübeye gidip oturduk. On dakika sonra arayıp kepçenin yola çıktığını haber verdiler. Nereden yola çıktıysa saat beşte ancak gelebildi, bu arada sandalyede kestirdim biraz. Korkut kepçenin şoförüne çökük yerdeki toprağı dışarı atmasını söyledi. Adam çalışmaya başladı, toprakla birlikte ince ahşap dilmeler, sunta parçalan çıkıyordu çökükten. Güneş doğarken bulundu, Çe Kuvera'ya benzer bıyıkları olmasa neredeyse tanınmayacak hale gelmiş Burak'ın yeşile boyanmış, çıplak ve şişmiş cesedi.

Dördüncü bölüm

Akrep ve Semender

1

Kapı vuruluyordu. Gözlerimi açtım, bir süre nerede olduğumu anlayamadım. Bu kocaman yatak, mis kokulu nevresimler, açık pencere kanadının önünde bahar esintisiyle nazlı nazlı salınan tül ve odayı dolduran gün ışığı. Doğrulup, "Anne" diye seslendim. Kapı açıldı, annem içeri girdi, "Uyandın mı kızım?" dedi, bir soru değil tabii ki bu. Yatağın ayakucunda duruyordu, "Gel bakayım buraya" dedim. Şaşırdı, yanıma gelip yatağa oturdu. Kollarımı açıp "Anneciğim" diyerek sarıldım. Durup dururken böyle şeyler yapmama alışkın değil, sarılıp yüzünü boynuma sakladığında küçük kızının evden ayrılışının böyle güzel tarafları olduğunu da düşünmüştür kesin. Başını kaldırıp yüzüme baktı, ama belime sardığı kollarını çekmedi, "iyi uyudun mu kızım?" diye sordu. "Hı hı... Saat kaç oldu?" diye sordum ben de. "Beşe geliyor... Başın ağrıyacak diye uyandırdım" dedi. Nasıl da bilir kızının huyunu, fazla uyursam başım ağrır benim, hem de bütün gün. Geldiğimde on buçuğa geliyordu saat, on birde uyumuş olsam, of, gece nasıl uyuyacağız bakalım. Sabah da erken kalkacağım üstelik, karşıya geçmem gerekiyor. Bir gelişme oldu mu acaba

bugün? Savcı geldiğinde sekizi geçiyordu, dokuzda ancak çıktık Yedikule'den. Korkut Beşiktaş'ta indirdi beni, "Git dinlen, yarın gelersin" dedi. Eve gitmek istemedi canım, atladığım gibi vapura, doğru Moda'ya. Açlıktan midem yapışmıştı, vapurda bir simit yedim. Geldiğimde ayakta uyuyordum, bizimkilere olan bitenin özetinin özetini anlatıp yattım hemen. Gündüz uyuyamam aslında, nasıl olduysa öküz gibi uyumuşum. Kalkıp banyoya gittim, yatmadan önce değiştirdiğim pedime baktım. Eh, tamam, bu sefer de atlattık ölmeden. Yüzümü yıkarken mutfaktan sesi geliyordu annemin, babam kulübe gitmiş, birazdan gelirmiş, akşama patlıcan musakka yapıyormuş, yanına cacık mı, yoksa salata mı daha iyi gidermiş, falan filan, en son, "Telefonun çaldı durdu, açmadım ben" dedi. Aferin, genç kızların telefonları açılmaz, ayıp. Nereye bıraktım ki ben çantamı, salondaydı herhalde. Salona gidip çantamı buldum, telefonu çıkardım, oha, altı cevapsız arama, İlyas beş, Selin bir. İşte aşktan gözü kör olmuş bir adamla, yakın bir kız arkadaş arasındaki fark; aradıkları telefon cevap vermiyorsa biri yüzlerce kötü olasılık düşünür ve işini gücünü bırakıp tekrar tekrar arar, diğeri, "Demek ki şu an müsait değil, müsait olunca o beni arasın" der ve kendi işine bakar. Telefona bakarken yine çalmaya başladı, yine İlyas. "Efendim" der demez, "Hale, ne oldu? İyi misin?" diye sordu. "İyiyim yahu, ne oluyor?" dedim. "Telefonu açmıyorsun da, merak ettim" dedi. "Uyuyordum, bütün gece ayaktaydım" dedim. "Neredesin? Konuşmamız lazım. Burak'ın cesedi bulunmuş" dedi. "Biliyorum, gece o yüzden ayaktaydım" dedim, sonra da "Bu akşam görüşemeyiz, Moda'dayım ben" diye ekledim. "Ben de..." dedi. Allah Allah, Moda'da ne işi olur bu adamın? Ben cebi açmayınca işyerini aramış, "İzinli o" demişler, Fulya'ya gidip evde de bulamayınca kalkmış Moda'ya gelmiş, deli bu adam. "Neredesin şimdi?" diye sordum, "Moda İskelesi'ndeyim" dedi. "Bekle, on dakika sonra oradayım" dedim. Telefonu kapatıp balkona çıktım, dürbünle mendirekteki masalara baktım, yok, ön tarafa oturmuş demek ki. Yatak odasına gidip mecburen giydiğim annemin pazen geceliğim çıkardım. Saçlarımı tarayıp dudağımı boyadım. "Anne, evde bıraktığım eski kotlarımı nereye koydun?" diye seslendim, odamdaki sandıktaymış. Odamın kapısını açtım. Yatağımın ve dolabımın yerine karşılıklı iki çekyat koymuşlar, arada büyükçe bir sehpa var. Vay be, bir zamanlar benim odamdı burası, aman Allahım ne kadar yalnızım. Sandığı açtım, eski kazaklar, tişörtler, pantolonlar, etekler... Lise sonda giydiğim ekose etek, önündeki ketçap lekesi duruyor hâlâ... Yıllar var, etek giymiyorum, ulan ne çabuk geçiyor hayat. Şu beş yüz biri aldırıncaya kadar göbeğim çatlamıştı, babam, "Bir pantolona bu kadar para verilir mi? Ekmek parası bulamayanlar var, ayıp ayıp" demişti. Dur bakayım, olacak mı? Vay be, demek ki beş yıldır hiç büyümemişim. Naftalin kokmayan bir tişört bulup üstüme geçirdim. Mutfağın kapısında durup "Ben iskeleye iniyorum. Bir arkadaşım gelmiş, bir saat sonra dönerim" dedim anneme. Önce Kadıköy'e indiğimi sandı, Moda olduğunu öğrenince "İyi, yemeğe geç kalma" dedi. Sokağa inince Selin'i aradım, ama kapalıydı telefonu. İş üstüneyken kapatır, Cem'in yanında herhalde. Müzeye gidince

açar nasılsa, gece arar konuşurum. Bakkala çakkala, manava, kuaföre selam vere vere caddeye çıktım. Sayfiye bir yaşam vardır Moda'da, hiçbir yere yetişmek zorunda değildir. Karşısı gibi değildir, koşan, acele eden hiç kimseye rastlayamazsın burada, zamanın farkına vara vara, tadını çıkara çıkara yaşarsın. Ellerimi pantolon ceplerime sokup aylak adımlarla iskeleye gittim. Binanın ön tarafına dolaştığımda İlyas'ı, Moda'nın o muhteşem kadınlarından biriyle otururken gördüm ve çok kıskandım. İlyas'ın arkası dönüktü, kadının yalnızca, "Fransız Kız Mektebi sene sonu şakalarıyla meşhurdu" cümlesini duyabildim, ama neler konuştuklarını tahmin edebiliyorum. "Merhaba" deyince İlyas geriye döndü, "Geldin mi? Bak seni kimle tanıştıracam, bu Suzan Hanım. Suzan Hanım, arkadaşım Hale" dedi. Rujuna uygun, güzel bir kırmızı elbise giymişti, dalgalı, kısa ve kızıl saçlarıyla bir film karesindeymiş gibi oturuyordu. Elimi uzatıp, "Nasılsınız efendim?" diye sordum. Yerinden kalkmadı, ama reverans denilebilecek bir kırılmayla öne eğilip elimi sıktı, "Memnun oldum küçüğüm. Harika bir arkadaşınız var" dedi. Öyledir it, bulmuşsunuz birbirinizi. Cevap vermek yerine pişkin pişkin sırttım ve oturdum. kadın, "Benimki de neredeyse döner. Bana izin verirsiniz değil mi?" diye sordu. İlyas, "Ne demek" diye yerinden fırladı, kadının sandalyesini tuttu, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Suzan Hanım" diye ekledi. Kadın, İlyas'ın kolunu tutarak ayağa kalktı, "Gönül önce canan diyor değil mi? Bakıyorum da hemen razı oldunuz gitmeme" dedi. "Aman efendim, lütfen" dedi İlyas, "Sizinle yıllarca oturabilirim." kadın güldü, "Latife ediyorum yavrucuğum. Ben sizi baş başa bırakayım artık. İyi akşamlar dilerim" dedi. Başımın selamladım kadını, yavaş ve titrek adımlarla gitti. "Bana bak" dedim İlyas'a, "Hem seviyorum, ölüyorum diyorsun, iki dakika arkamı döndüm mü yemediğin halt kalmıyor." Sırttı, öne eğilip elini elimin üstüne koydu, "Biliyor musun, burada bir Mühürdar Bahçesi varmış" dedi. Ulan, ne yapıyorsun, herkes tanır beni burada. Elimi çekip "Hiç duymadım öyle bir bahçe" dedim. "Altmış, yetmiş yıl önce canım" dedi, "Suzan Hanım babası ve kardeşiyle gidirmiş oraya. Akşam yemeğinden sonra çevredeki aileler o bahçede toplanırmış. Bir çello, bir keman ve bir piyano olurmuş bahçede, valsler, tangolar çalınır, herkes dans edermiş. Suzan Hanım orada Atatürk'le dans etmiş, inanabiliyor musun? Kısa boyluydu biraz, ama çok yakışıklı adamdı, çok etkileyiciydi diyor." Konuşmamı bekledi, benden ses çıkmayınca, "Burada yemek de var, bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu. "Bizimkiler beni yemeğe bekliyor, sen ye istersen" dedim. "Anlıyorum" der gibi başını salladı, sonra "Burak'ın cesedi nasıl bulunmuş?" diye sordu. "Onu da ben buldum" dedim. "Nasıl? Onu da mı sen buldun? İnanmıyorum" dedi. Gece olanları anlattım. Dinledikçe yüzü asıldı, bitirince "Bu nasıl bir şey ya, gelip gelip seni buluyor?" dedi. "Bilmiyorum" dedim, "Babamla konuşacağım, başka masaya geçmek istiyorum. Bu ara izin alsam, hatta istifa etsem daha iyi olur. Bu olay çözülene dek Moda'da kalacağım. Çözüleceğini de sanmıyorum ya..." Geriye yaslanıp karşıya baktı, Kalamış sahiline... "Peygamberdevesinin duası ne demek ki, öyle dua eder gibi durduğun için mi

acaba?" dedi, sonra bana dönüp "Biz bir şeyler yakıştırdık, ama bu denizatının sadakati lafının bizim bilmediğimiz başka bir hikâyesi olmasın, orkidenin gülümseyişi gibi... Bir hayvanbilimciye filan sorsak mı acaba?" diye ekledi. "Bana bak" dedim, "Sıkıldım artık bütün bunlardan. Söylesene, neden ilgileniyorsun bu kadar? Ben bile her şeyi bilmiyorum. Bir yığın dedektif bir yığın şey araştırıyor, denk gelirse ben de öğreniyorum, ama çoğunlukla haberim bile olmuyor olan bitenden, Mesela bugün neler olmuştur, kim bilir. Belki bulmuşlardır bile kimin yaptığım... Sana ne ki, boş ver." Omuzlarını kaldırıp "Nasıl boş vereyim?" dedi, "Hayatım böyle geçiyor benim, merak etmekle... Karşılaştığım bütün gariplikleri merak ediyorum. Onlara hikâyeler uydurmak hoşuma gidiyor. Bu garipliklerden birinin benim hayatımla ilgili olduğunu düşünüyorum ve onu arıyorum. Bir yerlerde beni bekleyen bir şey var, onu bulmamı istiyor sanki. Bir şey arıyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum. Hani buluncaya, karşılaşıncaya kadar ne olduğunu bilmezsin de bulunca, işte bu dersin ya, öyle bir şey. Düşünsene, bir lafın peşine düşüp kim gelirdi ki ta Ankara'dan İstanbul'a... Dün sabahtan akşama kadar kütüphanedeydim, denizatı üstüne ne bulduysam okudum, sonra deniziğnesi gözüme ilişti. Biliyor musun, deniziğnesi de garip bir hayvan, dişi erkeğin bedenine yumurtluyor. Yavrular babalarını yiye yiye büyüyorlar. Kendi başlarına bir hayat sürebilecek duruma geldiklerinde babalarından geriye bir şey kalmıyor, soyunun devamı için ölümü göze alıyor hayvan. Denizatının da benzer bir özelliği var aslında, dişi erkeğin kesesine yumurtluyor ve yavrulara erkek bakıyor, ama ölmüyor... Bu çok garip değil mi? Neden denizatını seçti, deniziğnesi gibi daha dramatik bir örnek varken? Sadık olduğu için mi? Belki de burada yanlış yapıyoruz, notları ölenlerin hayatlarıyla bağdaştırmaya çalışmakla..." Demek öyle İlyas Efendi, demek bir şey arıyorsunuz. Ne oldu hayatınızın aşkına? Hani gazetede gördüğünüzden beri deliler gibi seviyordunuz? "Ben gideyim artık, bizimkiler yemeğe oturmuştur" deyip ayağa kalktım. "Bir saniye, hesabı ödeyeyim" dedi, kalkıp kasaya gitti. Yavaş yavaş yürümeye başladım, arkamdan yetişti, "Biliyor musun, çok güzelsin" dedi. Yaa, güzelim demek. Eee, ne yapalım, sen aramana pak. "Bu kot çok yakışmış sana, harika duruyor. Uzun boylu kızlarda hep bir şeylik olur, ya popoda, ya belde, ama sen harikasin" dedi, sonra "Boyun kaç senin?" diye sordu. "Bir yetmiş beş" dedim. Karşıma geçip eliyle kafamın üstünden kendi burnuna doğru hayali bir çizgi çaktı, "Daha uzun gibisin sanki, ama kızlar uzun gösterir değil mi?" dedi. Mendireğin başındaki otoparkın çıkışında babamı gördüm, yanında bir arkadaşı vardı, ağır ağır yokuşu çıkıyorlardı. Bu tempoyla onlara yetişeceğimiz kesindi, "Gel, bizim parkı göstereyim sana" deyip yan sokağa çıkan taş merdivene yöneldim. Banklara oturmuş denizi seyreden çiftlerden ilham alıp elimi tutmaya kalktı, "Ne yapıyorsun, hep tanıdık buralar" dedim. Önüme geçip durdurdu beni, "Bak" dedi, "Bir iş bulup buraya yerleşeceğim. Hayatım boyu bir çok şeyden kuşku duydum, ama bundan eminim. Belki alıştığın rahatlığı sana veremem, ama çok çalışacağım. Seninle çok mutlu olacağımı biliyorum. Benimle evlenir misin?" Manyak

mısın, ne yapıyorsun, ayağa kalk. Hey Allahım, rezil oldum ya. Göz ucuyla balkonlara, pencerelere baktım, iyi, kimse yok gibi. Bir dizini yere koymuş elimi tutuyordu, elimi çekip "Ayağa kalk çabuk" dedim, yanından geçip yürümeye devam ettim. Yanıma geldi, "Lütfen beni dinle" dedi, "Otuz üç yaşındayım, bunları daha önce kimseye söylemedim. Seni seviyorum. Seninle yaşamak istiyorum." Yeni bir girişimi önlemek için ellerimi ceplerime soktum, "Bunları konuşmak için çok erken" dedim. "Seni anlamıyorum. Beni öpüyorsun, ama hiçbir şey söylemiyorsun. Kafana takılan soruları bilmiyorum, kuşkularım bilmiyorum" dedi. Bir süre Hızır'dan söz edip etmemek arasında bocaladım. Bilmeyi hak ediyordu, ama anlatmaya kalksam bile her şeyi söylemezdim; ne kadar zayıf olduğumu, hâlâ aklımın bir köşesinde oturduğunu... "Lütfen bu konuyu kapat" dedim, "Daha tanışalı on beş gün oldu, sen kalkmış evlilikten söz ediyorsun. Rezil ettin beni bütün mahalleye." Omzuyla omzuma sürtündü, "Ama benim için bir şeyler hissediyorsun değil mi? Haydi söyle." Çok sevimliydi, "Deli" dedim, "Hissetmesem neden öpeyim seni?" Başını öne eğip gülümsedi, kıpkırmızı olmuştu. Pazar günü sinemaya gitmek için sözleşip sokak başında ayrıldık.

2

Sayın On gelmedi toplantıya, esip gürllediği önceki toplantıda çözdiğünü sandığı düğüm daha da karışınca utanmış olmalı, yerine Asayiş Şube müdürünü gönderdi. Aslında yemekten önce toplanılacaktı, ama birkaç dedektif, "Uzarsa cumayı kaçıırız" deyince öğleden sonraya alınmış. Sabah gelir gelmez Korkut'un yanına gidip izne ayrılmak istediğimi söylemiştim. Beni hem sevindiren, hem de şaşırtan bir tepki göstermişti. Önce neden izne çıkmak istediğimi sordu, bütün bu olanların beni korkuttuğunu söyleyince, "Ne yani, katil bulunana kadar izin mi kullanacaksın? Ya bulamazsak..." dedi. "Bu arada düşüneceğim Amirim, belki masa değiştireceğim, belki istifa edeceğim" diye cevap verdim. Başını salladı, "Tabii, bunca belayı başımıza sar, sonra da haydi bana eyvallah de" dedi. Şaşırmıştım, sırtınca şaka yaptığını anladım, "Haklısınız Amirim" dedim, "Elimi attığım yerden ceset çıkıyor, ben de bu yüzden ayrılmak istiyorum zaten." Odasına gittiğimde toplantıda vereceği brifing üzerinde çalışıyordu, beni ikna edemeyeceğini anlayınca önündeki dosyayı kapattı. Oturmamı işaret edip telefonun almacını kaldırdı ve iki çay söyledi. Kollarını masasına dayayıp öne doğru eğildi, "Yedikule'de beni çok şaşırttın" dedi, "Bekçiye levhayı daha önce görüp görmediğini sormak aklıma bile gelmemişti, adamlara her yeri aratınca işimi

yaptığımı sanmıştım. Sen olmasaydın belki de o çukur müze görevlileri tarafından kapatılacak ve Burak'ın cesedi hiç bulunmayacaktı. Sonra da savcı önceki dosyaları Burak'ın üstüne yükleyip Bolivya'ya kaçtığını öne sürerek gıyabında ilam çıkartacaktı ve tertemiz yolumuza devam edecektik. Oysa şimdi elimizde faili meçhul üç dosya var... Sana söylemedim, ama beni sarnıçta da şaşırtmıştın, orada da kuledeki gibi mükemmel bir iş çıkardığını söylemem gerek. Bir dedektifte olması gereken bilgiye, soğukkanlılığa, kararlılığa ve yeteneğe sahipsin, açık söylemeliyim ki seni bu masada çalışan çoğu dedektife değişmem. Sarnıç olayından sonra baban şubenin değiştirmek için müdürle konuşmaya gelmişti, beni çağırıp düşüncemi sordular. Ben de bütün bunları anlatıp kalman gerektiğini söyledim. Algıları çok kuvvetli, mükemmel bir dedektif olabikir, içerde çalışsın, ama kalsın dedim ve Yedikule'de haklı olduğumu bir kez daha gördüm. Tabii ki kararı sen vereceksin, ister izne ayrılırsın, ister masa değiştirirsin, ister istifa edersin, ne istersen onu yaparsın, akademinin son sınıfında yaptığın gibi... Ama şunu unutma, sen bir polissin. Sonradan olma değil, doğuştan polissin. Keşke akademiden ayrılmaysaydın, o yaşta hata yapman doğal, babanın yerinde ben olsaydım buna asla izin vermezdim. Sonra neden teşkilata geri döndüğünü sanıyorsun, bunu içinde hissettiğin için. Şimdi ayrılсан bile eminim ki geri döneceksin, hem de bu masaya. Dosyalara gelince; her ihanetin yalnızca üç köşesi vardır ve bence üçlü tamamlandı, yeni bir cinayet olmayacak. Bunu hissediyorum, artık zincir tamamlandı. Bugün toplantı var, dosyalar hakkında şube müdürüne bilgi vereceğim. Toplantıya senin de katılmanı istiyorum, bakış açma ihtiyacım var. Tamam mı, kararım sonra verirsin." Burak'ı bulmuş olmama gizli gizli sevindiğini hissediyordum, böylece müdür tarafından aşağılanmasına neden olan tezin çürüdüğünü düşünüyordu. "Baş üstüne Amirim" deyip odasından çıktım. Yemekten dönünce Operasyon Plan Odası'nın önünde toplandık. En son şube müdürüyle şef geldi, salona girdik. Bir saate yakın organ mafyası dosyaları üstüne konuşuldu, sonra sigara molası verildi. Salona döndüğümüzde Korkut elinde dosyalarla masaya geçti ve konuşmaya başladı: "Sayın Müdürüm, Sayın Masa Amirim, Değerli Arkadaşlarım... Galata Kulesi ve Yerebatan Sarnıcı cinayetlerine bir yenisi eklendi, önceki cinayetlerin faili olduğu sanılan ve on üç nisan tarihinden beri kayıp olan Burak Kâseci, Yedikule Zindanları'nın avlusunda benzer bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu. Henüz çözülmemiş olsa da bu dosyalara katkılarıyla bizi büyük yanılgılardan kurtaran, masamız arşiv memuru Hale Hanım'a teşekkür etmek istiyorum." Beni öne sürerek önceki toplantıyı anımsatıp öğ alıyordu aslında, emniyet müdürünün toplantı tutanağını okuyacağından emindi. Her bokun farkında olsam da herkes dönüp bana bakınca kulaklarıma dek kızardım. "Burak Kâseci'nin cesedi iki mayıs sabahı bulundu. Doktor raporuna göre yirmi bir nisan tarihinde ölmüş. Ölüm nedeni kapalı yerde kalarak boğulma. Olay Yeri İnceleme ekibinin çalışmaları sonucunda, maktulün, tabanı yerden dört metre derinde olan, dört metreye dört metre boyutlarında, iki metre yüksekliğinde bir odacıkta öldüğü tespit

edildi. Önceki iki vaka gibi çıplaktı ve boyanmıştı. Boyanmış olup olmadığı önce anlaşılamadı, doktor yeşil rengin çürümeden kaynaklanmış olabileceğini söylüyordu, ancak laboratuvarda yapılan epitel doku tetkikinde sentetik boya izlerine rastlandığından boyanmış olduğunu biliyoruz. Tırnaklarının içinde toprak birikmişti, maktul ölmeden önce odacığın yan duvarlarını elleriyle kazmaya çalışmış, ancak bu çabası zaten kısıtlı olan oksijenini daha önce tüketmesine neden olmuş. Yedikule Zindanları, Kültür Müdürlüğü tarafından, İstanbul'daki hisarların depreme dayanıklılığının saptanmasına yönelik bir programa dahil edilmiş olduğundan yılbaşından bu yana kapalıymış. Zindanlardan sorumlu bir tek bekçi var, gece gündüz orada bulunuyor. İfadesine göre yirmi nisan tarihinde yedi sekiz kişilik bir restorasyon grubu, avlunun ortasındaki çeşmenin yanında kazı çalışması yapmışlar. Çalışmaları bir gün sürmüş, akşama doğru kazdıkları bölümü kapatıp gitmişler. Bekçi ne yaptıklarını tam olarak görmemiş, çünkü ilgilenmemiş. Çünkü onlar gibi gelip giden çok ekip varmış, resmî plakalı bir kamyonla geldiklerinden belge filan da sormamış. Yalnız, cumartesi günü çalışıyor olmaları garibime gitmişti, hafta sonları gelip giden olmazdı pek diyor. Bu ifade üzerine Kültür Müdürlüğü'ne başvurup kazı yapan ekipteki kişilerin kimliklerini istedik, ancak yetkililer böyle bir kazıdan haberdar olmadıklarını söylediler. Deprem araştırması dışında bölgede yapılan hiçbir çalışma yokmuş, yirmi nisan tarihinde de kimse görevli değilmiş. Geriye dönersek, Ayla Örnek'in öldürüldüğü Galata Kulesi'nde de birden fazla kişinin olduğunu biliyoruz, tanıklar seyir yerine makara kurulduğunu ve malzeme çıkarıldığını söylemişlerdi. Yerebatan Sarnıcı'nda Asım Bayındır'ın içinde bulunduğu sandığı ve demirleri, kesin sayısı tespit edilemeyen en az üç kişinin taşıdığını ve monte ettiğini söylediler. Bütün bu gelişmeler en az yedi sekiz kişiden oluşan illegal bir örgüt ya da çeteye karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir. Bu örgüt ya da çeteye maktuller arasında ne gibi bir bağlantı olduğu henüz bilinmemektedir. Araştırmalarımız devam etmektedir. Dosyaların birer örneğinin çıkarılarak istihbarat birimlerine verilmesi çözülmesi yolunda fayda sağlayabilir. Arz ederim." Dosyaları alıp oturacaktı ki şube müdürü konuşmaya başlayınca masada kaldı. "Dikkatimi çeken bir şey var Korkut. Önceki iki maktulün farklı şekillere sokulduğunu görmüştük, hatta gazeteler sanat eseri filan dedilerdi, kıza kanat takmış, herife naylon geçirmiş filan." Ezberlemiş gibi konuşuyordu, salondaki herkes şube müdürünün, Korkut'a karşı emniyet müdürünün sözcülüğünü yaptığını düşünmüş olmalı. "Bu cesette boya dışında hiçbir değişiklik yok, hatta boyamasa bile olurmuş, doktor demiş ya, nasılsa yeşile dönecekmiş ceset. Şimdi, buradan bakarsak önceki iki dosyayla sonuncusunun faillerinin farklı olduğunu söyleyebilir miyiz?" Korkut gülümsedi, "Söyleyemeyiz, çünkü toprağa gömülüydü. Ortada bulunsaydı haklı olabilirdiniz, ama gömülüydü. Ayla Örnek kayışlarla sarmalanmıştı, Asım Bayındır plastikle, Burak Kâseci toprakla, bence hepsi de aynı" dedi. Şube müdürü bastırıyordu, "Bir de diyorsun ki olayda bir çete var. Şimdi, ben on tane adam tutarım, kazı

yaptırıyormuş gibi bir mezar kazdırıp onlara göstermeden içine adam koyarım, değil mi? Bu çete olduğunu göstermez. Ben sana bir şey hatırlatayım. Ölen adamın karısı gazetelere konuşmuş. Demiş ki, bunları yapanı aynı şekilde öldüreceğim. Şimdi şöyle düşünelim. Kızın ve adamın faili Yedikule'de ölen çocuktü. Adamın karısı, çocuğu buldu ve benzer bir şekilde öldürdü. Ha? Bu olamaz mı? Çocuğun bilgisayarında sarnıca verilen sahte sirkülerin bir nüshası bulunmamış mıydı?" diye sordu. Salondakiler birbirine dönüp mırıldandılar. Şube müdürünün tezi emniyet müdürünü de haklı çıkarıyordu, ona göre ilk iki cinayetin faili yine Burak'tı. Korkut, "Sayın Müdürüm, söylediğiniz röportaj yayımlanınca Sevinç Bayındır'ı aradım. Öncelikle kadının tehdit olarak algılanabilecek sözleri şu şekilde, dosyadan okuyorum: Başkalarının kaderlerine karışanlar kendi kaderlerini de başkalarına vermiş olurlar, dünya sanıldığı kadar büyük değil. Bu sözlerin ne anlama geldiğini sordum. Bana, kadere inandığını ve Allah'ın hiçbir şeyi cezasız bırakmayacağını söyledi. Bu cümleyi kaderi düşünerek söylemiş, kimseyi tehdit etmek gibi bir niyeti yokmuş. Zaten kendisi hasta, üç yıldır evden dışarı çıkamıyor. Açık vermeden böyle bir cinayeti planlayabileceğim sanmıyorum, tuttuğu adamlardan birinin sağda solda konuşmasından korkar. Eğer dediğiniz gibiyse ihbar gelecektir mutlaka. Burak'ın bilgisayarındaki delillere gelince; eğer bir çete ya da örgütle karşı karşıyaysak, bu insanlar Burak'ı kaçırdıktan sonra evine girip bunları kaydetmiş olabilirler. Gerçi laboratuvarında oluşturma tarihleri incelendi, sarnıca verilme tarihleriyle arasında bir çelişki yok. Ancak teknisyen arkadaşlara, bilgisayara bir dosya yükleyip sonra da yükleme tarihini değiştirebilir miyim diye sordum, bir teknisyenin rahatlıkla bunu yapabileceğini söylediler. Yani delil olarak gördüğümüz bu dosyalar Burak'ın bilgisayarına sonradan yüklenmiş ve yükleme tarihleri geriye alınmış olabilir. Yine de söylediklerinizin ihtimaller dahilinde olduğunu düşünerek araştırmayı buna göre de şekillendireceğimi belirtmeliyim. Sevinç Bayındır'ı bir daha sorgulayacağım" dedi. Genç dedektiflerden biri söz aldı, "Amirim, cesetlerin yanına bırakılan notları nasıl değerlendiriyorsunuz?" diye sordu. Korkut, "Bana göre bu cinayetlerde bulunan bütün ipuçları bizleri yanıltmak için bırakılıyor, bu yüzden sürekli yanıldık. Orkidenin gülümseyişinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Denizatının sadakatini daha önce konuşmuştuk. Son dosyadaki not da benzer bir şey" deyip tahtaya döndü, tebeşirle, "pray = prey" yazdı ve bize dönüp devam etti, "Peygamberdevesi için dua eder gibi duruşu nedeniyle bir çok kültürde kutsal benzetmeler yapılır, mesela bizde peygamberdevesi denir İngilizler pıreying mentis derler. Pıreying mentis dua eden böcek demek, ilginç tarafı şu, peygamberdevesi bizim dua sandığımız duruşunu bir tek şekilde alıyor, sadece avlanacağı zaman. Biz onu dua ediyor sanıyoruz, oysa avlanıyor. Bu saptamayı yapan arkadaşımız İngilizce'deki pırey ve piri sözcüklerinin yakınlığından da söz etmişti. Biri dua etmek, diğeri avlanmak anlamına geliyor. Her üç vakanın da faillerinin aynı kişiler olduğunu buradan da anlayabiliriz, çünkü benzer oyunları Galata Kulesi'nde de, sarnıçta da

oynamışlardı." Tekrar tahtaya döndü, "Absen Tee" yazıp konuşmaya devam etti. Kendinden daha da emin konuşuyordu artık, "Yemin ederim, bu bağlantıyı şimdi buldun" diye mırıldandım kendi kendime. "İşte peşine düştüğümüzde bizi yanlış yerlere götürecek bir ipucu daha. Ti, İngilizce golf vuruşunun ilk yapıldığı yer demek. Böyle bakıldığında sarnıçtaki ölümün, aslında ilk cinayet olduğunu neden düşünmeyelim? Katiller şunu mu demek istiyor acaba; ölmesi gereken ilk kişi Asım Bayındır'dı... Biliyorsunuz, ti'nin bizde de tiye almak, dalga geçmek gibi bir anlamı vardır. Oysa ad ve soyadı birlikte düşündüğümüzde, ebsinti, bulunması gereken yere gelmeyen anlamına gelir, yani mevcut olmayan. Yani, sarnıçta cesedi bulan arkadaşlarımız katilleri kaçırmamak için kapıları kapattırıp önlem almaya çalışırken onlar söyleyeceklerim söylemişlerdi bile; biz yokuz, babay. Galata Kulesi'nde kullandıkları isimle orkideye gönderme yapıyorlardı sanırım, Kasım Pat, yani orkideye karşı kasımpatı. Gördüğünüz gibi bütün bunların delil olarak bir kıymeti harbiyesi yoktur, hepsi bizi oyalamak, yanıltmak ya da dalga geçmek için bırakılmıştır." Söze başladığında, bitirsin de İlyas'ın anlattığı orkide hikâyesini anlatıp hava basayım diyordum, ama bu açıklamayı duyunca vazgeçtim. Şube müdürü Korkut'a teşekkür etti, Korkut başıyla selam verip yerine oturdu. Sonra şube müdürü kalkıp çalışma zorluklarından, personel azlığından söz etti ve hepimizden fedakârlık beklediğini söyledi. Sonra dağıldık. Arşive dönerken Korkut bir karar verip vermediğimi sordu, "En azından iki gün düşünmeme izin verin" dedim, "Pazartesi günü söylesem olur mu?" Toplantının dedektif yanımı iştahlandıracağını düşünüyor olmalıydı, kollarını iki yana açıp, "Dediğim gibi, buna sen karar vereceksin. Gelişmeleri görüyorsun, toplantıda karşı çıkmış olsam bile Sevinç Bayındır ihtimali üzerinde durmam gerekiyor" dedi. Emniyet müdürüne karşı bir zafer kazanmış gibi görünse de şube müdürünün söylediklerinin önemli olduğunu ima ediyordu. "Bana başka bir ölümün olmayacağı söylediniz. Dikkat etmişsinizdir, şimdiye dek kimden şüphelendiysek öldü. Önce Ayla'yı Asım'ın öldürdüğünü sandık, ama öldü. Sonra ikisini de Burak'ın öldürdüğünü düşündük, o da öldü. Şimdi sıra Sevinç'te olabilir mi?" diye sordum. Yere baktı bir süre, sonra bana dönüp "Bunların aklını karıştırmasına izin verme. Bu kadar karışık bir vaka zincirinde, planlayanın müdahale edemeyeceği gelişmeler olacaktır, onlara dikkat edeceğiz. Onların işine gelmeyen gelişmeleri bulmamız gerekiyor" dedi ve odasına yöneldi. Arşive giden koridora girmiştim ki toplantıda söz isteyen genç dedektifin Korkut'un yanına geldiğini gördüm. Korkut elini dedektifin omzuna koydu ve birlikte odaya girdiler. "Bu nasıl bir iktidar mücadelesi?" diye sordum kendi kendime. Notlar arasında bağlantı kurarak her üç cinayetin de failinin aynı kişiler olduğunu toplantıda bulduğunu sanmıştım, ama birbirlerine bakışlarından dedektifin soruyu Korkut'un yönlendirmesiyle sorduğunu anladım; pası vermiş ve Korkut'un gol atmasına yardım etmişti. Öyle canım sıkıldı ki mesai bitene dek hiçbir iş yapmadım, bir kahve söyleyip pencere önüne oturdum ve sigara içtim. Tam çıkacakken İlyas aradı, aşağıda

beklediğini söyledi. "Ben sana orada bekleme demedim mi?" diye çıktım. "Bu çok önemli... Çok önemli bir şey buldum, ilk oturduğumuz kafe var ya, orada bekliyorum" dedi. "Bana bak, bu işle ilgilenmiyorum artık. Bıktım, istifa edeceğim. Hâlâ benimle görüşmek istiyorsan bana işten söz etme. Bulduğun her neyse, otur dilekçe yaz" dedim. "Dalga geçme" dedi, "Gerçekten çok önemli. Bir kişinin daha öleceğine eminim." Siktir, ne diyor bu adam ya? "Tamam. Bekle geliyorum" dedim. Asansörün önü yine kalabalıktı, hızlı adımlarla aşağı inip karşıya geçtim. Tam kafenin önüne gelmişim ki kapıdan iki kişi çıktı, biri, "At sandık da yazdık amına koyduğumun eşeğini" dedi. "Bana baksana sen, utanmıyor musun böyle konuşmaya?" diye bağırdım. Şaşkınlıkla bana döndü, "Özür dilerim, seni görmediydim" dedi. "Ben olmazsam konuşacaksın yani. Çoluk çocuğunun yanında da mı böyle konuşuyorsun?" dedim. Utanmış, kıpkırmızı olmuştu. Başını önüne eğmiş öylece duruyordu, diğeri kolundan çekti de gitmek aklına geldi. Kafeye girdim, İlyas daha önce oturduğumuz masada oturuyordu. Yanına gidince sırtarak, "Bütün dünyayı düzeltereksin, güzellikler perisi" dedi. "Fazla zamanım yok. Daha eve gidip birkaç öteberi alacağım, sonra da karşıya geçeceğim. Ne söyleyeceksen çabuk söyle" dedim. Yandaki sandalyede duran poşeti aldı, içinden siyah ciltli, eski bir kitap çıkardı, üstüne sarı yıldızla "Konstantiniye Seyahat Cetveli, Matta Varak" yazılmıştı. "Bak, kütüphaneden ödünç aldım" dedi, "Matta Bey sizin mahalleliymiş, kırk yıl Moda'da oturmuş. Ayrıntıya girmiyor, ama Suzan Hanım'ın anlattığı Mühürdar Bahçesi'nden o da söz ediyor. Bin dokuz yüz ellilerde yok olmuş ne yazık ki..." Sinirlendiğimi fark edince aceleyle arasına ayraç koyduğu sayfayı açtı, "İlginç bir şeye rastladım, sana da okuyayım, Sultanahmet'teki Hipodrom'dan söz ediyor: Bizans hayatında çok önemli bir yeri olan Hipodrom'da çeşitli eğlenceler yapılırdı, ama en heyecanlı olay araba yarışlarıydı. Başlangıçta dört ayrı yarışmacı grup vardı ve bunlar dört unsuru temsil ediyordu; Maviler hava, Beyazlar su, Yeşiller toprak ve Kırmızılar ateş" dedi. Okuduğunun etkisini görmek için başını kaldırıp gözlerime baktı, "Anlamıyor musun?" dedi, "Katil her element için bir kişi öldürüyor... Ayla nerede öldü? Galata Kulesi'nde, yani havada. Onu hava için öldürdü ve maviye boyadı. Asım nerede öldü? Yerebatan Sarnıcı'nda, yani suda... Onu su için öldürdü ve beyaza boyadı. Burak nerede öldü? Yedikule Zindanları'nda, toprağın içinde. Onu toprak için öldürdü ve yeşile boyadı. Anlamıyor musun, bir kişi daha ölecek ve kırmızıya boyanmış olarak bulunacak. Ateş için..." Aklımdan binlerce şey geçiyordu, ama o kadar karışık ki bir şey söyleyemiyordum. Toplantının üstüne bir de İlyas'ın söyledikleri fazla gelmişti. Kitabı kapattı, "Burak'ın ölüm tarihiyle ilgili bir açıklama yapıldı mı?" diye sordu. "Yirmi bir nisanmış" dedim, "Ama bu birkaç gün oynayabilir, şifahen söylenmiş, Adlî Tıp raporu gelmedi henüz." Başını salladı, "Bu önemli. Bence ölüm tarihlerinin de belli bir takvimi var" dedi. Poşetin içinden bir defter çıkardı, karıştırmaya başlayınca onun bizden daha çok çalıştığını anladım; sayfalarca not çıkarmış, çizimler yapmış adam. Boş bir sayfa açıp "Ayla 9 nisan, Asım 13 nisan, Burak 21 nisan" yazdı. Bir

süre yazdıklarına baktı, sonra başını kaldırıp "Hepsi nisan ayı içinde... Acaba dördüncüsünü de öldürdü mü? Mayıs'a girdik" diye mırıldandı. "Ama ölüm tarihi mi, yoksa bulunuş tarihi mi önemli? Planlayanlar bulunuş tarihini baz alıyorlarsa, Burak iki mayıs olmalı" dedim. Kalem alıp "Burak 21 nisan" notunun yanına, "2 mayıs (Ölüm tarihi mi, bulunuş tarihi mi?)" notunu ekledi. Sonra "Planlayanlar mı dedin? Kaç tane katil var ki?" diye sordu. Ona Korkut'un toplantıda söylediklerini anlattım. "Hiç böyle düşünmemiştim, bana bir tane katil var gibi geliyor" dedi. Defteri alıp karıştırmaya başladım. Sayfalardan birine kabataslak bir İstanbul haritası çizilmiş, üstüne çizgiler çekilmişti, "Bu ne?" diye sordum. Güldü, "Ya, olmadı o" dedi, "Ölüm yerlerini işaretleyip bağlantı kurmaya çalıştım, ama böyle anlamsız bir çizgi çıkıyor. Gerçek bir harita alıp onun üstünde deneyeceğim." Son sayfaya geldiğimde alt alta yazılmış "Hava, su, toprak, ateş" notlarını görünce birden kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu, elini tuttum, "Cinayetler dört elemente göre mi işleniyor dedin?" diye sordum. Bir soru değildi tabii ki, cevabını beklemeden, "Bir şey buldum sanırım, burada bekle, hemen döneceğim" dedim. Çantamı alıp neredeyse koşarak merkeze geri döndüm. Korkut'un odasına çıktım. Kapı kilitliydi, santraldaki görevliye sordum, çıktığını söyledi. Arşive gidip dolabımı açtım. Allah kahretsin, dosyaları bırakmamış, odasında tutuyor olmalı. Arasam mı acaba? Ama ortada bir şey yok ki henüz, ne diyeceğim? Hem kızıyor arayınca... En iyisi pazartesiye bekleyeyim, o zaman bakarım. O kadar da önemli bir şey değildi galiba, ne idüğü belirsiz efsane gibi bir şey. Kafeye döndüm. İlyas meraklı gözlerle bir şey söylememi bekliyordu, karşısındaki sandalyeye oturup "Kızın günlüğünde elementlerle ilgili bir şey vardı" dedim, "Element takvimi gibi bir şey. Kesin bir tarih yoktu, ama her elementin bir günü varmış. Eski zamanlarda o gün geldiğinde eğlenceler düzenlenirmiş falan filan, şimdi tam anımsamıyorum." Kızın günlüğünün nerede olduğunu sordu, "Korkut'un odasında sanırım, pazartesi o sayfanın fotokopisini çeker sana veririm" dedim. Defterini açıp ölüm tarihlerinin altına "Element Takvimi" yazdı, "Belki tuttururum umuduyla cemrelere de göz attım, ne zaman suya düşüyor, ne zaman havaya, ne zaman toprağa diye... Tarihler tutmadı... Hem cemre takvimini baz alırsak, cemrenin ateşe düşmesiyle ilgili bir bilgi yok" dedi. Parmağını son yazdığı notun üstüne koydum, "Adı Element Devranı da olabilir, öyle bir şeydi sanırım" dedim, onu da not aldı. Kalktı. Hava kararıyordu, "Sana yoldaş olayım" deyip eve kadar benimle geldi, içeri girer girmez kucaklayıp koltuğun üstüne yatırdı beni. İyi gidiyordu, ama bırakırsam geç kalacaktım. Burnunu ısırınca kalktı üstümden, ne garip, kulağını ısırınca kalkmamıştı oysa. Birkaç eşya alıp bavula koydum, sonra bir taksi tutup iskeleye indik. Vapura binerken, "Sen gelme artık" dedim, "Pazar günü görüşürüz."

Sabah erkenden eve gelip hazırlanmaya başladım. Haliya bir gazete serip televizyonu açtım, karşısına oturup tırnaklarımı törpüledim. Sonra şofbeni yaktım, banyoya girmeden vestiyerdeki aynada saçlarıma baktım. Bir gün önce annemlerin altındaki kuaföre gidip her iki taraftan da öne doğru hoş bir kavis yapacak şekilde boyun hizasından kestirmiştim, çok güzel görünüyordu. Uçları hâlâ kızıldı, boyayalım diye çok ısrar ettiler, ama boyatmadım. Annem bozuldu biraz, "Ne güzel saçın vardı, neden kestirdin? Maymun gibi olmuşsun" dedi, ona kalsa Rapunzel gibi dolaşacağım. Selin beğendi ama, kuafördeyken telefon etti, "Ne yapıyorsun?" diye, "Haydi gel, görüşemedik ne zamandır" dedim. İki saat sonra geldi, annemi de alıp parka gittik. Annem yanımdayken işten konuştuk daha çok, pazartesi izin alacağımı söyleyince, "Tüh" dedi, "Bu yaz birlikte tatile gidemeyeceğiz desene." Eh be güzelim, senin hiç böyle huyların yoktu, ne bu yarım ağız, tatile gidemeyeceğiz hüznüleri? Siz zaten Cem'le yapmışsınızdır bir tatil planı. "Ya, evet. Ne yapalım, seneye artık" dedim. Annem gidince sandalyesini yanıma yaklaştırdı, "Nasıl gidiyor?" dedi gözünü kırparak. İlyas'tan söz etmemi bekliyordu, ama nedense suçluluk duymasını istedim, "Gitmiyor" dedim, "Hiç böyle inançlarım yoktur, ama ciddi ciddi üzerimde bir bela olduğunu düşünmeye başladım. Bu kadar rastlantıya rastlantı diyemiyor insan. Korkuyorum. Babamla konuştum, saçmalama, kimse böyle bir şeyi ayarlayamaz, birileri bulacaktı, uyanık olduğun için sen buldun dedi, ama söylediğine kendi de inanmıyor, biliyorum. Korkmasa sana gelip de, Hale'ye söyle, eve dönsün demezdi. Nasılsa eve döndüm ya, şimdi de korkulanını önlemeye çalışıyor... Düşünsene, Yedikule'ye giderken telefonla görüştüğümüzde, gececi olmasam ben de gelirim demiştin. Ya gelseydin? O zaman Burak'ı da birlikte bulacaktık, ötekileri bulduğumuz gibi... Asım'ı bulduğumuzda bile ödün patladı, tası tarağı toplayıp Cem'in yanına taşındın. Şimdi bir de beni düşün..." Uzanıp elimi tuttu, "Düşünmez miyim bebişim?" dedi üzüntüyle, "Annelere dönmene öyle sevindim ki... O evde yalnız kalman ödümü patlatıyordu, inşallah şu olay çözülür de... Eee, ne zaman yemeğe gidiyoruz?" Ah biz kadınlar Aziz Nesin'in böyle bir kitabı vardı sanırım, yok, Orhan Veli'nin bir şiiriydi galiba, dünya yıkılsa umursamıyoruz, "İlyas'a bir sorayım, yarın görüşeceğiz" dedim. "Buraya mı gelecek?" diye sordu. "Karşıya geçeceğim, Taksim'de buluşacağız" diye cevap verdim. "Çok merak ediyorum İlyas'ı, doğrusu seni çok değiştirdi" dedi. Allah Allah, neyimi değiştirmiş? "Ne oldu ki?" diye sordum. "Bebişim, son günlerde çok değiştin sen" dedi, "Eskiden her şeye alaycı yaklaşırdın. Yalnızca kendi kurallarını, kendi ilkelerini önemserdin, başkalarının düşüncelerini umursamazdın. Şimdi daha bir oturaklı oldun, birdenbire on yıl büyüdün sanki." Aman be

Selinciğim, bu söylediklerine sevinecek miyim, üzülecek miyim? "İlyas'la ilgisi yok ki. Neler yaşadığımı görmüyor musun? Herifin biri gelip ağızma sıçtı. Sonra, neden öldüklerine kimsenin akıl erdiremediği üç ceset buldum. Her şey üst üste geldi. Evet, değişmiş olabilirim, ama bana sorarsan büyüme değil bu, yaşama sevincimi kaybettim. Eskiden en zor anlarımda bile gülebilirdim. Babam beni odama hapsettiğinde, intihar etmeyi düşündüğüm o en kötü anımda bile kendimi güldürebilmiş biriyim ben. Son günlerde hiç gülemiyorum. Olağanüstü bir adamla tanıştım, bana deliler gibi âşık. Ama gülemiyorum yine de... Ona da yazık... Nasıl yeneceğim bunu bilmiyorum" dedim. Kolumu tutup yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Söylediklerim onu çok üzmüş, bu kadar acılı ve hüznü olduğumun farkında değilmiş. Benim için bütün fedakârlıkları yapabileceğini söyledi, ne istersem... Ah Selinciğim, sana söylemediklerim de var, bu söylediklerine inanmıyorum mesela, senden fedakârlık istemeyeceğimi bildiğin için söylüyorsun. Çok kötüyüm ben, çok... Değişebilir miyim? Yine inanabilir miyim sana, eskisi gibi? Sana inanırsam İlyas'a da inanırım belki. Annem, "Mutlaka yemeğe gel" dediği halde parktan çıkınca, "Hava kararmadan karşıya geçeyim ben" deyip gitti. Sahile inip taşlardan birine oturdum, denizi seyrettim uzun uzun. Sonra İlyas'ı aramak istedim. Belki, "Aşkım" diye açmasaydı telefonu, yalnızca nasıl olduğunu sorup kapatırdım, "Aşkım, biliyor musun şimdi neredeyim?" gibi bir şeyler diyordu, lafını kesip "Beni dinle, yarın Taksim'de buluşacaktık ya..." dedim. "Gelemeyecek misin yoksa?" dedi telaşla. "Yok, eve gel sen" dedim. "Moda'ya. mı?" diye sordu, "Hayır canım, Fulya'ya" dedim. Bir süre sessizlik oldu, "Ben zaten sinemadan hoşlanmam, senin için gidiyordum" dedi sonra. "Seni eşek" dedim, "Seni seviyorum" diye cevap verdi. Annemlere dönerken sırtıyordum, o da sırtıyordur bir yerlerde mutlaka. Sabah kahvaltıda, "Ben karşıya geçeceğim, arkadaşlarla buluşacağız" deyince annem zırladı biraz, yok bugün hıdrellezmiş de, neden hep birlikte bir yerlere gidip piknik yapmıyormuşuz da, "Aman anne" dedim, "Günü mü var bunun? Söz verdim bir kere, sonra gideriz pikniğe..." Babam dikkatli olmamı ve hava kararmadan eve dönmemi söyledi, "Tamam" dedim. Yoldan içecek bir şeyler alıp eve geldim. Belki de ilk defa birisi için hazırlanmanın telaşı içindeydim; anlık bir şey değil ki bu, beklediğin kimse geldiğinde neler olacağını biliyorsun, hayal ediyorsun, heyecanlanıyorsun. Banyodan çıktım. Kremleri, ojeleri, pudrayı, cımbızı alıp televizyonun karşısına oturdum yine. On iki haberlerini veriyordu televizyon, daha iki saat vardı gelmesine. İki saat boyunca onun için hazırlandım, ortalığı topladım, yatağın içine bile parfüm sıktım, ama gelmedi. Yarım saat bekleyip telefon ettim, kapalıydı telefonu. Sinirimi yatıştırmak için bilgisayarı açıp Diyablo oynamaya başladım. İki saat sonra Diyablo'yu öldürmüştüm, eh, bu da bu kadarmış, bitti işte. Bir daha aradım, hâlâ kapalıydı, mesaj göndersem mi diye düşündüm, sonra vazgeçtim. Mikrokozmos sidisini koyup izlemeye başladım. Daha yarısına gelmeden telefon çaldı, baktım İlyas, "Aşkım, özür dilerim. Deniz otobüsündeydim, arayamadım. Yarım saat sonra oradayım"

dedi. O kadar kızgındım ki "Ne oluyor?" diye bile sormadım, oturup filmi izlemeye devam ettim. Yirmi dakika sonra kapı çaldı, filmi durdurup "Beklediğin şeyler olmayacak İlyas Efendi, içeriye bile girmeden otele dönüp avucunu yalayacaksın" düşünceleriyle kapıyı açtım. Elinde bir poşetle kapının önünde duruyordu, heyecanla, "Buldu" dedi. "Neyi buldu?" dedim. "Element takvimini" dedi. Girmesi için kenara çekildim. Girdi, kapıyı kapattım. Kapının içinde durup heyecanla, "Dördüncü kişi bu gece öldürülecek" dedi. Elindeki poşeti alıyordum tam, şaşkınlıkla, "Bu gece mi öldürülecek? Nasıl?" diye sordum. Ayakkabılarını çıkarıp koltuğa oturdu, "Bugün on dördüncü gün. Tarihi buldu, ama yeri bilmiyorum" dedi, çok yorgun görünüyordu. Poşeti geri alıp defterini çıkardı, "Bursa'dan geliyorum, bir üfürükçü buldu orada. Ondan öğrendim takvimi" diye ekledi. "Ne olduğunu baştan anlatır mısın, hiçbir şey anlamadım" dedim. "Ya, dün sabah kalktım, nasıl bir yer diye Yedikule'yi görmeye gittim. Bekçiye sıkıştırmışlar herhalde, önce içeri almadı beni, hatta zorlayınca polis çağırmakla tehdit etti. Sonra, bari şu levhaya bakayım dedim, sen de benimle gel, bir şey yok ki bunda, bakıp çıkacağım. Belki görmüşsündür, on metre kadar içerde bir levha var, hani şu turistik tanıtım levhalarından. Oraya kadar gidersem içeriye göz atabilirim diye düşünüyordum. Levhayı okuyunca jetonum düştü; Yedikule Zindanları beş köşeli yıldız şeklinde bir yapıdır yazıyordu. Birden aklıma gazetelerdeki, Şeytanın Tarikatı yorumları geldi. Bekçiye çeşmenin nerede olduğunu sordum, gösterdi, ama oraya kadar gitmeme izin vermedi. Gerek de yoktu zaten, levhadaki krokide nerede olduğu görünüyordu, tam ortasındaydı yıldızın. Anladın değil mi, şeytana kurban edilenler o yıldızın tam ortasında öldürülürler." Rengimi beğenmemiş olmalı ki kalkıp bir bardak su verdi bana, sonra yanıma oturup elimi tuttu, "Korkacak bir şey yok, bu tip tarikatları bilirim, senin benim gibi insanlardır. Boka püsüre inanır, abuk sabuk işler yaparlar" dedi. Korkmuyordum, midem bulanıyordu, Burak'ın cesedi gelmişti gözümün önüne. Kepçeci toprağı çıkartırken takıldığını fark edememiş ve bacağını kopartmıştı. Sonra Korkut, bekçi ve kepeci çukura inip küreklerle üstünü açmışlardı cesedin, bakamamıştım. Korkut, "Sen çocuğu gördün. Bir baksana, o mu?" deyince bakmak zorunda kalmıştım. Çukurdan çıkarıp toprağın üstüne yatırmışlar, bacağını da yanına koymuşlardı. Koltukaltları ve boynu yeşildi, ama diğer tarafları yeşilden çok, koyu yeşildi, hatta karnı simsiyahtı. Bacağının kopmuş yerinden hiç kan akıyordu, oyuncak bebekler gibi. Sağ kolu dirseğinden kıvrılmıştı, eli canlıymış gibi havada duruyordu. Parmakları bir şeyi yakalamak ister gibi açıktı ve elinin üstündeki sinirleri çok belirgindi. Gözleri ve ağız yarı açıktı, gözlerinin içinde kurtlar oynaşyordu. Çok kötü kokuyordu, burnumu kapatmıştım. Bir şeyin kokusunu almamak için burnunuzu kapattığınızda, o şeyden havaya yayılan partiküllerin hava almak için açık olan tek yerinizden, ağızınızdan içinize girdiğinizi düşünöyorsunuz ve kusmanız kolaylaşıyor. Ne kadar kussanız da o şeyi anımsadığınızda partiküller içinizde kalmış gibi aynı kokuyu yine alıyorsunuz ve yine kusuyorsunuz, partiküller bitene dek.

Klozete eğilmiş öğürürken sırtımı sıvazlıyordu, "Geçti aşkım, geçti bir tanem" diyerek. Elimi yüzümü yıkarken yanımda bekledi, doğrulup aynadan ona baktım, "Kusura bakma" der gibi. Gülümsedi, ona döndüm, sarıldık birbirimize. Havluyla elimi yüzümü sildi, sonra salona döndük. "Kahve ister misin?" diye sordum, "Sen otur, ben yaparım" dedi. Kahve suyunu koyarken anlatıyordu bir yandan, "Kafayı şeytana takınca Yedikule'den çıkıp kahve kahve dolaşmaya başladım. Özellikle yaşlılara, bildiğiniz derin bir hoca var mı diye sordum, inanmayacaksın ama konuştuğum herkes birkaç isim birden verdi. Öğleden sonra dört beş hoca dolaştım, hepsine aynı şeyi söyledim; rüyama şeytan giriyor ve benden ne olduğunu bilmediğim bir takvim istiyor, verene kadar beni rahat bırakmayacakmış dedim. Şeytan üstüne bir ayın rutini, her yıl tekrarlanan tören gibi bir şeyler bulmaya çalışıyordum, ama gittiğim hocaların böyle bir bilgisi yoktu. Tam İnternette satanist grupların sitelerine girmeye karar vermişken Küçükçekmece'de bir hoca, Bursa'daki bir hocanın telefonunu verdi, bilse bilse o bilir diye. Adamı arayıp aynı şeyleri söyledim, tabii parasız olmuyor bu işler, buraya gelmen lazım dedi. Ben de kalkıp Bursa'ya gittim, ama akşam konuşamadım adamlarla, ödleri patlıyor polise ya' da televizyonculara yakalanmaktan, sabah ara dedi. Bir otele gidip geceyi orada geçirdim. Sabah bir daha aradım, Tophane'de bir adres verdi, sora sora buldum. Yaşlı bir karıkoca, kimi kimseleri yok, gecekonduda yaşıyorlar, basılmaktan sıkılıp üfürükçülüğü bırakmış adam. Bugün aramasaydın konuşmazdım senle, aradığın takvimin son günü bugün dedi bana. Ne diyorsun amca, nasıl son günü filan dedim, bu arada her yanıma okuyup üflüyordu adam, benden mi korkuyordu, yoksa beni korumak için mi okuyordu bilmiyorum. Meğer senin element takvimi dediğin şey, şeytanın yaratılış günleriymiş. Tanrı altı günde dünyayı yarattıktan sonra yaratacağı insanların işlerini yönetebilmek için bir melek yaratmak istemiş. Bir bahar günü önce nurdan yaratmış şeytanı, ama diğer meleklerle benzediğinden beğenmemiş ve yok etmiş. Takvimi tutturabilmek için burada nur yerine havayı düşünmemiz gerekiyor. Aradan dört gün geçmiş, bu kez sudan yaratmış, ama perilere benzediğinden yine beğenmemiş. Aradan sekiz gün geçmiş, topraktan yaratmış bu kez, ama insanları da topraktan yaratmayı düşündüğünden onu da eritmiş. Aradan on dört gün geçmiş ve ateşi denemiş. Bu sefer hiçbir şeye benzemiyormuş yaptığı, beğenmiş ve oldu demiş. Sonra insanı yaratmış ve demiş ki; bütün melekler, periler, şeytanlar, hayvanlar ve bitkiler secde etsin insana. Hepsi secde etmiş, bir tek şeytan etmemiş, ben ateşten yaratıldım, topraktan yaratılmış bir mahlûğa secde etmem demiş. Bunun üzerine Tanrı lanetlemiş onu." Araya girdim, "Eee, bu olaylarla ne ilgisi var bu takvimin? Elementleri zaten biliyorduk" dedim. "O an ben de bağlantı kuramamıştım" diye cevap verdi, "Üfürükçü anlatıyordu durmadan. Şeytanın insanları yoldan çıkarmak için yaptıklarını anlattı. Mesela Tanrı'nın insanlara sözcü olarak gönderdiği peygamberine işkence etmiş şeytan. İnsan kılığına girerek onu çarmıha germiş ve kanım akıtmış ve Tanrı'nın onu yanına almasına engel olmuş, ta ki kendi doğum gününe dek.

Doğum günü geldiğinde sözcüyü bırakmış ve Tanrı onu yanına alabilmiş ve o gün bugünmüş. Bu gece Hıristiyanlar tam on ikide kiliselerde toplanacaklar, ellerinde çiçeklerle süslenmiş bir tabut taşıyarak, mumlar yakarak, yumurtaları kırmızıya boyayıp tokuşturarak paskalyayı kutlayacaklar ve bütün günü İsa gibi oruç tutarak, et yemeden geçirecekler." Gözlerime bakıyor, çözdüğü bilmeceyi benim de çözmemi bekliyordu, "Yine anlamadım. Şeytan bugün yaratılmış diye dördüncü cinayetin bugün işleneceğini söylüyorsun, ama arada sadece elementler bağlantısı var. Elementler üstüne kim bilir ne çok hurafe türetilmiştir" dedim. Öyle bakıyordu İd henüz söylemediği şeyler olduğunu anladım. "Haklısın, bağlantı o kadar zayıftı ki üstünde durmadım bile" dedi, "Yumurtaların kırmızıya boyanacak olması bile ilgimi çekmedi. Buraya kadar boşuna geldim diye hayıflanarak Yalova'ya döndüm. Deniz otobüsündeyken defterimi açıp karıştırmaya başladım. Katilin Tanrı'yı oynadığını, Ayla'yı da, Asım'ı da, Burak'ı da şeytanın önceki formlarına benzedikleri için öldürdüğünü düşünüyordum, bu yüzden havada, suda ve toprakta öldüklerini... Sonra birden aklıma ölüm tarihleri arasındaki günleri hesaplamak geldi. Bak, Ayla'yla Asım arasında dört gün, Asım'la Burak arasında sekiz gün var." Dilim tutulmuş bir halde defterin açık tuttuğu sayfasına bakıyordum, "Burak 21 nisan2 mayıs (ölüm tarihi mi, bulunuş tarihi mi?)" yazısının altına bir ok çıkarmış, "2 mayıs, La Scena, son akşam yemeği günü" yazmıştı, onun da altında "14. gün, 5 mayıs" yazıyordu. Bana döndü, "Burak'ın öldüğü günden bu yana on dört gün geçti. Bugün şeytanın ateşten yaratıldığı gün. Bu gece tam on ikide bir kişi daha ölecek" dedi. Dilim damağım kurumuştu, yutkunarak, "Nerede?" diye sordum. "Bilmiyorum" dedi, "Ayla havayla ilgili bir yerde, Asım suyla ilgili bir yerde, Burak toprakla ilgili bir yerde öldü. Demek ki dördüncüsü ateşle ilgili bir yerde ölecek. Aklıma önce tersaneler, fırınlar, haddehaneler filan geldi, ama ölümlerin başka bir özelliği daha var; hepsi de Bizanslılardan kalma binalarda öldüler. Aklıma böyle bir yer gelmiyor ve topu topu altı saatimiz kaldı." Koltukta yan yana oturuyorduk. Bütün dikkatiyle kucağındaki deftere bakıyordu. "Bir kahve daha ister misin?" deyip ocağa gittim. Defteri poşete koydu, "İsterim" deyip kalktı ve bilgisayarın başına gitti. Fincanları tezgâha koyup içlerine birer kaşık kahve attım. Demliğe su doldururken, "Aaa, bu ne? Film mi izliyordun?" diye sordu, "Evet" dedim. Tam ocağı yakacaktım ki "İnanmıyorum, orkidenin gülümseyişi bu!" diye bağırdı. Ne diyor bu adam ya? Yanına gittim, "Bak, bu orkide, görüyor musun alt yaprağı nasıl da değişmiş... Nereden buldun bunu?" diye sordu. "Bir arkadaşım vermişti" diye mırıldandım, dalgın gözlerle arının çiçeğin üstüne konuşunu, çiçeğin gülümseyen bir surata benzeyen alt yaprağını seyrediyordum. "Böyle bir rastlantı olur mu ya? Ne bu filmin adı?" diye sordu. "Mikrokozmos" dedim, "Fransızların çektiği bir belgesel... Ben bunu daha önce de izlemiştim, ama hiç dikkatimi çekmemişti orkidenin gülümseyişi." Filmin kırk dördüncü dakikasındaydık, geldiğinde sidiyi tam orada durdurmuş olmamı anlamlandırmaya çalışıyordum, ama yoktu, bütün olanlar gibi. İzlemeye

devam ettik, bir süre sonra ekranda, arkada koyu mavi bir gökyüzü, önde bir çalının üstünde dua eder gibi duran peygamberdevesi silueti belirdi. İkimiz birden "Peygamberdevesinin duası!" diye bağırdık. "Baştan oynatsana şunu" dedi, başa aldım. O izlerken ocağa dönüp çakmağın düğmesine bastım. Demliği üstüne koyacakken ateşe ilişti gözüm, kuyruğunu yutan bir yılan gibi kıvranan o sonsuz çembere. Bir süre öylece bekleyip "Ateşle ilgili bir yer mi arıyordun sen?" diye sordum. Gözlerini ekrandan ayırıp bana döndü, "Ben bir yer biliyorum galiba" dedim sıkıntıyla.

4

Dönerciye oturup birer dürüm ve kola söyledik. Tedbirli davranıp mesaideymiş gibi üniforma giymiştim, daha önce işe yaramıştı ne de olsa. Takside pek açık konuşamamıştık, dürümleri yerken evden çıkmadan önce söylediklerimi bir daha tekrarladım; "Peronları geçtikten yüz metre kadar sonra sol tarafta sarı boyalı, tek katlı bir ardiye var, hemen onun arkasındaki beyaz binaya gireceğiz. O da tek katlı, ama biraz daha yüksek, kapısı arka tarafta. Eğer biri kalkıp da ne yaptığımızı filan sorarsa, beyefendi trenin penceresinden alyansını düşürmüş, onu arıyoruz diyeceğim. Tamam mı?" Yola çıkmıştık, ama emin değildim. Aklıma ilk geldiğinde olanaklı gibi görünmüştü, ama zaman geçtikçe dördüncü bir cinayet olacağı ve bunun Topkapı Müzesi gibi çok iyi korunan bir yerde işleneceği düşüncesi saçma gelmeye başlamıştı. "Aman ya" dedim kendi kendime, "Bekler, bekler, aynı yerden geri döneriz. İnşallah bir bokluk çıkmaz, yoksa bu sefer babam bile kurtaramaz beni." Ben daha yarısına gelmeden İlyas dürümünü bitirdi, bir sigara yakıp arkasına yaslandı ve "Ben hazırım ortak" dedi gülerek. "Bana bak" dedim, "Oyun oynamıyoruz. Sakın bir saçmalık filan yapayım deme. Cinayet filan işlenecek olursa gizlendiğimiz yerden telefon edeceğiz, ortaya çıkmadan... Kahramanlık filan yapayım deme sakın. Tamam mı? Bir halt olacağım da sanmıyorum ya..." Kaşlarını çatıp öne eğildi, "Nasıl sanmıyorsun? Eğer orada anlattığın gibi bir yer varsa, başka neresi olabilir ki?" Ya, evet, çocukluğumda anlatılan masallara hâlâ inanıyor olsaydım Fenerbahçe Deresi'ndeki bütün kurbağalan öpmüştüm çoktan. Ulan, bir üfürükçünün gazına gelip nasıl kalkıştım ben bu işe? "Delilik bu" dedim, "Yakalanıp müze soymaya kalkışmaktan yıllarca yatacağız içerde. Bak, sana söylediğim o odunluktan daha ileriye geçmeyeceğiz, kesin kamera, alarm filan koymuşlardır içeriye. Odunluğun girişinden görünüyor her yer, şüpheli bir şeyle karşılaşsak dehlize dönüp telefon edeceğiz, tamam mı?" Başını

salladı, "Tamam da, bu kadar korkuyorsan neden şefini arayıp anlatmıyorsun? Kendimiz gitmek zorunda değiliz" dedi. "Ne diyeceğim adama?" diye çıktım, "Bugün şeytanın ateşten yaratıldığı gün, Topkapı Müzesi'nde bir cinayet daha işlenecek mi diyeceğim? Haydi ciddiye aldılar diyelim. Operasyondaki adamların hepsini oraya toplayacaklar, bir bok olmayınca da, nereden duydun sen bunu diye soracaklar. Bir arkadaşım üfürükçüden duymuş mu diyeceğim?" Öne eğilip sesini biraz daha alçaltarak, "Bak, ben sana neler olacağım söyleyeyim" dedi, "Bu tür tarikatlar hakkında birkaç yazı okudum. Mezarlıkta kedi kesen çapulculara benzemez bunlar. Görünüşte saygın birer işleri, herkesin imrendiği aileleri vardır. Gazetelerde, televizyonlarda onlarla ilgili haberler çıkar sık sık; hangi hayır kurumuna bağışta bulunmuşlar, hangi okulu yaptırmışlar, hangi balolara katılmışlar falan filan. Devletin yüksek kademelerinde dostları vardır onların, eminim ki sergi yeri ayağına onlar yaptırmıştır Bab-ı Har'ı. Bu kadar para harcanan bir yerle ilgili neden gazetelerde tek bir haber bile yok? Çünkü bir ayın yeri orası, sergi yeri filan değil." Sözünü kesip, "Evet ya, başta bir yıl sürecek demişlerdi, ama iki ayda bitirdiler" dedim. Gözleri açıldı, "Bak işte, sen bu memlekette herhangi bir işin zamanında bitirildiğini gördün mü? Neden bu kadar sıkıştırsınlar ki? Tabii ki bugüne yetiştirmek için... Bu gece tam on ikide orada toplanıp şeytanın ateşten yaratılması şerefine bir kişiyi daha kurban edecekler" dedi. İçim daralmıştı, "Bana bak, ben gerçekten korkuyorum" dedim, "Şuradan bir yerden telefon edip kimliksiz ihbarda bulunalım. Hatta sen konuş, benim sesimi tanıyabilirler." Elini salladı, "Boş iş bunlar" der gibi, "Sen demedin mi aldırılmazlar diye? Ne olacağını sanıyorsun? Gülp geçeceklerdir mutlaka, nasılsa sürekli korunan bir yer diye" dedi. "Sürekli korunuyor değil ki. Bizden giden adamlar bu hafta sonu işi bıraktılar. Müzenin güvenlik elemanları gece Harem'e bile girmiyorlar hayalet korkusundan, kapıları kilitleyip avluda dolaşıyorlar" dedim. Bir süre sustu, sonra "Sen gelme istersen. Nasıl gideceğimi iyice tarif et bana, ben yalnız gideyim" dedi. "Olmaz" dedim, "Kesin yakalanırsın, son halini ben bile bilmiyorum oranın. Konuştuğumuz gibi birlikte gidip duruma bakacağız. Ne olursa olsun, odunluktan diğer tarafa geçmek yok, müdahale etmeyeceğiz. Gerekirse telefon eder, bekleriz. Baktık, bir halt olduğu yok, sessizce aynı yerden geri döneriz." Bab-ı Har'a kadar gidebileceğimizden de emin değildim, dehliz kapatılmış olabilirdi. Dönerciden kalkarken, "İnşallah kapatılmıştır da geri dönmek zorunda kalırız" diye dua ediyordum. İstasyona girdik, İlyas elindeki poşeti bana verip jeton almaya gitti. Poşette yarım metre uzunluğunda bükülmüş demir tel, iki el feneri ve bir demir makası vardı. Ardiyenin kapısı asma kilitle kilitlemişse makasla kesecektik, bildiğimiz gömme kilit kullanılmışsa telle açmaya çalışacaktık. Turnikeleri geçip trene binecekmişiz de boş vagon arıyormuşuz gibi yürümeye başladık. Sonra perondan inip rayların yanından depolara doğru ilerledik. Peronun sonundaki hariç, diğer binalardaki ışıklar sönmüştü, ortalarda kimseler görünmüyordu. Uzaktaki çırçır fabrikasının önündeki işçiler rayların üstünden karşı binaya balya taşıyorlardı.

Eh, çok da korunaklı bir yer değil, bir çok işletme iç içe girmiş burada. Üzerinde "S74" levhası bulunan sarı binanın karşısına geldiğimizde, hemen arkasındaki beyaz binanın duvarına iliştirilmiş levhayı rahatlıkla okuyabiliyorduk, "A65" yazıyordu. Rayları geçip sarı binanın arkasından dolanıyorduk ki, "Bir şey mi arıyorsunuz Memur Bey?" dedi birisi. Sarı binanın penceresinden geliyordu ses, dikkatlice bakınca pencere demirlerinin arkasındaki karanlıktan bir adamın bize baktığını gördüm. Sonra beklemediğim bir şey oldu, İlyas adama, "Çabuk buraya gel bakayım" dedi. Adam geriye çekilince İlyas'a "Ne oluyor?" diye fısıldadım, "Hişşt" deyip susturdu beni. Binanın ışıklan yandı, içerde birileri birilerine seslendi, sonra yan duvardaki kapı açıldı ve adam terliklerini sürüye sürüye yanımıza geldi, ama yalnız değildi, arkasında iki kişi daha vardı. Al işte, daha işin başında yakalandık, ama iyi oldu, geri döner, telefon ederiz. İlyas poşetten defterini çıkarmış, rayları aydınlatan direğin ışığına tutarak bir şeyler okumaya çalışıyordu, adamlar yanımıza gelince, "A65 deposu hangisi çocuklar?" diye sordu. "Arkadaki bina Memur Bey" dedi pencereden ne aradığımızı soran adam, ötekilerden daha kıdemli gibi duruyordu. İlyas binaya döndü, "İyi, yakınmış. Bizimle gelin bakayım" deyip yürümeye başladı. Ulan, ne yapıyor bu herif, hani alyans arayacaktık? Hep birlikte binanın arkasına dolaşıp kapısına geldik. İlyas kapının kolunu indirip açmaya çalıştı, beklediğimiz gibi kilitliydi, "Kapıyı açın da bir an evvel kontrol edip gidelim" dedi. Kıdemli olanı diğer ikisine dönüp, "Koşun lan, ambardan anahtarları alıp gelin" dedi, sonra İlyas'a dönüp "Ne oldu Memur Bey, bir şey mi var?" diye sordu. "Bir ihbar var" dedi İlyas, "Sözüm ona sarayın altına bir dehliz açılmış buradan. Kontrol edip gideceğiz." Adam, "Bu depoda bir delik var, ama giren çıkan olmaz Memur Bey. Yirmi yıldır buradayım, kapağı hep kapalıdır. Fare yuvası..." dedi. İlyas, "Delik mi var? Ulan ben de boşuna gönderdiler diye sinirleniyordum. Açın da bir bakalım" dedi. Adamlar anahtarları getirmişlerdi, kıdemli olan kapıyı açarken İlyas hâlâ söyleniyordu, "Hayret bir şey. Sarayın altına dehliz açmışlar, daha yeni haberimiz oluyor. Işıklan açın bakayım." Deponun tavanından sarkan yirmi kadar floresan lamba sırayla yandı, yok, bazıları yanmadı, bir tanesi de sürekli yanıp sönüyordu. İlyas adama döndü, "Nerede o delik?" diye sordu. Adam eliyle karşı köşeyi işaret etti, "Orada Memur Bey" dedi. Rafların arasından dolaşıp dehlizin girişinin bulunduğu köşeye gittik. Kapağın üstüne üst üste sandıklar koyulmuştu, içim rahatladı, bu sandıklar varken buradan başka birilerinin gizlice girip çıkması olanaksızdı. Öteki taraftan giren olmadıysa dehlizi ilk biz kullanacaktık bugün. İlyas adamlara sandıkları kaldırmalarını söyledi. Sonra kapağı açtırdı. Poşetten fenerin birini çıkarıp eğildi, içeriye ışık tutup bir süre baktı. Doğrulup telefonunu çıkardı, tuşlarına basıp bir süre bekledi ve konuşmaya başladı, "Şefim İlyas ben... Evet, depodayız... İhbar doğru Şef, bir dehliz var, ama nereye çıktığını bilmiyorum... Girelim mi Şefim? Baş üstüne." Telefonu cebine koyup adamlara döndü, "Bakın, dehlizin nereye çıktığını kontrol edeceğiz. Uzun sürebilir, hepinizin beklemesine gerek yok. Yalnız biriniz burada dursun,

geriye döndüğümüzde depo kapısını kilitlemek için" dedi. Kıdemli olan, "Tamam Memur Bey, ben beklerim" dedi. Dehlize inip fenerleri açtık. Alçak olan giriş koridorunu eğile eğile geçtik. Merdivene geldiğimizde doğrulup bana döndü, "Leş gibi kokuyor burası" dedi. "Çıktıkça azalıyor koku" dedim, sonra da "Senden de iyi polis olurmuş ha" diye ekledim, "Ne güzel oynadın adamlara..." Karanlıkta yüzünü göremiyordum, "Sende üniforma olunca beni de polis sandılar" deyip çıkmayı sürdürdü. Önden çıkıyordu, bir süre sonra durup, "Bu ses ne?" diye fısıldadı. "Fareler... Biz çıktıkça önümüz sıra kaçıyorlar" dedim. "Onları gördüm de... Bir uğultu var, bağırışlar filan geliyor" dedi. "Ha, o mu? Şimdi anımsadım. Birazdan göreceksin, labirent gibi burası. Bazı tüneller askeriye çıkıyormuş, ama girişleri parmaklıklarla kapatılmış. Seslerin oradan geldiğini söylemişlerdi" dedim. Başını sallayıp çıkmayı sürdürdü. Tavandan damlayan sular öyle artmıştı ki bir süre sonra yağmurda kalmış gibi ıslanmıştık. İlk geçtiğimde bu kadar değildi, akşam olunca çoğalıyor mu nedir? Yolların çatallandığı ilk salona geldiğimizde soluk soluğa kalmıştık, duvara yaslanıp ellerimizi dizlerimize dayayarak dinlendik biraz, yerler ıslak olduğundan oturamıyorduk. Doğrulup "Çok dik, hiç sevmem böyle merdivenleri" dedi, "Basamakları da bir acayip, birer birer çıksan alçak, ikişer ikişer çıksan yüksek geliyor. Hem kaygan, hem de genişliği bir ayak boyu bile değil. Tam basamayınca düşecek gibi oluyor insan." Donuma kadar ıslanmıştım. Bulduğumuz salon çıktığımız tünele göre daha serindi, bir de durunca üşümek gelmişti içimden. Feneri koluna tutup saatine baktı, "Üç saat var daha. Ne kadar sürer yukarısı?" diye sordu. "İndiğimizde on beş dakika sürmüştü. Çıkarken yarım saati bulmaz herhalde" diye cevap verdim. Salonu dolaşıp tek tek girişleri kontrol etti, sağdaki tünelin önünde durup, "Buradan demiştin değil mi?" dedi feneri merdivene tutarak. Sonra soldakinin önüne gidip, "Burası nereye çıkıyor acaba?" diye mırıldandı. "Bilmiyorum, söylemedi" dedim. Feneri yüzüme tutup "Kim söylemedi?" diye sordu. Işık gözümü alıyordu, yüzümü yana çevirip "Çeksene şunu gözümden" diye çıkıştım. Feneri kapattı, elimdeki fenerin yere dönük ışığı kaldı bir tek. Bir süre konuşmadık, karanlığın içinde soluğunu duyuyordum, girişin yanında duruyordu sanırım. Sakin bir sesle, "Bab-ı Har'ı restore eden mimarla bir şeyler olmuştu aramda. Ama yürümedi, görüşmüyoruz artık. O göstermişti burayı" dedim. "Ya o da tarikatın üyelerinden biriye..." dedi. "Yok canım" dedim, "Gayet normal bir adamdı, yemeğe gittik birkaç kez. Öyle bir şey olsa anlardım." Kalkıp yanıma geldi, "Üşüyeceğiz, haydi devam edelim" dedi ve tünele yöneldi, peşine düştüm ben de. Damlalar gittikçe azaldı, azaldı, ikinci salona geldiğimizde yerler kupkuruydu, oturup dinlendik bu kez. Yan yana oturuyorduk, kıvrınmasından bir şey sormak istediğini, ama çekindiğini anlamıştım, "Haydi, sor ne soracaksan" dedim. Gözlerime bakmadan, mırıltıyla, "Hiç birlikte oldunuz mu?" diye sordu. "Hayır. Zaten üç hafta ya sürdü, ya sürmedi. Garip bir adamdı zaten" dedim. "Demin normal bir adamdı demiştin" diye itiraz etti. "O anlamda değil, ilişki anlamında... Ne istediğini bilen biri değildi demek

istedim. Dediğim gibi, üç hafta sonra birbirimizi arayıp sormadık zaten" dedim. Bozulmuştu, "Uf, çok yoruldu ya" deyip başımı omzuna yasladım. Sarılabilmesi için en uygun durumdaydım, ama kıpırdamadı hiç. Feneri merdivene doğrultup ne kadar yolumuz kaldığımı sordu, iki salon arası kadar daha çıkacağımızı söyledim. "Az kalmış" dedi, sonra da "Ne yapacağız, on ikiye dek burada mı bekleyeceğiz? On dakikada çıkarız kalan yolu..." diye ekledi. "Yok canım. Çıkar bir bakarız. Adamlar tam on ikide gelecek değiller ya, ayın yapacaklarsa toplanmışlardır bile. Kimse yoksa geri döneriz. Sırılsıklamım, böyle beklersem hasta olurum ben" dedim. Kalkıp sağdaki tünele girdik. Çıkışa yaklaştıkça fare sesleri azaldı, odunluğa çıkan "L" biçimli tünele geldiğimizi fark edince feneri kapatıp sırtına dokundum. Derin derin soluyarak bana döndü, elimle arkama geçmesini işaret ettim. Başını sallayıp kenara çekildi, önüne geçerken onun fenerini de kapattım. Bir süre karanlığı dinledim, şüpheli bir ses yoktu, feneri açıp L'nin köşesine kadar giderek tünelin girişini kontrol ettim. Feneri tekrar kapattım, yavaş adımlarla, duvara tutuna tutuna çıkışa geldim. İlyas hemen arkamdaydı, durduğumu fark edemeyince kaşığıyla kıcıma çarptı, sonra da fısıltıyla "Ay, pardon" dedi. Kıkırdadım, ama hemen dudaklarımı ısırıp kendimi tuttum. Başka bir yerde olsak yere yatıp kahkahalarla gülerdim, ya da gülmezdim, bilmiyorum, nereden bileyim şimdi, böyle bir şey başka bir yerde olsa gülüp gülmeyeceğimi, belki orası sinirlerimi bozduğu için gülesim gelmiştir. Bir süre bekleyip hiç ses duymayınca feneri açtım, tünelden ayrılmadan odunluğun her yerini kontrol ettim. Odunluktan Bab-ı Har'a geçilen girişte hiç ışık yoktu, "Demek ki idare lambalarını bile söndürüp gitmişler" dedim kendi kendime, yoksa girişten ışık sızması gerekirdi, belki de girişe dayalı sunta tabakaları hâlâ orada duruyordur. Yavaş adımlarla duvar dibine gidip girişe doğru yürümeye başladım, feneri bir açıp bir kapatıyor, açtığımda ışığın girişten görülmemesi için yalnızca ayaklarımın önüne tutuyordum. Girişe geldiğimde yavaşça eğilip içeriye baktım, zifirî karanlıktı. Garipti, tavana açılmış o kocaman delik bile görünmüyordu; karanlıktaki bir göz, ne kadar kapalı olursa olsun gökyüzünü seçebilir oysa. Feneri açıp içeriye tutunca anladım, yüzlerce çelik iskelenin üzerine kurulmuş yürüme bantlarının ve dolapların altındaydık, Bab-ı Har bütün bu yapının üst tarafındaydı artık. İlyas hemen arkamda duruyordu, ona dönüp, "Her yeri kapatmışlar" diye fısıldadım. Eğilip feneri içeriye tuttu, yukarıdan aşağıya döne döne inen, ancak bir kısmını görebildiğimiz sarmal yolların, çelik kasalarla iskelelere tutturulmuş dolapların alttan aydınlandı, "Kapı filan yok mu acaba?" diye fısıldadı o da. Tünelin varlığını biliyorlardı, kapatmadıklarına göre buradan Bab-ı Har'a geçilebilecek bir kapı olması gerekiyordu. Hem odunluktan Harem'in bahçesine bir çıkış daha olduğunu söylemişti Hızır, "Kapanmış, ama tekrar açacağız" demişti, demek ki bir kapı var buralarda bir yerde. Girişin ağzını iyice kontrol edip herhangi bir alarm düzeneği olmadığına emin olunca Bab-ı Har'a girdim. Yavaş adımlarla Harem'e çıkan tünelin bulunduğu yere doğru yürümeye başladım, orada iskeleler yerine tavana dek uzanan geniş bir

duvar vardı. Bab-ı Har'ı daireler çizerek dönen yürüme bantları ve dolaplar duvarda son buluyordu. Harem'e çıkan kapıyı değiştirmişler demek ki, belki geniş bir merdiven yapmışlardır ziyaretçiler için, bu duvar merdiveni tutsun diye örülmüştür. Yaklaşınca duvarın iç tarafına dönük olduğundan geç fark ettiğim bir kapı olduğunu gördüm. İlyas'a dönüp feneri yüzüme tutarak işaret parmağımı dudaklarıma götürüp "Sus" işareti yaptım. Kapının dibine gidip feneri kapattım. Beş dakika kadar bekleyip herhangi bir ses duymaya çalıştım, ama hiç ses gelmiyordu diğer taraftan. Feneri açıp hemen yanında duran İlyas'a doğru tuttum, "Ne yapacağız?" der gibi bakarak. Saatini işaret edince kendiminkine baktım, ona çeyrek vardı. "Eee, ne var bunda?" der gibi tekrar ona baktım, "Ben bilmem, sen karar ver" der gibi dudaklarını büzüp omuzlarını kaldırdı. Ne olursa olsun deyip kapının tokmağına yapıştım, hem açık mı bakalım? "İnşallah alarm filan bağlamamışlardır" diye dua ede ede, milim milim çevirdim, sonunda "çıt" diye açıldı kilit. Eh, bu kadarım yaptık, gerisini de yapmak lazım, içeriyi görmeden gidemem. Yavaş yavaş çektim kapıyı, şimdi anımsamıyorum ama aralıktan sızan ışığı görene dek bir iki dakika geçmiştir herhalde. O minicik aralıktan içeriye baktım, önce ortadaki haçı gördüm, sonra dolapları ve yürüme bantlarını, idare lambaları, projektörler yoktu artık, dolapların üstüne özenle yerleştirilmiş yüzlerce küçük spot lamba aydınlatıyordu salonu. Görebildiğim kadarıyla bir Allah'ın kulu yoktu içeride, İlyas sırtıma dokununca ona döndüm, eliyle geriye dönmemizi işaret ediyordu. Aynı yavaşlıkla kapattım kapıyı, fenerleri açıp odunluğa geçtik. Tünele gidiyordum ki beni durdurdu, "On ikiyi bekleyelim" dedi fısıltıyla. "Beklemeye gerek yok, kimse yok içeride" diye itiraz edecek oldum, "Bak, bu kadar risk aldık. Daha iki saat var, ya birazdan gelirlirse... Bari on biri bekleyip öyle gidelim" dedi. "Tamam, nerede bekleyeceğiz?" diye sordum. "Burası serin. Tünele gidelim, orası daha sıcak" dedi. Tünele gidip yere oturduk. Pilleri bitmesin diye fenerleri kapatmıştık. Taş buz gibiydi, donuyordum. Titremeye başlayınca feneri açıp bana baktı. Eliyle sırtıma dokundu, "Çok ıslak bunlar, çıkar üstündekileri" dedi. Ayağa kalkıp üniformamın üstünü çıkardım. Feneri yere koymuş gömleğini çıkarıyordu o da, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Gömleği bacaklarının arasına koyup, "Gel, buraya otur, sarılıp ısıtacağım seni" dedi. Sutyenim de ıslaktı, ama çıkarmadım, oturup sırtımı göğsüne yasladım. Kollarıyla sarılıp "En iyi soba insan tenidir, Eskimolar böyle ısınır" dedi. Feneri kapatacağı ki "Biri bari açık kalsın" dedim, "Fare mare gelirse görürüz hiç olmazsa." Bir süre öyle oturunca üşümem geçti. Usul usul saçlarımı okşuyordu. Yanaklarımı, boynumu öptü, kulak mememi öpmeye kalkınca kafamı çektim, "Hişşt" dedim, "Fazla ısınıyorum bak." Durdu. Bir süre sustuk. "Unutamadın değil mi onu" dedi sonra. Kimi kastettiğini anlamıştım, ama "Kimi?" diye sordum yine de, cevap vermedi. "Burası yeri değil" diyecek oldum, ama vazgeçtim, ikimiz de biliyorduk her şeyi. Bütün sıcaklığıyla arkamda duruyordu, beni isteyen, bana âşık olan adamdı o. Geriye yaslandım iyice, yüzümü yüzüne çevirip dudaklarına dokundum, küskün ve kırgındılar, açılıp cevap vermediler

dudaklarıma. Çekilip gözlerine baktım, belli belirsiz görebildiğim gözlerine... "Delisin sen" dedim, "Sabahtan beri senin için hazırlanmışım ben, senin olmak için..." Güldü sanki gözleri ve kapanıp gözlerime uzandı. Daha bir sarıldı kolları, daha bir sarıldım kollarına ben de. Sonra yetmedi, ona dönüp kucağına oturdum her yerine sarılabilmek için. Saçlarından tutup bütün ağızıyla öptüm onu, yüzünün her yerini. Sonra ayağa kalktık. Birbirimizi öpe okşaya soyunduk çırılçıplak. Çıkardıklarımızın üstüne uzandık sonra, önce o uzandı yere, ben de ona. Öyle güzeldi ki kalçalarımı okşarken başım dönüyordu. Sonra ben yere uzandım, o da bana. Her yerimle sarıldım ona, bütün kollarımla, bütün bacaklarımla, bütün dudaklarımla. Sessizlik bir fırtınaya dönüştü giderek, dinmesini istemedim içimdeki sarsıntıların, derinlerime vuran dalgalarının; öyle güzeldi ki gözlerim kararıyordu. O an anladım aşkla sevişen bir adamın başkallığını... Öyle güzeldi ki kendinden geçti, yığıldı kaldı üstüme bütün sıcaklığı ve ağırlığıyla. Öyle güzeldi ki ağırlığı, uyumak istiyordum o sıcaklıkla. Sonra onu fark ettim, fenerin ışığında, tünelin ta ucunda sessizce devinen, bir rüzgâr gibi gelip orada duran şeyi. Başımı zorlukla yana çevirip iyice görmeye çalıştım, kırmızı bir pelerin vardı sırtında. Tepeden tırnağa kırmızıya boyanmış bedeniyle, bir böceğe benzeyen suratıyla çırılçıplak orada duruyor, bize bakıyordu. Pelerinini savurup yaklaştı sonra, geldikçe görüntüsü bulanarak. İlyas'ı sarsıp uyandırmaya çalıştım, ama uyanmadı. Üstümden itip kalkmaya çalıştım, gücüm yetmedi. Bağırarak istiyordum, rüyadaymışım gibi sesim çıkmıyordu. Gelip başucumuzda durdu ve kocaman organım gördüm onun. Öyle uyuşmuşum ki korkamıyordum bile. Gözlerim karardı sonra...

Keskin, sidiğe benzer bir kokuyla uyandım. Karşımda duran o bulanık kırmızı, kendime geldiğimi görünce burnuma tuttuğu bezi çekip içine kapanan bir böcek gibi pelerinine sarındı, geriye dönüp karşıdaki dolapların önünde duran masanın yanına gitti. Elindeki bezi masaya bırakıp tekrar bana döndü ve bekledi, bir şey söylememi bekliyormuş gibi. Gözlerimdeki bulanıklık geçince masanın üstünde, kayıt stüdyolarındaki benzeyen bir cihaz ve bir bilgisayar olduğunu gördüm, köşesine bırakılmış bir de gaz maskesi vardı, burnuma tuttuğu keskin kokulu bezin hemen yanında. Her yerim ağrıyordu, en çok da kollarım, bitkindim. Bab-ı Har'ın tam ortasındaydım. Ayakta duruyor gibiydim, ama ayaklarım yere değmiyordu, başımı eğip kendime bakmaya çalıştım. Tepeden tırnağa kırmızıya boyanmış, el ve ayak bileklerimi

saran kaim kayışlarla Haç'a bağlanmışım, çırılçıplak. Haç'ın durduğu yuvarlak, geniş düzlüğü çepeçevre kesen dolap sıralarını ve her halkası içtekenden daha yüksekte olan gezi bantlarını rahatlıkla görebiliyordum ve dolaplardaki hazineleri; mücevherleri, taşları, gerdanlıkları, broşları, değerli taşlarla süslenmiş giysileri, hançerleri, kılıçları, gürzleri, kalkanları, mızrakları ve diğer şeyleri... Tam karşımda, Harem'e çıkan tünelin olduğu yerde, tavana dek yükselen iki duvarın arasında çift kanatlı, kapalı bir kapı vardı, üstündeki geniş alınlık, sinema perdesi gibi beyaza boyanmıştı. Sonra kapı koluna zincirle bağlanmış İlyas'ı gördüm, kollarını karnına bastırıp iki büklüm diz çökmüştü. Hâlâ çıplaktı, ama o boyanmamıştı. Masanın yanında duran Hızır'a çevirdim bakışlarımı, "Yalnızca kurbanlarını boyadığını sanıyordum" dedim, kendini de boyamış olmasını kastederek. Ağzım kurumuştu, sesim çatlak çatlak, biraz da titreyerek çıkıyordu. İlyas sesimi duyunca başını kaldırdı, inler gibi bir sesle "Hale, iyi misin?" diye bağırdı, "İyiyim" diye cevap verdim. Hızır kıpkırmızı suratıyla gülümsüyordu, "Bu sefer durum farklı" dedi, sonra "Biliyor musun, neredeyse geri dönülmez bir hata yapıyordum" diye ekledi. İlyas kapının içine bağlandığından onu göremiyordu, sesini duyunca, "Manyak herif! Çöz beni! Çöz beni de gününü göstereyim! Orospu çocuğu! Erkeksen karşıma çıkarsın" diye bağırmağa başladı. Hızır bir süre onun susmasını bekledi, susmayacağını anlayınca masaya uzanıp bir düğmeye bastı, bütün ışıklar söndü. Karanlıktı, ama çevremde nereden geldiğini anlayamadığım bir loşluk vardı, kafamı kaldırıncaya tavandaki, yarım karpuz dilimlerine benzer metal çerçevelere yerleştirilmiş cam kubbeyi gördüm, o geniş boşlukta yıldızlar ışıltılı ışıltılı parlıyordu. Salona baktım tekrar, öyle karanlıktı ki hiçbir şey görünmüyordu içeride. Işıklar sönmüştü İlyas'ın sesi kesilmişti, ölümün karanlığının neresinden geleceğini hesap etmeye çalıştığımı düşündüm, kendi ölümüm aklıma gelmiyordu nedense. Birden perdede bulanık görüntüler oynaşmaya başladı. Tavana monte edilmiş kutu gibi bir şeyden yansıyordu perdeye, renksiz, siyah-beyaz çekilmiş bir film gibiydi, yok, daha çok gece görüş aleti ya da enfrarujlu kamerayla çekilmişse benziyordu. Görüntü netleşince bir kalasın ucuna kayışlarla bağlanmış bir kız göründü perdede. Kız başını aşağı yukarı sallıyor, kayışlardan kurtulmaya çalışıyordu. "Aman yarabbi, Ayla bu..." diye mırıldandım. Perdeden başka her yer karanlıktı, ne Hızır'ı, ne İlyas'ı görebiliyordum. Görüntü açılıp kız bütünüyle kadraja girince bacalarının arasındaki o şeyi gördüm, durmaksızın ona girip çıkan şeyi, renksiz gibiydi, ama kırmızı olduğunu biliyordum. Kalasın üstündeki olukta kan yoktu henüz. Kız başını geriye çevirince yukarıya kalktı kamera, yaklaştı, yaklaştı ve kızın yüzü bütün perdeyi kaplayınca durdu. Kızın yalvaran gözlerini gördüm, kasılan kaşlarını, alnındaki çizgileri... Ağzına yapıştırılmış bantın üstündeki gülümseyen dudaklarla gözlerindeki korkunun tezatlığını gördüm. Hızır'ın sesi duyuldu karanlığın içinde, "Neredeyse onun yerinde sen olacaktın" dedi, "Bana geldiğin gece akrep ve semenderi sormasaydın eğer..." Perdede İstanbul vardı şimdi, Haliç'in, köprü'nün, Sirkeci'nin ve Sultanahmet'in ışıkları. Kamera yavaş yavaş kıza döndü, kız çaresizlikle, belki

de halsiz düştüğünden başını kalasa dayamıştı, kamera ona yaklaşınca tekrar kaldırdı kafasını. Kim bilir ne çok bakmıştı daha önce kameralara, tanıtımlara gittiğinde, reklam filmlerinde oynarken, nasıl bir kader bu? "Müzeye ilk geldiğin gün seni gördüğümde, işte dedim, orkidenin gülümseyişi bu... Ama eve gittiğimizde bana akrep ve semenderi sordun. O zaman kararsızlığa düştüm. Bunun bir işaret olabileceğini düşündüm ve vazgeçtim senden. Yoksa sekiz nisan akşamı seni götürecektim Galata Kulesi'ne, Ayla'nın yerinde sen olacaktın. Sonra yanılmadığımı anladım, bıraktığım izleri birer birer buluyordun ya da izler seni buluyordu, tıpkı kaderimizdeki gibi..." O konuşurken bileklerimi saran kayışları zorlayıp gevşetmeye çalışıyordum, ama olacak gibi değildi, kollarım çok kötü ağrıyordu. "Ne garip değil mi, yerine seçtiğim kızın adı da Hale'ydi, ama onu, seni koruduğu gibi korumadı Tanrı, belki de başkalarına örnek olsun diye..." Allah kahretsin, bu hiç aklıma gelmemişti; Ayla ve Hale... Oysa genç kızlığımda adımın başka biçimlerini de düşünürdüm sık sık, ne çabuk unuttum bunu... Allah kahretsin, o şimdi karşımdaki perdede kayışlarından kurtulmak için uğraşüyor, ben perdenin karşısında... "Sultanahmet'teki dairemin üstünde oturuyordu. Bir akşam evime uğradığında ona da binlerce işaret gösterdim, sana gösterdiğim akrep ve semenderi de, ama o bilgisayar ekranındaki element çevrimim seçti. Sekiz nisan akşamı Galata Kulesi'ni onun için hazırladım. Eve döndüğünde merdivende onu bekliyordum, karşılaşmamız rastlantıymış gibi davranıp yemeğe çıkmayı önerdim. Başka bir yere sözü olduğunu, ama iptal edebileceğini söyledi. Kabul etmeseydi bayılıp götürecektim. Evine çıkıp hazırlandı ve birlikte gittik Galata Kulesi'ne." Perdedeki görüntü değişti, Asım eşyasız bir masanın üstünde ölü gibi yatıyordu, beyaza boyanmış ve çırılçıplak. Bir çift el, ayaklarından başlayarak şeffaf koli bandıyla sarıyordu onu, yavaş yavaş ve büyük bir özenle. "Asım'ı da aynı gece kaçırdım. Aslında ikinci işaret için kızın çevresinden birini seçmeyi düşünmüyordum, ama kader böyle istedi. Ayla'yı bayılmış kalasa bağlıyordum ki telefon etti, açmadım tabii ki. Numarasını not edip kızın telefonunu tümüyle kapattım ve aşağıya indim. Bir sokak telefonundan arayıp kıza düşkün biri olduğunu anlayınca bir yığın yalan uydurdum ve Ayla'nın onu Merter'de beklediğini söyledim. Bu gördüğün Merter'de kiraladığım deponun içi. Gittiğimde deponun önüne park etmiş, Ayla'nın gelmesini bekliyordu. Onu depoya kapatıp kuleye döndüm. Ayla'yı bağladığım kalası seyir yerine çıkardım ve anahtarlarımı alıp evine gittim. Senin için, beni bulabilmen için işaretler bırakmak istiyordum; tabii aradığının sen olduğunu bilmiyordum henüz. Dolabını karıştırırken günlüğünü buldum kızın. Çok güzel bir günlüğü vardı, bütün hikâyesini öğrenebileceğim ayrıntılarla doluydu ve benden çok fazla söz ediyordu. Oysa ben element çevriminden söz etmesini istiyordum, oturup başka bir günlük yazdım ve aynı gece dolabına bıraktım." Kayışlardan kurtulamayacağımı anlayınca vazgeçmiştim. Asım'ın başı perdeyi bütünüyle kaplamıştı, baştan beri kime ait olduğu belli olmayan eller ağzına bir boru sokuyor ve çevresini bantlarla sarıyordu. "Neden öldürdün bu insanları? Suçları neydi?" diye

sordum karanlığa. Hayal kırıklığına uğramış gibi cevap verdi, "Neden mi? Bir nedeni yok. Ölümün ne gibi bir nedeni olabilir ki, ölmek ölmektir. Hangi suç ölümü hak eder ki, yok böyle bir şey... Ben öldürmedim onları, kendileri öldüler. Ben yalnızca işaretler bıraktım, beni bulabilmen için..." Kendimi Haç'a bağlanmış bulduğumda çok korkmuştum. Diğerleri gibi boyamıştı beni de, öldüreceği kesindi, ama onu bulabilmem için işaretler bıraktığından söz ettikçe rahatlıyordum. Üstelik kendisini de boyamıştı. Benimle ilgili bir zayıflığı olduğundan emindim, sözünü kesip "Ama biz bulmuştuk birbirimizi, sen istemedin beni" dedim. Bu kez hiddetli çıktı sesi, "Anlamıyorsun!" diye bağırdı, "Bir kadın olarak, gelip geçici bir aşk olarak beni bulmandan söz etmiyorum. Binyıllardır birbirimizi arıyoruz biz. Binyıllardır parçalanmış ruhumuzu bir araya getirmek, tamamlanmak için uğraşıyoruz. Binyıllardır birbirimizi bulmak için işaretler bırakıyoruz ya da işaretler arıyoruz dünyada. Anlamıyor musun, belki de ilk defa bu kadar yakınız tamamlanmaya. Bıraktığım bütün işaretleri buldun sen. işaretleri izleyip buraya kadar geldin. Bak! Bütün gözlerinle bak!" Perdede Asım'ın başına at başı kukuletası geçiriyordu eller. Görüntü durdu ve perde karardı. Masadan sesler geliyordu, sidi değiştiriyordu herhalde. Perde aydınlandığında Yerebatan Sarnıcı görünüyordu bu kez. Kamera gezinti yerindeki kalabalığın üstünde dolaşıyordu, merdivenin yukarisından çekildiği belliydi. Sonra korkuluklara doğru zum yaptı ve kendimi gördüm perdede. Elimde kadeh, korkuluklara dayanmışım, ilgisizce kalabalığa bakıyor, sonra sütunlara dönüyorum. Şaşkınlıkla "Sen orada mıydın?" diye kekeleydim. "Kapağın açılabilmesi için duyun elektrik bağlantısını yapmam gerekiyordu. Sergi başlamadan basan olursa zamanından önce açılabilirdi, bu yüzden sergi açılınca bağladım kabloyu... İtiraf etmeliyim ki kalabalığın içinde seni görünce çok şaşırđım. Kafamda Kasım Pat kimliği için kullandığım peruk vardı, ama yine de beni tanıyabileceğinden korktum ve uzak durdum senden. Akrep ve semenderi sorduğunda hissetmişim, ama bıraktığım işaretleri bulmanı beklemiyordum. Yalnızca onların izini sürüp buraya gelmen gerekiyordu, yalnızca bu... Sen ya da bir başkası, işaretleri çözüp beni burada bulmalıydı. Anlıyor musun, buraya gelmen yeterliydi, ama hem bütün işaretlerimi buldun, hem de buraya geldin sen." Asım sandıktan suya düşüyor ve çırpınmaya başlıyor. İnsanlar korkulukta toplanıp meraklı gözlerle sudaki yığının çırpınmasını izliyorlar ve hareketsiz kaldığında hep birlikte alkışlıyorlar. Asım'ın öldüğünden emin olunca sarnıçtan hemen çıkabilmek için uzaktan çekmiş, belki de korkuluklara dayanıp sütunları seyrettiğim yerden... Perde karardı, yeniden aydınlandığında Burak görüldü, sıkıca bir sandalyeye bağlanmış ve başı bitkinlikle yana düşmüş. "En zoru Burak oldu. Günlükte onunla ilgili epey bilgi vardı, sarnıçtan çıkar çıkmaz telefon edip örgütün İstanbul sorumlusu olduğumu söyledim ve depoya çağırdım. Aynı gün evine gidip o bulduğunuz dosyaları bilgisayarına yükledim. Depoda beklediği günler boyunca bana çok zorluk çıkardı. Yemek yemeyi reddetti, ağzını açtığımda sürekli bağırip çağırırdı, serum iğnelerini çıkardı. Bir ara günü gelmeden ondan kurtulmayı

bile düşündüm, nasılsa gömecek başka birini bulurdum. Halsiz düşünce sakinleşti de vazgeçtim. Asıl korkum gömdükten sonra başladı, levha kimsenin dikkatini çekmemiştir. Burak bulunmazsa öbür yarım beni asla bulamazdı, çabalarımın boşa gideceği korkusuyla beklerken bir mucize gerçekleşti, onu da sen buldun. Anladın değil mi, burada seni beklerken geleceğinden emindim artık. Ve işte geldin..." Perde karardı, sadece beni aydınlatan bir spot lamba parladı tavanda. Gözlerimi kıstım. Karanlığın ortasında yapayalnız kalmıştım, titriyordum. İlyas'ın sesini duydum, "Bırak onu manyak!" diye bağıyordu, karanlıkta olduğundan Hızır'ın ne yaptığını görebiliyordu sanırım, sürekli bağıyor, birbiri ardına küfürler sıralıyordu ona. Bense hiçbir şey düşünmüyor, ölümü bekliyordum. Hiç sesi çıkmıyordu Hızır'ın, korkuyla sağa sola bakıyor, nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. Birden karanlığın içinden çıkıp karşımda durdu, büyülenmiş gibi gözlerime bakarak "Çok az kaldı ruhum... Öbür yarım..." dedi. Pelerinini çıkarmıştı, peruğunu da, saç yoktu kafasında. Sonra elindeki levhayı fark ettim, diğerlerinin aynısıydı, yalnız kâğıdı kırmızıydı ve üstünde beyaz harflerle, "Akrep ve Semender" yazıyordu. "Ne yapacaksın bana? Manyak herif!" diye bağırdım. Levhayı yere bıraktı, neredeyse ağlayacakmış gibi gözlerime bakarak hüzünlü bir sesle, "Sana ne yapabilirim ki? Sen bensin, ben de sen..." dedi. Yüzü yüzüme çok yakındı, bir an burnunu ya da yakalayabildiğim herhangi bir yerini var gücümle ısırarak geçti kafamdan. Öyle garip bakıyordu ki turnikenin içinde yemeğe davet ederken bakışı geldi aklıma... Şaşkınlıkla, hayranlıkla, hüzünle, bir mucizeye bakarmış gibi... Eğilip ayaklarımdaki kayışları çözdü, doğrulup gözlerime baktı yine. Kollarım açıp ellerimi tuttu elleriyle, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Yine birlikte olacağız, başlangıçtaki gibi..." diye fısıldadı ve dudaklarıma uzandı ve bedenime değdi bedeni bütün sıcaklığıyla. Yüklendi üzerime ve dünya devriliyor sandım. Haç gıcırtilarla geriye devriliyordu, devrildi devrildi ve yatay hale gelince durdu. İlyas, "Bırak onu! Bırak diyorum hayvan herif!" diye bağıyordu, bacaklarımı Hızır'ın beline dolayınca sustu. Deli gibi öpüşüyorduk, odasında öpüştüğümüz gibi. Sarılmak istiyordum, ama kollarım bağlıydı. Elini tutuyordum sımsıkı, parmaklarını... Geri çekti kendini biraz, göbeğimde duran o aramızdaki şey bacaklarımın arasına indi, karşıladım onu bütün ıslaklığımınla. Öyle bir girdi ki parçalanıyorum sandım. Dudaklarımı dudaklarından kurtarıp inledim, ofladım ve bağırıma başladım, kendimi durduramıyorum, sarsılıyordum durmadan. Ellerini çekti ellerimden, başımın iki yanına dayayıp geriye kaydıldı, kasıklarım bütün gücüyle kasıklarımın bastırarak. Bir kalp gibi atıyordu içimde, fişkirmalarını hissettikçe daha çok sarsılıyordum. Öyle güzeldi ki ağlamaya başladım. Öylece durup ben susuncaya, duruluncaya, yatıncaya dek bekledi, sonra geriye çekilip çıktı içimden, bomboş kaldı her yerim. Ayağa kalktı, başucuma dolanıp Haç'ı yukarıya kaldırdı. Tekrar asılınca kollarımdaki ağrı geri geldi. Beni çözeceğini sanıyordum, ama ışığın içinden çıkıp karanlığa gitti yine. Bütün ışıklar yandı birden, masanın yanında duruyordu. İlyas'a baktım, kapının dibindeydi hâlâ,

diz çökmüş, öne eğdiği başını öbür yana çevirmişti, ışıklar yaranca dönüp bir bana, bir de Hızır'a baktı. Bir yerlerden sesler gelmeye başladı, motor çalışır gibi, yukarıya baktım, cam kubbenin kanatları birer birer havaya kalkıyordu. Hızır'ın sesini duyunca ona çevirdim başımı, masada bir şeylerle uğraşıyordu, "Ateşle ayrılan ateşle birleşir" dedi ve birden Bab-ı Har'ın her tarafından çatırtılar gelmeye başladı. En dıştaki dolapları alevlerin sardığını görünce ne yapmak istediğini anladım, hepimizi yakacaktı. İlyas ayağa kalkmış, alevleri görünce zinciri var gücüyle çekmeye başlamıştı. Hızır masadan ayrılıp kapının yanındaki ilk dolaba gitti ve kapağını açtı. Yan yana sıralanmış kılıçlar vardı orada, altındaki plakette "Animus Orior" yazan kılıcı aldı ve İlyas'a şöyle bir bakıp yanıma geldi. Kılıcı sol göğsüme doğru uzatıp "Zaman geldi" dedi, "Alevler bize ulaştığında bu kılıç ruhunu çıkaracak ve yine birleşeceğiz, zamanın başlangıcındaki gibi..." Yüzüne tukurdum, "Manyaksın sen!" diye bağırdım. Güldü. Sonra kılıcın kabzasını gözlerinin önüne getirip, "Animus Oriyor... Horrendus'un büyülü kılıcı... Ne çok ruhu birleştirdi kimbilir, şimdi bizi birleştirecek" dedi. İlyas yere yatmış, ayaklarıyla kapıya abanıp zincirden kurtulmaya çalışıyordu, öyle abanıyordu ki zaman zaman bütün bedeni havaya kalkıyordu. Alevler çabuk ilerliyordu, ikinci sıra dolaplara atlamışlardı bile. Yükselen duman tavanda birikip yol yol kubbenin bulunduğu deliğe doğru ilerliyor ve dışarı çıkıyordu, sanki tavanda su birikmiş de süzülüp delikten göğe akıyormuş gibi. Hızır'a bakıp İlyas'ı göstererek, "Onun bir ilgisi yok, bırak gitsin" dedim. Güldü yine, "Bırak ölsün, bize ne?" dedi. Birden aklıma geldi, "Ölürse ruhu ruhumuza karışır" dedim. Bekleliyordum, ama kaşları çatıldı. Bir süre düşündü, birden geriye dönüp masaya koştu. Masadan bir şey aldı, İlyas'ın yanına gidip kılıcı yüzüne doğru tutarak bileklerindeki zinciri çıkardı. Sonra kapının bir kanadım açıp "Git! Çabuk ol!" diye bağırdı. İlyas bileklerim tutarak dışarı çıktı. Hızır kapıyı tekrar kilitliyordu ki yere düştü, İlyas arkadan kapıyı itince kafasına çarpmıştı kapı. "İlyas, beni çöz!" diye bağırdım. Hızır yerden doğrulmaya çalışırken İlyas yere düşmüş kılıcı aldı ve Hızır'a doğru tuttu, "Bak, Hale'yi çözüp gideceğim. Seni öldürmek zorunda bırakma beni" dedi. Hızır yerden kalkmadan ellerini yana açıp Başını salladı. Alevler üçüncü sıraya atlamıştı, ortaya ulaşmasına beş sıra daha vardı daha, ama sıcaklık artmış, hava boşu hale gelmişti, buram buram terliyordum. İlyas geri geri geldi, gözlerini Hızır'dan ayırmadan tek eliyle sağ bileğimdeki kayışı çözüyordu ki Hızır ayağa kalktı, koşarak kapağı açık dolaba gitti ve altında "Aculeus" yazan kılıcı aldı dolaptan. Bize doğru koşarken İlyas çözmeye çalıştığı kayışı bırakıp onu karşıladı, havada çarpışınca kıvılcımlar çıktı kılıçlardan. Kayışı çekiştirdim. Metal dil derinin deliğinde kalmıştı, tam uçundaydı deliğin, ama çıkmıyordu. Birden kılıçlarla birbirine saldıran iki erkek arasında garip bir seremoni yaşandığını gördüm; kılıçları bir iki kez birbirine çarptırdıktan sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra karşılıklı durup kılıçların kabzalarını öper gibi yüzlerine değdirdiler ve yere indirip havada boş hamleler yaptılar. Bir kollarını geride tutup kalçalarını garip bir şekilde geriye çıkararak kılıçları birbirlerine doğrulttukları anda en arkadaki

sıra gürültüyle öndekinin üstüne yıkıldı ve bütün ışıklar söndü. Bir süre durdular, sonra alevlerin uzayıp kısalan dillerinin oynak ışığında saldırdılar birbirlerine. Işıklar sönünce ateşin ne kadar yakın olduğunu fark ettim, dumanla birlikte tavana uzanıyor, zaman zaman delikten dışarı fişkırıyordu alevler. Çok sıcaktı, nefes alamaz hale gelmiştim, ama yine de deli gibi kayışı çekiştiriyor, deliğin ucundaki metal dili çıkarmaya çalışıyordum. Birden bir ses geldi yukarıdan, "Hey!" diye. Tavana baktım, adamın biri deliğin ağzında duruyor, eliyle yüzünü alevlerden sakınmaya çalışarak bana bakıyordu. "Kurtarın bizi!" diye bağırdım. Adam geriye çekildi. Aynı anda bir sıra daha yıkıldı çatırtılarla. Hızır ve İlyas ne delikten bağırarak adamla ilgilenmişlerdi, ne de gitgide yaklaşan ölümü umursuyorlardı; zaman zaman biri üst üste hamleler yaparak diğerini sıkıştırıyor, ama diğeri son anda yana kaçarak ya da karşı hamle yaparak ötekini sıkıştırmaya başlıyordu. Üçüncü sıra yıkıldığında kapının tamamen yıkıntılar ve alevler altında kaldığını görünce umutsuzluğa kapıldım, çıkacak hiçbir yer kalmamıştı. Yukarıdan sesler gelince başımı deliğe çevirdim yine. Bir yığın adam toplanmıştı deliğin çevresinde, anlamadığım sözlerle bana ya da birbirlerine bağıyorlardı. "Yardım edin" diye bağırarak oldum, gücüm kalmamıştı. Kollarım kopacak gibi ağrıyordu, bıraktım kendimi. Hava yerine duman soluyordum, boğazım ve ciğerlerim yanıyordu, hırlayarak çıkıyordu soluğum. Delikte bir şeyler oluyordu, güçlkle yukarıya baktım. Deliğin tam ortasından karşıya bir kalas uzatmışlardı. Adamın biri kalasın ortasında durmuş aşağıya bir ip sarkıtıyordu. Çevremde dönüp duran iki adam tam önümdeydiler o anda, terden pırl pırl parlıyordu ikisi de, sanki ikisi de kırmızıydılar. İlyas kılıcı yukarıya savrulacak şekilde aşağıdan bir hamle yaptı Hızır'a, sonra geriye çekildi. Hızır kılıcını indirip karşı hamle yapacaktı ki İlyas uçarak kılıcını Hızır'ın göğsüne soktu ve geri çıkardı. Hızır hırlayarak yere diz çökerken İlyas elindeki kılıcı atıp bileklerimdeki kayışları çözmeye başladı. Kalan bütün sıralar gürültüyle yıkılırken yukarıdan sallanan ipi belime bağlamış "Çekin! Çekin!" diye bağıyordu. Çekmeye başladılar. İki büklüm, kıpırtısız yukarıya çıkıyordum, dumanların, alevlerin arasından geçerek. Birileri kucaklayıp kubbenin dışına taşıdı beni, başka birileri battaniyelere sardı. Bayılmadan önce hem "Hızır", hem de "İlyas" diye sayıkladığımı söylediler sonradan. Bir de aşağıda, alevlerin arasında beni bağlayan adamın, bir ip daha sarkıtıldığı halde çıkmak istemeyip yerdekini kendisine uzanmış elini tutarak diz çöküp orada kaldığım...

Sonsöz

Aslında bu bölüm olmayacaktı, kör gözüm parmağına der gibi bir Sonsöz yazmayı düşünmüyordum hikâyenin sonuna, ne de olsa Önsöz başlığı altına yazdıklarım da hikâyenin sonrasına ilişkindi. Önsöz'e başlarken kendimden söz edeceğimi söylemişim, nedense yine kendimden söz ederek bitirmek istedim; içimdeki yarım kalmışlık ve yalnız bırakılmışlık duygusunu bastırmak için belki de. Gördün işte, pek farkım yok başkalarından. Herkes gibi sevinçlerim ve hüznülerim var benim de, isteklerim, ideallerim, acılarım, mutluluklarım var, bir de ödediğim bedeller tabii ki, dedim ya işte, herkes gibi. Bir de hikâye anlatacağımı söylemişim, benim olmayan, yalnızca tanığı olduğum, art arda yaşamıma girmiş iki erkeğe ait bir hikâye. Hikâyenin onlara ait olduğuna o gün karar verdim, bu hikâyeyi yazmaya karar verdiğim gün, Bab-ı Har yandıktan iki ay sonra, kendimle yüzleştiğimi sanarak tekrar oraya gittiğimde... İşi bırakmışım, evden çıkmıyor, kimseyle konuşmuyordum, gerekmedikçe annem babamla bile. Beni Bab-ı Har'dan kurtardıkları gecenin sabahı olanları Korkut'a anlatıp evime dönmüş ve şaşkınlığım geçene dek pek bir şey de hissetmemişim aslında. Sonra bir burukluk gelip oturdu içime, gitgide acıya dönüştü, akşama doğru dayanamaz hale geldim. Bizimkiler olanları geç haber almışlar, gece babam eve gelip Moda'ya götürdü beni, yoksa o gece sabah olur muydu, bilmiyorum. Sonraki iki ay boyunca, bir kez savcıya ifade vermek, iki kez de babamın araştırıp ikisi için de "En iyisi buymuş" dediği iki psikiyatrla görüşmek için çıktım evden; ikisine de nedensiz bir ölme isteğim olduğunu söyledim, ikisi de benzer şeyler söyleyip aynı ilaçları yazdılar, bir daha da gitmedim. Anneme yardım ediyormuş gibi ev işleriyle oyaladım kendimi, yemek, çamaşır, bulaşık, temizlik, hatta bir gece balkon demirlerini bile boyadım. Kalan bütün zamanım ya yatakta ya da televizyon karşısında geçiyordu. Çok fazla uyuyor, çok fazla yemek yiyordum, ama ağlayamıyordum bir türlü. İçimde bir ağırlık vardı, zamanla alışacağımı sandığım bir acı kütlesi, ağlasam atacakmışım gibi geliyordu, ağlamak istiyor, ama ağlayamıyordum. Hatta bir gece ağlamaya çalışırken öküz gibi böğürdüğümü anımsıyorum, bizimkiler koşup geldiler ve ağladığımı sanıp üzüldüler, ama değildi, ağlama taklidi yapıyordum yalnızca, keşke ağlayabilseydim. Selin sık sık Moda'ya geliyor, dışarı çıkarmaya çalışıyordu beni. "Ne yapacağız dışarıda, evde oturalım işte" diyordum, ama onunla da konuşmuyordum pek. O anlatıyordu durmadan, Cemle neler yapmışlar, işte neler olmuş falan filan, boş gözlerle dinliyor, hiçbir şey sormuyordum. Sonra çaresizlikle "Ben gideyim artık" diyordu, "Kal" bile demiyordum. Bir akşam Korkut ve karısı yemeğe geldiler, Korkut yemek boyunca Hızır'dan söz etti hep; Almanca bir ailenin oğluymuş, cimnazyumdan sonra Solingen'de mimarlık okumuş ve Avusturya'da arkeoloji mastırı yapmış. Amerika'da doktora öğrencisiyken akut narsistik dengesizlik tanısıyla bir süre tedavi görmüş ve doktorayı bırakıp Hindistan'a gitmiş. İki yıl sonra geri dönüp doktorasını tamamlamış ve Los Encilis'ta yaptığı bir belediye binasıyla başarı

ödülü almış. Bir yıl önce İstanbul'a gelip mimarlık dersleri vermeye başladığında Müze Müdürlüğü Bab-ı Har'ın restorasyonu için adam arıyormuş, çalıştığı okuldan referanslarını öğrenip işi ona vermişler. Cihangir ve Şehzadebaşı'ndaki evleri uydurma adlarla kiralamış, ama Ataköy'de sözleşmesini kendi adıyla imzaladığı bir evi daha varmış. Evleri ve Merter'deki depoyu aradıklarında önceki dosyaları da kapatacak bir çok delil bulmuşlar; Galata Kulesi'ne ödenen paranın çekildiği bankaya ait hesap cüzdanları, Ayla'yı öldüren vibratörün ambalaj kutusu, Asım'ı sarnıca taşıdığı sandığa benzer yanları delikli bir sandık, Burak'ın bilgisayarına yüklediği dosyaların asılları, Kültür Müdürlüğü antetli Yedikule Zindanları kazı izin belgesi örnekleri ve bir yığın başka şey. Kazıya götürdüğü işçileri bile bulmuşlar, adamlar inşaat işçisiymiş, hepsi de kazdıkları çukura birinin gömüldüğünden habersiz olduklarını söylemişler. Çukur kazıldıktan sonra yemek molası verilmiş, işbaşı yaptıklarında çukurun iki metrelik bölümünün dilmeler ve sunta tabakalarıyla kapalı olduğunu görmüşler. Parayı veren adam çıkarılan toprağı tekrar çukura atmalarını istemiş, kalan toprağı kamyonu yükleyip çıkmışlar Yedikule'den. Sonra İlyas'tan söz etti, pek fazla bilgi toplayamamışlar hakkında, dosya kapandığı için gerek de yokmuş zaten. Yalnız, onu kurtarmak için ip attıklarında neden çıkmak istemediğini anlamadığım söyledi. Bunu söylerken gözlerime bakıyordu, gizlediğim bir şeyler olduğunu düşünüyordu kuşkusuz. Evet, olanları anlatırken o gece ikisiyle de birlikte olduğumu gizlemiştim örneğin, ama bu söylediğine ben de onun kadar şaşırıyordum. Beni yukarıya çekerlerken İlyas'ın ayaklarının dibinde yatan Hızır'ın hırıltılı seslerle bir şeyler söylediğim hayal meyal anımsıyorum, ama neler söylediğim bilmiyorum, bilinmeyen bir dile ait anlaşılmaz büyü sözleri gibiydi, belki de o baygınlık anında bana öyle geldi, emin değilim, iki ay böyle geçti, dışarıya çıkmadan, kimseyle konuşmadan, yatak, televizyon ve buzdolabı arasında gidip gelerek. Ağrılarımı, sızılarımı hareketsizliğe bağlıyordum, ama sabah kusmalarımın nedenini haziran sonunda da âdet görmeyince anladım, hamileydim. Kimseye haber vermeden aldırılmaya karar verdim. Rehberde ilk gözüme ilişen kadın hastalıkları doktorunu arayıp ıssız bir hafta sonuna randevu aldım, başkalarına görünmek istemiyordum bekleme odasında. Öğleden sonra dörtte orada olmam gerekiyordu, ama sabah çıktım evden, bizimkilere birkaç gün Fulya'da kalmak istediğimi söyleyerek. Kadıköy'e indiğimde Beşiktaş vapuru yerine neden Eminönü vapuruna bindiğimi bilmiyorum, belki de o kandırdı beni, içimde büyüyen şey. Bir taksi tutup müzeye gittim. Kapıdaki görevlilere müze müdürüyle görüşmek istediğimi söyledim, odasına götürdüler beni. Kadına kendimi tanıtıp Bab-ı Har'ı görmek istediğimi söyledim. Nedenini sormadı, hatta yanıma adam bile vermedi, anladığını gösterir bir gülümsemeyle, "Harem'e telefon edeceğim. Siz gidin, yerini biliyorsunuz" dedi. Pek yangın yeri görmedim ben; ne Bab-ı Har'ı ilk gördüğümde içimi burkan, kalabalık da olsa kimsesiz, gürültülü olsa da sessiz tedirginliğinden, ne de son gördüğümde karşılaştığım ışıltılı, bunca kötü şey olmasa insana huzur verdiği bile söylenebilecek o muhteşem galeriden hiçbir

iz kalmamıştı geriye, ama yine de tanıdık geliyordu. İlk anda anlayamadım nedenini, orayı daha önce de görmüş olmaktan başka bir şeydi bu, hiç görmemiş olsam da hep biliyormuşum gibi. Erimiş, şekil değiştirmiş, yan yıkılmış iskelelerin, geriye yalnızca külleri kalmış ahşap dolapları birbirine ve iskelelere bağlayan korkuluksuz çelik köprülerin, eğilmiş, bükülmüş, kararmış metal levhaların arasından geçip tam ortasında durdum Bab-ı Har'ın. Tavandaki delik, aralarından yer yer gün ışığı sızan kerestelerle kapatılmıştı, başka ışık da yoktu. Oturup çevreme baktım, artık başka bir şey olan o garip loşluğa... Biliyordum, rüyada değildim, kimse gelmeyecekti artık, hikâye bitmişti. Birdenbire içimdeki hüznün bittiğini, yerini tanıdık bir huzurun aldığını fark ettim; eskisi gibi, yüzyıllar, binyıllar öncesi gibi, ölüm korkusu olmayan başka yaşamlarım gibi. Müzeden çıkıp kalabalığa karıştım, herkes gibi yürüyüşüme, nefes alıyor oluşuma, güneşe, kuşlara, ağaçlara ve her şeye şaşırarak eve döndüm. Doktoru arayıp gelmeyeceğimi söyledim. Sonra Selin'i aradım, sesimdeki değişikliği hemen anladı ve koşa koşa bana geldi, eskisi gibi. Ona her şeyi anlattım, her şeyi dediysem hissettiklerimi, yoksa olan biteni biliyordu zaten. Sonra işe geri döneceğimi, eylülde akademinin son sınıf derslerini verip diploma almak istediğimi, böylece önümüzdeki yıl açılacak hizmet içi eğitim kurslarına katılıp dedektiflik brövesi bile alabileceğimi söyledim. Hamile olduğumu duyunca yüzü karardı biraz, doğurmaya karar verdiğimi söyleyince daha da kararlılıkla, "Bebişim, iyi düşündün mü?" diye sordu. O zaman anladım ki bunu yalnızca ben anlayabilirim, içimi dışımı, bütün yaşadıklarımı bilen biri anlamadığına göre. Akşama doğru gitti. Oturup hatıra defterlerimi okumaya başladım, çocukluğumu, genç kızlığımı anımsadım yeniden, yazabildiğim bütün sevinçleri ve acıları. Son dört aya ilişkin hiçbir şey yazmamıştım, sıradaki boş sayfaya özenle "1 Mart" yazıp bekledim bir süre. Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum ki Bab-ı Har'da düşündüklerim geldi aklıma; bu hikâye benim değildi. Defteri kapatıp dışarıya çıktım, bir şeyler yedim, sonra bir top saman kâğıdı alıp döndüm eve. Heyecanla masanın başına oturup topu açtım ve ilk sayfaya, "Akrep ve Semender, Roman, Hale Luya" yazdım. O gün başladı bu kitap ve iki yıl sonra bitti, okuduğun bu Sonsöz'ü yazmadan bir hafta önce. Selin'e verdim okusun diye, ne de olsa yazdığım ilk büyük metindi, başka bir göze nasıl görüneceğini merak ediyordum. Bugün geri getirdi, "Çok güzel olmuş bebişim, ama iyi düşündün mü? Ne olduysa açık açık yazmışsın" dedi. "Bana bak, kıvranıp durma. Seninle ilgili değiştirmemi istediğin bir yer varsa, söyle değiştireyim" dedim. "Şu bende kaldığın gecelere ilişkin, seslerden pozisyon tahmin etme teknikleri diye bir şey yazmışsın mesela. Söylesene, insanların yüzüne nasıl bakacağım? Gökhan'a ne derim?" diye çıkıştı. Gökhan yeni sevgilisi, altı aydır birlikteler. Cem'den ayrıldıktan sonra borsacı biriyle dolaştı bir süre, sonra bunu buldu, evlenecekler galiba. "Tamam, o bölümü kaldırayım. Bütün isimleri de değiştireceğim zaten" dedim. "İyi, ama değiştirsen de bizi tanıyan herkes yine de bilecek kimin kim olduğunu. Haydi beni geçelim, hiç mi aileni

düşünmüyorsun? Ay, sizin kız neler yazmış öyle, oldu mu onlar sahi filan diye sorduklarında ne diyecek garip?" dedi. "Aman be Selin, iki yıldır gecemi gündüzüme kattım, işimi, evimi boşlayıp şu kitabı yazmak için uğraştım, çöpe mi atayım yani?" diye sordum. "Takma isimle yayımla" deyince de, "Sen demedin mi, isimleri değiştirsek de bizi tanıyan herkes kimin kim olduğunu bilecek diye. Kimin yazdığım bulurlar hemen" diye itiraz ettim. "O zaman tanınmış bir yazarın adıyla yayımlansın" dedi, "Bilinen yazardan rica edersin, sanki o yazmış gibi onun adıyla yayımlanır. Böylece herkes kitabın uydurulmuş olduğunu düşünür, gerçek olduğu kimsenin aklına gelmez." Bu kızın akılları öldürecek beni, "Yapamam. Ben yazdım, benim adıyla yayımlanacak. Kimseye yedirmem kitabımı" dedim. "Eh, sen bilirsin. Başına geleceklere hazırlıklı ol o zaman" deyip gitti. Tekrar okudum yazdıklarımı, yayımlanır mı neleri göğüslemem gerekeceğini tahmin etmeye çalıştım. Ama yazıyla uğraşırken yalnızca yazının sorunlarını düşünebiliyor insan, sonuna geldiğimde bir eksiklik duygusu kapladı içimi, sanki bir bölüm daha gerekiyordu kitaba. Oturup şimdi okuduğun satırları yazmaya başladım ben de... Aman be yavrucuğum, yazdırmadın iki satır, tamam, geldim. Dış çıkıyor da, huzursuz bu günlerde, sürekli ağlıyor. Ama yüzüne bakınca unutuyorum her şeyi. Çektiğim acıları, uykusuz geceleri, yaşadığım bütün zorlukları unutuyorum, öyle güzel ki... İkisine de benziyor, gözleri İlyas gibi, ama bazen Hızır gibi bakıyor, özellikle muzırlık yaptığında. Elleri de çok güzel, parmakları ince ve uzun, belki piyano çalar büyüyünce. Belki de flöreci olur, bilemem. Söylenecek bir şey kalmadı sanırım, ben gideyim artık. Bir de bebeğimi anlatmaya kalkarsam bir kitap daha yazmam gerekecek çünkü. Anlatacak başka bir hikâyem olacağını sanmıyorum, bir daha görüşmeyiz herhalde. Ya büyüyünce yazdıklarımın utanırsa, Selin'in aklına mı uysam acaba? Tamam bebeğim, geldim bir tanem. Ay, çenem düştü yine, haydi kaçtım ben, baş baş.

Ahmet Karcılılar _ Akrep ve Semender

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklediğimiz e-kitaplar

Görme engellilerin okuyabileceği formatlarda hazırlanmıştır.

Buradaki E-Kitapları ve daha pek çok konudaki Kitapları bilhassa görme engelli

arkadaşların istifadesine sunuyoruz.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum.

Ekran okuyucu program konuşan Braille Not Speak cihazı kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlar

sayesinde bu kitapları okuyabiliyoruz. Bilginin paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.

Siteye yüklenen e-kitaplar aşağıda adı geçen kanuna istinaden tüm

kitap sever arkadaşlar için hazırlanmıştır.

Amacımız yayın evlerine zarar vermek ya da eserlerden menfaat temin etmek değildir elbette.

Bu e-kitaplar normal kitapların yerini tutmayacağından kitapları beğenipte engelli olmayan okurlar,

kitap hakkında fikir sahibi olduklarında indirdikleri kitapta adı geçen

yayınevi, sahaflar, kütüphane ve kitapçılardan ilgili kitabı temin edebilirler.

Bu site tamamen ücretsizdir ve sitenin içeriğinde sunulmuş olan kitaplar

hiçbir maddi çıkar gözetilmeksizin tüm kitap dostlarının istifadesine sunulmuştur.

Bu e-kitaplar kanunen hiç bir şekilde ticari amaçla kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Bilgi Paylaşmakla Çoğalır.

Yaşar MUTLU

İlgili Kanun: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim

kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

ANKARA

bu kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitabı Tarayan ve Düzenleyen için çok çok teşekkürler.

verilen emeğe saygı duyarak lütfen bu açıklamaları silmeyin.

Ahmet Karcılılar _ Akrep ve Semender